

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko_Richard-Profesionalni_valecnik_4-Modre_komando.pdb

PDB Name: 4_Modré_komando

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 18.9.2006

Modification Date: 18.9.2006

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

PROFESIONÁLNÍ
VÁLEČNÍK

MODRÉ KOMANDO

PŘELOŽIL ROMAN MARHOLD
IVO ŽELEZNÝ PRAHA

OPĚT NA POČEST STŘELCŮ, KTERÝCH JE STÁLE MÉNĚ...

a na počest admirála U.S. Navy v. v. Jamese „Esa” Lyonse, válečníka válečníků

Richard Marcinko John Weisman

Politika je špinavá cesta k dosažení cíle.

R J. O'Rourke

Městská knihovna knih. 1 odd. 1

AA 43622/4 AI ex. 2

© 1996 by Richard Marcinko and John Weisman Translation © Roman Marhold, 1999

ISBN 80-240-0237-X

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ JEDNOTEK ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ
podle Richarda Marcinka

- Já jsem Bůh války a hrozivý Bůh boje a budu vás vždy vésti zepředu, a nikoli zezadu.
- Budu s vámi se všemi zacházeti stejně - jako s kusem hadru.
- Nebudete dělati ničeho, čehož bych já nesvedl před vámi, a takto z vás budu utvářeti válečníky dle obrazu svého.
- Budu vaše těla týrati, neboť čím více se budete potiti při výcviku, tím méně krve ztratíte v boji.
- A pakliže ucítíte při svém snažení bolesti, pak vězte, že vaše konání správné jest.
- Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.
- Vždy se snažte provésti vše co nejjednodušeji.
- Nikdy nic nepředpokládejte.
- Vpravdě nejste placeni za své metody, nýbrž za výsledky konání svého, což znamená, že nepřítele svého zabítí musíte dříve, nežli on téhož učiní vám, a to za použití veškerých dostupných prostředků.
- Ve své duši i myslí válečnickéna paměti neustále mějte poslední a základní přikázání mé: Žádná pravidla nejsou dána -musíte zvítězit za každou cenu.

KAPITOLA 1

Bylo mi řečeno, že dostat se tam je napůl sranda. Jestli je to pravda, tak už abych tam byl, protože trochu té legrace potřebuji jako sůl. K tomu účelu jsem dokončil půlkilometrovou ranní rozcvičku a vystoupil jsem z mazlavého bláta na dně solného jezera do chladného březnového floridského deště. Připadal jsem si jako proslulá Stvůra z Černé laguny a také jsem podle toho smrděl.

Vylil jsem kyselou, odporně páchnoucí vodu z brýlí a vytřepal z pistole HK USP ráže .45, kterou jsem měl přivázanou v nylonovém pouzdře k pravému stehnu, usazenou špínu. Pak jsem popadl do ruky svůj copánek, pořádně jsem ho vyždímal, znovu jsem si navlékl bavlněnou čelenku, zasunul jsem do ucha gumové naslouchadlo od vysílačky a vrátil mikrofon zpátky pod knír (chtěl se mi totiž usadit v pravé nosní dírce a ne nad rtem, kam patří). Přetáhl jsem si přes hlavu promočenou no-mexovou kuklu a upravil si dvacetikilogramový pancíř, který mě při brodění jezerem brzdil jako kotva a kvůli kterému jsem měl pocit, jako kdybych až po krk vězel v ... no, však vy víte v čem.

Váha pancíře přitom činí necelých pět kilogramů - dokonce i za mokra. Zbytek celkové hmotnosti připadal v mém případě na desítku speciálně vyrobených kapes, které skrývaly můj všudypřítomný bojový skládací nůž Emerson CGC6 s titanovým ostřím, vodotěsnou vysílačku, miniaturní svítilnu Sure Fire, čtyři třaskavé granáty DEF-TEC č. 25, dva tucty pout, půl tuctu dveřních klíčů, kotouč leukoplasti, patnáct metrů horolezeckého lana, osm zásobníků s osmdesáti expanzními náboji typu Mag-Safe Plus-P, nůž Mad Dog DSU-2 se zubatým ostřím v kydexovém pouzdře, lehkou ocelovou tyčku, šest metrů upravené stužkové nálože, tři elektronické rozbušky a další náklad.

Posunul jsem krunýř tam, kde měl správně být, co nejtíšeji jsem zaklapl úchyt (stará dobrá plachtovina se všemi těmi přezkami a tkaničkami měla jistou taktickou výhodu - byla nehlučná) a bokem napřed jsem se začal posouvat pomalým a stálým tempem po mokrému asfaltu. Po celou dobu jsem myslel na tu ohromnou srandu, která mě čeká, až dorazím TAM.

Tam, tedy asi 150 metrů ode mě na samém konci rolovací dráhy, stála sedmsetdvacetsedmička s osmdesáti třemi cestujícími a sedmičlennou posádkou, která byla unesena ze San Juanu a přistála tady na Key Westu. Přes provazce hustého deště hnaného větrem, který mě bičoval do tváře, nebylo letadlo téměř vidět - jen jakýsi nehybný stín v temnotě. Kola u stroje byla prostřílená od jednoho z odstřelovačů keywestské policie, který zasáhl, poté co pilot boeingu dostal rozkaz ke startu kamsi do neznáma a začal pojíždět po dráze. Zhruba před hodinou byly na zádi spuštěny schůdky a na nich se objevil jeden z teroristů, aby si se zbraní v ruce - podle toho, co jsme z našich pozic, vzdálených přibližně 1500 metrů, v infračervených dalekohledech viděli, jednalo se nejspíš o nový model samopalu Colt 633HB ráže 9 mm- odkroutil značně nepříjemnou a mokrou hlídku pod ocasem letadla.

Měl jsem před sebou nelehký úkol (viděli jste film Mission Impossible?), a sice nepozorovaně se doplížit k boeingu, zlikvidovat teroristy, zachránit cestující, poplácat letušky po krásném a pevném zadečku a pak se jako udatný rek bez bázně a hany vyškrábat zpátky do sedla svého bujného oře a vyrazit z města.

Všichni by se pak dívali jeden na druhého a ptali by se: „Co to bylo, sakra, za chlapa, s tím odporným slovenským ksichtem, maskou, koňským ohonem a partou stejně odpudivých kumpánů?"

Já vím, já vím, já vím - teď byste určitě rádi věděli, co ten Demo Dickie Marcinko, Žralok z Delty, starší Profesionální válečník, volací znak Stříbrná kulka, tady dělá a proč ten svůj chlupatý zadek ctká do bláta a nastavuje ho tangům (na vysvětlenou pro ty z vás, kdo nečetli tři předchozí knihy: tango je slangový výraz pro teroristu), když by mohl být doma na Divokém panství, válet se s úsměvem od ucha k uchu, obrovskou sklenicí nejlepšího moku od Dr. Bombeje v ruce a metrovou erekcí u ba-

8

zenu ve společnosti hromady vlnadnejch hostesek, který by mu v azurových a teplých vodách předváděly své nahý pozadí nebo mokré tričko.

Odpověď je, přátelé, velice prostá - jedním z oněch třiaosmdesáti pasažérů letu číslo 1252 společnosti, dejme tomu, Pan World Airways z kolumbijského hlavního města Bogoty přes San Juan, Portoriko, Atlantu a Charlotte do Washingtonu byla totiž ctihodná S. Lynn Crawfordová, pětáctiletá členka Demokratické strany a čerstvě jmenovaná (stalo se tak teprve před dvanácti týdny) ministryně námořnictva.

Mezi zbytek rukojmích byli dále dva (ministryně ovšem cestovala vlastně sólo, ale o tom až později) „vysoce kvalifikovaní a skvěle vycvičení agenti Námořní vyšetřovací služby", řečeno květnatou úřednickou mluvou. Jinými slovy - dvojice naprosto neschopných tupců z NIS, kteří se na střelnici objeví pouze dvakrát do roka, zbytek času věnují spisování záznamů a při prvních známkách krizové situace obvykle panikaří.

V první řadě vyvstává otázka, proč ctihodná paní Crawfordová do Bogoty vůbec letěla? Kdo ví. Přesněji řečeno, kdo by se o to staral. Politická rozhodnutí tohoto typu jsou nad výši mého funkčního - nebo hodnostního, což je v mém případě 0-6 neboli kapitán. V tuto chvíli mě zajímá jenom to, že naše ministryně námořnictva je právě vydaná na milost a nemilost šesti nebo kolika teroristům, ozbrojeným až po zuby nebezpečnými zbraněmi a opravdovými výbušninami, a že jakožto důstojník pověřený řízením oddělení Skupiny pro rozvoj speciálních metod boje U. S. Navy známého jako Nekonvenční úkolování/rizika (Un-conventional Taskings/Risks, United States, zkratka UTRUS, kterou jsme pochopitelně vyslovovali jako „uterus" čili děloha) mám za úkol vytáhnout její vznešený vládní zadek z ohně ven - pokud možno v jednom kuse.

Možná by vás také napadlo se ptát, proč ministryně námořnictva cestuje v turistické třídě podřadných aerolinek, když Navy má k dispozici spoustu bezvadných (a také poměrně bezpečných) letadel.

Odpovědí je jediné slovo - myslím, že mám nyní dost času, abych vám to vysvětlil/i když jste se pravděpodobně sami dovtípili, protože na tom není nic složitějšího - a to POLITIKA.

Před několika měsíci, za vlády stejného kabinetu, několik nejsebevědomějších potentátů z Bílého domu a Pentagonu využívalo letadla ozbrojených sil k občasným výletům na golf, ke „služebním cestám" do takových zapadákovů, jako je Florida, Evropa nebo Havaj, k sexuální turistice do Barbadosu a všelijakým jiným neoficiálním podnikům. Jako první zatroubil do útoku známý novinář a lovecký pes Samuel Andrew Donaldson, který se tímto tématem zabýval ve svém tradičním pořadu Prime Time Live - ten večer dostal název „Čtyřhvězdičkové aerolinie" a nesl se ve znamení ostré kritiky a ironie. Do tří dnů se na tuto záležitost vrhla všechna média a následovaly týdny plné hanlivých, opovrhlivých, šťouravých a sžíravých reportáží. Bílý dům zareagoval tak, jak je mu podobné: přehnaně. A tak začala z výšky padat hlubinná nálož v podobě memoranda složeného ze samých mnohoslabičných a kostrbatých výrazů. Nálož prolétla kolem Západního křídla, pokračovala přes starou budovu úřadu vlády a nakonec vybuchla přímo uprostřed Pentagonu. Takové škody, jaké na ego několika jedinců zanechala, byly ve Washingtonu k vidění naposledy za éry Jimmyho Cartera.

Když rozhodnutí konečně dorazilo na nižší úroveň ve srozumitelné podobě, začal jsem si ho všimnout.

Dovolte, abych vám jeho stručný obsah podal svými vlastními slovy: „Už žádný další zasraný lítání na letadlech zasranejch ozbrojenejch sil, pokud zasranej příkaz k cestě nepodepíše osobně sám zasranej vrchní velitel a vůdce zasranýho Svobodnýho světa!"

Tato nová a neodvolatelná směrnice ponechala všechny ministry, jejich náměstky, náměstky náměstků, poradce a další nejrůznější byrokraty - o hromadě dvou, tří a čtyřhvězdičkových pohlavárů ani nemluvě -

napospas civilním leteckým společností. Na přistávací ploše v Pentagonu už nyní nesedí žádné vrtulníky a nečekají na odlet na sedmdesátiminutovou cestu na leteckou základnu Andrews, kde by přistály sto metrů od jetstaru vojenského letectva nebo námořních C-9 připravených na rychlý a efektivní přelet do některého z výše uvedených papa-lášských letovisek. Kdepak, taková efektivita je už nenávratně minulostí.

Dnes si všichni - velitelem námořních operací počínaje a šéfem vojenské rozvědky konče - přivolávají taxíky s arabsky mluvícími řidiči a parodiemi na automobil se dopravují k hlavnímu vchodu do areálu Pentagonu, nebo scházejí do přeplněného washingtonského metra, aby se svezli spolu s pouličními žebrá-

ky a potulnými muzikanty tři stanice na Národní. Po takové cestě obvykle následuje nekonečné čekání na let, který bude s největší pravděpodobností zrušený.

Ačkoli nejsem příliš velkým přívržencem nějakých požitků, zejména pokud se jedná o politické funkce, domnívám se, že určitá postavení - a ministr námořnictva mezi ně bezpochyby patří - by s sebou měla přinášet i jisté výsady, především z hlediska bezpečnosti. A cesty do Kolumbie, kde „Coca-cola - to je ono!“, jsou toho typickým příkladem.

Ale tenkrát se mě na můj názor nikdo neptal. Fotku té zatracené ženské jsem dokonce poprvé viděl teprve před nějakými pěti nebo šesti hodinami, kdy jsem dostal do ruky oficiální podobiznu poslanou přes fax, a kdybych náhodou narazil na nějakého dalšího potentáta, nepoznal bych ho. Telefon u mě doma zvoní a venkovní dveře s mříží se otevírají jedině tehdy, dojde-li k podobným průserům, jako je tento, a vrchnost potřebuje někoho, kdo by to rychle vyřešil.

A právě proto jsem oblečený do svého všedního společenského obleku černé barvy bez perel, tedy stále populární soupravy skládající se z nomexové kukly, netrhavého základního úboru, pancéřového krúnýře a vždy módní, momentálně trochu čvachtající vysoké černé sportovní obuvi značky Reebok. A právě proto tady stojím na drsném makadamu a jako obvykle jsem promočený a cítím se mizerně. Zastavil jsem se a zaposlouchal se. Nic. Žádné podezřelé zvuky. Pokračoval jsem tedy dál. Až dosud všechno probíhalo naprosto hladce/Jak by také ne, když od okamžiku, kdy jsme se vynořili z jezera, neuplynula ještě ani celá minuta.

Kapky deště, které prudký vítr měnil v bodavá žihadla, mě vytrvale bičovaly. To je dobré i špatné zároveň. Dobré proto, že těch zhruba padesát televizních kamer na střeších vozů za plotem kolem letiště bude mít jen malou možnost, aby z této časně ranní akce něco zachytily. Děšť nám cestou k letadlu rovněž pomůže utlumit veškeré okolní zvuky.

Špatný je ten déšť proto, že kvůli němu se riziko neúspěchu našeho útoku značně zvyšuje, jelikož vše, co neseme a na co sáhneme, bude mokré a kluzké jako nadřžená osmnáctiletá holka, které odjeli rodiče na víkend na chatu. Od křidel, po nichž budeme muset traverzovat, přes žebříky, po nichž budeme muset

lézt, až po kliky u dveří od nouzových východů, které budeme muset otevřít tak, aby si toho tangové uvnitř nevšimli, na nás všude číhá jenom samý průšvih.

Dva metry za mnou se po tmavé rolovací dráze posouvala ozbrojená a nebezpečná postava Stevieho Wondera. Obvyklý elegant byl dneska oblečený na lov, a to doslova. Ohlédl jsem se, abych se přesvědčil, že se mě Stevie drží. Když mi zamával vztyčeným prostředníkem, věděl jsem, že je všechno v naprostém pořádku. Ve Wonderových patách (navíc spojen žebříkem, který oba nesli) se temnotou plížil náš vrchní zdravotník a odstřelovač Doc Tremblay. Samopal měl přehozený přes záda a jak lezl po kolenou a loktech, dlouhé oficiální kníry se mu kývaly jako anténny pruty.

Za Dokem a Wonderem následoval zbytek mého smrtelného oddílu. Úlohy zadního voje se ujal Sprošťák Nicky Grundle a chránil naše zadky svým všudypřítomným samopalem Heckler & Koch MP5-PDW s tlumičem. Před ním se plazili Kachní noha Dewey, Třešnička Enders, Pulpinta Harris, Piccolo Mead, Aligátor Shepard a Hlodavec. Každá potápěčská dvojička měla na starosti jeden ze čtyř útočných žebříků.

Nejraději bych s sebou měl ještě dalších sedm lidí, ale u podobných delikátních záležitostí se často stává, že člověk nemůže mít všechno, co by chtěl, a já těch dalších sedm lidí prostě nemám. Proto se budu muset spokojit pouze s těmi, kteří jsou mi k dispozici. Na nácvik útoku na sedmsetdvacetšedmičku jsme

měli dostatek času. Použili jsme k tomu stroj v hangáru, ze kterého jsme si zřídili velitelské stanoviště - byť se jednalo o typ 727-200, a ne 727-100, který stál venku na dešti. Díky němu jsme si ale mohli osvěžit pivem a ženskými klíny vymazané vzpomínky na to, jak se otevírají okna a dveře u východů, jak se leze na křídla, aniž by přitom došlo k rozechvění trupu letadla, a kterak se proniká do kabiny bez toho, aby člověk zakopával o všelijaké krámy a nejrůznější vybavení, kterými bývají kabiny v letadlech obvykle nacpané.

Od příjezdu na místo mě trápila pouze jedna otázka, a sice kolik tangu vlastně proti nám stojí. Za těch víc než patnáct hodin, které od přistání boeingu tady na keywestském mezinárodním letišti uplynuly, jsme neobdrželi o tomto nejdůležitějším aspektu akce na záchranu rukojmích ani jedinou informaci.

Dobrá, zkusím to vzít z druhé strany - co tedy vím? Víím jenom o málo víc než zbytek světa: že boeing 727 společnosti PWA

12

odstartoval v 7.10 z Bogoty, po dvou a půl hodinách dorazil do San Juanu, v 11.00 pokračoval do Atlanty a o devatenáct minut později, severně od Dominikánské republiky, byl unesený.

Slyšel jsem také záznam pilotova hlášení. Bylo stručné a věcné: „Středisko San Juan, tady je PWA 1252! Máme tady asi šest lidí, kteří chtějí, abych letěl na Key West. Protože mají zbraně a nálože, uděláme přesně to, co chtějí!"

Od té doby, co letadlo dosedlo na samostatnou ranvej, ozvalo se už jenom pětkrát. Ani jednou netrval rozhovor déle než minutu, pokaždé ho zahájil pilot a nikdy se v něm nevyskytla žádná další informace - ani nepatrný náznak - o počtu únosců nebo o jejich zbraních. Přitom právě tyto informace jsou pro úspěšné provedení útoku absolutně nejdůležitější, to mi věřte.

Nyní mi dovozte trochu delší odbočku - koneckonců, je tu zima a mokro a s prací jsem právě někde uprostřed - ve které bych vás chtěl v krátkosti zasvětit do tajů filozofie a taktiky osvobozování rukojmích v letadle a stručně vás obeznámit se základními fyzickými vlastnostmi boeingu 727-100, abyste lépe pochopili, do čeho jdeme.

Filozofie i taktika je v podstatě jednoduchá: základem úspěchu při každé takové akci bývá moment překvapení. Moment překvapení - dobře si ten výraz zapamatujte, v budoucnu se s ním ještě setkáte. Postup přepadového komanda musí být naprosto dynamický. To znamená, že jeho členové musí proniknout do letadla do šesti vteřin, jinak rukojmí nejspíš zahynou. Pokud se všem nepodaří zaútočit najednou nebo ztratí-li příliš mnoho času, nebo jestliže se objeví na scéně slavný pan Murp-hy se svými zákony, nevinní lidé za to zaplatí svými životy. Jednoduché a prosté.

Tak v čem je teda problém? Hurá na letadlo, říkáte si.

Víte, přátelé, ono to tak hladce zase nejde. Vezměte si naši aktuální situaci. Na mokřím makadamu se plíží deset mužů. Boeing 727-100 má celkem devět možných vstupních bodů. Výpočet už si jistě provedete sami.

V ideálním případě by bylo k útoku na sedmsetdvacetšedmičku potřeba sedmnáct mužů. (Pokud by se jednalo o typ se širokým trupem, jaký má například sedmsetšedesátšedmička, nebo o A340 Airbus či o velkou starou sedmsetčtyřicetšedmič-ku, potřebovali byste dva tucty chlapů do přepadového komanda a další dva tucty jako druhou vlnu, která by kontrolo-

13

vála pasažéry, vybírala z nich nepřátele a dohlížela na celou situaci.)

Dlužno dodat, že nějaké další střelce dneska k dispozici opravdu máme. Ačkoli národní protiteroristická jednotka FBI z Quan-tika měla práce až nad hlavu (musela se postarat o vzpouru vězňů v Leavenworthu, o jednoho bílého rasistu a šest rukojmích zabarikádovaných za ostnatým drátem v Oregonu a o špatně naloženého dělníka, který se kdesi v Kalifornii za pomoci granátu zmocnil nějaké staré rachotiny), dokázal Úřad vyslat z Mi-ami dvanáctičlenné zásahové komando, které sem dorazilo tři hodiny po mně a zaujalo své vlastní postavení. To však bylo z jejich strany všechno.

Proč? Protože vyvstal takový menší problém: před třemi týdny vydala generální prokuratura směrnici, která s okamžitou platností všem správám FBI a jednotkám pod tyto správy spadajícím nařizuje, aby „jejich personální problematika odrážela rozdíly mezi pohlavím a kulturní, etnické a sociologické zvláštnosti typické pro danou lokalitu".

Ted si asi myslíte, že přeháním, je to tak? Kdepak, přátelé, tahle kravina opravdu spatřila světlo světa. Viděl jsem ji dokonce na vlastní oči, protože mi ji někdo ze správy FBI v Quantiku anonymně zafaxoval do mé kanceláře - ten dotyčný nejspíš chtěl, aby mi kafe vlétlo až do nosu.

Ve zmíněné dvanáctičlenné zásahové jednotce se tudíž vyskytovalo sedm žen (jedna z nich měla na prsou víc svalstva než Sprošťák, a ten přitom zdvihá na benči sto osmdesát kilo), šest zástupců hispánského etnika, tři zástupci etnika afroamerické-ho, dva zcela zjevné představitelé homosexuálního zaměření, po jednom z reprezentantů asijského a indického původu a jeden jediný a osamělý běloch. Složení tedy zcela bezpochyby různorodé. Jenže problém byl v tom, že členové této jednotky nikdy společně netrénovali. Zřejmě se věnovali natolik intenzivně kurzům o rovnoprávnosti, že jim na takové bezvýznamné detaily, jako je střelba a nácvik souhry, nezbyval vůbec čas. Ovšem i já jsem zastáncem rovnoprávnosti a zacházím se všemi stejně -jako s kusem hadru.

Ale dost o mně. Raději vám povím něco o té jednotce. V jejím čele stála zvláštní agentka pověřená vedením miamské pobočky FBI, rusovlasá, ani ne sto šedesát centimetrů vysoká Latino-američanka - přesněji řečeno Kubánka - jménem Esmeralda

14

Lopezová-Reyesová. Okamžitě jsem jí začal přezdívat La Mu-chacha (holka). I když se to zdá neuvěřitelné, přijela sem snad rovnou z nějakého večírku, protože měla na sobě šaty, které stály téměř určitě víc, než kolik si vydělá velitel družstva za měsíc, boty stejné cenové hladiny a malou kabelku od Cha-nelové. Kam si schovala svou služební zbraň, kterou musela mít podle předpisů FBI u sebe, to jsem ani v nejmenším netušil. Něco jsem si ale představit dovedl, a sice že se asi necítí nejpohodlněji a že až ji bude rychle vytahovat, bude to skutečně pastva pro oči.

Její jednání - dá-li se to tak vůbec nazvat - mě dohánělo k zuřivosti. Evidentně nevěděla o tom, že sem se svými hochy jedu, a když dorazila na místo a objevila nás tady, zacházela s námi jako s nějakými nevolníky.

A aby byla celá situace ještě zajímavější, zhruba hodinu po našem příjezdu se na letišti objevilo pět vyslanců policie z Key Marathonu vedených seržantem Bobem, kterého kromě dlouhého kníru a pivního mozolu zdobil ještě přeražený řezák. Celá pětice byla navlečená do slušivých naškrobených maskáčů a kanad s okovanými podrážkami, které byly jako vystřižené z objednávkového katalogu. Arzenál zbrusu nových zbraní, který si s sebou přivezli, by bohatě stačil na půlroční partyzánskou válku. K dopravě jim posloužila velká bílá dodávka s nápisem ZÁSAHOVÁ JEDNOTKA POLICIE KEY MARATHONU vyvedeným třiceticentimetrovými písmeny na boku auta. Seržant Bob při příjezdu dvakrát zahoukal sirénou, zastavil, nechal blikat maják, vylezl ven, nakroutil si kníry, převalil v puse kus tabáku, odplivl si do prázdného kelímku od kávy a uvolil se, že nás tedy dovede k vítězství.

Ne ne, díky, přátelé, ale nemám zájem. Problém je totiž v tom, že dynamická akce - rozumějte moment překvapení - si vyžaduje nejen dobrou informační přípravu, ale také skvělou souhru celé jednotky. Střelci musí vědět, kde se nepřátelé nacházejí (aby nestříleli na normální pasažéry), a musí zároveň fungovat jako jeden muž. Hlavní roli hraje čas. Absolutním základem, jádrem i podstatou úspěchu při osvobozování rukojmích je podle mého názoru soudržnost jednotky.

A co že to jako má být? Já jsem si pod tímto pojmem vždycky představoval partu chlapů, která společně jí, spí, pracuje i oslavuje - stále pohromadě, jako kolektiv. Parta chlapů, kteří si umějí

15

navzájem číst myšlenky, kteří umějí reagovat jeden na druhého, aniž by se museli zastavit a přemýšlet o tom.

Kam tím mířím? Chci vám jen říci, že prostě nelze jen tak poskládat dohromady pár střelců, i kdyby byli sebevíc individuálně talentovaní, a očekávat, že budou bez společných tréninků fungovat jako celistvý tým. To se nestane - a rukojmí za to zaplatí životy.

Tento názor jsem také přednesl svým obvyklým, řekněme nepřilíš vybíravým stylem. Seržant Bob rozhybal svůj knír, vyplivl hnědou slinu do umělohmotného pohárku - a nakonec se mnou nevrle souhlasil. Ale kdyby to prý nevadilo, rád by tady zůstal a pomohl nám. Nic jsem proti tomu nenamítal. Někáký šestý smysl mi říkal, že starej Bob a jeho hoši si ve stresu budou počínat dobře. A kromě toho spolu už jako jednotka něco natrénovali, což se ani v nejmenším nedalo tvrdit o lidech od FBI.

U La Muchachy však stejná přesvědčovací metoda nezabrala. Ta ženská trvala na tom, že má k dispozici dvanáct střelců, a tím pádem má oproti mně a mým deseti taktickou výhodu. Letiště je prý civilní objekt a spadá tak nikoli do mé, nýbrž do její jurisdikce. Proto útok provede její jednotka, prohlašovala neústupně.

No dobře - jestli tenhle kompetenční spor můžu vyřešit jediné tak, že dám jejím lidem šanci, aby se ukázali, tak ať ji mají. Vždyť tady jsou v sázce životy rukojmích - a jestli ani tohle La Mu-chachu nezajímá, tak co bych si s tím lámal hlavu? Všichni jsme se tudíž přesunuli do nedalekého hangáru, do něhož jsem už předtím nechal odtáhnout jednu sedmsetdvacetsedmičku, abychom na ní mohli nacvičovat techniku útoku. Předal jsem La Muchache své stopky, dovolil jsem jí, aby si vypůjčila naše žebříky, a pak jsem si stoupl stranou a sledoval jsem, jak si její svěřenci vedou.

Trvalo jim čtyři a tři čtvrtě minuty, než se do toho zatraceného letadla vůbec dostali - a to ani neotevřeli všechny průlezy. Tento čas je, přátelé, rovné čtyři minuty nad limit. Stejně jako já dobře víte, že než by tohle komando proniklo dovnitř, rukojmí by už byla dávno na pravdě boží.

La Muchacha ovšem prohlásila, že to byl první pokus a ten se nepočítá. A že to prý zkusí znovu.

No jistě, tuhle písničku jsem už někde slyšel - a hudba byla tenkrát stejně tak nepříjemná jako nyní.

Tehdy jsem jako velitel

16

jednotky SEAL 6 uspořádal společné cvičení s 1. operačním oddílem zvláštních jednotek Delta, jinak též známým jako Delta Force. Ve funkci velitele Delty v té době působil plukovník El-wood Dawkins neboli Dawg, zelený mozek a neschopný idiot. Dawgovi troubové svou část cvičení protančili volným krokem a jejich velitel se dožadoval opakování celé akce.

La Muchacha ode mě teď slyšela totéž co kdysi Dawg. „Ani, kurva, náhodou! Při osvobozování rukojmích máte jeden pokus - a když to poserete, tak je konec!”

Potom byla řada na nás. Od povelu „Vpřed!” uplynulo teprve dvacet šest vteřin a my už jsme měli žebříky na místě a pronikali jsme do letadla. Seržant Bob vyplivl kus tabáku do kelímku a vykouztlil na tváři úsměv, z něhož svítil uražený zub. „Ježíši-kriste!” řekl. „To byla přímo poezie! Můžeme jít k vám na sever do učení?”

Na La Muchachu však náš výkon takovým dojmem nezapů-sobil. Když jsem ji požádal, aby se se svými lidmi přidala k Bobovi jako záložní jednotka, odmítla. Agenti FBI prý nehrají podřadné role. Pak na mě vyhrllila hromadu byrokratického plevle. Oznamila mi, že Federální letecká správa před necelým týdnem vydala nová zpřísňující a upřesňující nařízení pro případ osvobozování uneseného letadla v tuzemsku, která musí být do puntíku dodržena, a dokud si prý všechna tato nařízení nepřechtu a nepodepišu jejich kopii, nesmím vyvíjet žádnou aktivitu.

Nebylo mi jasné, jestli si ze mě dělá legraci, nebo jestli jenom ignoruje fakta. Pravomoc Federální letecké správy totiž končí v okamžiku, kdy se otevrou dveře od letadla. Jakmile se tak stane, veškeré pravomoci přecházejí na velitele pozemních sil. A v tomto případě jsem se za velitele pozemních sil považoval já.

La Muchacha byla nicméně jiného názoru. Trvala na tom, že nejvyšším velitelem nejsem já, nýbrž ona.

Navíc prý stojím v čele vojenské jednotky a nemám žádné policejní pravomoci, takže podle zákona mohu podniknout akci teprve poté, co k tomu obdržím přímý rozkaz od vrchního velení ozbrojených sil - což znamená buď od prezidenta, anebo od ministra obrany. Tečka. Konec diskuse.

Já nejsem zase až tak tvrdohlavý. Hádali jsme se tak dlouho, až jsme se nakonec všichni spojili se svými nadřízei Washingtonu.

17

Já jsem na svém mobilním telefonu se scramblerem namačkal číslo operačního střediska na ministerstvu obrany. Věřili byste tomu, že bylo obsazeno? Co tam sakra dělají? Objednávají si po telefonu pizzu?

Ale teď se rychle vraťme zpátky k našemu modelu 727-100 a jeho devíti vstupům. Začneme na pravoboku (já vím, že sedm-setdvacetsedmička je letadlo, ale ježíšikriste - jsem přece námořník, a proto používám námořnickou terminologii!). Okénko u druhého pilota lze otevřít táhlem, které se nachází přímo pod oknem. Pravděpodobnost průšvihů? V tomto případě vysoká.

Proč? Protože na tento vstupní bod potřebujete nejméně dva muže: jednoho, který vyleze po žebříku nahoru a otevře okno, a druhého, který bude nejdřív držet žebřík a potom vyskočí a zlikviduje tanga

uvnitř pilotní kabiny. Já jsem si ale luxus dvou mužů dopřát nemohl.

Dalším problémem jsou pak přístupové dveře do kuchyňky, které jsou umístěny hned u křidel.

Pravděpodobnost průšvihů? Dnes v noci rovněž velmi vysoká.

Proč? Dovolte, abych vám to vysvětlil. Máme k dispozici žebřík o zhruba odpovídající délce a díky tomu bude moci jeden z nás vystoupat až ke dveřím a jemně pootočit klikou. Jenomže dveře od kuchyňky jsou velice těžké a otevírají se hodně do široka - to aby velké nákladáky se všemi těmi dobrotami, které se podávají za letu, mohly nacouvat až přímo pod letadlo. Takže muž číslo jedna obvykle otevírá dveře a muž číslo dva společně s mužem číslo tři proniká do útrob letadla. Ale já s sebou dneska tři muže na dveře od kuchyňky nemám. Budu si muset vystačit se dvěma. Tangové kromě toho rádi sedávají v kuchyňce a popíjejí kávu, čaj, kolu nebo něco jiného s kofeinem, co jim pomůže zahnat spánek. Dveře od kuchyňky se tak stávají zatraceně nebezpečným místem a já je kvůli tomu obvykle přiděluji obětním beránkům, tedy služebně nejmladším a nejméně zkušeným mužům. Ne že bych rád utrácel něčí život, to zase ne. Ale raději přijdu o zelenáče než o někoho, kdo má za sebou desítky let výcviku. Dnes jsou ovšem tyto úvahy zcela bezpředmětné, protože žádného obětního beránka po ruce nemám.

Další úskalí představují dvě okna nad křídly, která lze odsunout zvenčí. Patří k sedadlům číslo 11F a 14R. Průvihový potenciál? Střední až vysoký.

18

Kladnou stránkou věci je fakt, že s plížením po křídlech letadel máme značné zkušenosti - tuto činnost jsme prováděli nesčetněkrát v rámci běžných nácviků akcí na osvobození rukojmích. Kachní noha Dewey, Třešnička Enders, Hlodavec a Aligátor Shepard si počínali jako nindžové. Dokázali vylézt po žebřících na křídlo, doplazit se k trupu a otevřít okna bez nejmenšího šelestu či vibrace, a to i když byla křídla tak mokrá jako dneska.

Na druhé straně je třeba vzít v úvahu skutečnost, že okna nad křídly jsou malá a že veškeré vybavení, které s sebou ponese - samopaly, neprůstřelné vesty, třaskavé granáty a další předměty - mohou zůstat při cestě skrz okno viset za jeho okraje. Každé uvážnutí stojí čas. A čas, jak už jsem říkal dřív, je tím nejzákladnějším předpokladem úspěchu. Problém lze zčásti vyřešit tím, že muži určené pro zteč těchto oken si s sebou vezmou méně vybavení. Kvůli tomu ale budou zase zranitelnější.

Nyní se dostáváme ke schůdkům na zádi. Ty jsou ovládané hydraulicky a lze je spustit jak zvenčí, tak i zevnitř letadla. Riziko průšvihů je střední až vysoké.

Schůdky mají své klady i zápory. Za klad lze považovat fakt, že schůdky stabilizují celé letadlo. Jsou-li spuštěné, tangové obtížněji ucítí, jak členové přepadového komanda lezou na křídla, opírají o trup žebříky a podobně. Průchod ze schodiště je také dostatečně široký, takže nebezpečí, že by v něm někdo zůstal viset, v tomto případě nehrozí. Ale po schodech může jít na druhou stranu vždycky jenom jeden člověk a všichni musí projít dveřmi na jeho konci - dveřmi, které lze zevnitř snadno zabezpečit, a lidé venku tím pádem zůstanou stát na konci schodů, nažhavení a připravení vyrazit, jenže nebudou mít kam. Dnes se k tomu navíc přidal ještě jeden problém, a sice strážný, kterého tangové vyslali hlídkovat na letištní plochu. Jestli nás uvidí, dřív než se dostaneme dost blízko na to, abychom ho zneškodnili, máme po akci. Za normálních okolností (to znamená při ostrém nácviku podobné situace) bych rozmístil odstřelovače, kteří by se o něj už postarali. Ale tohle je Key West - jedna ranvej, jedna věž, žádné vysoké budovy, a letadlo stojí na místě, které má do obstojné pozice pro odstřelovače asi pět stovek metrů daleko. Navíc fouká jako na moři a leje jako z konve a vítr a voda kulkám letícím na velkou vzdálenost s oblibou mění dráhu. Vzhledem k mé momentální náladě a touze po legraci před-

19

stavuje likvidace zmíněného tanga pomalým a bolestivým způsobem úkol, kterého bych se rád zhostil osobně.

Ted se dáme zpátky na levobok a budeme postupovat směrem k přídi. U sedadel 11A a 14A narazíme na dvě okna umístěná přesně nad křídly a poté na hlavní vchod. O obou oknech platí totéž co o oknech na levoboku. A hlavní vchod má svá vlastní úskalí. Tangové nedovolili, aby k letadlu přijely pojízdné schůdky. Tím lépe pro ně a hůř pro nás. Proč? Protože pojízdné schůdky jsou široké a během půldruhé vteřiny by se po nich ke vchodu dostali hned čtyři muži. Takhle budu muset použít žebřík, otevřít opatrně dveře a poslat dovnitř dva muže. Jeden bude muset vyčistit pilotní kabinu, druhý zaklíní dveře od

koupelny, aby se z ní nedostal nikdo ven, a pak se rychle přesune dozadu do první třídy.

Zbývá jediné a skutečně poslední místo - zavazadlový prostor. Z něj se lze dostat pod podlahu kabiny. Tahle cesta je ovšem hlučná a neefektivní a může lehce vyústit v katastrofu, proto ji raději nevyužívám, vyjma případů, kdy chci podlahu v kabině navrtat a umístit do ní optický kabel a videokameru, abych viděl, co tangové uvnitř dělají.

Takové akce však můžeme provádět jenom tehdy, hemží-li se kolem letadla spousty lidí - mechanici, řidiči cisteren, manipulační dělníci a další různé profese - a poutají tak nepřítelovu pozornost. Tady ale letadlo stojí na opuštěném místě, protože má prostřelená kola. Po tomto incidentu už tangové nepustili na palubu nikoho - zrušili dodávky potravin i vody, a nesouhlasili dokonce ani s připojením záložního zdroje, který letadlům umožňuje takové vymoženosti, jako je klimatizace, splachování záchodů a podobně. Před osmi hodinami byl propuštěný pasažér, kterého postihl infarkt - nakonec stejně zemřel. Tangové sice dovolili, aby pro něj přijela sanitka, ale dva z nich sledovali počínání zdravotníků zblízka se samopaly a protitankovými raketami v rukou, takže na nějaké vylomeniny nebylo ani pomyšlení.

A do té chvíle nikdo, jak už jsem říkal, nemluvil přímo s tangy. Zatím nedošlo k žádnému skutečnému vyjednávání. Veškerá komunikace probíhala přes vysílačku v pilotní kabině, a kvůli tomu jsme nemohli použít analyzátor hlasového spektra nebo další obvykle užitečné pomůcky, které by nám pomohly rozkrýt psychologický profil únosců.

20

Tady jsou v kostce všechny dosud známé skutečnosti:

- Tangové si říkají Skupina ADAM, přičemž zkratka ADAM znamená oddíl Alfa Americké milice (Alpha Detachment, American Militia). Neuvedli, odkud jsou a za co bojují.
- Do letadla nastoupili v San Juanu a věděli, že na palubě cestuje ministryně námořnictva.
- Pilot tlumočil jejich sdělení, že mají důkazy o tajné dohodě, kterou ministryně námořnictva uzavřela s kolumbijskými ozbrojenými silami. V rámci této dohody mělo americké válečné námořnictvo přimhouřit oko nad tisíci tunami kokainu putujícího do Spojených států. Na protest proti tomuto kroku vzali tangové ministryni jako své rukojmí. Jejich původní záměr - letět s ní zpátky do Kolumbie, kde by dohodu zrušila - nevyšel.
- Poté co byl letadlu znemožněn odlet, změnili tangové své požadavky. Teď chtějí mluvit s LC Strawhousem, kalifornským multimilionářem, který ve všech možných médiích halasně vytrubuje svůj úmysl kandidovat na post prezidenta. Když jsem se potřetí přívětivě dotázal na situaci, La Muchacha mi nevrle odvětila, že ústředí FBI ve Washingtonu se už se Strawhouseovými lidmi spojilo, ale multimilionář není k zastížení.

- Jakmile se únosci dozvěděli, že si s LC Strawhousem nemohou promluvit, začali řádit. Pětapadesát minut poté zabili jednoho z agentů NIS a hodili jeho tělo na letištní plochu. Prohlásili, že druhého zabijí hned po rozednění - ať si televizní kamery užijí, dodáváme v duchu my - a že každou další hodinu bude následovat jeden civilista tak dlouho, dokud sem nepřiletí LC osobně a nesetká se s nimi.

Ředitel letiště, který vedl vyjednávání až do příjezdu profesionálů, se vysílačkou na věži spojil s letadlem a zeptal se, jestli tangové nechtějí mluvit s nějakým vysoce postaveným vládním úředníkem, například ministrem obrany nebo ministrem spravedlnosti. Odpověď bylo jednoznačné NE. A co takhle viceprezident? Tangové prohlásili, že buď LC Strawhouse, nebo nikdo. Jestli se neobjeví do tří hodin, začnou popravu.

Taková jsou tedy fakta. A další informace? Těch je jen velice poskrovnu. Slyšel někdo někdy o skupině ADAM? Seržant Bob

21

požvýkal kus tabáku a zavrtěl hlavou. La Muchacha mi sdělila, že FBI proprala zkratku ve svých databázích a vyšla naprázdno. Mají prý sice Michiganskou milici (kdo by neměl?) a pár dalších organizací z této oblasti, ale o ADAMu ani slovo. Dlužno dodat, že ani já jsem ho ve svých záznamech nenašel.

Ovšem vzhledem k tomu, že přesně věděli, jakým letadlem ministryně námořnictva poletí, je jasné, že museli dostat dobré taktické informace - vlastně mnohem lepší, než jaké máme k dispozici v tuto chvíli my. Zpráva o cestě ministryně Crawfordové do Kolumbie se neobjevila na prvních stránkách tisku a

program její návštěvy veřejnost vůbec neznala. Přesto se únos-cům podařilo tuto informaci získat, přistoupit během mezipři-stání v San Juanu a zmocnit se celého letadla.

Ale jak dostali na palubu ty zbraně? Odpověď na tuto otázku je, přátelé, až smutně prostá. Propašovali je dovnitř proto, že ty zatracené aerolinie obvykle platí víc manipulačním dělníkům než své ostraze. Lidé, kteří házejí s vašimi zavazadly sem a tam, mají kolektivní smlouvy, zdravotní plány a důchodové pojištění. Naproti tomu lidé, kteří kontrolují zavazadla procházející detektory, dostávají často jen minimální mzdu, a nepatří dokonce ani mezi zaměstnance letecké společnosti. Pracují pouze jako výpomoc bez jakýchkoli výhod, najatá přes zprostředkovatelskou kancelář.

A co myslíte, jakou asi mají tihle lidé motivaci? Pokud se domníváte, že mizivou až nulovou, pak si nalejte bombej a dovolte mi, abych se vrátil zpátky ke své práci. Upřímně řečeno, tady venku je mokrý a zima a já bych rád měl to celé už za sebou a těším se, až se převléknu a vydám se hledat vychlazené pivo a rozpálené ženské. Koneckonců, jsem přece v Margaritavillu, nebo ne?

Největší úspěch slavívá v podobných případech vyčkávací taktika. Pro pasažéry je to možná nepříjemné, ale čím déle celá situace trvá, tím větší bývá šance na její zdárné vyřešení. Tento scénář vzal ale zasvě zhruba před půlhodinou, kdy tangové zavraždili jednoho z agentů ONIS a pohrozili, že každou hodinu zqbijí další rukojmí. Proto jsem se spojil s operačním střediskem na ministerstvu obrany - tentokrát jsem se už dovolal - ohlásil jsem službu konajícímu čtyřprýmkáči v sukni, co se stalo, a svým tradičním jadrným stylem jsem jí vysvětlil, že komando z FBI je k ničemu.

22

Důstojnice zavolala pobočníkovi ministra obrany a ten zatelefonoval svému nadřízenému domů. Za patnáct vteřin jsem ho měl na drátě a dozvěděl jsem se, že mám zatím počkat, než se domluví s Bílým domem. O dvě minuty později mně ministr oznámil, že prezident vydal ústní souhlas a že písemné potvrzení bude brzy následovat.

To mi stačilo. Svolal jsem své lidi a sdělil jim, že jdeme do akce, a to hned.

Jenomže ono „hned“ bylo jako časový údaj velice relativní. Když jsem totiž La Muchache řekl, že jsem dostal zelenou, a požádal jsem ji, jestli by mi nemohla trochu ayudar (to je španělsky pomoci), zvláštní agentka mi zakázala, řečeno jejími slovy, „vyvíjet jakoukoli aktivitu“, dokud ona neobdrží z kanceláře ministra spravedlnosti ve Washingtonu potvrzení, že jsem skutečně dostal svolení k akci.

Počkat! Moment! Mají se tyhle problémy s kompetencemi řešit na vládní úrovni? Nebo na úrovni podvládní? Či ještě níž? Nevím. Vím jediné to, že jsou každopádně nad výši mého funkčního. Upřímně řečeno, podle mě je všechno docela jasné - ministr obrany mi dal přece zelenou!

Chtěl jsem si ale dál hrát na diplomata. Podal jsem tedy La Muchache svůj mobilní telefon - ať zavolá ministrovi spravedlnosti. Stalo se. A hádejte, co se dozvěděla? Službu konající důstojník jí sdělil, že nikdo z ministerstva obrany k nim na spravedlnost nevolal, aby jim oznámil, že nejvyšší velení vypustilo hrstku příslušníků SEAL do války. Zvláštní agentka FBI poté prohlásila, že mi v žádném případě nedovolí, abych na letadlo zaútočil, ani sám, ani společně s její jednotkou.

Nedovolí? Ona? Vždyť já jsem dostal zelenou od samého prezidenta Spojených států a jeho ministra obrany! Začínal jsem mít té byrokracie plné zuby. Znova jsem se spojil s operačním střediskem na ministerstvu obrany, objasnil jsem svou situaci a podal telefon La Muchache.

Zvláštní agentka si dala sice telefon k uchu, ale vůbec neposlouchala. Její stanovisko bylo jasné: pokud rozkazy nepřicházejí z ministerstva spravedlnosti, jako kdyby neexistovaly. FBI evidentně nepovažuje ministerstvo obrany za řádný vládní resort.

Vážení čtenáři, jestli se nyní domníváte, že má reakce na danou situaci spočívala v takovém vodopádu sprostých slov, jaký

23

La Muchacha ve svém úředně chráněném životě Latinoameričanky ještě neslyšela, získáváte bod. Sdělil jsem jí, že ji nacpu tam, kam si může strčit ty svoje posraný směrnice, a že my jdeme do posraný akce dřív, než přijde o svůj posranej život další zatracený posraný rukojmí, bez ohledu na to, co tomu říká ministerstvo spravedlnosti, Federální letecká správa nebo jiná složka tohoto zasraného byrokratického guláše.

La Muchacha mi zabodla do obličeje pěstěný ukazovák. Prohlásila, že moje chování přesahuje všechny meze, že moje vyjadřování je neomluvitelné, a že jelikož mi příslušné předpisy a pravomoci už jednou vysvětlila, bude se od této chvíle se mnou bavit výhradně přes nějakého zástupce ministerstva spravedlnosti. Potom vyndala z kabelky pero nejméně za sto dolarů, poznamenala si do notesu od Gucciho mé jméno a oznámila mi, že jakmile se vrátí do Miami, napíše na mě úřední záznam o obtěžování. Její jednotka prý bude mezitím sledovat moje počínání a bude jí hlásit všechny přestupky. Takhle tedy skončila meziresortní spolupráce. No dobře, její postoj tedy znamená, že můžu konečně, kurva, vyrazit a udělat, kurva, svoji práci. (Všimli jste si toho ironického opakování slova „kurva“? Líbí se vám to? To je dobře.) Odešel jsem proto se svými muži do hangáru, který jsme upravili tak, abychom v něm mohli připravit závěrečný plán útoku.

O samotě jsme probrali veškeré možné kombinace. Pokaždé jsme přitom počítali s panem Murphym. Přesto jsme věděli, že akce, do které jdeme, je navzdory všem plánům, všemu výcviku a všem schopnostem tak obtížná, že se určitě někde něco nepovede - a že na to někdo doplatí životem. Rukou jsem dal příslušné signály. Po mém boku se zjevil Wonder a vydal se vpřed, zatímco já jsem od něj převzal přední konec žebříku. Wonder je bývalý průzkumník od námořní pěchoty (a tuhle práci má pořád rád), takže úkol zneškodnit tanga dole u schůdků připadl jemu. Za normálních okolností by to provedl tak, že by trápení onoho zločince ukončil jednou provždy. Ale protože potřebujeme alespoň jednoho tanga živého - abychom mu mohli položit pár otázek - vzal si s sebou kožený obušek naplněný kousky olova, který danému účelu poslouží stejně účinně, leč ne s tak nenapravitelnými následky jako dvacetimetrová tyč, kterou si Wonder do své vesty obvykle zastrkává.

24

Čekali jsme, dokud Wonder nezmizí v temnotě, a pak jsme se dali opět do pohybu. Neurazili jsme ani pět metrů, když vtom se na scéně objevil pan Murphy.

„Do prdele!“ zazněl mi do ucha Wonderův hlas.

„Co se děje?“ zašeptal jsem do mikrofonu.

„Zůstaňte stát - ten chlap šel nahoru a zdvihl schody!“

Viděl nás? Jsme prozrazeni? Zeptal jsem se Wondera, jak to vypadá.

Žádná odpověď. Zkusil jsem to znova. Zase nic. Ta vysílačka byla úplně mrtvá - nebo je mrtvý Wonder. Co se v podobných případech dělá? Nic - jde se dál.

Po čtyřech jsme lezli dopředu a drželi se v mrtvém úhlu těsně u pravé strany ocasu. Detaily na trupu letadla jsem dokázal rozlišit teprve na vzdálenost pouhých devíti metrů - z toho vidíte, jak hustě přišlo. Letadlo bylo teď skoro v úplné tmě - osvětlení uvnitř bylo vypnuté. Ani tohle nebyla zrovna dobrá zpráva. Buď nás tangové zahlédli, anebo si počínají velmi opatrně a snižují možná rizika na minimum. Opatrné tangy nemám rád, protože jsou chytří, nevypočitatelní a lstiví. Byl bych raději, kdyby nechali rozsvíceno - tak by nás nemohli zevnitř spatřit.

Potichu jsme urazili dalších deset metrů a schovali se do relativního bezpečí pod břichem letadla. Zde jsme uspořádali bleskovou poradu. Schůdky byly skutečně napůl povytažené nahoru.

Pod nimi jsem našel Wondera, jak si hraje s vysílačkou.

„Ten zatracenej krám nefunguje!“ zašeptal Wonder. „Asitam natekla voda!“

Vysílačky používané u jednotek SEAL by měly být vodotěsné. A také takové bývaly. Jenže dneska Navy namísto špičkových motorol, které jsem pro své jednotky vždycky požadoval, kupuje laciné japonské nebo tchajwanské zboží. Sbohem, kvalitní spojení! Buď vítán, průšvih!

Ukázal jsem palcem ke schodům a zeptal jsem se: „Jak to vypadá?“

Wonder pokrčil rameny. „Ten chlap se vykolíbal nahoru, jako kdyby byl starosta New Yorku, zavřel dveře a zdvihl schody,“ zašeptal. Rty se mu přitom sotva hýbaly. „Podle mě nic neviděl - možná šel jenom na hajzl. Ale jistotu nemáme.

Vtom jako na zavalanou zavrčela hydraulika a schůdky se spustily opět dolů. Uslyšel jsem, jak s žuchnutím dosedly na

25

letištní plochu. Moji muži sebou okamžitě hodili na zem a pod letadlem byli téměř neviditelní. Zbraně a žebříky měli připravené k útoku. Jestli nás mají chytit, tak ať to aspoň stojí za to.

Bůh žehnej Wonderovi - vysílačku už měl na zemi a v ruce držel obušek. Sáhl jsem do pouzdra a vytáhl z něj svou pistoli.

Po následující čtyři až pět vteřin se nedělo nic. Potom jsem zaslechl, jak se někde nade mnou otevírají dveře, a tmu prořízl pruh mdlého světla. Zavřel jsem jedno oko, aby mi zrak zůstal přizpůsobený na tmu. Na drsné protiskluzové hmotě, kterou jsou schůdky potažené, se ozvaly opatrné kroky.

Díval jsem se, jak se schůdky pod doléhající vahou mírně prohýbají. Chlupy vzadu na krku mi stály v pozoru úplně stejně, jako když jsem byl kdysi s družstvem Bravo z 2. čtyř jednotky SEAL 2 na své první bojové akci.

Přesunul jsem se na pravobok, Wonder se vydal na levobok. Nikdo ani nedýchal.

Tango sestupoval pomalu dolů. Našlapoval z paty na špičku - takhle se pohybují dobří průzkumníci, když nechťejí někoho vyrušit nebo na sebe zbytečně upozornit. Zhruba metr nad zemí se zastavil. Přímou jsem ho v tom místě cítil. Počínal si jako zvíře na lovu - nechával se zcela vést svými smysly, svými pudy, které ho měly v tomto nepřátelském prostředí chránit.

Čekal jsem a v duchu odpočítával čas. Třicet vteřin. Tango se vydal znovu na cestu. Sešel další tři schody - dost na to, abychom se mohli potichu nadechnout.

Zdálo se mi, že ten parchant musí zcela určitě slyšet, jak mi buší srdce - svůj tep jsem odhadoval nejméně na 140 úderů za minutu. Ten tlukot mi duněl v uších, přecházel na krk a končil až v zápěstí. To zatracené čekání nemělo konce. V duchu jsem toho chlapa prosil, ať něco udělá - cokoli.

On ale neudělal. Ten hajzl tam jenom stál - mimo náš zorný úhel - a vnímal okolní prostředí.

Pak schůdky konečně zavržaly a tango se pohnul. Vydal se na Wonderovu stranu. Ale hezky pomaličku. Nejdřív položil nohu na pevnou zem a potom se obrátil. Zhlédl jsem hlaveň jeho samopalu. Zbraň byla připravená k výstřelu. Ten chlap je dobřej - prodělal patřičnej výcvik.

26

Ted se pustil do vlastní obhlídky. Začal „krájet koláč“ - protáhl se těsně kolem schůdků a opsal velký oblouk, který mu pro případ, že by byl někdo za schůdky, poskytoval výhodné postavení.

Wonder zalezl do tmy a dobře se ukryl. Já jsem vyrazil proti směru otáčení hodinových ručiček a snažil se obejít tanga z boku.

Hýbal jsem se jenom tehdy, když se pohnul i on. Zvedl jsem nohu, počkal jsem, zaposlouchal se a pak jsem nohu položil na zem ve stejném okamžiku, kdy tango došlápl. Oba dva jsme tak vlastně tančili jakýsi tanec smrti.

U boční strany schůdků se tango najednou zastavil - a moje noha zůstala viset ve vzduchu. Zaslechl jsem, jak se prudce nadechl. Něco zhlédl. No jasně - Wonderovu vysílačku!

Do prdele! A je to tady! Přišli jsme o výhodu z momentu překvapení. Vtom se - jako když muréna leze z díry - u tanga objevil Wonder a zaútočil dřív, než tango stihl zareagovat. Uslyšel jsem zvuk obušku narážejícího na kost. Rychle jsem přiskočil k tangovi a zachytil jeho padající tělo - bylo tak velké, že jsem si připadal, jako kdybych do náruče chytal padající strom. Wonder se mezitím postaral o tangův samopal. A abychom toho neměli málo, ten chlap měl přes hrud jako toulec pověšenou jednu LPS - lehkou protitankovou střelu. Nemůžeme s ní ztrácet čas - proto jsem nožem přeřízl řemeny a podal raketu Sprost'ákovi, který ji opatrně položil na zem. Pro tenhle vynález se ještě vrátíme. Docela by mě zajímalo, kde sakra tangové tyhle zbraně sebrali.

Ted to ale musí počkat. Wonder vyslovil očima otázku. Přikývl jsem. Stevie znovu přetáhl tanga obuškem - jistota je jistota. Pak jsem z vesty vylovil leukoplast a společně jsme tangovi ovázali pusu, oči, ruce a nohy. Jeden z únosců už tedy dneska nikam nepůjde.

Rychle jsem ho prohledal. Pan tango měl u sebe v bundě dva tříštivé granáty z výzbroje U. S. Army a dva náhradní zásobníky do samopalu. V jeho peněženke jsem našel sedm kondomů - ten chlap si ale věří! - dvě stě dolarů v malých bankovkách, řidičský průkaz státu Michigan znějící na jméno Thomas Daniel Ca-pel, bytem v Inksteru, kreditní kartu VISA, technický průkaz od toyoty z roku 1991, fotokopii inzerátu z nějakého kalifornského plátku, v němž firma s názvem PAJAR hledala pár správných chlapů pro funkci osobních strážců, a nakonec to nejdůležitější ~ služební průkaz, ze kterého jsem vyčetl, že Capel je E-6 neboli

27

štábním seržantem u oddílu vojenské policie Národní gardy v michiganském městě Romulus. Není divu, že ví, jak se má pohybovat. Není divu, že měl přístup k tříštivým granátům a automatickým zbraním. Jestli jsou ostatní tangové podobně cvičení a vyzbrojení, tak nás čeká přinejmenším perné ráno. 04.14. Je čas vyrazit. Zaseptal jsem do mikrofону příslušné povely a jednotka zahájila poslední přípravy. Já půjdu spolu s Dokem Tremblayem zadními dveřmi - jak příznačné pro nás! - čili nahoru po schůdkách na zádi. Na Wondera s Grundlem připadl východ na přídi. Budou mít zároveň na starosti ministryni námořnictva, protože ta byla podle přehledu, který jsme získali od letecké společnosti, povýšena na pasažera první třídy. Sedí na sedadle číslo 2A. Jeden z jejích společníků od NIS -ten, který nebyl zastřelený - dostal přidělené sedadlo číslo 2C. Ten druhý cestoval v nejlevnější třídě - sedadlo 15C. Pulpinta s Pickem proniknou dovnitř velkými dveřmi od kuchyňky. A moji rychlonozí střelci Kachní noha, Třešnička, Aligátor a Hlodavec vylezou na křídla a zaútočí okny.

Šel jsem jako první. Pomalu, pomaličku, abych ani trošku neotřásl letadlem, jsem se plížil po schůdkách nahoru. Zhruba v půli cesty, ještě stále hluboko pod úrovní, z níž by mě bylo možné spatřit, jsem si klekl, vytáhl z vesty třaskavý granát a narovnal jsem závlačku u pojistky. Já vím, já vím. Ve filmech vždycky Sly, Jean-Claude, Steven nebo další vytahují pojistku zuby. Jestli chcete, aby si váš zubař pořádně vydělal, tak si to zkuste, protože takhle si jediné vylámete zuby.

Bleskurychle jsem obhlédl situaci a s potěšením jsem zjistil, že zadní dveře jsou stále pootevřené. To je skvělé - znamená to, že granát budu moci hodit dovnitř bez toho, abych musel vstoupit přímo až do dveří, což by bylo docela riskantní, protože hned za nimi by mohl stát některý z únosců.

Potápěčské dvojčky se mezitím začaly přesouvat na určené pozice. Doplížily se k trupu letadla a opřely obalené konce žebříků vedle dveří nebo o kraje křidel. Pak se pomalinku a opatrně vydaly nahoru.

Muži na křídlech se centimetr po centimetru doplížili k trupu a nakonec zůstali ležet pod přidělenými okny. Na můj povel pak otevrou okna, vhodí dovnitř třaskavé granáty a vřítí se za nimi.

28

Muži určení pro dveře se rozmístí tak, aby první z nich dosáhl na rukojeť otevírání. Na můj povel potom muž číslo jedna otevře dveře a muž číslo dvě vhodí do kabiny granát a vběhne dovnitř.

Tento postup jsme nacvičovali v hangáru, takže víme, kde má každý své palebné pole. Já mám společně s Dokem nejdelší úsek

- od 16. do 23. řady. Na Kachní nohu s Hlodavcem připadla zadní okna - řady číslo 14, 15, 16 a 17. Aligátor s Třešničkou zabezpečí přední okna, tedy řady číslo 9 až 14.

Pulpinta s Pickem dostali přidělené to nejtěžší - dveře od kuchyňky na pravoboku. Když budou mít štěstí, vyčistí kuchyňku a po ní řady číslo 8, 7, 6 a 5. Zbývají Wonder a Grundle. Ti půjdou předními dveřmi. Wonder vyčistí pilotní kabinu a potom se vydá za Grundlem do první třídy. Grundle se postará o ministryni námořnictva a Wonder mezitím o tanga.

Dvojí syknutí v naslouchadle mi řeklo, že všichni jsou už na svých pozicích. Pro jistotu jsem však ještě do mikrofonu zaseptal: „Připraveni? Odpočítejte se!“ Uslyšel jsem osm dvojitých syknutí - a protože Wonderova vysílačka ležela dole na zemi, věděl jsem, že jsme připraveni k útoku.

Zajímá vás, co se v takovém okamžiku honí hlavou veliteli jednotky? Že ano? Dobře, tak já vám to teda povím. Není to nic hezkého. V takové chvíli přemýšlíte, co všechno se může pokazit, co všechno může způsobit smrt vašich lidí. Tady je pár z celé té dlouhé řady potenciálních průšvihů, která mi probíhala myslí v době, kdy jsem se krčil u paty schodů:

- Tangové přivázali dveře za vnitřní kliky. Jestli ano, budeme je muset vyhodit do vzduchu pomocí náloží, a než se tak stane, všichni rukojeťmi už budou dávno na pravdě boží.
- Tangové nastražili kolem některých rukojeťmi past. Při té představě jsem se otřásl. V krajním případě bych tak přišel jak o svého střelce, tak i o rukojeť - a krajní případy se vyskytují velice často.
- Když už jsme u těch pastí - nenachystali ji tangové k nějakému oknu nebo ke dveřím? Pokud ano, ztratím při průniku do letadla několik střelců, protože nám to bude trvat déle a tangové tak budou mít možnost nás zlikvidovat.

- Jeden z přenosových vozů má infračervené kamery, bude naši akci živě vysílat a nějaký tango nás uvidí ve své minitelevizi na baterky.

29

Mohl bych tam sedět a uvažovat o nepříjemných variantách po celou noc. Ale naštěstí je čas pustit se do díla. „Na tři!“ oznámil jsem a vytáhl z granátu závlačku. „Jedna!“ Zmáčkl jsem granát pevně v ruce.

„Dva!“ Natáhl jsem ruku dozadu, aby ten téměř kilogramový ocelový válec letěl dovnitř alespoň trochu z výšky.

„Tři!“ Vymrštil jsem ruku dopředu a jako nadhazovač při baseballu jsem poslal granát jemným obloukem do prostoru dveří. S hrůzou jsem sledoval, jak doplachtil deset centimetrů vpravo od místa, kam jsem mířil, odrazil se od okraje dveřní zárubně a letěl zpátky na mě a Doka.

Zapalovač u třaskavého granátu typu DEF-TEC č. 25 má zpoždění jeden a půl vteřiny. Jakmile tato doba uplyne a nastane výbuch, vylétne zároveň blesk o intenzitě 2,42 milionu kandel a ozve se rána, jejíž hlasitost dosáhla při měření úrovně 174,5 decibelu. A teď vám to přeložím. Je to dost světla a dost řevu na to, aby se každý vyděsil až k smrti - a přesně to se přihodilo mně, když se ten zatracenej krám odrazil od schodů, jednou poskočil a explodoval rovných patnáct čísel jižně od mého rozkroku.

Tlaková vlna mě zdvihla půl metru do vzduchu. Dolů jsem pak dopadl jako pytel brambor a nohy mi ulétly dopředu. Dopad pekelně zabolet a poranil jsem si při něm kotník - cítil jsem, jak mi praská něco v hlezenní kosti a v článcích prstů. Jenom jsem to cítil, protože jinak jsem neviděl ani neslyšel nic - díky účinkům třaskavého granátu jsem byl dočasně naprosto slepý a hluchý.

Musel jsem se řídit instinktem. Překulil jsem se doleva. Okamžitě jsem se praštil o nemilosrdnou ocelovou hranu schodu do kolena a nosem jsem vyzkoušel tvrdost zábradlí. Sakra, to bolí!

Takhle tedy skončil moment překvapení. K čertu s ním - musí nám stačit pouhá hrubá síla!

Vylovil jsem z kapsy další třaskavý granát, odjistil ho a vhodil ho do úzké mezery ve dveřích. Granát tentokrát zajel dovnitř a vybuchl v kabině. Řítil jsem se po schodech ke dveřím, Doc hned v mých kulhajících patách.

Situace, která uvnitř letadla při osvobození rukojmích panuje, se nedá ani popsat. Lze snad jen konstatovat, že je to jeden velký blázinec - a to je ještě slabé slovo.

V kabině nebylo žádné světlo - kromě slabého svitu označení východu, světel namontovaných na našich zbraních a zbytků

30

záře z třaskavých granátů. Všude se zato válel hustý kouř. Všichni jsme křičeli: „Abajo, abajo - dolů, dolů!“, aby cestující nevy-skakovali ze sedadel a nebyli omylem zastřeleni. I tak se ale nahoře objevilo pár hlav.

Běžel jsem uličkou, sypal jsem ze sebe sprosté nadávky a mlátil do vystrčených hlav. Reflektor na pistoli pročešával prostor přede mnou. Tři řady odě mě se mihla hlaveň. Zařval jsem na Doka: „Bacha - nalevo!“, zdvihl jsem pistoli, přes trijicony jsem zamířil a rychle jsem vystřelil osm ran ve čtyřech krátkých dávkách.

Pět jich šlo mimo a tři toho hajzla zasáhly - do slabin, do břicha a do hrudi. Speciální náboje ráže .45 tanga zdvihly do vzduchu a odhodily na sedadla. Dopadl mezi dvě řady ječících pasažérů. Hnal jsem se k němu, aniž bych si všímal těl, která mi ležela v cestě.

Zatraceně - ten parchant měl na sobě nejspíš neprůstřelnou vestu, protože i když ho střely z pětačtyřicítky srazily dolů, nepřestával pálit a kulky z jeho samopalu vyšívaly klikatou čáru do stropu nad cestujícími, kteří se zoufale snažili odlézt pryč. No dobře, tak to do něj naperu ještě jednou. Jenže ouha - nemám jak, protože leží mezi sedadly a mezi námi dvěma můžou být rukojmí! Vzal jsem to tedy přes opěrky hlav a cestou jsem vytahoval DSU-2. Praštil jsem se obličejem o stůl, namáčkl jsem se co nejvíce mezi sedadla a vrazil tlustou černou vroubko-vanou čepel přes krunýř rovnou doprostřed tangový hrudi a táhl ji směrem nahoru tak dlouho, dokud jsem toho hajzla doslova nevykuchal. Teď už v žádném případě nevstane. Vykroutil jsem mu z rukou samopal a hodil ho Dokovi. Nerad bych ho tady nechával ležet bez dozoru.

Zastrčil jsem nůž do pouzdra, vyměnil v pistoli zásobník, utřel si z nosu krev a podíval jsem se dopředu.

Ve stoupajícím dýmu se míhala světla ze zbraní Kachní nohy a Hlodavce. Měli tam na podlaže jednoho tanga a právě mu dávali pouta. Za nimi, před kabinou, bylo vidět kouř a slyšet střelbu. Do prdele - tam by měla být naše ministryně!

Vtom jsem za sebou zaslechl nějaký šramot. Otočil jsem se. Doc byl ale připravený - jeho samopal zachytil stín vycházející zezadu z pravoboku a nadělal mu do obličeje úhledné tři dírky. „Do prdele...!“ zařval najednou Doc a vyrazil dopředu. Sebral něco z podlahy, hodil to na schůdky a pak sebou praštil na podlahu.

31

Zaduněl výbuch a po něm se ozval Dokuv hlas: „A kurva...!“ Byl bych se rád podíval, jak na tom je, ale měl jsem práci s dalším tangem, který zničehonic vyrostl mezi sedadly na pravé straně hned za kuchyňkou jako terč někde na střelnici. V ruce držel samopal a mával s ním zhruba směrem ke mně. Hned nato se na levé straně vynořil další sráč. To se na mě domluvili, nebo co?

Vystřelil jsem na toho napravo - ten pro mě představoval větší nebezpečí. Trefil jsem ho do prsou, do ramen a do hlavy. Skácel se na podlahu.

Pak jsem periferním viděním zachytil záblesk zbraně v ruce druhého muže. Otočil jsem doleva a zamířil. „Hej, ty hajzle - odhod' tu zasranou bouchačku, lehni si, ruce od sebe, dlaně nahoru a ani se, kurva, nehni!“ To byl Ali-gátor. Místo aby na toho chlapa střílel, štěkal na něj rozkazy. Dřív totiž býval policajtem a ještě pořád s oblibou žvatlá ty policajtské hovadiny typu: „Ani hnout, sráči, nebo seš synem smrti!“

Ale tady není na nějaké zdvořilosti čas. Žádné zbytečné otálení, žádná varování, žádný pan Hodný. Jenom tři krátké dávky. Zasáhl jsem tanga číslo dvě dvakrát do prsou a dvakrát do krku. Třetí dávka mu roztránila čelist. Také on padl k zemi.

Pokračoval jsem dopředu ke kuchyňce. Vtom se na chvíli rozhostilo ticho - akce dosud probíhala přibližně patnáct vteřin - a pak jsem uslyšel dvě líbezná slova. „Přid' čistá!“ ozval se v naslouchadle Wonderův newyorský přízvuk.

Půl vteřiny poté mi v uchu zaznělo: „Střed lodi čistej!“ To byl vítaný příspěvek od Hlodavce. „Doku...“ „Žád' čistá, kapitáne!“ ohlásil Doc a sbíral se z podlahy. Tvář měl rozříznutou od střepiny a vypadal, jako kdyby ho někdo pořežal břitvou - na tohle bude potřeba minimálně deset stehů. Ve světle reflektoru jsem viděl, že už si na ránu lepší kousek leu-

koplasti.

Sakra, to bylo dobré! Ne, to bylo přímo skvělé! Deset mužů udělalo práci za sedmáct a já jsem na všechny hrozně pyšný! „Tak - a teď jdeme pro ministryni a zabezpečíme to tady! A už někdo sakra rozsviťte!“

„Rozkaz, pane!“ zasalutoval Sprost'ák a krátce poté se rozsvítilo stropní osvětlení. Zamrkal jsem - oči jsem měl přivyklé na tmou.

32

Je to až k nevíře, ale jakmile se rozsvítily světla, cestující se začali hýbat, jako kdyby chtěli vystupovat. Pár se jich dokonce natáhlo pro zavazadla v příhrádkách nad sedadly.

Protože příslušné orgány už byly na cestě, v uličce se válely mrtvoly a bylo třeba dodržet určitá společenská pravidla, rozhodl jsem se, že je rychle zastavím pomocí šokové terapie. „Nikdo tni hnout - sedněte si, kurva, na prdel a držte, kurva, hubu! Ruce dejte na ty ztracený sedadla před sebou, ať vám na ně vidíme!“

Všichni pokorně poslechli. To je dobře - aspoň se budeme moci pustit nerušené do práce.

„Jak to vypadá?“ houkl jsem do mikrofону. „Ministryně? Počty mrtvejch?“ Nikdo neodpověděl.

„Sprost'áku?“

„Čisto. Mám tady s Wonderem dva mrtvý únosce, civilisti bez zranění - a žádná ministryně!“

Do prdele! „Tak ji jdeme hledat!“ Tohle je důležité - ale stejně důležité je, abychom se přesvědčili, že jsme zabili všechny tanga. Tak se na to podíváme: já jsem sundal tři, Doc jednoho a jeden živý odpočívá dole na ranveji. Celkem tedy sedm tangu - a ani jedno raněný rukojmí. „Třešničko?“

„Čisto - žádněj mrtvěj!“

„Kachní noho?“

„Čisto. Čisto. Jeden mrtvěj - je svázanej, kapitáne!“

To je osm. „Picku...“

„Čisto, kapitáne! Jeden mrtvěj tango!“

Devět. „Pūlpinto?“

Žádná odpověď. Zopakoval jsem svou výzvu. Co se mu, sakra, stalo? Rozběhl jsem se dopředu. Cestou jsem kličkoval mezi hromadami bordelu v uličce.

Piek klečel v uličce před dvanáctou řadou a nasazoval své oběti pouta. „Picku, kde máš, ksakru, svýho parťáka?“ Podíval se na mě a zavrtěl hlavou. „Já nevím, kapitáne - naposled jsem ho viděl, jak visí na dveřích od kuchyňky!“

Překročil jsem ho a došel k přepážce na pravé straně kuchyňky. Posvítíl jsem světlem dolů a objevil nehybné tělo Pūlpinty Harrise, ležící obličejem vzhůru a s roztaženýma rukama na mokrém asfaltu.

Ja vím, při těchto akcích musím počítat se vším, ale z podobných obrázků nemám nikdy radost. Slezl jsem po mokrém a kluzkém žebříku dolů a zkontroloval Pūlpintovi krk. Puls jsem mu

33

nahmatal snadno a také krev nebylo nikde vidět. Však až se probere, tak nám poví, co se mu vlastně stalo.

Do té doby musíme dokončit svou práci. Než jsem vylezl po žebříku nahoru a došel zpátky do kabiny, letadlo už stačily obklopit policejní vozy z nejméně půl tuctu rajónů. Po deštěm zmáčené ranveji přijížděla vozidla různých federálních orgánů, sanitky, hasičská auta a džípy letištní ostrahy. Ještě že tam byl seržant Bob. Jako zkušený velitel čtyř od ženijních potápěčů prostě a jednoduše převzal velení, mával rukama, štkal rozkazy a posílal své muže na stráž k východům z letadla, aby se nikdo nepovolaný nemohl dostat dovnitř. To je dobře - my od SEAL nevěnujeme zachovávání důkazů a stop příliš velkou pozornost. Díky Bobovi se ale ani na tento detail nezapomene.

Pravým opakem seržanta z Key Marathonu byla La Muchacha. Ta přijela k nosu letadla - přes šaty měla přehozenou žlutou pláštěnku - a pustila se rovnou do díla, tedy do mě.

Upřímně řečeno, neměl jsem na ni vůbec čas. Musel jsem ještě leccos dodělat - například postarat se o ministryni. Ctihodnou paní S. Lynn Crawfordovou je třeba odklidit z letadla, v ústraní ji vyslechnout, dát ji do pořádku, odvézt ji pět kilometrů opodál na základnu námořního letectva u Boča Chica, naložit ji do naší C-141 a v tichosti ji poslat domů - tentokrát už v normálním a bezpečném letadle U. S. Navy.

Nejdřív ale musíme zjistit, kde paní ministryně vlastně vězí, protože v první třídě nebyla. Vydal jsem se proto směrem k zádí a cestou jsem porovnával obličej cestujících s fotografií, kterou jsem před pár hodinami dostal faxem.

Byl jsem právě asi ve třetině trasy, když vtom ji Doc Tremblay objevil hned za dveřmi od kuchyňky a pomocí hvízdání a máváním mě přivolal k sobě. Ctihodná paní S. Lynn Crawfordová, ministryně amerického námořnictva, seděla na podlaze u patnácté řady, upřeně zírala na mrtvolu nějakého tanga a pro samé slzy nebyla schopná slova.

K nevěře. Přímo ukázkový příklad stockholmského syndromu. (Stockholmským syndromem, pokud to náhodou někdo z vás neví, se nazývá takové chování rukojmích, při němž dochází k projevům silné náklonnosti k teroristům. Syndrom vzniká v důsledku citového vypětí. Jelikož jsou rukojmí vydána zcela na milost a nemilost svým únoscům, často se s nimi v touze pře-

34

žít podvědomě ztotožňují.) Několik takových případů už jsem v minulosti viděl.

Ale syndrom nesyndrom, měl jsem rozkaz dostat ji z letadla pryč. „Zatraceně, paní ministryně, musíme jít - hned!“

Jako kdybych mluvil ke zdi. Vůbec na moje slova nereagovala. Zamával jsem na Doka. Ten to s pacienty umí mnohem lépe a diplomatictěji než já. Doc si před ministryni klekl, usmál se na ni tím svým no voangličanským úsměvem, vzal její ruce do svých a něžným hlasem na ni promluvil.

Zabralo to. Za pár vteřin mu ministryně cosi odpověděla, se slzami v očích přikývla, polkla, zakašlala a znovu polkla, jako kdyby jí zaskočilo. Potom se s Dokovou pomocí vkleče napřímila, vyprostila se z jeho rukou, sklonila hlavu jako při modlitbě, přitiskla si ruce k obličejí a několikrát vzlykla. Nakonec

popadla dech, otřela si hřbetem ruky tvář a vzhledla ke mně. Musím čestně přiznat, že jsem tam stál a na všechny strany ze mě vyzařovalo samolibé uspokojení z dobře odvedené práce.

Jenže místo pochvalného pohledu jsem v jejích očích uviděl strach, nenávist, opovržení a šok. „Vy debilní ignorante!“ řekla. „Vy neandrtálce! Vy odporný vrahu! Vy jste zabil mého body-guarda!“

KAPITOLA 2

Zastřelení onoho agenta NIS bylo sice nešťastné, ale jinak nemůže být o správnosti tohoto kroku nejmenších pochyb. Člověk, který při pokusu o osvobození rukojmích na palubě letadla mává zbraní, může jen těžko očekávat, že po něm nikdo nevystřelí. NIS písemně připustila - určitě nejméně v pěti exemplářích, byť mně se podařilo dostat do ruky jen jedinou kopii - že to, k čemu došlo, byla (řeceno jejich vlastním byrokratickým žargonem) „politováníhodná událost, jejíž příčinou byla nepříznivá souhra okolností (!) a nešťastná odchylka od příslušných bezpečnostních směrnic Námořní vyšetřovací služby.“ Zvláštní agentka a velitelka té hromady sraček z Miami, které jsem nepadl do oka ani já, ani mé metody, do své zprávy napsala, že ke zmíněnému incidentu muselo nutně dojít, neboť jsem jednal dřív, než jsem obdržel příslušné povolení. Správně. No ovšem. Dále uvedla, že navzdory tomu, že jsme osvobodili všech-

35

na rukojmí, zachránili ministryni námořnictva a nezničili letadlo, hodlá na mě podat stížnost za používání urážlivých výrazů a nevhodné chování.

Vzal jsem tu zprávu jako kompliment. Vždyť ona v ní vlastně svým byrokratickým způsobem říká, že v oboru jsem sice naprostá špička, ale chovat se neumím. K čertu s ní - opravdu neumím, ale jsem na to hrdej!

Nicméně ani pochybné komplimenty ze strany FBI, ani zpráva NIS mi nepomohly v tom, abych si ministryni námořnictva usmířil. Hromadným sdělovacím prostředkům se nepodařilo objevit žádné informace o skupině ADAM, a proto usoudily, že hlavní roli v celém případu hrají vlastně já. Moje tvář - promptně získaná z obálek mých knih - ozdobila televizní zpravodajství a doprovázela ji spousta nepřesných reportáží o mé kontroverzní minulosti ve vedení speciálních složek válečného námořnictva Spojených států. CNN použila svůj archivní materiál, na kterém je běsnící živel jménem Marcinko zachycen přímo při činu - jak dělám kaši z obličejů majora Geoffa Lyondalea, velitele Zvláštní lodní služby Královského námořnictva. (O této příhodě i o tom, co jí předcházelo, jste se dočetli v „Zeleném týmu“).

Nebylo těžké najít pár bývalých příslušníků SEAL (jejichž pozadí mělo tu čest jednou či vícekrát okusit moji jedenáctku kana-du), kteří ABC, CBS, NBC, CNN a každému, kdo o to požádal, ochotně podali svoji verzi mé rozporuplné historie jako příslušníka jednotek SEAL. Než se den překulil z neděle na pondělí, byl už jsem vyličený jako chladnokrevný zabiják, asociální živel a přetvařující se psychopat - a to jsou pouze ty lepší z uváděných vlastností.

Samozřejmě že televizní společnosti mi volaly, aby zjistily, zda chci nějak reagovat, ale já jsem se v případě bitev, které nelze vyhrát, naučil raději mlčet. Jednou už jsem totiž před soudem stál - a ten rozsudek nebyl zrovna potěšující.

Pak zde byla ministryně námořnictva. K jejímu únosu došlo ve čtvrtek, záchranná akce se odehrála v pátek časně ráno. V pondělí ve 13.55 - čili pro vás civilisty za pět minut dvě odpoledne - zvláštní tajemník zástupce výkonného tajemníka výkonného osobního tajemníka náčelníka štábu ministryně námořnictva - * va osobně doručil zvláštnímu tajemníkovi zástupce výkonného tajemníka výkonného ředitele kanceláře výkonného osobního

36

tajemníka úřadujícího velitele námořních operací důvěrné memorandum, v němž ministryně požadovala, abych byl neprodleně sťat, rozčtvrcen, upálen a hlavně propuštěn ze služeb U. S. Navy bez nároku na penzi a veškeré další požitky.

První zahřmění jsem zaslechl jen pár minut poté, co nota paní ministryně dorazila na místo určení. Zpráva o tom přišla od chlapíka, kterému budu říkat Paul Mahon. Ted vám musím trochu povyprávět o nás dvou. Odborně se to nazývá reminiscence. Ale nepřeskakujte ji, protože s tímto materiálem se ještě setkáte, jak jsme slýchávali kdysi od svých velitelů v důstojnické škole.

S Paulem jsem se poprvé setkal při stáži v Pentagonu. Tehdy jsem měl hodnost O-4 (tedy nadporučíka) a pracoval jsem pro kontradmirála Lyonse jakožto jednoho ze zpravodajských důstojníků ministra námořnictva Johna Lehmana. Paul, někdejší zadák prvního mužstva Annapole (o slibné kariéře na ponorce ani nemluvě) pocházející z jedné prominentní rodiny z New Orleansu a rovněž nadporučík, razil cestu dvouhvězdičkovému hodnostáři jménem Black Jack Morrison. Black Jacka si určitě pamatujete - to je ten bývalý letec, který se stal posléze velitelem námořních operací a jako takový mě požádal, abych navrhl, vytvořil, vybavil, vycvičil a vedl jednotku SEAL 6.

Týden před výročním zápasem mezi U. S. Army a U. S. Navy v americkém fotbale nám naši nadřízení nařídili, abychom z velkého foyeru u jednoho z vchodů do Pentagonu ukradli maskota armádáků. Úkol jsme splnili - třebaže nás po budově honila celá četa empíků. Nakonec jsme se udýchání doplazili do pavilonu E ve třetím patře, kde se nám podařilo ukrýt se i s kořistí do bezpečí za lesklými mahagonovými dveřmi od pracovny zástupce velitele námořních operací - dveřmi, které, jak dobře víte, vždycky hlídá dvojice obrovitých příslušníků námořní pěchoty.

Od onoho dne jsme spolu udržovali kontakt. Paul se nyní pyšní jednou hvězdou a pracuje ve zpravodajském liaisonu, což by mu mělo zaručit v dohledné době dost hvězdiček na to, aby se dostal na vrchní velitelství nějaké flotily. Ale nejdřív bude muset strávit ve svém současném působišti ještě rok a potom si odsloužit dva roky jako námořní atašé v Moskvě. Navy se velice zajímá o ruské ponorky, zejména proto, že díky ukradeným západním technologiím jsou dnes stejně tiché jako ty naše - ne-

37
-li dokonce tišší. Navy navíc v této otázce nedůvěřuje odhadům CIA a chce mít v Moskvě svého člověka.

Ale to je úplně jiný příběh na úplně jinou knihu. Vraťme se raději k tomu našemu: Paul v současné době obývá malou, ale působivou kancelář v pavilonu E ve třetím patře, čili v místech, kde mají své pracovny jak ministryně námořnictva, tak i velitel námořních operací. V podstatě jsme tedy sousedé.

Jak to? Inu, to bylo tak: nedlouho poté, co jsem se vrátil z Londýna, ze stratosféry (údajně snad přímo z Bílého domu, ale nikdy se mi to nepovedlo ověřit) slétly dolů jisté rozkazy. Přesný obsah mi zůstal utajený, znám jenom následky - na papíře s hlavičkou VNO, který jsem obdržel, jsem se dočetl, že se početní stavy mého Zeleného týmu snižují ze tří čtí na deset mužů a oněch šťastných deset se přičleňuje k úřadu VNO jako nová jednotka Skupiny pro rozvoj speciálních metod boje U. S. s názvem Nekonenvenční úkolování/rizika: Spojené státy, zkratka UT/RUS (Unconventional Tasking/Risk: United States). V pozadí za jejím vznikem stála myšlenka - alespoň tak mi to bylo prezentováno - zřídit operativní protiteroristickou jednotku válečného námořnictva přímo v Pentagonu. Chápal jsem to jako reakci Navy na nedávnou událost v Orlahomě.

Ať už byly pohnutky jakékoli, musím se přiznat, že jsem byl z té vyhlídky nadšený. Operativní jednotka se základnou v Pentagonu představovala pokus o něco, co tady od časů Rudé buňky neexistovalo. Proto jsem se nabízené šance okamžitě chopil, třebaže jsem tím pádem přišel o většinu Zeleného týmu. Vedla mě k tomu prostá logika. Díky umístění v Pentagonu bude jednotka flexibilní a mobilní, protože bude působit v rámci celého systému a nebude přidělena k jedné určité součásti. Navíc to bude jednotka malá a utajená, což jsou dva elementy, které považuji za klíčové. Malá znamená, že nebude mít žádné články na střední úrovni řízení - UT/RUS budu jen já a devět řadových příslušníků. A utajená znamená, že řetězec velení bude značně zjednodušený - nejdřív úřadující VNO a po něm hned já, tedy žádných patnáct administrativních čtyřprýmkařů nebo celá hierarchie zvláštních složek námořnictva mezi námi dvěma.

Postavení jednotky bylo podle mě také téměř perfektní. Její poslání mělo být dvojí. Za prvé jsme se měli stát jednotkou rychlého nasazení pro osvobozování rukojmích a protiteroristickou činnost týkající se špiček Navy, a to po celých Spojených státech.

38

Obě oblasti, tedy protiterorismus i osvobozování rukojmích, jsou žhavými tématy současnosti a rozhodně tak nehrozí nebezpečí, že bychom někdy neměli co dělat.

Za druhé, pokud nebudeme zrovna nahánět nepřítel, budeme provádět bezpečnostní analýzy, které veliteli místních základů umožní zabránit krádežím zbraní a munice. Na tento stále rostoucí problém

upozornil v řadě svých tajných zpráv generální inspektor ministerstva obrany. V tomto směru bude jednotka plnit podobné úkoly jako kdysi Rudá buňka. Až na to, že nyní budeme muset brát ohled na nový trend v ozbrojených silách - jejich „pospolitost“. Dovolte, abych vám to nyní vysvětlil srozumitelným jazykem. Patříme sice k válečnému námořnictvu, ale naše aktivity zasahují do všech součástí ozbrojených sil. A protože bychom při nich mohli urazit armádu, vojenské letectvo nebo námořní pěchotu, dostali jsme rozkaz, že si nesmíme hrát na teroristy a pronikat do areálů základen. Budeme prý jen provádět administrativní inspekce a předávat velitelům základen písemná vyjádření.

No to určitě! Věděl jsem, že jakmile se nám naskytne vhodná příležitost, nedokážu své nezdolné, hravé skřítky udržet na uzdě. Proto jsem zkřížil prsty za zády, nahlas jsem řekl: „Ano, pane!“ a vzrušením bez sebe jsem odešel pryč.

Když tak o tom přemýšlím s odstupem času, celá záležitost mi připadala až moc dobrá, než aby to mohla být pravda. Dokonce i tenkrát jsem měl jakési drobné až nepatrné pochybnosti - ty podporoval můj vrozený skeptoměr, který mám ve své slovenské palici v pravé zadní čtvrtině, hned za radarem na ženské. Vždyť je-li něco dobré až moc, je pravděpodobné, že to nebude pravda.

To říkám teď. Tenkrát jsem to považoval za senzaci. Dostanu báječnéj úkol, budu velet devíti nejlepším střelcům v Navy a ten zatracený byrokratickej aparát mi bude muset dát pokoj!

Kdybych se tehdy nad tím trochu víc zamyslel, asi bych byl trochu podezřívavější. Proč by, například, VNO, člověk, který je známý svou opatrností, zřizoval tak proaktivní jednotku, ještě k tomu na čele se mnou?

Ale jelikož jsem se vždy řídil heslem „darovanému koni na zuby nehled“, celý šťastný jsem se i se svými devíti střelci přestěhoval na nové velitelské stanoviště pět pater pod Paulovou kanceláří. Tato blízkost znamenala, že spolu budeme moci občas zajít na pivo do Union Street Tavern, BuUfeathers nebo do 39

některého jiného z dlouhé řady občerstvovacích zařízení Starého města a probrat nejnovější drby a klepy. Tak, a teď honem zpátky tam, kde jsme skončili.

V pondělí v 5.00 jsem přijel k Pentagonu, vyhnul jsem se oku kamer a vešel do kanceláře. Tam jsem se dal do papírování a čekal jsem, až dostanu do ruky zprávu, kterou v neděli vypracovala FBI. Žádný z tangu nepřežil - ten, kterého jsme svázali, dostal střepinu z granátu, který Doc Tremblay vyhodil zadními dveřmi ven, a vykrvácel.

V obrovské kontrašpionážní databázi FBI - hromadě archivů, které zabírají šest pater té zatracené budovy J. Edgara Hoovera v centru Washingtonu - ale přece musí být nějaké další informace o těch chlapech! Víím, že FBI se snaží udržet spoustu věcí v tajnosti - bez ohledu na to, co mi řekla La Muchacha. A já chci o těch lidech z ADAMu vědět o hodně víc. Měli dobré informace o časovém plánu ministryně námořnictva. Odkud je získávali? Kdo jim je poskytoval? Byli vyzbrojeni dobrými zbraněmi. Jak se k nim dostali? Kdo za to může?

A to není všechno. Chci vědět, co jsou zač, co je cílem jejich organizace, odkud pocházejí, kdy se poprvé dali dohromady a proč chtěli, sakra, tolik mluvit s kalifornským multimilionářem LC Strawhousem. Rád bych také něco zjistil o firmě Pajar z kalifornské La Quinty, jejíž inzerát měl u sebe jeden ze zabitých tangu-Mé motivy byly jednoduché a prosté:

- Tihle tangové si vedli zdatně.
- Likvidace takové skupiny je úkolem jednotky UT/RUS.

Když do deseti hodin žádný papír nepřišel, zavola jsem do kanceláře styčného důstojníka FBI, kde mi bylo řečeno, že došlo k určitému zpoždění, a že jakmile se něco objeví, hned se mi ozvou, ať prý zůstanu na telefonu. Ve 14.00 jsem si ještě pořád pohrával se svými zjizvenými prsty. Ve 14.05 telefon na mém stole konečně zazvonil.

Zvedl jsem ho hned po prvním zazvonění. „Marcinko!“ Dobře známý hlas na druhém konci řekl: „Víš, kdo ti volá? Nejmenuj!“

40

Samozřejmě že jsem věděl. „Jo - to seš ty, ten druhej pitomec, kterej má v hlavě dost nasráno na to, aby z Pentagonu kradl státní majetek!“

Paul mi rychle sdělil, co se děje, a upozornil mě, abych si dával pozor na svůj zadek. Prý narazil na

zákulisní čachry ministryně námořnictva. Dodal, že osobní tajemník úřadujícího VNO zmíněnou notu projel šrotákem, aby zahladil veškeré stopy. Paulovi se ji ale podařilo zahlédnout. Podepsala ji sama paní ministryně a její obsah byl stručný, jasný a neodvolatelný: Zbavte se Marcinka. Hned. Navždy. Potom Paul zavěsil. Přemýšlel jsem, jakým způsobem mě budou chtít odstranit tentokrát. Dospěl jsem k neradostnému závěru, že to nebude nic těžkého. V současné době nemám nad sebou žádného čtyřhvězdičkového ochránce. Můj někdejší patron, velitel námořních operací Arleigh Secrest, byl před necelými čtyřmi měsíci zavražděn a úřadující VNO, šífař jménem Wendell Whitehead, patřil k těm obezřetným byrokratům, kteří se od takových živlů, jako jsem já, drželi raději v uctivé vzdálenosti. Windy, jak se mu přezdívalo, se stal prozatímním velitelem půl roku před odchodem do penze a povede Navy do té doby, než se podaří najít někoho, kdo se funkce VNO ujme na delší čas. Z hlediska společnosti bylo jeho dosazení dobrým krokem, neboť splňuje příslušná politická i společenská kritéria. (Absolvoval námořní akademii a pracoval v Radě národní bezpečnosti za éry tří prezidentů. Jako mladý nadporučík byl kdysi zařazený do funkce vojenského pobočníka Bílého domu a měl za úkol dělat společnost osamělým dámám na oficiálních večeřích, takže ví, jak se zachází s vidličkou a nožem, a jen málokdy, pokud vůbec někdy, používá sprostá slova.)

Ale hlavním důvodem jeho jmenování nebylo vybrané společenské chování. Windy byl zvolený kvůli tomu, že je to administrativně orientovaný důstojník (s doktorátem v oboru systematika řízení z Marylandské univerzity), který díky svým kulatým brýlím bez obrouček, drobné postavě a řidnoucím nazrým vlasům vypadá jako neškodný profesor a ideální státní úředník, jemuž jeho smířlivé chování umožňuje snadno jednat jak s příslušníky ozbrojených sil, tak i s civilisty, kterých je v současné vládnoucí garnituře dost a dost.

41

Ba co víc, jeho volba byla přímo darem z nebes. Windymu Whiteheadovi se podařilo zahladit skandály, které U. S. Navy po uplynulém desetiletí trápily - špiónážními aférami s Johnnym Walkerem a Jonathanem Pollardem počínaje a stížnostmi na rasistické a xenofobní chování nadřízených konče. Na Capitol Hillu ho milovali, v Bílém domě ho tolerovali a v pavilonu E ho ignorovali.

Úřadující VNO Whitehead proto nebude při své plavbě dělat nebo připouštět žádné velké vlny. A já jsem tsunami, která by mohla jeho bárku potopit.

Jestliže z pracovny úřadujícího VNO jsem nemohl očekávat žádnou podporu, pak o jedny dveře dál bych si ji ani netroufl požadovat. Tam totiž seděl náčelník štábu, plešatý jednohvězdičkový brejlatec jménem Don Layton. Kontradmirál Layton, který celou svou kariéru zasvětil jaderným ponorkám, otevřeně opovrhoval veškerými zvláštními složkami válečného námořnictva. Nejspíš nás považoval za manuální pracovníky, protože pracujeme poněkud rukama. Už to je samo o sobě dost výmluvné. Ale k Donu Laytonovi se váže ještě jedna důležitá skutečnost, při níž se mi ježí všechny chlupy na těle: na Annapoli chodil do jedné třídy s mým úhlavním, věčným a zarytým nepřítelem Pinkym Prescottem. Pinky se stal prokletím mého života už v době, kdy jsem já velel jednotce SEAL 6 a on byl komandem na 2. divizi zvláštních složek U. S. Navy. Tenhle úzkostlivý důstojník, jehož veškeré umění spočívá v psaní záznamů, už vyzkoušel všechno možné, jen aby mě dostal před válečný tribunál.

Zatím se mu to nepodařilo. Zatím. Ne snad proto, že by se dostatečně nesnažil. Chci prostě jenom konstatovat, že nikde nebudu mít žádné zastání. Ani u úřadujícího velitele námořních operací, ani nikde jinde v pavilonu E.

K mé smůle byl navíc Pinky po svém návratu do Washingtonu jmenovaný úřadujícím zástupcem velitele námořních operací pro plánování, metodiku a operativu - čili mužem číslo dvě v OP-06. Ano, já vím, že toto tabulkové místo přísluší tomu, kdo nosí na uniformě jen dvě hvězdy, a že když jsme se s Pinkym viděli naposledy, byl právě povýšený do hodnosti viceadmirála. Ale zkuste hádat, co se stalo. Osudje zkrátka někdy svině, a tentokrát byl svině na Pinkyho. Žádná třetí hvězda se nekonala. Aspoň ne v tomhle kole. A tak Pinky za-

42

hořkl. A začal kout pikle. A začal to všechno svádět na mě. Proto vím, že Pinky bude tiše tahat za každé lanko, které se mu dostane do ruky, a bude se chtít postarat o to, abych dostal pořádně vynadáno a natlučeno - pochopitelně aniž by přitom po sobě zanechal nějaké viditelné stopy. Ten chlap už je prostě

takový.

Ale mě nikdo nikdy nemohl obvinít z toho, že bych byl zbabělec. Proto jsem v 15.00 vyšlapal sedm pater schodů, prošel jsem půlku budovy a ocitl se před stolem osobní sekretářky ctihodné paní S. Lynn Crawfordové.

„Kapitán Marcinko žádá o uvedení k paní ministryni!“

Sekretářka zbledla. Už jste viděli někoho zblednout? To se z tváře vytratí všechna barva. Trvalo jí několik vteřin, než se vzpamatovala. Když se tak stalo, oznámila mi: „Pro vás paní ministryně nemá čas!“

Nemám rád záporné odpovědi. Ale nechtěl jsem se hádat. Poděkoval jsem a dal jsem si odchod. Ještě než za mnou hydraulický mechanismus zavřel těžké dřevěné dveře, sekretářka už držela v ruce sluchátko a chystala se paní ministryni sdělit, kdo tu právě byl.

Pokud si teď myslíte, že jsem to vzdal, pak se ovšem mýlíte. Ale protože jsem nekonvenční válečník, zvolil jsem si nekonvenční cestu - zadními dveřmi. Zamířil jsem do haly a došel k neoznačeným dveřím s elektronickým zámkem. Tyto dveře vedou do pracovny ministryně námořnictva. Vím to tak dobře proto, že když jsem pracoval jako zpravodajec pro Joh-na Lehmana, právě těmito dveřmi jsem často vcházel dovnitř a vycházel ven, abych se nemusel ohlašovat u jeho sekretářky.

O elektronických zámcích v Pentagonu vám musím něco říci: číselné kombinace se na nich obvykle nemění s každou výměnou vlády. To aby si státní úředníci, kteří ve skutečnosti chodí této instituce řídit, nemuseli každé čtyři roky ukládat do paměti hromadu nových kódů.

Když v této pracovně v osmdesátých letech pobýval ministr námořnictva Lehman, dveře se otvíraly kombinací 3-4-3-5-1. Zkuste hádat, co se stalo, když jsem namačkal tato čísla. Hopla -dveře se s cvaknutím otevřely.

Většina úředníků na vládní a ministerské úrovni mívá obrovské kanceláře s nádherným výhledem a spoustou starožitného

43

nábytku, v nichž přijímá oficiální hosty, setkává se s tiskem a pózuje fotografům.

Ale v nich nepracují. Ne - pracují obvykle v malých - někdy až stísněných - útulných kamrlících, kde nemusejí ujít půl kilometru, když si chtějí vzít ze sejfu nějakou složku nebo zprávu.

Taková je i pracovna ministryně námořnictva. Jedná se o dřevem obloženou menší místnost s jedním oknem obráceným k řece Potomaku, malým plynovým krbem s napodobeninami polen a spoustou vestavěných knihovniček. K dalšímu zařízení patří stolek vyrobený z prken z lodi Endurance, britského válečného plavidla, které za války v roce 1812 ztroskotalo na mělčině, dále kožený ušák, odpovídající podnožka a stolní lampa, které vypadaly, jako kdyby pocházely z nějakého londýnského klubu, a malá pohovka se servírovacím stolem, která stála na pozoruhodném perském koberečku.

Když jsem vešel do dveří, ministryně vzhledla. Seděla v křesle, na nohou měla froté pantoflíčky, na klíně barevnou vlněnou přikrývku a na nose brýle. Právě si četla nějakou objemnou zprávu. Ale nezdálo se, že bych ji svým příchodem příliš překvapil. „Prostudovala jsem si vaše materiály - měla jsem takové tušení, že dříve nebo později se nezván objevíte, kapitáne!“

Sundala nohy z podnožky, položila si papíry na klín, vytáhla si brýle na husté rezavé vlasy a našpulila rty. „Myslím si, že k tomu není příliš co říci, kapitáne Marcinko!“ „Podívejte se, paní ministryně....“

„Ne, vy se podívejte - a alespoň jednou se snažte, prosinci vás, poslouchat!“ přerušila mě a povstala.

„Není v tom nic osobního! Nemá to nic společného s námi dvěma! Jde prostě o to, že vy jste politická přítěž, kapitáne Marcinko, a tato administrativa si nemůže politické přítěže dovolit!“

Musel jsem se pousmát. To je stará písnička. Pořád totéž dokola. Tak jsem to také ministryni podal.

Dokonce i bez bot byla ctihodná paní Crawfordová skoro stejně tak vysoká jako já. Došla ke stolu, položila na něj své materiály, nazula si boty a zaujala správné místo. „Vy má obvinění považujete za jakýsi druh čestného uznání. Ale dovoďte, abych vám sdělila pravdu, kapitáne: nemáte být na co hrdý!

Navy má své vlastní problémy, které zdědila z minulosti. Musí se vyrovnat s krácením rozpočtů a naučit se žít s omezenými možnost-

44

mi. A potom ty skandály. Tailhook. Záplava sexuálního obtěžování a rasové diskriminace. Ukradené rakety Tomahawk. Vražda VNO Secresta...” Vtom si všimla, že stojím s překříženýma rukama naproti

ní. Ukázala rukou na křeslo, které právě opustila, a vybídla mě: „Posad'te se!”

„Děkuji, ale raději postojím!”

„Jak je libo!” Na okamžik se odmlčela. Pak povstala, aby se mi mohla dívat přímo do očí.

Povzdechl jsem si. Zasraná politika síly!

Ministryně pokračovala: „Byla jsem do této funkce jmenována proto, abych zde nastolila pořádek. Mám Navy navést zpátky na správnou cestu.” Vzala do ruky pero. Chvilí s ním poklepávala o stůl a hledala vhodná slova. „Kapitáne, vy mi bráníte v mé práci! Jste nebezpečný člověk!”

„Právě proto jsem byl najatej!”

„Ne,” zavrtěla ministryně hlavou, „vy jste byl najat proto, že jste lovec, kapitáne, že jste zabiják - nebo minimálně člověk se zabijáckými sklony. Ale já se domnívám, že jste navíc také člověk nebezpečný. Jste jako utržený ze řetězu, jste vlk-samotář!”

Chystal jsem se něco namítnout, ale nepustila mě ke slovu. „Viděla jsem vás přímo v akci, kapitáne, a vůbec se mi to nelíbilo! Před několika měsíci jste napadl britského důstojníka - admirál Prescott mi o tom poslal záznam z archivu CNN. Minulý týden jsem se stala očitým svědkem vašeho bezuzdného násilí. A právě kvůli těmto činům se teď snažím o to, abyste byl propuštěn!”

Zase Pinky! Objeví se vždycky ve chvíli, kdy to zrovna nejím potřebuju! V hlavě se mi honily variace na téma krutá a bolestivá smrt admirála Prescotta. „Udělal jsem jenom to, co bylo nutné pro splnění daného úkolu, paní ministryně!”

Přikývla a zaťukala perem o složku na svém stole. „Argument, že účel svěťí prostředky, jsem od vás očekávala, kapitáne! Tak přece obvykle jednáte - NENAJÍ, že? Slyšela jsem, že to znamená NENÍ-li NAŘÍzeno Jinak a že to používáte proto, abyste se vyhnul služebnímu postupu. No dobře, zase jste vyhrál - z vašeho hlediska. Teroristé jsou mrtví a rukojmí - včetně mě - na svobodě. Ale vaše práce nebyla bez chyb: jeden z mých podřízených zemřel, a to jen kvůli vaší nesmyslné brutalitě. Podle toho, co vypověděli svědci a co si pamatuji i já sama, váš člověk...” Otevřela složku a chvíli v ní listovala, dokud

45

nenarazila na stránku, kde byly žlutou barvou zvýrazněné určité pasáže, „...lodní mistr Shepard na zvláštního agenta Flynn-na volal, ať odhodí zbraň. Ale vy jste nedal zvláštnímu agentu Flynnovi žádnou šanci zareagovat a chladnokrevně jste ho zastřelil!”

Je načase uvést paní ministryni do reálného světa. „To volání, aby se Flynn vzdal, bylo ze strany lodního mistra Shepada chybou!”

„Cože?” řekla udiveně ministryně a podívala se na mě s nevěřicným výrazem v obličeji.

„Aligátor jednal chybně a já jsem mu za to nakopal prdel! Omlouvám se za svoji neomalenost, madam, ale nemám za úkol dávat výstrahy! Mám za úkol zabít teroristy!” „To je brutální!”

„Možná ano,” přikývl jsem, „ale, jak už jste sama říkala, právě pro tento účel jsem byl najatej! Nejsem žádnéj polda - nemusím zločince poučovat, že mají právo nevypovídat, a podobné nesmysly. Když mi ministr obrany řekne „Jděte na věc!”, tak jdu na věc. Protože když mi on dá zelenou, znamená to, že mám jeho svolení. Znamená to, že si nemusím dělat hlavu se získáváním zajatců!”

„Ale já s takovým způsobem provádění akcí nesouhlasím, kapitáne!”

„Taky nemusíte,” prohlásil jsem, „ale vy mi nevelíte!” „Možná že nevelím, ale jsem ministryní námořnictva a organizačně spadáte pode mě - a já se s vámi mohu vypořádat!”

V tom měla pravdu - nemohla mi zadávat úkoly, ale mohla mě propustit ze služby. „Budu proti vašemu rozhodnutí bojovat!”

„To jsem předpokládala. Ale teď už se o vás jedná úplně někde jinde. Předseda Sboru náčelníků štábů si vyžádal veškeré materiály o tomto případě. Nyní je na tahu on.”

Odmlčela se a znovu zabubnovala perem na fascikl. „A až vyřkne svůj verdikt, bude vaše působení ve válečném námořnictvu nejspíš minulostí, kapitáne Marcinko - a já si myslím, že Navy to může jenom prospět!”

Návštěva u ministryně námořnictva proběhla v pondělí odpoledne. Kopanec do zadku přišel v úterý v šest hodin ráno, kdy mi byl odepřen vstup do operačního střediska jednotky UT/ RUS - shluku několika místností pohřbeného za protiodposle-

46

chovými zdi v podzemí Pentagonu, a neprodleně, bez meškání a v mžiku jsem byl dopraven do malé kanceláře bez oken uprostřed obrovského zaprášeného skladiště, které stálo v zadní části areálu vrchního velitelství Navy ve Washingtonu hned u plotu. Dozvěděl jsem se, že mi byl uložen zákaz výkonu dosavadní činnosti a že mám sedět, kurva, na prdeli, držet, kurva, hubu, a nedělat, kurva, žádný vlny. Co se to, sakra, děje? Dějá vu pořád dokola? Když jsem u Navy upadl v nemilost naposledy a byl jsem poslán z Pentagonu na její vrchní velitelství, utratil můj někdejší chleboďárce 60 milionů dolarů za to, aby dokázal, že jsem jednal nezákonně. Navzdory těmto obrovským výdajům a šesti stovkám „člověkoro-ků“ úsilí se tehdy vyšetřovatelům z NIS nepodařilo najít proti mně byt' jen jediný maličký důkaz.

A teď se mě chystají hodit přes onu příslovečnou palubu znova, ačkoli dobře vím, že jsem jednal v souladu se stanovenými pravidly. K nevěře.

Má cela - ani při nejlepší vůli jsem tu místnost prostě nemohl nazvat jinak - byla vybavená promáčkaným stolkem z šedé oceli, kovovou židlí s rozvíklanými nohama a prázdnou skříní. Na dveřích chyběl zámek a uvnitř telefon. A na podlaze pochopitelně neležel žádný bigelow.

Takové jednání nehodlám dnes tolerovat. Především je třeba říci, že peníze, které mi Navy platí, vůbec nepotřebuji. Dělán tu práci proto, že jí věřím - a svým mužům také. Po finanční stránce jsem jinak zabezpečený velmi dobře. Svou autobiografickou knihou Profesionální válečník a dvěma následnými beletriemi, Rudou buňkou a Zeleným týmem, jsem si vydělal spoustu peněz. Kromě toho vlastním Divoké panství, tj. dům se šesti sty čtverečními metry zastavěné plochy a osmi sty deseti čtverečními kilometry božského ráje nedaleko od Quantika (přibližně hodinu jízdy z Washingtonu na jihozápad). Komu s takovým majetkem by se chtělo denně dojíždět do špinavého brlohu na vrchním velitelství Navy?

A tak jsem odjel na Divoké panství a dal se dq^ práce. Do práce? Už vidím ty vaše udivené pohledy. Říkáte si: Dickie právě dostal přes prsty a on si pořád nedá pokoj! O co mu jde? Odpověď je, přátelé, docela prostá: roztočilo se tady až příliš mnoho koleček a až příliš mnoho terčů visí najednou ve vzduchu - a pokud ve vzduchu visí příliš mnoho terčů, kladu si

47

vždycky jedinou otázku, a sice na který z nich vystřelím nejdřív.

Podívejte se, já vím, že jsem dodržel požadovaný postup. Dostal jsem ústní souhlas od nejvyššího velení. Jediný problém spočívá v tom, že ten souhlas nebyl nikde na papíře. Ale to pro mě nebylo nic nového. Vždyť když mně prezident kdysi nařídil, abych se Zeleným týmem unesl z Káhiry jistého tanga, obešlo se to rovněž bez písemného rozkazu. A někde v Pentagonu někdo nahrává veškeré hovory, které jdou jak do operačního střediska ministerstva obrany, tak i ven z něj - tudíž vím, že dřív nebo později se mi do ruky dostanou důkazy, kterými doložím svou obhajobu. Je to jen otázka času - a patřičného úsilí. Nelze však pochybovat o tom, že mě ministryně námořnictva chce odstranit ze scény a že s tím hodně pospíchá. To je vcelku pochopitelné - získala by tím politické body.

Ale oba máme odlišné priority. V jejím případě se jedná o cíl politický - snažit se udržet věc pod pokličkou. U mě jde o cíl taktický - vyhodit tu pokličku do vzduchu. A svůj cíl považuji za důležitější. Vždyť někde tady v Navy jsou nepřátelé, kteří mají přístup k tajným informacím, a já je hodlám najít a přivést před soud!

KAPITOLA 3

Nechtěl jsem proto sedět s rukama v klíně a čekat, jak to všechno dopadne. Musím udělat ještě pár věcí. Například prověřit organizaci ADAM a podívat se na pana LC Strawhouse. Hybnou pákou mi k tomu bude jeden rys mé povahy, o kterém jsem se předtím nejspíš často nezmiňoval, a sice má záliba ve shromažďování staré veteše. Prostě téměř nikdy nic nevyhazuji.

Praotec všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm byl jedním z prvních lidí, kteří mě nabádali, abych si schovával každý kousek úředního papíru, který mě kdy praští přes nos. „Nikdy nevyhazuj ani jedinej posranej list!“ hulákal na mě v době, kdy jsem byl pouhý pulec a on ostřílený starý žabák. „Protože jednou po tobě ty zkurvený papíraři půjdou a ty se budeš muset bránit! Myslej si, že když seš posranej válečník, tak si nebudeš vstít žádný pitomý záznamy! Ať jdou do prdele! Ty budeš sbírat každej posranej kousek papíru, kterej se ti dostane na stůl! Bu-

48

deš si víst zatraceně přesný záznamy o tom, kdo, kurva, kde, kurva, kdy, kurva, proč, kurva, jak, kurva, a co, kurva, provedl! (Ano, přátelé, nadporučík U. S. Navy v. v. Roy Henry Boehm takhle skutečně mluví. Musíte si uvědomit, že je to - stejně jako já - mustang, bývalý řadový žabák, který nikdy nezapomněl, čím býval předtím, než se stal důstojníkem.)

Ale vraťme se k Royově radě ohledně úschovy písemností. Cituji doslova: „Všechno si schovávej! Až potom jednou po tobě půjdou, rozdrťš je posranou tíhou důkazů !”

Od té doby jsem se neustále řídil touto řekněme pikantně podanou, leč upřímně míněnou radou. A tak jsem se začal hrabat ve svém archivu. V něm mám pochopitelně veškeré odborné publikace - policejní katalogy, příručky zásahových jednotek, bulletiny bezpečnostních organizací a časopisy s vojenskou tematikou. Kromě nich jsou však v mém sklepe k vidění též celé ročníky celostátních periodik, jako například Time, Newsweek, US Snooze, Forbes, Money a Economist, a četné další tiskoviny a materiály. O skupině ADAM jsem v nich sice po šesti hodinách hledání nenašel ani zmínku, zato o LC - neboli Lymanu Clydeovi - Strawhouseovi jsem nashromáždil pěknou hromádku článků.

Minulost toho chlapa je docela pestrá. Podle jednoho převelice příznivého profilu ve Forbesu se narodil v době hospodářské krize jako třinácté dítě Odessy a Vernona Strawhouseových, „venkovských pachtýřů ze severovýchodního cípu Texasu, blízko místa, kde se stýkají hranice států Oklahoma a Arkansas", napsal lidově Washington Post v příloze Style v polovině osmdesátých let. V článku bylo dále uvedeno, že rodiče LC přišli o svůj montovaný domek za 125 dolarů, protože nedokázali firmě Sears & Roebuck splácet 8 dolarů měsíčně. (Článek se rovněž zmiňoval o tom, že jedním z washingtonských právníků LC Strawhouse je jistý Grant Griffith. V duchu jsem si u jména kalifornského multimilionáře udělal hned černý puntík. Griffith byl totiž bývalý ministr obrany, kterého jsem zastřelil poté, co jsem zjistil, že stojí v pozadí za pašováním jaderných střel Toma-hawk do Japonska, kde si je přebírali členové jedné ultranacionalistické organizace.)

Puntík nepuntík, LC, jak si Lyman Clyde nechával říkat, je prototypem amerického selfmademana. Z fotografií ve Forbesu jsem zjistil, že se jedná o vysokého (kolem stopětaosmdesá-

49

ti centimetrů) šlachovitého venkovana s kojotím ksichtem, odstávajícima ušima, účesem z padesátých let a nohama do X. Oblékal se do dobře padnoucích, ne však okázalých obleků z dílen londýnských krejčí a na nohách s oblibou nosil kovbojské boty.

Dětství a mládí prožil typickým způsobem: jako šestiletý pomáhal při sklizni bavlny a rýže, později pracoval na jatkách a místo střední školy nosil za pětadvacet centů denně padesátiki-logramové kusy ledu. V osmnácti byl odvedený a přihlásil se k parašutistům. Tri roky poté získal - už jako seržant - Čestnou medaili Kongresu za to, že na hoře Ipsac v Severní Koreji zachránil svou četou z 8. pluku Zelených baretů před úplným zničením. Vojáci komunistické Číny tehdy překročili řeku Jalu, aby zasáhli ve prospěch svých severokorejských spojenců, a doslova smetli Američany z jejich pozic. O půl roku později, kdy chodil pořád ještě o berlich, ho při jednom slavnostním obřadu v Bílém domě vlastnoručně vyznamenal prezident Truman.

Po ukončení služby v armádě se vrátil do Texasu a našel si práci na ropných polích. V jednom, asi půl roku starém článku jsem se dočetl, že se „cítí nejšťastnější, když pracoval rukama a pot se z něj jenom líl”.

Kromě toho byl, jak se ukázalo, také velmi podnikavý. Jak napsal Business Week, na konci padesátých let začínal jako bezvýznamný samostatný prospektor. Když do prezidentského úřadu nastupoval John Fitzgerald Kennedy, už měl svých prvních pět milionů a stěhoval se do Kalifornie. V den, kdy prezidentský slib skládal Nixon, dosahoval jeho majetek výše půl miliardy dolarů. A jestli můžu věřit těm článkům, které jsem našel - a nevidím žádný důvod, proč bych jim věřit neměl - pak LC Strawhouse, nynější pětapadesátník a prezident LCI International, vlastní majetek, jehož hodnota se k dnešnímu dni pohybuje mezi dvaceti a pětadvaceti miliardami dolarů.

Dovolte mi, abych vám to přiblížil o něco konkrétněji. Je to víc, než kolik činí HDP - neboli hrubý domácí produkt - Peru, Chile nebo Sýrie. Je to dvojnásobek HDP Malajsie. Řečeno finančnickou terminologií, LC Strawhouse je pěkně bohatý parchant.

V současné době ale není populární díky svým penězům, nýbrž díky své politice. Zdá se, že ať si dnes naladíte jakoukoli televizní stanici, vždycky na obrazovce spatříte LC Strawhou-
50

se, který vám bude vyprávět, jak neefektivní, přebujelou a zbytečnou institucí se stala dnešní státní správa. „Kdyby se musela potýkat s konkurencí“ říkává Larrymu, Philovi, Oprah, Ge-raldovi a dalším moderátorům všelijakých talk show a besed, „dávno už by plavala břichem vzhůru“! Řešení, které LC americkému lidu nabízí, je jednoduché - ať ho zvolí do svého čela a on se postará o nápravu, a to sám, bez cizí pomoci. Jako nezávislý kandidát na post prezidenta byl zaregistrovaný ve všech padesáti státech a jeho organizace přispívala na kampaň miliony dolarů - ne že by z nich snad potřeboval jediný cent. Já nejsem žádný politik. Většinu svého života jsem strávil v ozbrojených silách a pracoval jsem pro řadu politicky motivovaných vrchních velitelů a kongresmanů, kteří neměli ani nejmenší ponětí o tom, jak by bylo možné mé osoby a mých schopností využít. Ale byli to moji velitelé a moji kongresmani -právě to je zakotvené v ústavě a já jsem přísahal, že tuto ústavu budu hájit.

Věděl jsem však (dokonce i já), že starý LC Strawhouse chce zjevně provést zásadní ústavní změny. Novinové články popisovaly jeho vystoupení a projevy na výstavách zbrojní techniky a politických shromážděních za poslední rok a půl. Dovolte, abych vám nyní stručně nastínil jeho politickou filozofii. LC se domnívá, že potřebujeme hlavu státu, která by se nestarala tolik o žebříčky popularity a o to, aby někomu náhodou neublížila, ale spíš by připomínala někoho z latinskoamerických caudillos - otcovských, tvrdých diktátorů typu Trujilla nebo Batisty. V tomto směru jsem s ním souhlasil. Také já bych chtěl mít v čele země člověka, který je rozhodný, který bude vést ostatní zepředu. LC toto kritérium splňuje - svůj podnik skutečně vede, nenechává jeho vedení jiným. A naše filozofie se v mnoha ohledech podobají. On třeba tvrdí, že nepotřebujeme ministerstvo obrany, které místo toho, aby bylo připravené na válku, provádí záchranné akce v zemích Iretího světa. Totéž si myslím i já. LC dále prohlašuje, že bychom měli události ve světě usměrňovat, a ne se jimi nechávat vést. Ani proti tomuto názoru nic nenamítám.

Nekompromisně se staví ke kriminalitě a chce podporovat vzdělání. Naprosto správně.

Jinak je tomu ovšem ve sféře konstitucionální. LC se tímto tématem sice nikdy příliš široce nezaobíral, ale několikrát už po-

51

dotkl, že žádnou ústavu vlastně nepotřebujeme. Podobné výroky se mi vůbec nelíbí, ba dokonce se jich přímo děším.

Jenže poslední průzkumy ukazují, že většina Američanů se Strawhousem souhlasí - cítí, že potřebuje v čele státu silnou osobnost a že ústava může jít k čertu. Podle průzkumu, který před necelými třemi týdny prováděl deník US Today, by byla až 22 procenta Američanů ochotna vzdát se některých, nebo dokonce všech ústavních práv a svobod, pokud by se tím snížila násilná a hospodářská trestná činnost. Tato skutečnost vypovídá mnohé o náladě, která ve Spojených státech v současnosti panuje. A upřímně řečeno, já osobně jsem z ní velmi nervózní.

Ještě nervóznější jsem ale z toho, že skupina dobře vyzbrojených a dobře informovaných tangu chtěla mluvit právě s tímhle chlapem, a ne s prezidentem země.

Ve středu o půl šesté ráno jsem zavolał Steviemu Wonderovi. Věděl jsem, že touhle dobou bude už vzhůru. „Máš teďka hodně práce?“ zeptal jsem se.

„Jistě!“ zařehťal se. To jeho řehťání přímo nesnáším! „Protože nemám kanci, do kterýho bych chodil, sedím doma a umírám nudou! Co ty?“

Vyprávěl jsem mu q návštěvě u ministryně námořnictva a o svých podezřenech. Živě jsem si představoval, jak sedí u telefonu a hlava se mu otáčí ze strany na stranu. „Na tom asi něco bude!“

„Viděl někdo něco od FBP“

„Kdepak!“ odpověděl Wonder a na chvílku se odmlčel. Ve sluchátku se ozvalo usrknutí - to si Stevie dopřál své tradiční kávy. „Od té doby, co nás odstavili, nám nikdo neřekl ani ň!“

„Rád bych se na to podíval...“

„Já taky!“ zasmál se. „Zkusíme zavolat La Muchache a počkáme, jestli ti to zafaxuje na Panství!“

„No to určitě!" Pak jsem se na okamžik odmlčel já. „Nechtělo by se ti tak trochu vloupat do jednoho federálního objektu?"

„Jakej konkrétní objekt máš na mysli?"

„Napadl mě J. Edgar Hoover."

„Ježíši, vždyť už je to takovejch pět nebo možná šest let, co jsme něco takovýho dělali naposled!" prohlásil Wonder. „Nejvyšší čas si to zopakovat!"

52

Za deště jsme s Wonderem dojeli do podzemní garáže na Desáté ulici necelých sto metrů od budovy J. Edgara Hoovera. Zaparkovali jsme a sledovali, jak do ústředí FBI proudí na začátku ranní směny stovky zaměstnanců. Oba jsme už pěknou chvíli uvnitř téhle obrovské ošklivé betonové pevnosti nebyli, a tak jsme si museli udělat předběžný průzkum. Ten zatím nepřinesl zrovna povzbudivé výsledky.

Hooverova budova stojí na čtverci mezi Devátou a Desátou ulicí a mezi Ulicí E a Pensylvánskou avenue, přímo naproti ministerstvu spravedlnosti. Na straně u Pensylvánské avenue má šest pater, na straně u Ulice E má pater devět. Pracuje v ní více než sedm tisíc zaměstnanců FBI. Jejich pracovní doba je rozdělena do tří směn tak, aby pokryla celých dvacet čtyři hodin.

Stavba byla zahájena v době nepokojů - rozuměj protiváleč-ných demonstrací a akcí na obranu občanských svobod - v šedesátých letech a dokončena na počátku let sedmdesátých. Její architektura proto připomínala hrad - nejen suchými příkopy, ale také malým počtem vchodů a bludištěm chodeb uvnitř - a neumožňovala rejdy, které jsem tak rád prováděl ve špatně hlídaných vojenských objektech. Ještě horší však byla z mého hlediska skutečnost, že FBI po atentátu v Oklahomě ochranná opatření ještě dál posílila.

Kdysi se dalo zajet autem přímo až k budově, vhodit čtvrták do parkovacího automatu, zamávat znučenému najatému poldovi u vchodu služebním průkazem nějaké federální služby a vejít dovnitř. Takhle jsem tam chodil v době, kdy jsem velel jednotce SEAL 6. Dneska ale nelze zaparkovat blíž než půldruhého bloku od budovy. A po půlhodině stání na dešti jsem zjistil, že všichni zaměstnanci FBI teď nosí identifikační karty s fotografiemi a magnetickými proužky. Ty ukazují ostraze -skutečné a bedlivé ostraze s odznakem FBI, která fotografie na průkazkách porovnává s obličejí jejich držitelů. Karty se pak zasouvají do čtečky, která otevírá bezpečnostní turniket. Každý vstup se zároveň zaznamenává do počítače, který se nachází kdesi v budově.

Trvalo mi další hodinu, než jsem objevil jinou zvláštnost: karty opravňují ke vstupu pouze určitým vchodem. Všiml jsem si totiž několika skupinek, které šly venku pohromadě a před budovou se rozházely k různým vchodům. Například u ministerstva zahraničí nebo Pentagonu nezáleží na tom, ve které kance-

53

láři pracujete - ke vstupu do budovy tam můžete použít libovolný vchod. V ústředí FBI je to ale jinak. Pokud jste třeba výzkumný pracovník z laboratoří soudního lékařství ve druhém patře, můžete do budovy vejít z Desáté ulice, ale z Pensylvánské avenue už ne. Proč? Protože vchodem z Pensylvánské avenue se do laboratoří nedostanete. Tudy jsem viděl vcházet pouze muže v dobře padnoucích oblecích a ženy v elegantních kostýmech. Závěr: vchod od Pensylvánské avenue je zřejmě vyčleněný pro výše postavené zaměstnance úřadu a vede ke speciálním výtahům do pátého a šestého patra.

Dokonce i garáže byly rozdělené. Zjistil jsem, že dovnitř bych se mohl dostat v kufru nějakého auta. Ale potom bych stejně musel použít vstupku s fotografií - a dostal bych se jenom do určité části budovy.

Po dvou hodinách procházení a pozorování jsem se sešel, s Wonderem v jedné malé restauraci na Ulici F. Usušili jsme se a nad snídání jsme vzájemně porovnali získané poznatky. Won-derovy informace byly stejně deprimující jako ty moje. Zkontroloval údržbářskou stránku věci - jedním z nejlepších způsobů, jak se dostat dovnitř, je hrát si na údržbáře, protože úklidové čtyři mívají obvykle přístup do celého objektu. Jenže Stevie zjistil, že všichni údržbáři FBI jsou kmenovými zaměstnanci úřadu a starají se pouze o přidělené úseky.

Popíjeli jsme mizernou kávu a probírali veškeré možné cesty. Kanalizace? Poklopy všech šachet v okolí byly přivazeny. Pro-plížit se nepozorovaně dovnitř? Z ministerstva spravedlnosti sice vede do budovy podzemní tunel, ale Wonder zjistil, že tunel končí u výtahu, kterým se lze dostat jedině do kanceláře

ředitelé úřadu - čili pro nás slepá ulice. Ukrást někde vstupku a drze projít vchodem? To by šlo jenom v případě, že by se ostraha nedívala na fotky. Jenže ostraha u FBI dělá svou práci pořádně -a já mám tím pádem smůlu.

Předstírat, že jdu spravit telefony? FBI si opravy telefonů provádí sám, aby zabránil případné montáži odposlouchávacích zařízení. Jít na prohlídku a cestou se odtrhnout? Kdepak. Prohlídky u FBI totiž na rozdíl od prohlídek na ministerstvu zahraničí, v Pentagonu, nebo dokonce v Bílém domě probíhají ve vyčleněných prostorách. Návštěvníci jsou v půlhodinových intervalech prováděni řadou chodeb, z nichž se nelze dostat na žádné pracoviště.

54

Ale já se nikdy nevzdávám. Nic není nemožné - jenom je potřeba, aby se člověk uměl přizpůsobit. Přece musí existovat nějaký způsob, jak se dostat nepozorovaně dovnitř a získat potřebné informace!

Wonder si ukousl kus žemle namazané tlustou vrstvou smetanového sýra a zapil to kávou. „Ahfofkopie,“ zamumlal s plnou pusou.

„Cože?“

Wonder polkl. „Artroskopie,“ řekl tentokrát srozumitelně.

„Jo?“

„Copak to nechápeš?“

Odpověděl jsem, že nechápu a že vůbec nevím, o co mu, sakra, jde.

Stevie lítostivě zavrtěl hlavou. „Ty ses ale starej pitomec!“ prohlásil. „Máš Gorcyho školu života - tím chci říct, že podle tebe se dá dovnitř dostat jedině pomocí kladiva a sochoru!“

„Ale?“

„Ale dneska existují i jiný, jemnější způsoby! Krást se dá třeba i elektronicky!“ Otřel si zbytek sýra z pravého koutku pusy a pokračoval: „Podívej se - vždyť ani nevíš, kde ty ztracený záznamy jsou, a v tý budově je plnejch šest pater místností s papí-rama a archivarna! Proto použijeme počítač a to bude nejrychlejší! A navíc - takhle se o naši návštěvě nikdo nedoví!“

Měl pravdu. Můj úhel pohledu bývá často skutečně staromódní. Asi kvůli tomu, že mě školili staromódní velitelé, podle kterých spočívala veškerá legrace ve vyhazování věcí do vzduchu. Ti samí lidé mě však zároveň naučili přizpůsobivosti.

A tak jsem trpělivě naslouchal Wonderovi. Jistě, oproti mně je to sice zelenáč, ale také rozený zloděj a vyzná se v počítačích. Není na světě systému, do kterého by se nedokázal dostat - včetně, a to si klidně vsadím, Intelinku, nejtajnější počítačové síť Spojených států.

Takhle se to jmenovalo tenkrát, teď už zní název sítě asi jinak. Pokud snad patříte do těch 99,9 procenta lidí, které o Intelinku ještě neslyšely, pak vězte, že se jedná o tajný počítačový systém, který spojuje zpravodajské služby, ministerstvo obrany, ministerstvo spravedlnosti, Bílý dům a ministerstvo zahraničí. Byl vybudovaný přibližně před pěti lety a běží na obrovských 32-bitových superpočítačích podobných serverům, které v současné době používají CIA, DIA a NSA.

55

Informace z databází Intelinku jsem sice už využíval, ale dosud jsem si nikdy nesesedl k žádnému terminálu a nehrál jsem si s nimi osobně, protože programování je pro mě španělská vesnice. Nicméně základy jsou u Intelinku stejné jako jinde: uživatelé musí mít oprávnění k práci s tajnými materiály a z databází si vytahují informace, které jsou označené stupněm „důvěrné“. K tomu abyste se dostali ke skutečným perlám, tedy k informacím klasifikovaným vyššími stupni utajení (tajné a přísně tajné), musíte projít takzvaným Rozšířeným (pro civilisty) nebo Speciálním (pro příslušníky ozbrojených sil) prověřovacím řízením. Speciální prověřovací řízení bývá důkladným sítím, ve kterém uvízne zhruba jedna čtvrtina žadatelů.

Když jste řádně prověřeni, což může trvat i déle než dva měsíce, podstupujete slavnostní obřad, který vám zpřístupní kýženou svatyni - dozvídáte se řadu speciálních hesel, která jsou náhodně vybraná a, pak zašifrovaná, aby zůstala v tajnosti.

Jakmile dosáhnete horní vrstvy systém vám umožní přístup ke spoustě velice citlivých informací. Pokud na základní úrovni zadáte například klíčové slovo „islámský terorismus“, budete si moci prohlédnout kabelogramy ministerstva zahraničí a některé analýzy CIA a DIA. Na úrovni přísně tajných materiálů vám

systém poskytne záchyty z NSA a TECHINT (informace získané technickými prostředky) z DIA. Při znalosti správných hesel se dostanete k družicovým snímkům z Národního průzkumného úřadu (National Reconnaissance Office, zkratka NRO) a k HUMINTu (informacím získaným agenty) z DIA, včetně jmen a tváří, které potřebujete v případě, že se chystáte s jednotkou SEAL 6 nebo Delta Force do akce. Ale k tomu, abyste mohli pracovat na Intelinku, musíte mít k dispozici pracovní stanici, znát aktuální hesla a umět naprogramovat své žádosti v komplikovaném jazyce, který byl vytvořený výhradně pro tuto síť. Systém má navíc v sobě zabudované různé ochranné prvky. U každého vstupu se zaznamenává datum, čas, uživatelské jméno a heslo. Terminály se zamykají do trezorů - nepostávají jen tak na stolech ponechané napospas všelijakým crackerům.

Jeden takový terminál existoval například v kancelářích UT/ RUS v Pentagonu. Po oné ošklivé zprávě ministryně námořnictva byl však okamžitě odstraněn. Jít do Pentagonu a zkusit najít jiný? Jakási možnost to sice je, ale zcela určitě nepatří k těm

56

nejlepším. No dobře, tak se vloupáme do vrchního velitelství Navy - jestli jste četli Rudou buňku, tak víte, že jsme to už dřív dokázali - a použijeme jeden z terminálů NIS. Jenže tenhle způsob vypadá také beznadějně.

Wonder mi vysvětlil, že tyhle věci trvají na rozdíl od pohlavního styku nějakou dobu. Než prý sežene všechno, co potřebujeme, zabere mu to pár dní - a ať nepočítám s tím, že bychom vlezli k někomu do kanceláře, lhostejno zda v Pentagonu nebo na vrchním velitelství Navy, a použili jeho terminál.

V tom případě jsme v koncích. Wondera ale výše uvedené okolnosti nevyváděly vůbec z míry. „Tak, rudý bratře/" prohlásil, „zpátky do rezervace a hurá k tamtamům!"

Hodinu a půl poté jsme seděli u pentia na 100 megahertzích v mé pracovně na Divokém panství. Wonder si otevřel plechovku Coors Light a nastartoval počítač.

Pak připojil modem a vytočil číslo počítačové sítě vrchního velitelství Navy - systému, který není nijak tajný.

* * * * *

NÁMOŘNÍ OKRUH WASHINGTON*****

^ gjjf*****

JMÉNO:

Wonder napsal „systém".

Počítač požadoval další údaj.

HESLO:

Wonder napsal „operátor".

Obrazovka potměněla a po chvíli se na ní objevil nápis:

*****\rř

VÍTEJTE V SÍTI NOW

Za necelých patnáct vteřin se Wonder naboural do chráněné počítačové sítě vrchního velitelství Navy.

„Hračka, co?" zašklebil se na mě.

57

„Jak jsi, sakra../7

„Klidně bych ti to řekl," zubil se dál, „ale pak bych tě musel zabít/"

„Wondere!"

„No dobře, dobře! Pamatuješ, jak jsem před pár lety jel do Iráku?"

„Jo." Byl tam vyslaný jako zbrojní inspektor OSN.

„Iráčani si od Digitalu koupili hromadu starých vaxů a já jsem se tenkrát musel do nich nabourat a vytáhnout z nich informace o jejich raketových základnách. Takže než jsem odletěl do Bagdádu, zaskočil jsem na návštěvu k lidem v Digitalu. A zkus hádat, co jsem se dozvěděl! Ukázalo se, že všechny vaxy mají v sobě zabudované hesla - pořád stejná hesla. Všechny pracovní stanice chtějí při logování jako uživatelské jméno ‚user' a heslo ‚uset'. Všechny mainframy užívají při přihlašování do systému slovo

„systent“ a heslo „operatorY“

„No jo, ale...”

Wonder byl ale příliš v ráži, než aby mě pustil ke slovu. „A teď si představ, že většina lidí - a to platí jak pro Iráčany, tak i pro ty potentáty z Pentagonu - je moc líná na to, aby si měnila hesla, což znamená, že dostat se dovnitř bývá snadnější, než by sis myslel!”

Musím přiznat, že na mě udělal dojem. Ale tohle není Inte-link. Tohle je jenom netajná počítačová síť. Když jsem to Wonderovi sdělil, podíval se na mě s tím svým přiblblým úsměvem ve tváři a hlava se mu začala otáčet doleva-doprava-doleva, doprava-doleva-doprava, přesně jako pravému Steviemu Wonderovi. Nakonec řekl: „Správně, můj natvrdlý pane!”

Zdvořilý hoch, jen co je pravda! Potom se mu prsty rozehrály po klávesnici jako nějakému klavíristovi a najednou jsme si četli elektronickou poštu velitelství Námořní vyšetřovací služby. „Vtip je v tom,” začal vysvětlovat Wonder a na okamžik zvolnil tempo svých prstů, „že jsem se zalogoval jako správce systému, a proto se v tomhle zatraceném počítači dostanu ke každému pitomému souboru! Přesně tak jsem to udělal i v Iráku!” zahihňal se.

Díval jsem se, jak projíždí poznámky vyšetřovatelů a probírá se záznamy, e-maily a zprávami. Našel - a vytiskl - cestovní program ministryně námořnictva. Bezpečáci z NIS se ho ani

neobtěžovali zaheslovat, takže ten soubor byl k dispozici každému dvanáctiletému hackerovi, který by dokázal do sítě NOW proniknout. Po půlhodině hledání se konečně opřel o opěradlo židle, protáhl se a vypráskal si kotníčky prstů. „A máme to!”

Pohlédl jsem na monitor. Z té hromady zpráv vytáhl Wonder jednu ven - jednalo se o dopis, který před šesti dny napsal jeden čmuchal z NIS svému kolegovi.

BILLE, PŘÍŠTÍ TŘI TEJDNY BUDU SLUŽEBNĚ V NEAPOLI, PROTO SE POSTAREJ O TU KONTRAŠPIONÁŽNÍ AKCI, NA KTERÝ PRACUJEME SPOLEČNĚ S WMFO [pisatel použil akronym pro washingtonskou metropolitní pobočku FBI na Buzzard Pointu]. VŠECHNY SOUBORY ÚŘADU JSOU V IL. PŘIHLAS SE JAKO TULÁK. HESLO JE CYLINDR A PŘÍSLUŠNÝ SOUBORY NAJDEŠ POD CITRUSEM. HEZKOU ZÁBAVU! JIM.

„Přece nemůžou bejt tak blbý!”

Wonder se jen zasmál a zakroutil hlavou. „Ale můžou - vždyť jsou od NIS!”

Potom si obě důležitá slůvka zapsal na papírek, odpojil se od sítě vrchního velitelství Navy a vytočil číslo na uzel Intelinku na ministerstvu obrany, které bylo, věřte nevěřte, uvedené v telefonním seznamu ministerstva.

Modem na druhé straně začal navazovat spojení po druhém zazvonění.

TMTT7T TNK 6 0*****

Spojuji...

DODNET INTELINK 6.2 CONNECT

VÍTEJTE V INTELINKU MINISTERSTVA OBRANY!

zadejte jméno: Wonder napsal „tulák”. Následoval další požadavek:

59

zadejte heslo:

Wonder vytřukal slovo „cylindr”. Odpovědí mu byl nápis „heslo přijato”.

Takhle tedy vypadají tajné systémy, omezené přístupy a všechna ta ostatní bezpečnostní zaklínadla!

Wonder si zhluboka přihnul z plechovky a zazubil se. „Sleduj!”

Pak napsal „©intelink”.

Počítač několikrát zapípal.

Wonder stiskl klávesu Enter a napsal „intelink>open FBI intelink”. Za necelou vteřinu se na obrazovce objevil nápis:

zadejte jméno:

Wonder napsal slovo „guest” (v překladu host).

NEPLATNÉ HESLO, oznámil počítač.

Wonder zkusil slovo „visitor“ (v překladu návštěvník).

VÍTEJTE VINTELINKU FBI!

Můj ty bože, prý omezený přístup! Vždyť ta síť je úplně otevřená! Je načase položit technickou otázku.

„Jak to?“ vyzvídal jsem na Wonderovi.

„Viš, chlapče,“ odpověděl Stevie, „správci systémů většinou vědí, že se vždycky najdou nějaký návštěvníci. Představ si třeba, že nějaký agent z Butte přijede na pár dní na návštěvu a potřebuje ten počítač k tomu, aby si něco překontroloval. Tenhle agent nebude Intelink využívat víckrát než jednou v roce. Proto zapomene svoje uživatelské jméno a heslo, nebo si ho nechá doma někde ve stole. Správce daného systému pak může bud trávit všechn svůj čas zakládáním nových uživatelů pokaždý, když někdo přijede, anebo tam vloží něco univerzálního, něco, co si každé snadno zapamatuje, jako například ‚návštěvmk‘ nebo ‚host‘. Díky tomu si nebude muset lámat hlavu s nověma hesla-“

ma.

60

„Ale to je šílený!“

Wonder se usmál. „No a co má být? Jasně že to je šílený! Ale jak všichni dobře víme, lidi o bezpečnostních opatřeních mnohem víc kecají, než je dodržují!“

KAPITOLA 4

Dvě hodiny nato jsem se už probíral víc než dvěma sty stránek. Podařilo se nám totiž vytáhnout a vytisknout zpravodajské informace a interní hlášení FBI o skupině ADAM - čili důkazy o tom, že mi La Muchacha - moje oblíbená zvláštní agentka z Miami, vzpomínáte si, že? - lhala, když skrz své nákladně udržované zoubky ucedila, že FBI nemá o této organizaci žádné záznamy. A přitom jich mají spoustu - jenom se o ně nechťeli se mnou dělit.

Ale potom jsem si najednou uvědomil, že La Muchacha možná nelhala. Je docela pravděpodobné, že o těch souborech vůbec nevěděla.

Proč? Odpověď leží přede mnou na stole. To je totiž tak: po atentátu v Oklahomě začal FBI požadovat, aby se dosavadní přísné směrnice trochu zmírnily, a úřad tak mohl bojovat proti domácímu terorismu.

Kongres, pamětlivý takových katastrof a protizákonných eskapád FBI, jako byl například COINTELPRO - víceméně ilegální kontrašpionážní projekt J. Edgara Hoovera namířený proti tuzemským levicově orientovaným podvratným živlům a uplatňovaný v padesátých letech - ale tyto požadavky zamítl.

FBI přesto potřeboval informace, na jejichž základě by mohl efektivně působit proti domácímu terorismu. Proto udělal jediné, co v tu chvíli udělat mohl - začal pracovat mimo zákonný rámec.

A soudě podle obsahu zpráv, které mám před sebou, skupina ADAM patřila právě mezi tyto načerno podnikané akce. Všichni víme, že takové akce jsou zcela nezákonné, a proto si myslím, že když se La Muchacha dotázala na informace o ADAMu, nejvyšší vedení FBI se rozhodlo mlčet, protože kdyby jí vyrazilo, co ví, někdo by se mohl začít ptát, jak tyto informace získalo.

Četl jsem dál. Záznamy FBI nasvědčovaly tomu, že ADAM je součástí neoficiální sítě tuzemských nespokojenců, radikálů,

61

psychopatů a teroristů, kteří chtějí násilím svrhnout dosavadní vládu.

Na tomto místě mi dovolte malou odbočku. Jak už jistě sami dobře víte, v poslední době se ve Spojených státech objevilo mnoho takzvaných občanských milicí. Počet jejich členů převyšuje k dnešnímu dni čtvrt milionu. Tyto organizace existují ve více než pětaticeti státech USA a komunikují spolu přes počítačové sítě, krátkovlnné vysílačky, mobilní telefony, videokazety a tiskoviny. Na rozdíl od krajně pravicových a krajně levicových cvoků, etnoterolistů všech barev a původů a bílých rasistů z Ku-klux-klanu mají většinou zastání u širokých vrstev obyvatelstva, o podpoře mnoha lidí v místních orgánech státní správy ani nemluvě. Tyto skupiny vyznávají často stejné hodnoty. Domnívají se například, že dnešní vláda už není vládou lidu a pro lid, ale obrovským, nákladným a nekontrolovatelným molochem. Zákony a předpisy, které se týkají vlastnictví zbraní, potratů, vzdělání a sociálního

zabezpečení, jsou podle nich povětšinou chybně postavené, nezodpovědné nebo prostě jen špatné. Tak mě teď napadá, že vlastně připomínají spoustu těch republikánů, kteří se po volbách v roce 1994 dostali do Kongresu.

Mezi členy milicí převládá pocit, že Američané už nejsou pány svého života - že kontroly nad jejich životem se zmocnil stát a že každý, kdo bude proti této skutečnosti hlasitě protestovat, bude zašlapán do země. Na důkaz svých tvrzení uvádějí případy, při nichž finanční úřady zabavily někomu majetek, akce, při kterých si Úřad pro alkohol, tabákové výrobky a střelné zbraně počínal jako protiteroristické komando, a skandály na středozápadě a severozápadě země, při nichž se zjistilo, že banky, které zabavily několik rodinných farem a domů kvůli nesplácení hypotečního úvěru, ve skutečnosti takto jednaly na popud obřích průmyslových koncernů, které pustoší zemi.

Někteří členové jsou přesvědčeni o tom, že nové uspořádání světa představuje dosud největší hrozbu v dějinách Ameriky. Podle těchto lidí se vláda Spojených států spikla se Světovou bankou, Mezinárodním měnovým fondem a Organizací spojených národů a všichni dohromady se snaží přivést zemi k bankrotu a potom nad ní převzít moc a vojensky ji obsadit jednotkami OSN.

Ale já téhle teorii nevěřím. A pracoval jsem pro vládu dost dlouho na to, abych věděl, že umí jednat samostatně. Ovšem

62

respektuji - a budu hájit - právo členů těchto milicí na vzdělání, na svobodu projevu, na vlastní obranu a ochranu a na výcvik podle vlastního uvážení.

Zároveň vám musím říci, že jelikož jsme právní stát, každý kdo se aktivně podílí na spiknutí proti vládě s cílem svrhnout ji násilnou cestou, není podle mě ničím jiným než teroristou a jako s takovým by se s ním mělo také zacházet, přesně tak, jako jsme jednali s pachateli atentátu v Oklahomě. Ty hajzlové by se měli smažit v pekle! Ústava, kterou mám na základě své přísahy dodržovat, chránit a bránit, nám všem zaručuje právo na protest. Jenže protest je jedna věc a vzpoura zase druhá.

Skupiny uvedené v záznamech FBI ovšem k milicím, které jsem právě popsal, v žádném případě nepatří. Oddíl Alfa Americké milice náležel k tomu druhu zločineckých sdružení, který nedbá zákonů. Podle některých zpráv má ADAM vazby na rasistické organizace Árijský řád, Ozbrojený úderný oddíl a Bílá ruka boží. Daleko horší jsou však styky s několika stejně nebezpečnými skupinami z opačného pólu politického spektra.

Jedna zpráva citovala tajného informátora s krycím jménem Lancer, který vypověděl, že našeho kamaráda T. D. Capela jednou navštívil jeho (informátorův) přítel v doprovodu nejbližšího spolupracovníka imáma Fúada el-Jásina z Dearbornu ve státě Michigan. Toho imáma znám až moc dobře, protože ten chlápek je jedním z článků sítě teroristických organizací, která loni provedla na území USA šest pumových atentátů a uvedla do pohybu sled událostí, o nichž pojednává kniha Zelený tým. Videokazety s kázáním tohoto imáma jsou každý týden přehrávané ve stovkách mešit po celých Spojených státech a přichází na ně stále větší publikum složené z islámských fundamentalistů. Měl jsem tu čest ta kázání slyšet. Ten hajzl bezostyšně obhazuje terorismus. „Musí téci potoky americké krve!“ hřímá. „Udy Američanů musí létat vzduchem, odřezány od jejich těl! Matky musí oplakávat své syny, z manželky se musí stávat vdovy..." Přitom s tím nemůžeme nic dělat, protože podle slovnitých právníků z advokátní komory, kteří úspěšně zasáhli v imánuv prospěch, je to jen prostý duchovní, jenž využívá svých ústavních práv.

Nechtějte, abych s tím znovu začínal.

63

Další zpráva pojednávala o spojení mezi jistým McNabbem z ADAMu - také tohle jméno znám: jde o jednoho z těch tangu, které jsme zlikvidovali na Key Westu - a nějakým Rocknem Washingtonem alias Shaquilem Shabazzem nebo též generálem Zkázou, nejvyšším vůdcem Gangsterských princů Žulu, což je největší pouliční gang v Americe, jehož 25 000 členů ovládá většinu Chicaga a Detroitu a prodává drogy po celé trase vnitrostátních dálničních koridorů, tedy od Los Angeles na západním pobřeží až po Tampu na pobřeží východním. FBI se „domnívá“, jak jsem se dočetl, že ADAM tomuto gangu prodával zbraně a připravoval s ním teroristické akce.

Možná se teď ptáte, proč se to v kontrašpionážních zprávách FBI tolik hemží výrazy jako

„pravděpodobně“, „nejspíše“ a „lze se domnívat“. Je tomu tak ze dvou důvodů. Za prvé proto, že tajní informátoři bývají jako zdroj informací velice nespolehliví. Jelikož prodávají své informace často výměnou za peníze nebo za snížení trestní sazby, jsou ochotni říci v podstatě přesně to, co podle jejich mínění chtějí federálové slyšet. Že je pravda poněkud jiná, to jim vůbec nevadí.

V poslední době se vyskytlo několik případů, při nichž musela federální vláda vyplatit nevinným obětem obrazotvornosti tajných informátorů odškodné v řádu milionů dolarů. Kvůli této skutečnosti se dnes soudci zdráhají vydávat příkazy k domovní prohlídce a provádět další soudní úkony pouze na základě informací obdržných od tajných informátorů. Zároveň to znamená, že zpravodajská práce FBI musí být pro případ soudního procesu prošívkována nejrůznějšími dementi. Z opatrného stylu vyjadřování jsem dále viděl, že si FBI nedokázal opatřit ani jediný příkaz k domovní prohlídce nebo souhlas s nasazením odposlechové techniky, a právě proto se musel uchýlit k ilegálním metodám.

Zpátky k tomu, co jsem načal: jde-li o usvědčení vládních a zákonodárných činitelů z braní úplatků, musí FBI dodržovat veškeré právní předpisy a nemůže vynechat jediný legislativní detail, protože jinak se oběť z daných obvinění vysmekne.

A tohle je právě ten případ. FBI se vlastně nachází v bezvýchodné situaci. Potřebuje informace, které nejnázem získá prostřednictvím odposlechu, monitorováním a dalšími elektronickými metodami. Ale soudce tvrdil, že tyto prostředky a metody

64

nelze použít, protože proti dané skupině nebylo vzneseno žádné konkrétní obvinění.

A tak to FBI udělal jinak. Potom ovšem nemůže informace, které získal, nijak použít. Připadá vám to postavené na hlavu? Mně také. Jenže co jiného lze očekávat, když mají lidé, kteří porušují zákon, víc práv než lidé, kteří ho dodržují! Ti první musí hrát podle pravidel, ti druhí nikoli. Zkuste schválně hádat, kdo asi častěji vyhrává.

Pokračoval jsem ve čtení. Zjistil jsem, že úsilí FBI přišlo vniveč, protože ADAM byla malá a uzavřená skupina, která se svou strukturou značně podobala základní organizaci Islámského džihádu - její jádro se skládalo z lidí, kteří se navzájem znali celá léta a pomalu přibírali další. Do podobných struktur se proniká velmi těžko, protože každý cizinec bývá okamžitě terčem nejrůznějších podezření. Skupina ADAM je sice už minulostí, ale zbraně, které prodala do Detroitu, zůstávají i nadále v oběhu. FBI vyšetřování vedené kolem této skupiny nejen zkazil, ale také se pokusil zahladit po něm stopy. Nejdůležitější informace - ty které byly získány evidentně nezákonnými cestami - byly totiž uloženy v jakémsi elektronickém odpadkovém koši. Wonder je dokázal objevit jenom proto, že použil inteligentní vyhledávací program, který v Intelinku pátral po souborech nebo kouskách souborů, které obsahují výraz „ADAM“ nebo „oddíl Alfa“.

Soubory byly elektronicky „sešrotované“, podobně jako v roce 1986 Ollie North se svými kolegy „sešrotoval“ počítačové záznamy u Národní bezpečnostní rady poté, co se jejich aktivity staly předmětem podrobného zkoumání. Ale ono „sešrotování“ tenkrát neznamenovalo, že veškeré záznamy musí být nezbytně zničeny. A stejně tak tomu bylo i v tomto případě. Wonder proto dokázal obnovit přes 80 procent souborů - a já jsem si z toho udělal poměrně slušnou představu o tom, co federálové vědí. Samozřejmě že se snažili zničit úplně všechno - záznamy o ADAMu by před důkladnou kontrolou nikdy neobhájili. Získali je totiž očividně nezákonným způsobem, což by tangům u každého soudu přineslo osvobozující rozsudek. Se soudem už si teď ale nikdo starosti dělat nemusí, protože milý Oddíl Alfa Americké milice je zásluhou mé maličkosti definitivně venku

Zeh

y ijpročítání zpráv jsem narazil na další zajímavou skutečnost.

Ž jsem se na ty zprávy podíval pozorněji, zjistil jsem, že se

65

FBI při akcích proti těmto podvratným skupinám dostával do úzkých a byl v podstatě donucený pracovat tajně. Tohle se nedalo odhalit z jedné zprávy - člověk jich musejí mít před sebou víc a musel je chvíli navzájem porovnávat. A určité shodné rysy nasvědčovaly tomu, že jakmile se úřad někam dostal, hned byl zase sražený zpátky. Vypadalo to, jako kdyby zločince někdo neustále informoval o každém kroku FBI.

Měli tam snad svého špiona? Je to sice nepravděpodobné, avšak ne nemožné. Podobně jako CIA a NSA i FBI získal v poslední době do svých služeb řadu přeběhlíků. Ale vnitřní bezpečnost je jejich problém, ne můj. Já mám na starosti jiné věci.

K nim patří například onen kalifornský multimilionář. Zkusili jsme hledat jeho jméno. Wonder našel a obnovil smazaný záznam telefonického hovoru, z něhož vyplynulo, že LC Strawhouse se osobně sdělil náměstkovi ředitele FBI pro operativu, že nemá „ani nejmenší zatracený zájem mluvit s těma zatraceněma -píp! - šilencema z Michiganu, co ztratili nervy a jednají na vlastní pěst“. Neřekla mi snad jistá zvláštní agentka FBI z Miami, že LC není k zastižení? Tohle je něco víc než pouhé „není k zastižení“! Tady jde o přímé odmítnutí!

Další soubory se Strawhouseovým jménem objevil Wonder v intelinkové databázi ministerstva spravedlnosti. Ale nemohl "se k nim dostat. Pokaždé když se o to pokusil, objevila se na monitoru hláška „přístup odepřen“. Po čtyřech marných pokusech svého snažení raději zanechal, aby nevzbudil něčí podezření. „Tady je to fakt chráněný - asi tam mají náhodný heslo a mně by trvalo celý měsíce, než bych ho našel!“ prohlásil. „Dá se s tím něco dělat?“

Přes Wonderovu zachmuřenou tvář přelétl šibalský úsměv. „No - nějaký nápady bych měl!“ Odhlásil se z Intelinku a napojil se znovu do sítě NIS. Tam si jako správce systému napsal krátký prográmk, který dokázal vložit pod kůži Intelinku. Říkal tomu Trojský kůň. Princip toho programu byl jednoduchý. Počítač se uživatelů nejdříve zeptá na jejich jméno a heslo. Program je nechá tyto informace ještě jednou zopakovat - tentokrát proto, aby je zapsal do souboru, k němuž bude mít přístup jedině Stevie.

Autor onoho ďábelského vynálezu si kritickým zrakem přeměřil své dílo, přepsal posledních pár řádků a přidal mé jméno k seznamu sledovaných výrazů.

66

Zeptal jsem se, k čemu nám ten program bude dobrý.

„Podívej se,“ začal vysvětlovat, „když do chráněného systému napíšeš svoje heslo, systém to heslo zašifruje do změní ne-smyslných znaků. Pokud na klávesnici napíšu například cylindr, systém mě dovnitř nepustí na základě těchtole osmi písmen, ale zašifruje je, takže to pak vypadá nějak takhle.“ Vypsal na obrazovku znaky „gqri@vcr“ a pokračoval: „Potom se tyto písmena a symboly porovnají se seznamem uživatelských jmen a hesel a v případě, že spolu souhlasí, přístup daného uživatele se schválí a zaznamená. Takhle jsem dostal zelenou ke vstupu do Intelinku.“

„No a dál?“

„Zalogoval jsem se jako vyšetřovatel z NIS Jim.“

Vtom jsem pochopil, kam míří. Šašek od NIS jménem Jim nemá k záznamům na LC Strawhouse přístupová práva. Budeme proto potřebovat uživatelská jména a hesla s vyššími právy.

Wonderův program nám poslouží ke dvěma účelům. Za prvé nám poskytne seznam fungujících jmen a hesel v nezašifrované podobě. Díky tomu se budeme moci do Intelinku přihlásit pod různými jmény a tím pádem bude těžší nás vystopovat. Za druhé pomocí tohoto programu uvidíme, kdo hledá podobné informace jako my. Tímto způsobem se tedy dostaneme dovnitř a zároveň si budeme krýt záda.

KAPITOLA 5

Wonder si vzal na zbytek týdne volno. A já? Já jsem ze sebe setřásal nahromaděný vztek na lavičce s činkou, která stojí na betonové desce o rozměrech tři krát tři metry venku u bazénu na Divokém panství, a při cvičení jsem v duchu probíral veškeré možné varianty dalšího vývoje.

Posilování venku je zvyk, který jsem si osvojil ve vězení. Jak jistě víte, odkroutil jsem si tam rok, když mě na počátku devadesátých let porota federálního soudu - po dvou procesech a navzdory nedostatku důkazů - shledala vinným ze zpronevěry státního majetku, jehož jsem se měl dopustit machinacemi se speciálními granáty. Trest jsem si odpýkával v Petersburgu ve státě Virginie, ležícího zhruba šedesát kilometrů na jih od Rich-mundu.

67

Posilovna v petersburgském federálním nápravném zařízení stojí asi 200 metrů od hlavní budovy na betonové desce pod kopcem. Každé ráno přesně v šest nula nula jsem prošel kolem strážní věže, zamával ostraze na pozdrav a pustil se do tradičního tělocviku. Úbor jsem nosil stále stejný, a to

nylonové trenýrky, čelenku a na nohou sportovní boty Nike. Takto oblečený jsem cvičil bez ohledu na to, zda venku bylo minus deset nebo plus třicet stupňů. Do Petersburgu jsem přijel 16. dubna. V listopadu začali mezi sebou strážci uzavírat sázky na to, kdy začnu nosit tepláky - nebo aspoň tričko. V únoru, když viděli, jak se vracím z ranní rozčvičky s kotníky obalenými sněhem a s namrzlými vousy a obočím a z nahého těla mi stoupá pára, pochopili, že jejich sázky zůstanou bez vítěze.

A tak jsem zdvihal činky a přemýšlel. Dospěl jsem k několika závěrům. Zjistil jsem například, že díky informacím, které jsme získali z počítačové sítě, mám k dispozici materiály, s nimiž mohu bojovat proti ministryni námořnictva a jejímu rozhodnutí o mém potrestání. Víím, že pravdu mám já a že její jednání bylo politicky motivované. Potom bych chtěl trochu hlouběji proniknout do dění kolem ADAMu. Tuto organizaci pokrývá nezvyklý mlžný závoj a já bych rád zjistil proč - z informací, které jsme s Wonderem vyšourali, totiž vyplynulo, že jsem se stal obětí beránkem, kterému Navy hodí na krk svůj průšvih v oblasti utajovaných skutečností (itinerář ministryně námořnictva se ocitl v rukou tangu z ADAMu a to není zrovna malé selhání) a FBI zase svou ilegální akci vůči této skupině.

Ve čtvrtek odpoledne jsem si přebral zprávy na telefonním záznamníku. Pětkrát mi volal zástupce velitele z vrchního velitelství Navy, nějaký čtyřprýmkař, který se vždycky představil celým jménem („Kapitáne Marcinko, tady kapitán Steve Otway z U. S. Navy...“) a chtěl vědět, kde pořád jsem, protože ve své kanceláři nejsem k zastížení. V tom má sakra pravdu!

Další zpráva patřila Pulpintovi Harrisovi, který mi oznamoval, že ho pustili z nemocnice a že měl jenom mírný otřes mozku. Hned po něm volal Piccolo Mead a sdělil mi, že Pulpinta je hrozný lhář, protože ten otřes mozku byl dost těžký a že může být rád, že si nezlomil páteř a nerozbil hlavu.

Ozval se také Doc Tremblay, a to z Quantika, kam odjel spolu s partou odstřelovačů zkusit novou poloautomatickou pušku ráže .308, kterou si tolik oblíbili současní příslušníci

68

jednotky SEAL 6. Doc tvrdil, že s touto puškou se na 500 metrů bez problémů vejde do rozptylu 2,5-4 centimetry. Hned tne napadlo pár lidí, na nichž bych tento rozptyl rád vyzkoušel.

Dalších zhruba dvacet zpráv pocházelo od nejrůznějších reportérů. Všichni do jednoho chtěli, abych jim věnoval jen pár minut svého času. Po nich mi zanechal vzkaz jakýsi generál-major Harrington, údajně z DIA. Prý mi volá ve čtvrtek v 9.30 v jisté neodkladné záležitosti a během příštích čtyřadvaceti hodin to zkusí znovu.

Žádného generálmajora Harringtona neznám. Zato znám kon-tradmirála Pinckneye Prescottta El. a z jeho kanceláře jsem měl celkem třináct - ano, je to tak, dal jsem si tu práci a spočítal jsem je - vzkazů. To bylo velké překvapení. Pinky se mnou už dva měsíce nemluvil. Ono se mu teď totiž nemluví zrovna nejlíp, protože má sdrátované čelisti, a když něco říká, vypadá to, jako kdyby skrz sevřené zuby cedil hovno. Tak mě napadá, že stejný obsah mu leze z pusy i v případě, že v ní nemá žádné dráty.

Jo jo, už vás všechny slyším. Určitě chcete vědět, jak se mu tam ty dráty dostaly. Vězte tedy, že Pinky má sdrátovanou čelist kvůli mně, neboť jsem mu ji zhruba před devíti týdny v Londýně na dvou místech zlomil.

Člověk by řekl, že zlomení čelisti dvouhvězdičkovému hodnostáři je dostatečným důvodem k tomu, aby byl pachatel postaven před válečný soud a poslán na dlouhá léta do federálního vězení v kansaském Leavenworthu, kde bude roztloukat velké kameny na malé kamínky. Za normálních okolností by mě právě takový osud čekal. Jenže já mám u sebe pojistku, která mě v případech, které souvisejí s Pinkym, chrání před neblahými následky mých činů.

Přesně před dvěma lety jsem zjistil, že admirálské gestapo, jak se obecně přezdívá Námořní vyšetřovací službě, založilo na Pin-kyho přísně tajný svazek. Já jsem se k tomuto svazku dostal při jistém bezpečnostním cvičení v areálu vrchního velitelství Navy ve Washingtonu, v rámci kterého jsem se jednou v noci vloupal na velitelství NIS. Pokud o tom chcete vědět něco víc, můžete si přečíst knihu Profesionální válečník II: Rudá buňka. Svazek nesl krycí název LOVEC LIŠEK a byl uložen v jedné z kanceláří bLIPJ/ přísně tajné složky NIS, která se zabývá lovem příslušníků vlnajkového stavu.

Vyšetřovatelé ze SLUDJ jsou známí pod

69

přezdívkou terminátoři, protože se nikdy nevzdávají a vždycky nakonec zvítězí. A protože i já beru

všechno smrtelně vážně, vzal jsem si ten svazek domů a schoval si ho pro strýčka Příhodu.

Před osmi týdny, asi šest hodin poté, co jsem se vrátil z Londýna, jsem zašel k Pinkymu na návštěvu a přinesl jsem s sebou jednu fotografii ze zmíněného svazku. Byla sice trochu zrnitá, ale zcela jasně se z ní dalo poznat, že oním mužem zachyceným „in flagrante delicto“ s jistou japonskou špiónkou je náš milý admirál.

Toho večera, kdy jsem Pinkyho navštívil v jeho domě v Ash-croftu, v němž se zotavoval po operaci, jsem neřekl jediné slovo. Nebylo třeba nic vysvětlovat. Ani něčím vyhrožovat. Prostě jsem jen položil ten černobílý kus lesklého papíru na napodobeninu konferenčního stolu z osmnáctého století, podíval se, jak Pinkyho obličej změní barvu, a pak jsem zase odešel.

Nikdo proto po mně nemůže chtít, abych Pinkymu na jeho výzvy odpovídal. Ať si ten hajzl hezky počká. Totéž platí o těch reportérech, o právníkovi z NIS a o tom zástupci velitele z vrchního velitelství Navy kapitánovi U. S. Navy Stevovi Otwayovi. Zbývá mi tedy pouze generálmajor Harrington z DIA. Zavolať jsem na ústřednu a požádal spojovatelku, ať mě přepojí do jeho kanceláře. Ale dozvěděl jsem se, že žádný generálmajor Harrington v DIA nepracuje.

Hmmm. V několika elektronicky sešrotovaných záznamech FBI se objevila zmínka o projektu s krycím označením MK. Nevím sice, co to znamená, ale teď se mi najednou ozve nějaký generálmajor z DIA, o kterém spojovatelka tvrdí, že neexistuje. Náhoda? Shoda okolností?

Bedlivě jsem prohlédl aktuální telefonní seznam DIA a zjistil jsem, že toto jméno skutečně nikde uvedené není. Harrington je tudíž nejspíš nějaký špión. Otázka zní: co dělá tak tajného, že se nedá najít ani ve služebním telefonním seznamu?

Existuje přehršel cest, jak o špiónech zjistit něco bližšího, aniž by objekt vašeho zájmu pojal sebemenší podezření. Nejjednodušší je požádat o informace někoho, komu plně důvěřujete. Já jsem zavolať svému dlouholetému kamarádovi Tonnymu Mer-caldimu do jeho pracovny v osmém patře ústředí DIA. Jestli o Harringtonovi někdo ví, pak to bude určitě Merc. Vždyť tenhle plukovník vojenského letectva pracoval na nejtajnějších pro-

70

jektech vojenské tajné služby. Za války v Perském zálivu byl pověřen řízením veškerých tajných akcí proti Saddámu Husajnovi. Sám přitom patřil k sedmičlenné jednotce, která byla v Bagdádu krátce po vpádu iráckých vojsk do Kuvajtu zajatá a již se nakonec podařilo díky pomoci agentů polské rozvědky uniknout přes hranice do Turecka. V prosinci roku 1990 mi Merc oznámil, že jestli budu chtít, dostane mě z vězení na tak dlouho, abych kdesi v centru Bagdádu provedl jistou tajnou akci a nadělal z toho kníratého parchanta sekanou. Od operace Pouštní bouře se Merc musel učit spousty věcí o bývalém Sovětském svazu, ale proč, to bych vám mohl říci jenom v případě, že máte oprávnění číst přísně tajné materiály.

Třeba Tony ví, co je ten Harrington zač a co mi chce. Vytočil jsem číslo. Telefon čtyřikrát zazvonil a pak jsem byl přepojený do hlasové schránky a záznamové služby DIA. To znamená, že Tony je někde pryč. Sakra!

Napadlo mě, že bych mohl zavolať také Irčanovi Kernanovi do NSA, jenže volat Irčanovi je totéž jako vyřvávat do megafonu. I když se snažíte šeptat a mluvit jen v náznacích, musíte počítat s tím, že vás poslouchá spousta uší.

Nezbývá mi proto nic jiného než spoléhat sám na sebe. Možná byste byli překvapení, kolik informací o zdánlivě tajných objektech - nebo lidech - lze najít, pokud člověk ví, kde má hledat. Sovětům (pamatujete si ještě na ně?) byla tato skutečnost velice dobře známa. Právě proto každý rok do vlasti dopravovali více než 450 tun knih, časopisů, novin, zpráv, zápisů a úředních dokumentů.

Kupovali všechno, co prošlo tiskárnou, a odesílali to do Moskvy, kde dopodrobna rozebírali každé slůvko.

A co se dozvěděli? Například z publikací typu Životopisného rejstříku ministerstva zahraničí USA celkem snadno zjistili, kdo je diplomatem z povolání a kdo je agentem (nebo agentkou) CIA a ministerstva využívá pouze k diplomatickému krytí. Podle telefonních seznamů a změn telefonních čísel mohli sledovat kariéru státních úředníků. Stačilo jim jen porovnat čísla místností s plánem budovy, který byl volně k dostání.

Ze Seznamu zaměstnanců Kongresu mohli agenti KGB či GRU zjistit, kde bydlí pracovníci přidělení k Výboru pro zpravodajské služby, a vloupat se k nim domů, aby se podívali, zda si tito lidé náhodou domů neodnesli nějaké tajné materiály. Neveřejná

71

telefonní čísla senátorů, kongresmanů a jiných washingtonských prominentů bývají pro změnu k nalezení v Zelené knize, což je každoročně vydávaný katalog washingtonské smetánky.

Použil jsem stejnou metodu. Ve své sbírce Seznamů zaměstnanců Kongresu jsem našel nějakého podplukovníka Stonewall Jacksona Harringtona, který zhruba před deseti lety pracoval pro senátní Výbor pro zpravodajské služby. U jeho jména jsem zahlédl hvězdičku, což znamená, že dotyčný má v závěrečné části knihy svůj životopis.

Nalistoval jsem tedy příslušnou část a začal číst:

pplk. Harrington, Stonewall Jackson, kmenový zaměstnanec, senátní Výbor pro zprav. si. Narozen 25. února 1944 v Rice, stát Virginie. Zenat od 12. června 1968, manželka Pamela Lynn roz. Elliottová. Děti Jebediah a Jennifer. 1962-1966 univ. v George-townu, bakalář svob. umění (magna cum laude), Phi Beta Kappa; 1966-1969 Yale, práva. Do činné služby vstoupil v r. 1969 jako poručík U. S. Army. Sloužil v 82. výsadkové divizi, 173. výsadkové divizi, 5. skupině jednotek zvi. určení. Vyznamenání: Stříbrná hvězda, Legie za zásluhy, Bronzová hvězda, Purpurové srdce, Stuha za výkony ve Vietnamu, medaile Za obranu vlasti.

Takže střelec z Vietnamu. To by mě zajímalo, kde sloužil -zřejmě se tam dostal těsně poté, co jsem já odjel - a jestli máme z té doby nějaké společné známé.

Jeho životopis mě odkázal na další knihy. Prohlédl jsem proto své záznamy o příslušnících jednotek zvláštního určení. Nic. Pak jsem vyhrabal svůj archiv zpravodajských kontaktů - starý zprohýbaný zápisník plný všelijakých jmen a telefonních čísel. A tady už jsem nějakého Harringtona našel. Jednalo se o majora S. J. Harringtona, který v době, kdy jsem já dělal v Pentagonu „Zpoceného divočáka“, sloužil u armádních zpravodajců ve Fort Belvoiru. Jestli jsem mu od té doby ještě někdy volal? Kdepak. Zpocení divočáci jsou štábní pracovníci, kteří v operačním středisku Navy po osmnáct hodin denně třídí a rozebírají veškeré informace a fungují jako informační linka Navy. Pokud chce například nějaký admirál vědět, za jak dlouho jeho letadlová loď dopluje z ostrova Diego García do Omanu, zavolá svému pobočnickovi, ten se spojí zase se svým pobočníkem a posledně jmenovaný zdvihne telefon a zeptá se Zpocených divočáků.

72

Takže těsně před oním tragickým pokusem o záchranu rukojmích v Íránu jsem pracoval jako Zpocený divočák pro oblast jednotek zvláštního určení Navy, přesněji řečeno jako Zpocený žabák. Jako takový jsem nashromáždil řadu zdrojů, které mně v případě potřeby poskytovaly požadované odpovědi. Má síť sahala od pěšáků v NRO, kteří mi potají předávali snímky z průzkumných družic nebo SIGINT (SIGnal INTelligence -informace získané radiorozvědnou metodou) až po vrchní lodní mistry v LANTFLT (Atlantské flotile), kteří vědí, jak mají systém rozhybat v můj prospěch. V této funkci jsem poznal, že od důstojníků se člověk příliš pomoci nedočká. Důstojníci totiž s oblibou drží informace pod pokličkou a chrání si tím svou kariéru. Proto jsem si raději našel spousty přátel na nižších funkcích, kteří byli víc než ochotni podat pomocnou ruku, když byl jistý kapitán v koncích a požadovaná odpověď musela přijít co nejrychleji.

Ale dost o mně a zpátky do současnosti. Zjistil jsem tedy, že můj Harrington měl už na konci sedmdesátých let co do činění se špionáží. To znamená, že dneska nejspíš dělá docela zajímavé věci. No dobře, tak se podíváme, jestli se dá někde objevit jeho adresa. Zavola jsem na ústřednu do Fort Leslie McNairu a Fort Myeru a požádal jsem o číslo do bytu generálmajora Harringtona. V obou případech jsem se však dozvěděl, že pan generálma-jor na základně nebydlí.

Tak jinak. Sundal jsem z polic posledních pět vydání telefonních seznamů Washingtonu, Marylandu a severní Virginie, odfoukl z nich prach a prolistoval je. Nic. Zavola jsem na informace. Hlas nahraný na mikročipu mi sdělil, že „na základě žádosti účastníka není dané číslo uvedené v telefonních seznámech“. Pak jsem zkusil poslední vydání Zelené knihy. Na straně 202 byli sice dva Harringtonové, ale ani jeden z nich se nejmenoval Stonewall Jackson. Vytáhl jsem z police předchozí vydání a rychle jsem ho projel

očima. Zase nic. Vzal jsem do ruky vydání tři roky staré. V něm jsem našel bydliště a telefonní číslo současného ředitele Ústřední zpravodajské služby (tenkrát patřil k prominentním intelektuálům) i adresu a telefon nynějšího předsedy Sboru náčelníků štábů. Ten byl před třemi lety tříhvězdičkovým zástupcem náčelníka štábu Sboru námořní pěchoty pro plánování, metodiku a operativu. Na straně 204 jsem konečně

73

narazil na jméno Harrington, brigádní generál. Vedle něj byla uvedena adresa a telefonní číslo do Alexandrie ve Virginii a připojena poznámka, že dcera pana a paní Harringtonových Jenni-fer studuje na Harvardu.

Bylo už po šesté hodině - akorát tak na to, aby se generál dostal z práce domů a já jsem si mohl dát bombej. Nalil jsem si skleničku, dal jsem si nohy nahoru a vytočil číslo ke generálovi domů.

Hned po prvním zazvonění jsem ve sluchátku uslyšel: „Harrington.“

Mám rád generály, kteří zdvihají telefony tak rychle! „Generále, tady Dick Marcinko!“ řekl jsem. „Volal jste mi.“

Následovala kratičká pauza a po ní se ozvalo: „Rád tě slyším, Dicku!“ Hlas měl klidný, silný a ne sympaticky řízný - něco jako dobrý rozhlasový reportér. „S potěšením zjišťuji, že si hned říkáme křestními jmény!“

Poprvé za celý týden jsem se od srdce zasmál, protože jsem ho vlastně skutečně oslovil křestním jménem - generále. Ustrkl jsem ze sklenice a zeptal se: „Čím mohu posloužit, pane?“

„Protože jsi už zjistil, kde bydlím, mohl bys ke mně zajít na drink - bombej, je to tak? - a kus řeči. Mám pro tebe návrh, který tě bude zřejmě zajímat.“

Užuž jsem chtěl zavěsit, když vtom ještě dodal: „A prokaž mi jednu laskavost - neparkuj přímo před domem!“

O tomto čase bývá hlavní nápor aut už dávno pryč, a tak mně trvalo jen něco málo přes hodinu, než jsem se osprchoval, hodil na sebe džíny a tričko a překonal oněch pětadevadesát kilometrů, které dělilo Divoké panství od generálova rodinného domku v alexandrijské čtvrti Staré Město. Zaparkoval jsem tři bloky od domu a pak jsem se - přesně podle pokynů - dvacet minut toulal nazdařbůh úzkými uličkami, abych se ubezpečil, že mě nikdo nesleduje.

Když jsem usoudil, že je všechno v pořádku, vrátil jsem se po kružnici do svých stop - tak, jak to před více než dvěma stoletími ve válce proti indiánům a Francouzům nakázal svým mužům major Robert Roger, první americký nekonvenční válečník a zakladatel proslulých Rogerových rangerů.

Zabrousil jsem do křivolakých a špinavých zadních uliček mezi Fairfaxem a Pittovou a Leeovou ulicí, opsal jsem velkou kružni-

74

ci, a když jsem si ověřil, že nemám nikoho v patách, vydal jsem se ke křižovatce Vévodovy a Královské.

Patnáct metrů od úzké branky jsem se zastavil a překontroloval číslo na tmavě zelené mosazné ceduli. Potom jsem ustoupil o kousek dozadu a obdivoval dvoupatrový cihlový dům s lomeným štítem, který stál vedle starého kostela tři bloky od řeky. Patřil zřejmě k těm novějším, což znamená, že byl postavený na konci osmnáctého století.

Přivítat mě přišel sám generál. Byl menší než já a měl atletickou postavu. Ze stisku ruky jsem poznal, že pravidelně posiluje. Místo uniformy si na sebe vzal můj obvyklý oděv - džíny, pohodlné boty a černé tričko s vyšitým logem špičkové německé protiteroristické jednotky GSG-9.

Šel jsem za ním dovnitř. Podlaha v dlouhé chodbě byla vyrobená z dozlátova zbarvého borového dřeva, zřejmě tak starého, jako je celý dům. Zabočili jsme doprava a ocitli se v malém obývacím pokoji. U zdi vedle okna stála pohodlná sametová pohovka. Na servírovacím stolku přede mnou čekala na georgián-ském stříbrném podnose láhev bombeje, nádobka s dokonalými kostkami ledu, stříbrné kleštičky a dvě starožitné číše z broušeného křišťálu. Z každé strany krbu na mě hleděly starodávné šachové figurky, rozestavené na deskách hracích stolků z osmnáctého století.

Vydal jsem se prozkoumat rozehrané partie. První z nich dospěla už do koncovky, v níž měl navrch bílý - alespoň podle počtu figurek na šachovnici. Hrací souprava pocházela určitě ze Španělska, neboť

slonovinové figurky znázorňovaly El Cida a Maury v bojích u Valencie. Druhá souprava byla vyrobená v době viktoriánské - skvostně vyřezávané figurky představovaly znesvářené skotské rody. V této partii byl k vítězství blíž černý. Všiml jsem si, že mě Harrington pozoruje, a obrátil jsem se k němu. „Krásný soupravy!" poznamenal jsem.

„Děkuju!" přikývl generál. „Hraješ šachy?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, nehraju." Potom jsem ukázal na figurky ze Španělska a zeptal se: „Kdo vyhrává?"

„Černý - mat v sedmi tazích."

/, A v tý druhý partii?"

„Bílý - v devíti tazích."

Ať jsem se díval, jak jsem se díval, nic takového jsem na šachovnicích neviděl. „Jak to víte?"

75

Generál pokrčil rameny. „Prostě to vím - stejně jako ty se podíváš na nějakou budovu nebo na nějaký most a hned víš, jak by se dal zlikvidovat. Akorát že já to vidím na šachovnici."

„A co když nevyhraje nikdo?"

„Tomu se říká remíza," vysvětlil S. J. Harrington. „Jenže já hraju vždycky na výhru - i když musím tu a tam pozici doslova znásilnit!"

Ta idea se mi docela zamlouvala. Když jsem to generálovi sdělil, zazubil se a vyzval mě, ať se posadím na pohovku, což jsem také udělal. Pak vzal do ruky kleštičky, vhodil do sklenky čtyři kostky naprosto čirého ledu, naplnil ji až po okraj bombejem a podal mně ji spolu s plátěným koktejlovým ubrouskem do ruky. Naznačil jsem připítek a poděkoval jsem. „Rádo se stalo!" odpověděl generál a otočil se ke krbu. Vzal mosazný pohrabáč, prohrábl s ním hořící polena, přihodil do ohně úhledně nasekané kousky červeného dubu a vrátil pohrabáč přesně tam, kam patřil. Pak se usadil naproti mně do bohatě čalouněného starožitného křesla s podnožkou, uchopil křišťálový džbán s monogramem zvenčí a jantarově žlutým pivem uvnitř, který stál na anglickém vinném stolku vedle křesla, pozdvihl ho směrem ke mně a poté jeho obsah naráz obrátil do sebe. „Ááá, to je dobrota!"

Postavil džbán zpátky na stůl, hřbetem ruky si otřel zbytky pěny nad horním rtem a vzal do ruky tři centimetry tlustou složku, která ležela na podnožce. Když ji otočil, uviděl jsem výrazný oranžový štítek, který hlásal, že materiály obsažené uvnitř jsou přísně tajné. Generál složku potěžkal a potom ji pomalu položil přede mě. „Víš, Dicku, můj názor jakožto profesionálního zpravodajského důstojníka na tyto materiály je takovej, že jsi zase ve svém živlu - a tentokrát by ti to mohlo vydržet! Co tomu říkáš?"

KAPITOLA 6

Jedno staré čínské přísloví praví: „Z řetězu, se kterým můžeš plavat, neber ani jediný článek." Podle počtu článků v onom tlustém fasciklu od generála Harringtona to vypadalo, že se každou chvíli utopím.

76

Můj největší problém spočívá zřejmě v tom, že jsem Pinkyho vždycky podceňoval. Je to totiž především byrokrat a tak jsem ho také podvědomě bral, ačkoli jsem z vlastní hořké zkušenosti věděl, že to nemám dělat, protože Pinky dokáže víc, než jenom posouvat papíry. Tahle špatná vlastnost patří k těm stránkám mé osobnosti, které znám natolik dobře, abych jim nepodléhal. Koneckonců, sám jsem přece vždycky nadával, že lidi se kouknou na moje ramena, vousy a vlasy a myslej si, že jsem typickej asociál a primitiv, a já mám přitom vysoko-školskej diplom z Auburnu, mluvím plyně třema jazykama (a jakžtakž i dalšíma pěti) a dokázal jsem napsat už tři bestsellery.

Tohle bych měl mít neustále na paměti taky ve chvílích, kdy budu jednat s Pinkym. Proč? Protože je to chytřej a mazanej hajzl - bez těchto vlastností se člověk přece nemůže stát admirálem - nemluvě o tom, že se v zákulisních bojích a politických šarvátkách vyzná mnohem líp než já.

Pochopil jsem, že celá záležitost kolem UT/RUS - de facto i jednotka sama - je jeho dílem, třebaže po sobě nezanechal jedinou stopu. Napůl jsem věřil, že příslušné příkazy přišly až z Bílého domu, patrně jako odměna za výkon, který jsem předvedl v Londýně, a nikdo se mi tuto domněnku nesnažil vyvrátit. Jediné, co o UT/RUS vlastně vím, je to, že rozkaz k jejímu vytvoření vydal VNO a ke mně se dostal přes kontradmirála Dona Laytona, Pinkyho spolužáka z Annapole.

Pinky mi prostě ze zákulisí hodil udičku a já jsem po ní chňapnul rychleji než žralok po mase. Myslel jsem

si, že ho budu držet v šachu pomocí té černobílé fotografie, kterou jsem před něj, ehm, položil. Moje chyba - ukázalo se, že Pinky je mnohem prohnanější, než bych od něj očekával.

Ba co víc - on dokázal také přesně uhodnout mé další kroky. Správně vytušil, že dřív nebo později provedu nějakou akci typu NENAJÍ (NEní-li NAřizeno Jinak), což bývá můj standardní postup, modus operandi Profesionálního válečníka v případech, kdy si myslím, že systém hraje podle mých not a všichni nahoře se mě ptají: „Smíme?“

Sakra! Na nekonvenčního válečníka jsem si počínal zatraceně konvenčně - totiž předvídatelně. Zaútočil jsem na letadlo na Key Westu, aniž bych podepsal nezbytné papíry a hlavně aniž bych obdržel písemný - čili poslaný faxem - rozkaz k akci z Úřadu

77

vrchního velení ve Washingtonu. Určitě si vzpomínáte, že jsem dostal ústní souhlas. Ale jak jsem zjistil z oné složky, na papír, jak mně do telefonu sliboval ministr obrany, pak nebylo dáno nic.

Proč je to tak důležité? Inu proto, milí přátelé, že moji střelci, jak jsem vysvětlil ministryni námořnictva, nejsou na rozdíl od policejních zásahových jednotek cvičeni k tomu, aby brali zajatce. Jsme cvičeni k tomu, abychom své protivníky zabili. Ale aby se tak stalo legálně, musí nadřízení funkcionáři oficiálně odemknout naše klece a vypustit nás do boje.

Stručně řečeno, jakmile z Washingtonu dostaneme zelenou, nemusíme se ohlašovat, střílet pro výstrahu do vzduchu nebo se obávat nepříjemných postihů za to, že zastřelíme teroristu, který se chce vzdát.

Pokud však o onom odemykání klecí neexistuje žádný záznam - žádný písemný rozkaz od prezidenta nebo ministra obrany - potom, přátelé, podléháme (a zdá se, že se tak i stalo) těm samým zákonům co vy.

Takže ačkoli jsme zachránili všechna rukojmí a zkontrolovali všechny teroristy, budu teď nejspíš obviněn z porušování ztracených občanských práv toho zraněného bodyguarda ministryně námořnictva, co tam tak debilně mával svou pistolí, konkrétně za porušení jeho práva na život.

A to je ta lepší stránka věci. Ta horší spočívá v tom, že oněch devět mužů, kteří na letadlo zaútočili se mnou, bude souzeno na základě zákonů, které byly vytvořeny proti organizovanému zločinu. Jak to, ptáte se? Inu proto, že budou obviněni ze spiknutí. Spikli se proti mrtvému agentovi NIS, jelikož mi nezabránili v tom, abych toho pitomce zabil. Jak jsem se dočetl, mají být obžalováni z napomáhání k vraždě.

A neochrání je ani Navy. Jelikož je bude žalovat vláda, pro kterou zároveň i pracují, museli by si najmout své vlastní právníky, kteří by si řekli nejméně o 500 dolarů na hodinu. Proto je bude hájit pár přetížených veřejných obhájců, což znamená téměř jistou porážku. A jestli skutečně prohrají, přijdou o své hodnosti a důchody - o svobodě ani nemluvě. Najednou budou mít po životě - a to kvůli mně.

Dovolte, abych vám vysvětlil, o co tady vlastně jde. Tahle obvinění bývají většinou naprosto nesmyslná. Ale představují přesně ten typ senzací, kterého se krvelační novináři tak rádi chytají. V takových případech se stává, že žalující strana - čili u nás NIS

78

- postupně vypouští jednu bublinu za druhou. Po dvou měsících nás bude veřejnost považovat za partu šílených hrdlořezů. Přitom skutečnosti, které se novináři dozvědí, nebudou mít s vlastním případem vůbec nic společného, a nebudou ani pravdivé. A mezitím se vyšetřování pravých příčin fiasku na Key Westu odsune na druhou kolej.

Ne ne - nejlepší obrana je útok. A tak místo toho, abych se pokusil vše nějak vysvětlit, přejel jsem lhotejným zrakem po generálu Harringtonovi, dopil jsem bombej, s patřičným třísknutím jsem postavil sklenici zpátky na podložku a prohlásil: „No dobře, teď máte moji plnou pozornost! Co teda chcete?“ Generál se na mě podíval přes obroučky svých brýlí. „Jenom tvoji pomoc, Dicku!“ odpověděl. Zíral jsem na něj s otevřenými ústy.

„Je to složitý/7 pokračoval, „ale v podstatě jde o to, že jsem čekal, až se objeví někdo takovej jako ty. Pojď za mnou!“

Vyšli jsme z obývacího pokoje do úzké chodby vedle kuchyně a kolem dveří do jídelny jsme se dostali do malé pracovny, jejíž okna vedla do cihlového patia a anglické zahrady. V místnosti jsem zahlédl trezor na dokumenty, který měl na přední straně vyryté evidenční číslo DIA. Generál ho otevřel, uložil do něj

mou složku a vytáhl ven další desky s oranžovým štítkem.

„Přečti si tohle!“ řekl a podal mi tenký spis s modrým štítkem, který hlásal, že se jedná o důvěrný materiál. Byla to zpráva, kterou vypracoval generální inspektor armády a která se týkala obrovského rozporu mezi evidovaným množstvím zbraní a munice u ozbrojených sil a jejich skutečnými fyzickými počty. Chybí například přes deset tisíc plně automatických pušek M-16, CAR-15 a 633HB. Stejně tak i dvacet pět tisíc granátů všech typů, tři miliony nábojů ráže .223, 9 mm a .308 a několik stovek odstřelovačských pušek. Ukradené byly rovněž spousty min, rozbušek a plastické trhaviny C-4. Já sám jsem už věděl, že skupina ADAM používala zbraně odcizené státu. Ale z čísel, která jsem viděl v té zprávě, mě jímala hrůza. Vrátil jsem se na začátek a znova jsem si je přečetl. Neměl jsem z toho vůbec příjemné pocity.

Když jsem skončil, Harrington mi podal dva papíry. První z nich byl přísně tajný dopis, který nesl žlutohnědou hlavičku úřadu předsedy Sboru náčelníků štábů. „PŘÍSNĚ TAJNÉ! AKCE

79

POUTNÍK/“ četl jsem. „KNĚZI, PŘEČTI SI PŘILOŽENÉ STRÁNKY. POSTAREJ SE O TEN PROBLÉM - CO NEJDŘÍV! NA ZPŮSOBU NEZÁLEŽÍ, NA VÝSLEDCÍCH ANO. GUNNY.“

„Gunny“ je neoficiální signatura současného předsedy Sboru náčelníků štábů generála námořní pěchoty A. G. Barretta. Ten má na rozdíl od svých předchůdců blízké osobní vztahy se svým vrchním velitelem, tedy prezidentem Spojených států. Pravidelně s ním běhá a hraje golf. Podle novinářů se prezident s Gun-nym Barrettem setkává dokonce častěji než s ředitelem CIA nebo ministrem obrany - a jejich vztah už dávno není jen čistě profesionální. Jestli Kněz pracuje pro Gunnyho, tak má přímé spojení se samou Oválnou pracovnou.

Druhý papír jsem už díky Wonderově zručnosti viděl dřív. Jednalo se o fotokopii části tajného faxu, který pobočka FBI v Mia-mi zasílala protiteroristickému zpravodajskému oddělení na washingtonském ústředí. V této části byl uvedený soupis všech věcí, které měli u sebe únosci letu číslo 1252. Zhruba uprostřed jsem zahlédl onu lehkou protitankovou střelu, kterou jsem sebral tangovi pod ocasem letadla. Vedle sériového čísla zbraně byla připojena ručně psaná poznámka „Lincolnovo skladiště zbraní, St. Louis“. Poznámka u druhé protitankové střely o řádek níž hlásala, že tato zbraň pocházela z jedné zbrojnice na Rhode Islandu. Zbytek listu byl začerněný. Ale já vím, co pod tou černou barvou je: poznámka, že dva ze samopalů Colt 633HB, jimiž byli tangové vyzbrojeni, byly odcizeny ze zbrojírny jednotky SEAL 4 na Velitelství námořních jednotek zvláštního určení v Little Creeku, dva pocházejí z jistého skladiště zbraní u Baltimoru a zbytek kdysi patřil jedné bezpečnostní jednotce záložního letectva na Floridě.

„Ty máš velký problém a já mám velký problém,“ prohlásil generál Harrington. „Ale dohromady bychom mohli najít společné řešení obou dvou!“

I když mně právě zaryl můj velký slovenský rypák opět rovnou do kompostu, snažil jsem se zachovat si kamennou tvář.

Generál je bezpochyby skvělý a nebezpečný hráč pokeru, protože věděl, jak se má tvářet nevzrušeně a ještě k tomu blufovat. Ale já už také nejsem žádný nováček. Proto když mi ukázal záznamy z FBI a e-mail z ministerstva obrany, předstíral jsem překvapení, třebaže jsem je všechny četl už dávno předtím.

Dokon-

80

ce jsem se z nich dozvěděl spoustu zajímavých informací - ano, dozvěděl, protože Kněz ty materiály pečlivě upravil. Ono totiž často nejde ani o to, co vidíte, ale spíš o to, co nevidíte.

Že chcete nějaký příklad? Jak je libo. Generál Harrington zahladil veškeré stopy po nezákonné činnosti FBI. Tohle nebyly ty „sešrotované“ tajné zprávy, které mi Wonder vytáhl z počítače. Rovněž tak byly zaretušovány všechny detaily, které by mohly FBI nějak zkompromitovat. Z toho jsem usoudil, že generál má minimálně přístup k informacím z FBI. Proto budu dávat dobrý pozor na to, co mu řeknu.

Všiml jsem si také četných zmínek o Gangsterských princích Žulu, imámu el-Jásinovi a LC

Strawhouseovi. Jeho pátrání tedy směřovalo ke kalifornskému multimilionáři. Fajn, stejným směrem jsem se ubíral i já.

Gangsterské prince Žulu měl velmi slušně zpracované. To je dobře. Většinu těch informací jsem ještě neviděl a spojení Princů s ADAMem může být důležité. Stejně tak i vztahy mezi ADAMem a imámem,

který horuje za válku proti Spojeným státům.

I když mě to, co jsem se dočetl, docela potěšilo, pár otázek zůstávalo stále nezodpovězených. Materiál o LC Strawhouseovi obsahoval jen o něco málo víc poznatků, než kolik bych si jich dokázal sehnat z otevřených zdrojů. Připadá mi to trochu podivné, uvážím-li Knězovo postavení a styky.

Z Forbesu jsem věděl, že Strawhouse do čela svých společností najímá výhradně bývalé generály a admirály, takže v tom by mohl být určitý skrytý motiv. Třeba LC Knězi už nějaké místo nabídl - možná dokonce ještě předtím než odejde do výslužby. Takové případy se v minulosti vyskytly. Třeba už nějaký kamarád generálmajora S. J. Harringtona u kalifornského multimilionáře pracuje.

Hledání pravdy si z mé strany vyžádá poněkud hlubší bádání ~ a mezitím si musím dávat dobrý pozor na to, co v Knězově blízkosti udělám nebo řeknu. Jsem v téhle branži příliš dlouho, než abych věřil na náhodu.

Za další hodinu jsem už věděl, proč se generálovi přezdívá Kněz. Když jsem se ho na to zeptal, odpověděl mi - tak ledabylým způsobem, že to musela být nastudovaná póza - že se mu jak říká kvůli iniciálám SJ, neboť stejné iniciály má i Společnost Ježíšova, jezuitský řád, který ho na univerzitě v Georgetownu zasvětil do tajů filozofie a logiky.

81

Možná. Tohle budu muset ještě prozkoumat, protože on je schopný hrát pravověrného i tehdy, bude-li naprostý ateista jako já.

Určitě býval znamenitým zpravodajským důstojníkem, protože jeho vystupování ve jménu církve Matky armády bylo zatraceně přesvědčivé. Jeho kázání se dalo shrnout do jedné věty: chce, abych pro něj se svými lidmi pracoval. Naším úkolem bude zjistit, kdo krade majetek ozbrojených sil, a zlikvidovat ho. Generál pochybuje, že by nám to mělo trvat déle než pár měsíců, během nichž budeme přerazeni k DIA - no, skoro přerazeni.

Tento úkol bude prioritou číslo jedna. Budeme ho plnit na příkaz a pod záštitou předsedy Sboru náčelníků štábů. Hierarchie velení bude ve své katolické strohosti přímo skvělá. Kněz bude ministrantem páně předsedovým, já budu zase ministrantem Knězovým. Tato ekumenická struktura údajně zajistí, aby ministryně námořnictva, ministerstvo spravedlnosti nebo jiný orgán státní správy nemohl ani mně, ani mým mužům nic udělat. Nevadí, že máme být obvinění z vraždy - Kněz se prý o to postará.

Ale co bude pak, Vaše Vyjednávací Výsost? Budou moji lidé opět svázáni do kozelce a zaživa usmaženi?

Ne ne, dušoval se Kněz. Pokud všechno dopadne tak, jak má, zaručuje se, že nás Navy i ministerstvo spravedlnosti plně osvobodí od hříchů těla i duše, jichž jsme se dopustili na Key Westu, a náš štít bude zase čistý.

Vtom jsem si uvědomil, že generál mluví jménem Bílého domu. Před chvílí jsem sice spatřil stopu - dopis od Gunnyho Barretta - ale význam toho ohlavičkováného papíru mně do té mé zabeďněné palice pronikl teprve teď.

Říká se, že nejlepší čas na vyjednávání s vládou bývá předtím, než člověk něco podepíše. A jelikož jsem tušil, že nás soudy mohou i nadále oběžovat a že budeme nuceni vydat statisíce dolarů na obhajobu proti konkrétním obviněním, chtěl jsem všechno jednou provždy urovnat.

Čistý štít napořád? zeptal jsem se. Stažení všech obvinění za akci na Key Westu? Žádné kaňky v kádrových materiálech? Žádná skrytá agenda?

Budete absolutně, stoprocentně očištěni, sliboval Kněz. Lépe, než kdybyste se vrátili od zpovědi.

A budu to mít potvrzené písemně?

82

Samozřejmě, odpověděl kněz. Tohle je naprosto férové jednání.

Usoudil jsem, že v takovém případě bych byl blázen, kdybych to nevzal. Vždyť nakonec máme s Knězem podobné cíle. Oba chceme zlikvidovat nepřítel. A dokud nebudu s určitostí vědět, že se na Knáze můžu spolehnout, až nadejde čas ke zpovědi, budu s ním jednat stejně, jako jsem jednal se všemi lidmi v kostele Sv. Ladislava v New Brunswicku, když jsem byl zlomyslný a čertem posedlý mladík, který míval hříšné myšlenky a dělával hříšné skutky - budu mu lhát přímo do očí.

Vylákali jsme Hovňouska Pinkyho do kanceláře předsedy Sboru náčelníků štábů. Když procházel umělecky zdobenými dřevěnými dveřmi, seděl jsem za předsedovým starožitným psacím stolem v obrovském koženém křesle s vysokým opěradlem - v tom samém, které používali Bili Crowe, Colin Powell a John Shalikashvili. Na zdi za mnou visely vlajky předsedy Sboru náčelníků štábů, námořní pěchoty a Spojených států. Měl jsem na sobě modrou uniformu se všemi stuhami a vyznamenáními. Za pravým ramenem mi stál Kněz, za levým generál A. G. „Gun-ny“ Barrett - první čtyřhvězdičkový mariňák, který byl jmenován do funkce předsedy Sboru náčelníků štábů. Doprostřed mezi ně si stoupl generál Tom Crocker, bývalý vynikající zadák z West Pointu a nynější zástupce a hlavní důvěrník Gunnyho Barretta.

Sekretářka nám dala včas echo, takže jsme věděli, že Pinky vchází dovnitř. Pyšně si vykračoval, jako kdyby si šel pro medaili. Teprve dva metry od stolu se zastavil a vyjeveně zíral na náš živý obraz.

„To koukáš, Pinky, co?“ přivítal jsem ho.

Určitě znáte ten skvělý kreslený seriál o Tornovi a Jerry. Když v něm Tom spatří něco naprosto nečekaného, oči mu doslova vylétnou z důlků. A přesně to se stalo Pinkymu, když uviděl mě.

Myslel jsem, že ten hajzl dostane infarkt. Tvář mu nejdřív zmodrala, potom zesinala. Vlasy, které obvykle rychle reagují na stresovou situaci, se mu naježily. Chytil se za krk, zasípal cosi jako „Co-co-co...?“, otočil se a pádlil ke dveřím.

Uprostřed místnosti ho zastavil Knězův hlas. „Pojďte přece dál, kontradmirále Prescottte, a posad'te se!“ vyzval ho a ukázal na nepohodlnou kovovou židli s rovným opěradlem, kterou jsme do místnosti přinesli speciálně pro Pinkyho kostnatý zadek.

83

Pinky se obrátil. Viděl jsem, že v duchu počítá hvězdy - dvě u Kněze, čtyři u generála Crockera a stejný počet u předsedy. Dohromady deset hvězd proti jeho dvěma. Celé tělo mu zplihlo, jako kdyby mu najednou změkly kosti. Zat'al zuby - což ho muselo bolet, protože měl sdrátovanou čelist - došel ke stolu a zaparkoval své vychrtlé pozadí přesně tam, kam mu Kněz nařídil.

Vstal jsem a Gunny Barrett zaujal své správné místo. „Díky, že jsi přišel, Tome!“ řekl s prstem namířeným na generála Crockera.

Crocker se vydal ke dveřím. „Není zač, Gunny! Ted vás tu nechám pracovat.“ Pak ukázal palcem na Kněze a s úsměvem prohlásil: „A kromě toho, tady generálmajor Harrington tvrdí, že tohle je jenom pro povolání, a když Kněz trvá na tom, že něco nemusím vědět, tak to ani vědět nechci - protože pak by mě musel zabít!“

Předseda počkal, až jeho zástupce odejde. Potom se ocelovým pohledem zabodl do Pinkyho Prescottte. Nahlas však ne-pronesl jediné slovo. Dobrou minutu a půl tam nechal Pinkyho sedět a dusit se ve vlastní št'ávě. Pokud si náhodou myslíte, že to není dlouhá doba, tak si to zkuste změřit. Nechcete-li ztrácet čas, musíte mi věřit. Je to opravdu dlouhá doba, zvlášt' když na vás kouká sám předseda Sboru náčelníků štábů pohledem, jakým se dokáže koukat jen rozzuřený generál námořní pěchoty.

Konečně promluvil. „Kontradmirále Prescottte!“ oslovil Pinkyho a položil důraz na první část označení jeho hodnosti. „Rád bych si tady s generálmajorem Harringtonem vypůjčil kapitána Marcinka, aby pro nás pracoval na jistém úkolu mimořádně delikátní povahy a nesmírného významu. Máte něco proti tomu, kontradmirále?“

Pinky zavrtěl zamítavě hlavou.

„Neslyším vás, kontradmirále Prescottte!“ zahřímal předseda Sboru náčelníků štábů hlasem, jakým honí instruktory ve výcvikovém táboře nováčky.

„Ne, pane,“ hlesl Pinky.

„Pořád vás ještě neslyším, kontradmirále Prescottte!“ burácel dál předseda. Pinky svou odpověď musel zopakovat.

„A budu potřebovat také devět řadových příslušníků SEAL, kteří slouží pod kapitánem Marcinkem! Je v tom pro vás nějaký problém, kontradmirále?!“

84

Z Pinkyho se doslova řinul pot. Místo vlasů měl na hlavě vrabčí hnízdo. „Ne, pane!“ odpověděl nahlas a jasně přes sdrátovanou čelist.

Tentokrát to bylo asi opravdu dostatečně nahlas a jasně, protože tuto odpověď ho předseda zopakovat už nenechal.

„A ted, kontradmirále Prescottte," pokračoval Gunny Barrett, „chcete o onom úkolu kapitána Marcinka něco vědět?" „No, rád bych...", začal Pinky.

„Já si nemyslím, že byste chtěl něco vědět, kontradmirále!" ut'al ho předseda. „Jaký je váš názor, generálmajore Harringtone?"

Kněz zavrtěl hlavou. „Nedomnívám se, že by se kontradmirál Prescott musel zajímat o podrobnosti nového úkolu kapitána Marcinka, pane! Určitě má na práci důležitější věci, než aby se zabýval byrokratickými malichernostmi, které se budou projednávat v této místnosti!" Podíval se na Pinkyho a s úsměvem řekl: „Že je to tak, kontradmirále?"

„No, n-n-ne...", zkoušel to znova Pinky. Měl jsem radost, že se dosud nezbavil toho koktání. Některé věci by mohly zůstat stále stejné a tohle je jedna z nich.

„Nemusí se zabývat malichernostmi! Docela správně, generálmajore Harringtone!" přerušil Pinkyho opět předseda. Pak se na chvíli odmlčel a hypnotizoval Pinkyho zlověstným pohledem. Ten ubožák vypadal jako laň oslněná pytláckým světlem.

Nakonec předseda našpulil rty, naklonil se k Pinkymu a prohlásil: „Chci vás upozornit, kontradmirále Prescottte, že se nám nebudete plést do cesty! Nebudete o tom nikde mluvit, budete to považovat za přísně tajnou záležitost! Upřímně řečeno, jak se tak na vás dívám, kontradmirále Prescottte, zdá se, že jste poněkud přetažený! Co kdybyste vzal svou rodinu a odjel s ní třeba na měsíc někam do přírody? Někam, kde nejsou žádné telefony ani faxy."

„A-a-ale," s-s-soukal ze sebe Pinky.

„Vem si, kurva, dovolenou!" zařval Gunny Barrett. „Jestli si ji nevezmeš a jestli se budeš plíst do úkolu, kterej mám pro kapitána Marcinka, tak toho budeš moc a moc litovat!"

Nedbale mu zasalutoval. „To je vše, kontradmirále Prescottte! Odchod!" řekl a otočil se k Pinkymu zády.

85

KAPITOLA 7

Vědomí, že celý příští měsíc nebudu mít Pinkyho za zadkem, bylo velice příjemné. Shromáždil jsem své muže a Kněz nás všechny pohromadě odvedl do své rohové kanceláře ve třináctém patře ústředí DIA, abychom vyřídili papírové formality. Za okny se rozprostíralo široké panoráma sahající od katolické univerzity a řeky Anacostie na východě až po Kapitol, Bílý dům a všemožné památníky. Na dveřích byla místo obvyklého štítku s číslem místnosti a označením oddělení modrobílá cedulka, na níž stálo:

NKMDTSNN.

Když jsem se zeptal, co to znamená, Kněz mi naprosto vážně odpověděl: „Nikomu kromě mě do toho, sakra, nic není!"

Dveře byly zajištěné elektronickým zámekem s číselným kódem a snímačem otisku ruky. Ano, mohli byste se dostat dovnitř - ale jenom pokud byste měli počítač, dokonale zfalšovaný digitální otisk ruky se správnou tělesnou teplotou - a hezkých pár hodin času na to, abyste si mohli pohrát s číselníkem. Na podlaze jsem objevil ještě čidla, pasivní monitory a termální detektory. I když tvrdím, že nic není nemožné, myslím si, že vloupat se ke Knězovi do kanceláře by byla těžká, přetěžká dřina.

Za dveřmi jsme přešli tři schody a ocitli se ve vlastní pracovně - to znamená, že podlaha místnosti je izolovaná a vakuově oddělená. Rozhlédl jsem se kolem. Okna měla trojitá skla a mezi dvěma vnějšími skly bylo namontované stínění proti elektronickému odposlechu. Záclony, které visely vedle oken, už jsem také kdysi viděl - v jedné bublinové místnosti na velvyslanectví USA v Moskvě. Jsou vyrobené ze speciálních vláken, která nepropouštějí infračervené ani laserové paprsky. Byl jsem unesený. Navzdory nádhernému výhledu na Washington se jednalo o nejmoderněji zabezpečenou místnost, vedle níž vypadalo Speciální zpravodajské pracoviště v Pentagonu děravé jako řešeto. Kněz se uvelebil za stolem, přehrál si vzkazy na záznamníku a zběžně prolistoval několik stránek, které mu vylezly z faxu. Pak nás gestem vyzval, abychom se poskládali na pohodlnou pohovku a dvě křesla u protější zdi a čtyři kovové židle s rovnými opěradly, které zůstaly u dveří. „Dáte si kávu?" „Jistě!"

86

Na stole stál telefonní přístroj. Kněz zmáčkl dvakrát rychle za sebou tlačítko bzučáku, chvíli počkal a

poté stejný signál znovu opakoval. Půl minuty nato vešel do dveří kapitán vojenského letectva s velkým tácem, na němž nesl jedenáct modrobílých hrnků se znakem DIA, jedenáct lžiček, konvici s kávou, misku s cukrem a konvičku s mlékem. Došel ke konferenčnímu stolu přede mnou, položil na něj podnos, nalil Knězi plný hrnek kávy, přidal do ní mléko, třikrát ji zamíchal a pak hrnek opatrně postavil na starožitnou portugalskou desku na pravé straně generálova stolu a jako správný anglický lokaj tiše a nenápadně zmizel. Zaplať pánbůh za naše vojenské „telectvo“ - nakonec jsou přece jen k něčemu užiteční.

Počkal jsem, až se všichni moji hoši obslouží, a potom jsem si nalil plný hrnek a napil se. Káva chutnala výborně - taková se vaří jediné z drahých zrněk. Ten chlap má úroveň. Pozdvihl jsem hrnek směrem ke Knězi. „Díky!“

„Je načase pustit se do práce!“ prohlásil Kněz, vytáhl z ohnivzdorného sejfu za psacím stolem tlustý balík papírů a rozložil je vedle sebe tak, abychom mohli postupně podepsat každý odstavec a každou stránku. „Berte to tak, jako že vstupujete do nějakého náboženského řádu,“ podotkl s cynickým úsměvem ve tváři.

Kdysi jsem dělával ministranta, a proto ten postup znám. Namočil jsem tedy prst do vlastní krve a podepsal slib mlčenlivosti. Potom jsem vedle slibu chudoby nakreslil dolar. U slibu čistoty jsem namaloval penis a na konec listu, který mě varoval před hříšnými myšlenkami, jsem otiskl svůj palec. Poslední papír byl velice zajímavý a oživil spousty vzpomínek. Na jeho základě jsem v podstatě opouštěl na neurčitou dobu Navy a svěřoval jsem svůj hnusný slovenský zadek do rukou soukromé civilní osobě, která není oficiálně nikterak spojená s ozbrojenými silami, vládou nebo jinými státními orgány. Současně jsem sliboval, že budu dodržovat a velebit veškerá příkázání Knězova podivného jezuitského špionážního řádu.

Něco podobného jsem už kdysi podstoupil - ale tenkrát to nebylo dotažené do konce. Jako velitel SEAL 6 jsem totiž postavil celou jednotku de facto mimo Navy. Proč? Protože Navy existenci této jednotky stále popírá. Proto jsme všichni podepsali papíry, na základě nichž jsme přestali být příslušníky Navy a stali jsme se civilními zaměstnanci Námořního výzkumného

87

ústavu. Ale plat jsme jinak pobírali nadále od státu - jenom ne z prostředků ministerstva námořnictva. Kdežto Kněz šel ještě o trochu dál. Byli jsme v podstatě vymazáni z registrů Navy, podobně jako se příslušníci jednotek SEAL, kteří jdou pracovat pro CIA, přenášejí ze světa Navy do světa špiónů. My tedy zmizíme z Navy také. Budeme fungovat tak, jak fungují agenturní síť DIA po celé zeměkouli - to jest bez jakéhokoli spojení s vládou. Všichni budeme tajní agenti a naše akce ponese krycí název Modré komando.

Modré komando. Tohle jméno je mně nějak povědomé. Už vím - to byla ta zkratka MK, kterou jsem viděl v elektronicky sešro-tovaných záznamech FBI. To znamená, že celý projekt už nějakou chvíli běží. Zavrtal jsem se do papírů, které jsem měl před sebou. Skutečnost, že budu vymazaný z registrů Navy, mě na jednu stranu těšila, a na druhou zase trochu děšila. Proč ten rub a líc? Nejprve musím připomenout, že naše zákony zakazují ozbrojeným silám jakékoli aktivity, které by mohly být považované za akci namířenou proti Američanům, vyjma případů, které se týkají jaderných, biologických nebo chemických zbraní. Ano, já vím, že v těch hollywoodských akčních filmech často vidíte, jak Delta Force nebo jednotky SEAL nekompromisně zasahují proti tuzemským zločincům. Ale to je všechno nesmysl. Zákony nám prostě nedovolují likvidovat teroristy na vnitrostátní úrovni. Takže tím, že zmizíme z Navy, dostáváme do ruky cosi jako povolení k lovu.

Úplné zahlázení stop také zabrání oněm únikům informací, jimiž v současné době trpí FBI, a chodbovým řečem, které si nakonec vždycky najdou cestu do hromadných sdělovacích prostředků. DIA má tajné síť a projekty, které fungují už řadu let, aniž by někdy došlo k nepříjemnému odhalení. Vojenská zpravodajská služba si vede tak úspěšně zejména proto, že si umí ohlídat svá tajemství. Jedním ze základních předpokladů je přitom možnost všechno kdykoli a absolutně popřít.

Kněz kladl na bezpečnost mimořádný důraz. Nebude existovat žádné spojení s ozbrojenými silami. Vůbec žádné. Žádné telefonáty kamarádům v Pentagonu s prosbou o malou laskavost. Žádné shánění skvělých hraček u týlařů. Žádné žádosti o malou změnu polohy u některé ze špionážních družic.

88

Jediným styčným bodem pro nás bude Kněz. Budeme spolu spojeni prostřednictvím speciálního mobilního telefonu, na speciální mobilní číslo a přes speciální kódy. Komunikovat budeme pouze tehdy, bude-li to nezbytně nutné nebo mimořádně vhodné. V podstatě budeme jednat na vlastní pěst - skákat do neznáma bez jakékoli podpory v zádech.

Jeho rozhodnutí mi ani v nejmenším nevadilo, protože nejra-ději pracuji samostatně. Sóllová akce je nejsnazší způsob, jak zabránit únikům informací a zajistit mně i mým mužům bezpečnost.

To byla ta lepší stránka věci. Její opak spočívá ve skutečnosti, že přeseknutím pupeční šňůry s ministerstvem obrany ztratím kontakt se světem jednotek zvláštního určení a informačními kanály, které jsem si v něm vytvořil. Z toho jsem neměl zrovna příjemný pocit. Nebudu se moci spoléhat na pomoc svých kamarádů z Pentagonu, ani na informace od své páté kolony nekonvenčních válečníků roztroušené po celém světě, ani rady od Bezpečnostní sítě velitelů družstev, kterou jsem po tolik let pracně budoval. Znamená to také, že pokud jde o výstroj, výzbroj a jiné zásoby, budeme nuceni pracovat s tím, co si buď koupíme pod pultem, anebo vyžebáme, vypůjčíme či ukradneme. V tomto bodě ale nevidím žádný problém - v podstatě totéž jsem dělal v době, kdy jsem poprvé vybavoval jednotku SEAL 6. Rovněž tak se Zeleným týmem - když jsme se vydali na svou transkon-tinentální odyseu z Londýna do Afghánistánu a zpátky, navštívili jsme nejdřív skladiště POMCUSu (Prepositioned Outside Military Custody of the United States - Vojenské úschovny Spojených států předem rozmístěné v cizině) v Německu, vzali jsme si tam všechno, co se nám mohlo hodit, a zbytek jsme si koupili na černém trhu. Ale tajná akce má také svá úskalí. Dovolte, abych vám uvedl alespoň některá z nich:

- Jsem bývalý trestanec. Když jsem byl kapitánem U. S. Navy, tenhle fakt nikterak nevadil. A mimo Spojené státy lidi na tohle... však víte co. Ale jako civilista nemohu nosit střelnou zbraň. A co když ji budu muset mít na tomhle veselém výletu u sebe? Odpověď: budu v průšvih, protože jestli mě chytí, nemám nikoho, ke komu bych mohl utéci a s pláčem ho poprosit: „Tatínku, tatínku, zachraň mě!"

89

- Jakožto příslušníku ozbrojených sil je mi dovoleno dělat to, co umím nejlépe - tedy zabíjet, mrzačit, loupit, drancovat a pálit - téměř bez jakýchkoli následků. Kdežto u civilisty by veřejnost a zejména bezpečnostní složky považovaly takové aktivity za nepřípustné. Kněz mi přitom oznámil, že si při plnění daného úkolu mohu dělat, co chci - pokud mě ovšem nikdo nechytí.

A právě to mi dělá starosti. U Šestky jsme měli s sebou papíry, které nám umožňovaly výcvik - nikoli však působení - po celé zemi. Když se nějaký místní šerif rozčiloval, co dělá ta parta ozbrojených a nebezpečných divochů v jeho rajónu, vytáhl jsem na něj plnou náprsní kapsu pověřovacích listin. Pokud nebyl stále spokojený, mohl zavolat na jisté číslo do Washingtonu, na kterém mu někdo s hvězdami na klopách vysvětlil, že jsem košer jako rychlokvašené okurky z newyorské Essex Street.

Moje nové postavení mi ovšem něco takového neumožňovalo. Jestli mě někdo chytí, bude v tom láku místo okurek kvasit můj zadek. Takhle to tedy vypadá, když se pracuje v utajení. Jen se zkuste zeptat nějakého operativce z CIA, který pracuje bez oficiálního krytí, jaký má člověk pocit, když je ponechaný sám sobě napospas. Pro mě to fakt není nic příjemného, věřte mi.

- Jako velitel SEAL 6, Rudé buňky a Zeleného týmu jsem měl přístup k penězům daňových poplatníků. Mohl jsem si vzít tolik, kolik jsem ke splnění daného úkolu potřeboval. To znamená, že jsem mohl kupovat nejlepší a nejmodernější vybavení a zbraně. Modré komando si naproti tomu musí vystačit ve všech směrech samo. Kněz mi sice přislíbil, že budu mít k dispozici malý obnos, ale já vím, že ke smysluplné a řádně zabezpečené akci nebude tato částka v žádném případě stačit. Co mám podle něj, sakra, dělat - vyloupit banku? Zeptal jsem se ho na to, a on se na mě podíval pohledem, z něhož jsem vyčetl, že ani taková možnost není úplně vyloučená.

A pak zde byl onen tradiční červík pochybností, který hlodal kdesi vzadu v mém mozku. Co když je to celé jedna velká past, kterou na mě vrchnost - už zase - nachystala, aby mě mohla i s mými lidmi posadit za mříže a jednou provždy se nás konečně zbavit?

90

Není to tak nereálné. Zatím drží všechny karty v ruce Kněz. Může mě vytáhnout do jiného světa a pak

přeříznout lano a dívat se, jak navždy mizím.

Ano, tohle dává docela smysl. Ale na druhou stranu - viděl jsem přece dopis od předsedy Sboru náčelníků štábů. A stejný člověk se tvrdě obul do Pinkyho a Kněz má zcela zjevně dostatečně velký vliv na to, aby mě u ministerstva spravedlnosti zprostil všech obvinění. A navíc, ten problém, kvůli kterému jsme tady, je skutečný a nebezpečí, které hrozí, je nesporné - a mimoto, co by to bylo za život, kdyby v něm neexistovaly žádné překážky?

A tak jsem podepsal a svěřil svůj život do rukou osudu. Podíval jsem se na Kněze. Se spokojeným úsměvem přihlížel, jak mu jeho čerství konvertité vstupují do nového bratrstva.

Poradu jsem svolal do jedné asijské restaurace v horním Geor-getownu, jejíž majitelkou je bývalá ošetřovatelka od parašutistů Armády Vietnamské republiky (našich spojenců ve válce ve Vietnamu) s poměrně příhodným jménem Germaine. Potřeboval jsem pořádný talíř tom ram Nha Trang, abych si vyčistil hlavu. Germaine mě navíc zná dost dlouho na to, aby mně i mým mužům poskytla útočiště, v němž bychom mohli v klidu kout pikle a sprádat plány. Způsob, kterým řídí chod restaurace - a to, jak mě vždycky profackuje - mi připomíná majitele všech mých oblíbených lokálů, počínaje Mamou Mascalone z kalifornského Huntington Beach a konče starým pánem Gussym, který vlastnil denní jídelnu kousek od školy v New Brunswicku v době, kdy jsem byl ještě lidské mládě.

Po jednom jsme opustili Knězovu svatyni a pomalu se vydali do Georgetownu. Já jsem zaparkoval v zadu na Třicáté sedmé ulici, několikrát jsem se přesvědčil, že mě nikdo nesleduje, a pak jsem vklouzl na ocelové požární schodiště, rozlomil zámek u nouzového východu a proplížil se do skladiště. Za plechovkami se stolním olejem a pytlí s rýží jsem zabočil doleva, prohnal se zapařenou kuchyní (cestou jsem z chladničky za neustále bublajícími kotli s hovězím a kuřecím vývarem, které jsou základem většiny skvělých Germaininých jídel, odcizil láhev vietnamského piva), proběhl jsem lítacími dveřmi a zpoza štítu v podobě zad číšníka Huonga jsem zezadu skočil na nic netušící Germaine, která listovala v zaplněné knize rezervací, a bouřlivě Ji objal.

91

Jenže na ošetřovatelku od parašutistů si nikdo nepřijde. Hned věděla, kdo je ten medvěd, který ji svým objetím zdvihl ze země. „Pořád chodíš zadními dveřmi, co, Dicku - přesně jako když jsi tenkrát překvapil pana Charlieho na ostrově Ilo-Ilo a způsobil mu velké starosti!“ řekla na přivítanou.

Načež mně zkušeně zabořila loket do žeber - na ženskou, co měří jen něco málo přes sto padesát centimetrů, má pěknou sílu - a pak se lehce otočila, popadla mě za levé zápěstí a zkroutila mi ho dovnitř. Potom se na mě vesele usmála, poplácala mě po tváři a zatlačila na mé zápěstí, až jsem sebou škubl. „A ted mě, prosím, následuj k baru, Dicku! Ceká tady na tebe několik kamarádů a už začínají dělat nepořádek!“

Vzali jsme si velký stůl a odnesli si ho do zadní místnosti. Ger-maine udržovala ostatní hosty stranou, abychom si mohli promluvit v soukromí.

Nejdřív jsme dojedli velké mísy pho - hanojské hovězí polévky ochucené vietnamskou omáčkou ze zkvašených ryb zvanou mwc mam, pálivou paprikou, listy pálivé bazalky a kousky čerstvého citrusu. Poté přišel na řadu tom - garnát. Měli jsme ho k dispozici na nhatrangský způsob a také na způsob saigonský, tedy grilovaný a s nudlemi. Na vyčištění chuti nám posloužily hromady zelené papaje s hovězím a pálivými thajskými paprikami a mangový salát zhotovený z garnátů, manga, citrusu a -jak si jistě domyslíte - obrovského množství pálivých thajských paprik. Berte to tak, vážení čtenáři, že pokud se nepotíte, tak vlastně nejíte, a Germainina restaurace je tím nejlepším místem pro oboje.

Pozoroval jsem svých devět střelců, jak upíjejí vývar a nabírají hůlkami jídlo, a duší se mi rozlévala otcovská pýcha. Kdybyste četli jejich služební hodnocení, mysleli byste si, že jsou to neukáznění bouřliváci, kteří si neváží důstojníků - ani nikoho jiného. Ale neukáznění by byli teprve tehdy, pokud by nerespektovali důstojníky, pro které pracují. Vypadají skutečně jako neupravení odpadlíci - ale na bitevním poli funguje tento vzhled jako maskování, které pomáhá člověku přežít. Ne, tihle neuctiví, hraví a nebezpeční žabáci představují přesně ten typ námořníků, který jsem do svých jednotek vždycky hledal.

92

S Dokem Tremblayem se znám už od nepaměti. Společně jsme stříleli, loupili, drancovali, pálili i souložili po celé zeměkouli. Dokovi zbýval pouhý půlrok do ukončení dvouleté stáže v Egyptě, když někdo z

našeho velvyslanectví Egypt'anům donesl, že se mohl podílet na únosu a následné smrti jistého tanga jménem Mahmúd Azíz abú Jásin - ano, toho z knihy Zelený tým. Egypt'ané ho poté prohlásili za nežádoucí osobu. Doc neměl chvíli co na práci a právě v tu dobu jsem ho odchytil pro naše malé extempore na Key Westu. No není život báječnější?

O Steviem Wonderovi vám vyprávět nemusím - tedy pokud jste četli Rudou buňku a Zelený tým. V případě že ne, tak vězte, že Stevie Wonder se mu přezdívá (ve skutečnosti se nejmenuje ani Stevie, ani Wonder) kvůli tomu, že nosí tmavé sítěcké brýle a neustále otáčí hlavou doleva-doprava-doleva a doprava-doleva-doprava, čímž připomíná známého slepého zpěváka Ste-vieho Wondera. K Navy se dal teprve před pár lety - předtím sloužil u námořní pěchoty. Ale je stejně tvrdý a nezdolný jako ostatní příslušníci jednotek SEAL - a chytřejší než 99 procent z nich. Existuje spousta žabáků, kteří umějí na rozkaz skákat, potápět se a hlídkovat. Ale čím dál tím méně jich dokáže zabít. Wonder patří mezi těch několik vzácných typů. Pominu-li sebe a Doka, má na svém kontě nejvíc Vietnamců z celé místnosti. Starší vrchní lodní mistr, jemuž říkám Sprost'ák Nicky Grund-le, připomíná postavou rozrážče z amerického fotbalu. Do Šestky jsem si ho vybral v době, kdy jako mladý energický suknič-kář sloužil v jednotce SEAL 4. Pak jsme spolu na nějaký čas ztratili kontakt a naše osudy se znovu spojily ve chvíli, kdy jsem dával dohromady jednotku, která měla vypátrat ukradené jaderné střely Tomahawk - o tom jsem psal v Rudé buňce.

Vedle Sprost'áka seděl Kachní noha Dewey. Allen Dewey je pomešší ramenatý venkovský kluk z mokřin na východním pobřeží Marylandu. Své ostruhy si získal v Iráku, kde sloužil u jednotky SEAL 5. Jeho úkolem bylo proniknout do hlavního Siesta Kuvajtu a dopravit kuvajtskému odboji spojovací techniku, zpravodajské materiály a munic. Kachní noha je jediným lodním mistrem třetí třídy, který se může pochlubit Řádem východní hvězdy, nejvyšším vojenským vyznamenáním, jaké může kuvajtský emír udělit.

Po Deweyově boku se ve velké míse muc xao ha-long - to jsou Vjetnamsky kořeněné kalamáry uvařené s pórkem a rajčaty -

93

hrabal hůlkami Třešnička Enders. Před chvilkou si do mísy přidal ještě nasekané zelené chilli papričky, protože si stejně jako já myslí, že kdo se u jídla nepotí, ten nejí. Třešnička (překřtil jsem ho tak kvůli tetování na levé části prsou) je nejmladším námořníkem, který kdy sloužil v SEAL 6 - když jsem ho do ní bral, bylo mu pouhých devatenáct, a to teprve šest neděl. Před nedávným musel zhruba rok vynuceně odpočívat - zranění, které utrpěl při našem plížení a slídění kolem sídla firmy Granta Grif-fithe v Beverly Hills se dlouho nechtělo zahojit. Mezitím stihl absolvovat horolezeckou školu a dneska leze po rovných skalních stěnách nebo zdech domů lépe než Kachní noha, Půlpinta nebo Sprost'ák.

Naproti Třešničkovi seděl Půlpinta Harris. Na prodělaný otřes mu v hlavě zbyly už jen mlhavé vzpomínky. Půlpinta patří k těm stošedesáticentimetrovým mrňousům, kteří si myslí, že můžou hrát basketbal - a díky pevnému odhodlání a vytrvalosti se mu to také daří. Kromě toho, že nám vydělává peníze pod koši, hovoří ještě plyně německy, obstojně francouzsky a lámaně španělsky a umí opravit kdejakou mechanickou závadu. Na světě také neexistuje budova, do níž by se jakožto absolvent školy Lupiče Eddieho v oboru lámání zámků a odpojování zabezpečovacích zařízení nedokázal vloupat. V posledních patnácti letech tvořil Půlpinta potápěčskou dvo-jičku s „Piccolo" Meadem. Piek je vysoký hubený chlapík, kterého k Půlpintovi kdysi při základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL přiřadil instruktor, který měl zvláštní smysl pro humor. Od té doby se od sebe nehnuli ani na krok.

Dalším mrňousem je Hlodavec. Ten v minulosti sloužil u jednotek SEAL 1 a SEAL 2 a za války v Perském zálivu u Speciální lodní jednotky. Hlodavce považuji za mistra všech zlodějů. Velící důstojníci zřejmě nikdy nedoceňovali jeho..., ehm, nedostatek úcty. Jenže neúcta patří právě mezi ty vlastnosti, které u svých lidí vyhledávám, a proto jsem Hlodavce vzal do Zeleného týmu. Nyní mi dovozte, abych na malou chvilku odbočil a vysvětlil vám, proč a jak si vybírám své muže.

Praotec všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm mi říkával, že on sám si své muže vybíral nejraději z vězení. „Podívej, sráči," hulákal na mě láskyplně, „jestli dokážeš motivovat člověka, kterého mají druhý

za ztracenou existenci, tak s tebou pu-

94

ide třeba až do pekla a zpátky, když ho o to požádáš! Není to snad přesně ten typ válečníka, kterýho jsi vždycky chtěl?!"

Vzal jsem si tuhle poučku k srdci a ona se mi už mnohokrát osvědčila. Když jsem formoval nějakou jednotku - za svou kariéru jsem tuto činnost prováděl celkem třikrát a jejím výsledkem byly postupně SEAL 6, Rudá buňka a Zelený tým- nehledal jsem lidi, kteří žijí a jednají podle předpisů. Pátral jsem po lidech, kteří mají v sobě kus zloděje, kteří umějí přemýšlet a kteří se nebojí riskovat - a v případě neúspěchu jsou ochotni nést následky.

Vždyť co je úkolem příslušníků jednotek SEAL? V podstatě likvidovat, ničit, zabíjet a mrzačit. Jistě, také se plížíme a slídíme. A blokujeme přístavy a čistíme cestu pro námořní výsadek. A vyhledáváme cíle, sbíráme informace a prohlížíme tankery. Jenže to není pravou příčinou naší existence. Roy Boehm nás stvořil jako nekonvenční válečníky, kteří mohou udeřit z moře, z pevniny nebo ze vzduchu a bojovat proti komunisty organizovanému ozbrojenému odboji, jemuž musel na počátku šedesátých let čelit prezident John Kennedy.

Dnešní příslušníci SEAL ale válečníky příliš nepřipomínají. Nejčastěji jsou využíváni pro potřeby ministerstva zahraničí a učí haitské policajty zdvořilému chování, ukazují Salvadorcům, jak se provádějí kontroly u silničních zátarasů, aniž by přitom musel někdo zemřít, nahánějí pašeráky kokainu v Peru a Bolívii nebo cvičí profesionální prezidentskou ochranku v Turecku či Indonésii. Sakra, v Turecku byli dokonce staženi z výcviku bo-dyguardů jen proto, aby mohli pomáhat při odstraňování následků zemětřesení!

Já mám ovšem za to, že jestli chce někdo cvičit policajty v San Salvadoru, ať se přihlásí do Agentury pro mezinárodní rozvoj. Pokud chce honit pašeráky kokainu v Andách, ať se dá k DEA. A kdyby se chtěl někdo podívat do světa jako dobrovolný záchranář, ať se stane skautem.

Když jsem vytvářel Šestku a uváděl námořní jednotky zvláštního určení (za velkého kopání a řevu, měl bych dodat) do světa boje proti terorismu, opět jsem se řídil Boehmovou radou. Hledal jsem muže, kteří dokázali střílet a zabíjet, aniž by se nejdřív někoho ptali: „Smím?" Proto jsem místo sice schopných, ale jinak úzkostlivě předpisových držitelů titulu Námořník roku, kteří ^ byli nabízeni, hledal ve služebních hodnoceních důstojníků a radových námořníků spíš odpadlíky - divoké, nezkrotné střel-

95

ce, o nichž jsem věděl, že svůj úkol splní bez ohledu na možné následky a že mě budou následovat třeba do pekla, budu-li si to přát. A výsledek? Několikrát jsme se dostali do situací, proti kterým je peklo učiněný ráj. Ale vždycky jsme uspěli a vrátili se v pořádku domů. Konec kázání.

Aligátor Shepard patří k těm čestným výjimkám v mém systému výběru nových adeptů a k jednotkám SEAL se dostal zadními dveřmi. Kdysi sloužil v jedné okrskové zásahové jednotce na Floridě, a když ho razie a barikády začaly nudit, přihlásil se ve věku pětadvaceti let do Navy. Ve třiceti - to jest starý jako Metu-zalém, abyste věděli - prodělal základní výcvik ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL a dokončil ho s úplně šedivou hlavou. Aligátor má štíhlou šlachovitou postavu - na jeho těle by se nenašlo víc než jedno procentu tuku - a miluje svůj HK MP5K (samopal Heckler & Koch ráže 9 milimetrů) nade vše kromě točeného millera a každé ženské, kterou může potěšit. Umí s ním také moc dobře zacházet - ale ne, já mám teď na mysli ten jeho samopal. Ach bože, vy čtenáři máte ale hříšné myšlenky!

Aligátor dokáže na třicet metrů zasáhnout terč o velikosti čtvrťáku, a to ve dne i v noci, střízlivý i opilý na mol. Na můj vkus vypadá možná trochu moc poctivě a nemá takové zkušenosti z boje jako například Hlodavec nebo Wonder. Ale co, chlápek s poctivým ksichtem se zase dostane tam, kam darebák nemůže. A jestli zatýkání kolumbijských narkobaronů a členů motor-kářských gangů a honění uprchlých vrahů není totéž jako lezení na palubu, tak teda nevím.

Jediný problém s Aligátorem spočívá v tom, že - jak už jste měli možnost poznat - se mu chce neustále křičet „Stůj, policie!" v situacích, kdy by měl nejdřív střílet a potom třeba dávat výstrahu. Však se to odnaučí - nebo ho nakopnu tak, že poletí ještě příští tejdén!

Všichni věděli, že naše situace není zrovna růžová - sakra, vždyť jim stačilo, aby si jenom přečetli ty papíry, které jsme podepisovali u Kněze, a hned pochopili, že jsme vydáni na milost a ne-milost svému

osudu! - a že budeme pracovat úplně sami, bez jakékoli podpory a bez možnosti využít neoficiální záchrannou síť nižších velitelů, kterou jsem si po tolik let pracně budoval.

„No a co mábejt, kapitáne?!” prohlásil řešnička. „Hele, jsme přeci od SEAL, ne? A proto bychom si měli poradit sami, ne?”

96

A kromě toho/7 přidal se Wonder, „stejně na nás ušijou boudu, dřív nebo pozdějc! Takže co můžeme, sakra, ztratit?”

Zapomínáte na nejdůležitější prvek celého tohoto cvičení, kapitáne Dutá hlavo, pane!” řekl Doc Tremblay tím svým novo-anglickým huhláním.

Pak dopil pivo, praštil s prázdnou lahví o stůl, aby číšník pochopil, že má donést další, a podíval se nám všem do očí. „Tak dobře, dejme tomu, že na nás ty svině chystaj léčku! To znamená, nám zbejvá jediná posraná možnost - útok! Půjdem do toho naplno a nandáme jim to, kurva, dřív než to oni nandaj nám!” Moc rád ho poslouchám, když mluví sprostě! Má samozřejmě naprostou pravdu. Je načase, abychom se chopili iniciativy. Neboli, jak říkával Roy Boehm, abychom nasrali ty zasraný sráče, ať je to kdokoli. Rozhodl jsem se, že náš hlavní stan bude na Divokém panství. Ve svém domě mohu bez problémů ubytovat až dvacet lidí a po ruce mám vždycky dost piva pro celou rotu pěchoty - nebo pro jednu četu žízňivých střelců od SEAL.

Od Mainy jsme odjeli rovnou na Panství a v sobotu ráno jsme se pustili do práce. Nechal jsem všechny přečíst každou stránku, kterou jsme vydolovali z Intelinku. Wonder mezitím zahájil koncert pro své ruce a klávesnici.

A co zjistil? Ze za posledních zhruba dvaasedmdesát hodin zaznamenala síť osm dotazů na informace o LC Strawhouseovi, skupině ADAM nebo Richardu Marcinkovi. Díky tomu jsme získali osm uživatelských jmen a hesel.

Wonder je všechny vytiskl a poté počítač požádal o další údaje, aby viděl, po čem se dotyční sháněli. První uživatel si vyžádal zprávu FBI o akci na Key Westu.

Další chtěl podrobné informace o všech vojenských akcích, které souvisely se skupinou ADAM.

Třetí zkoumal, kdo se dotazoval na informace o LC Strawhouseovi.

V A pět dalších uživatelů zjišťovalo informace o mně - kde sloužím, pro koho pracuji, jaké je moje současné zařazení a co říká můj nejaktuálnější služební hodnocení.

Zdá se, že kolem mě čmuchá nějak moc lidí.

Odložil jsem si hrnek s kávou na stolek s počítačem a zeptal se- „Můžeme tyhle uživatele vystopovat?”

97

Místo odpovědi vzal Wonder do ruky můj hrnek a postavil ho stranou. „Tekutiny a počítače nepatří dohromady!” pokáral mě. Připomínal mně moji učitelku ze třetí třídy základní školy, která mě tloukla silným dřevěným pravítkem přes kotníčky prstů. Rychle jsem se přesvědčil, že Wonder nic takového v dosahu nemá.

Stevie se na mě ale jenom zle podíval. „Jdi dělat někam něco užitečného a nech člověka pracovat!”

Usoudil jsem, že moje další přítomnost je už zbytečná, a tak jsem se svlékl a vyrazil ven, abych si trochu zacvičil.

Po půlhodině se u čínek objevil Wonder. V ruce držel potištěný list papíru.

„Tohle se ti bude určitě moc líbit!” oznámil.

Skulil jsem se z lavice, nasadil si brýle a začel se do textu.

Dotaz na LC Strawhouse přišel z Jednotného velení zvláštních operací (Joint Special Operations Command, zkratka JSOC) ve Fort Braggi. To mně nějak nedávalo smysl. JSOC se přece nezabývá vnitrostátní problematikou - a politickou už vůbec ne.

Dotaz na skupinu ADAM pocházel z DIA. Ani tohle jsem dost dobře nechápal, protože jsem věděl, že DIA má ve svém archivu soubory z FBI.

A co ty informace o mně? Všechny požadavky na Richarda Marcinka přišly z Velitelství zvláštních operací na MacDillově letecké základně v Tampě a jejich zadavatelem byl viceadmirál G. Edward Emu, zástupce náčelníka štábu a nejvyšší postavený příslušník jednotek SEAL v zemi.

Tohle zjištění mě skutečně překvapilo. Proč? Protože Eddie Emu o mně ví všechno - už celá léta jsme spolu na kordy. Jako podporučík se mě pokoušel dostat před válečný soud. Před rokem se snažil prosadit, aby z muzea ženijních potápěčů a jednotek SEAL ve Fort Piercu zmizely pozůstatky po mém působení v Šestce, protože podle něj nejsem ten „správný typ“ příslušníka SEAL.

Tudíž naprosto nechápu, proč by měl Eddie hledat v počítačových databázích moje zařazení, úkoly a služební hodnocení, když to všechno má k dispozici přímo u sebe.

Svěřil jsem se s tím Wonderovi. „Přesně to jsem si říkal taky! prohlásil. „Proto si myslím, že spíš někdo používá admirálovo jméno a heslo, stejně jako to dělám já!“

98

Tohle vysvětlení vypadá docela rozumně. Ale kdo se do Inte-linku nabourává? Můžeme vypátrat, odkud se připojuje?

Za těchhle podmínek asi ne," odpověděl Wonder. „To bychom museli mít přístup k telefonním linkám a potřebný vybavení!" Což nemáme - prozatím. „Možná to půjde - ale bude mi to trvat pár hodin!"

Čas? Že potřebuje čas? Ohó, času máme spoustu! Navíc víme, že někdo kolem nás čmuchá, což je velice užitečný poznatek. Ještě užitečnější by ale bylo, kdybychom zjistili, kdo to je.

Navzpíral jsem ještě pár tun a pak jsem si vlezl do sauny a nechal jsem si všechno projít hlavou. Hledaná odpověď vypadla ven v okamžiku, kdy jsem si ve sprše mydlil přirození.

Tahle činnost na mě musí mít nějaký blahodárný vliv, protože ty dobré nápady při ní dostávám až podezřele často.

Řešení spočívá v sedmnáctém příkázání majora Roberta Roger-
gera-

Neříkejte, že jste o Robertu Rogerovi ještě neslyšeli. Ze ne? Tak vězte, že je to zakladatel Rogerových rangerů a otec všech nekonvenčních válečníků. Jeho bojovníci, odění do jelenice a vyzbrojení sekýrami a puškami s křesacím zámekem, rozdrtili v polovině osmnáctého století Francouze a indiány.

V roce 1759 pak Roger napsal devatenáctero příkázání pro své muže - všeobecně platných zásad, které dodnes tvoří taktickou páteř všech akcí jednotek zvláštního určení. Sedmnácté příkázání zní přibližně takto: „Je-li ti někdo v patách, opiš kružnici, vrať se do svých stop a přepadni zezadu ty, co se chystali přepadnout zezadu tebe!"

Až na to, že kružnice, kterou uděláme my, bude elektronická -napíšeme program, který nám umožní zjistit, odkud ty dotazy přicházejí. K tomu použijeme návnadu v podobě falešné stopy, která naše pronásledovatele donutí postupovat pomalu a po cestě, kterou neznají. My jim zatím vpadneme do zad - a odhalíme jejich pravou tvář.

Zatímco se Wonder věnoval počítačové hatmatilce, já jsem probil návnadu. Napsal jsem falešné záznamy a e-mailové zprávy od vymyšlených donašečů a špiónů z DIA, vyšetřovatelů 2 _ ^ a byrokratů z Pentagonu. Jedna část pojednávala o novém pnsně tajném kontrašpionážním projektu, jehož hlavním tématem byla Strawhouseova americká falanga. Druhá spleť dokumentů popisovala tajné spojení mezi LC Strawhousem a skupi-

99

nou ADAM. A třetí várka e-mailů obsahovala nechutné podrobnosti o nadcházejícím soudním procesu s mojí maličností. Vložil jsem do ní několik „důkazů" o porušení služebních předpisů a finančních machinacích a upozornil jsem, že ministryně námořnictva půjde proti mně svědčit. Podle toho, co jsem napsal, nevypadal můj případ vůbec hezky.

Wonder poté všechny výtvary za pomoci falešných e-mailových adres zamontoval do systému DIA. Dokonce to vypadalo tak, jako kdyby ty zprávy byly napsané každá v jinou dobu. A všude kolem nechal Wonder stopy viditelné natolik, že na ně každý opravdový hacker nebo cracícer musí hned narazit.

Potom jsme se pohodlně usadili a tři hodiny popíjeli pivo. V 17.00 Wonder překontroloval stav naší léčky. Nic. Nikdo se zatím nechytí. A protože jsme měli chuť se trochu pobavit, pustili jsme si na široké plátno film Terminátor, opražili si plnou mikrovlnku popcornu a vrátili jsme se ke svému pivu.

Téměř po celou noc jsme zůstali vzhůru a pravidelně se dívali do sítě DIA. Pořád nic. Třeba tihle hackeři pracují jenom v běžnou pracovní dobu. Pak, v neděli ve 4.00, zrovna když jsme se chyst@ali spustit

počítač, najednou přestala v celém Panství fungovat elektřina.

Co se děje? Zavola jsem z mobila na poruchy a po pětadvaceti minutách čekání jsem se dozvěděl, že někde u Quantika právě vyhořel nějaký velký transformátor a že bez elektřiny zůstaneme minimálně dalších osm hodin.

Naštěstí mám právě pro tyto případy po ruce benzinový generátor. Bez něj se člověk v těchto končinách neobejde. Takže i když nebudeme moci zapnout počítač, alespoň nám po nějakých sedm hodin vydrží studené pivo a horká káva.

V neděli krátce po poledni jsme se konečně mohli připojit. A hádejte, co jsme zjistili? Jakmile jsme ten hrnec chvíli nehlídali, hned to v něm začalo vřít: objevil se další dotaz. Tenhle se tvářil tak, jako kdyby přišel ze Střediska námořních jednotek zvláštního určení v Coronadu. Ale tentokrát už ho Wonder dokázal vystopovat až ke kořenům - přesněji řečeno, k telefonní lince. Stopa končila u Rancho Mirage v Kalifornii.

Jestlipak víte, vážení čtenáři, kdo u Rancho Mirage bydlí? Odpověď zní: Lyman Clyde Strawhouse. Na nějakých osmi čtverečních kilometrech země, kde kdysi bývaly jen křoviny, písek a kaktusy.

100

Te načase užít si trochu cestování. Rád bych zajel ke starému LC na návštěvu - ale po svém, tedy zadními dveřmi. Svolal jsem své muže a nařídil jim, ať si zabalí na cestu do pouště. Když jsem jim sdělil, proč tam jedeme, Doc Tremblay zdvihl ruku.

„Co máš za problém, pitomče?“

„víte, kapitáne“ řekl Doc a zamával mi před nose posledním číslem časopisu Americky odstřelovat, „ono se totiž zdá, že objekt vašeho zájmu nebude v Kalifornii. Tady píšou, že od zej-třka bude v Detroitu. Má být významnější na výroční konferenci Asociace speciální operativy a na slavnostním banketu má přednést svou řeč!“

To ovšem mění spoustu věcí. Rancho Mirage může počkat - přednost dostane Detroit. Budeme mít příležitost poznat toho LC Strawhouse pěkně zblízka. Kromě toho jsme přece u FBI objevili také několik zpráv, které se zabývaly kontakty mezi skupinou ADAM a Gangsterskými princí Žulu z Detroitu. A je tu ještě něco - filmová hádanka, u níž mám pohromadě všechny herce, ale zatím neznám jejich role. Můj bývalý VNO Arleigh Secrest, na kterého často s lítostí vzpomínám, zastával názor, že informace je potřeba zkoumat nekonvenčním způsobem. Já jsem míval sklony fakta třídit - a kvůli tomu jsem přehlížel důležité detaily. Můj patron a ochránce mi proto poradil, abych si všechny informace předložil přes sebe a podíval se, co mi z toho vznikne. Někdy se tou hromadou papírů nedá vůbec proniknout, jindy jsou vzájemné souvislosti patrné hned na první pohled.

V duchu jsem složil hold bývalému VNO, popadl jsem Won-dera za ucho a odtáhl ho k počítači.

„Udělej mi databázi!“ nařídil jsem mu.

„K tomu budu potřebovat tvoji pomoc.“

„Nedělej si ze mě srandu!“

„Milá dutá hlavo - pane!“ řekl Wonder. „Já si žádnou srandu nedělám! Potřebuju údaje, který bych do tý databáze vložil!“

A tak jsem mu je dal. Sálh jsem do svého archivu a nadiktoval e\u data všech veřejných vystoupení LC Strawhouse za poslední rok. Pak jsem vyhrabal seznam míst, odkud byly podle zprávy generálního inspektora ministerstva obrany odcizeny zbraně. Nakonec jsem Wonderovi přečetl sídla všech možných milicí, rasistických spolků, fundamentalistických organizací a velkých Pouličních gangů.

101

„A teď to všechno srovnej vedle sebe!“

Wonder začal bušit do klávesnice a po chvíli vytiskl výsledky. A hádejte, co z nich vyplynulo: devatenáct ze třiceti tří Strawhou-seových veřejných vystoupení, na něž jsem narazil v novinách a časopisech, se odehrálo přímo v místech nebo poblíž míst, na kterých došlo podle generálního inspektora ke krádežím zbraní. Samozřejmě že mezi ně patřily Baltimore, Virginia Beach i St. Louis.

Být na místě kalifornského multimilionáře, dával bych si moc dobrý pozor, abych se nikdy nevyskytoval poblíž míst, na nichž se kradou zbraně - proč po sobě nechávat stopy? Ale já nemám takovou sebedůvěru - kdežto on, jak vím, jí má tolik, že by ji mohl rozdávat.

A další objev: sedm z oněch třinácti zločineckých organizací, které jsem Wonderovi nadiktoval, působilo v místech, kde se LC Strawhouse objevil na nějakém shromáždění nebo mítinku. A všech sedm bylo samozřejmě uvedených ve zprávě generálního inspektora.

Nevím jak vy, ale já tyhle informace pokládám za dost důležité na to, abych hodil všechno za hlavu a jel rovnou do města automobilů.

KAPITOLA 8

Nad západní Virginii jsem prolistoval program výroční konference Asociace zvláštní operativy Spojených států, který mně Doc Tremblay vystříhl z časopisu pro odstřelovače. Ano, dneska má dokonce i operativa své vlastní sdružení, a to včetně členských průkazů, seznamu členů a každoročních přehlídek a shromáždění. A víte, kdo se může stát členem? Úplně každý! Nemusíte být ani příslušníkem SEAL, Rangers, mariňáckých průzkumníků nebo jiné formy modrobaretáků. Stačí, když budete jenom nějaký zatracený lobbista nebo brejlatej snaživec, a přesto můžete získat onu kartičku se zlatým písmem, která hlásá, že jste řádným členem Asociace zvláštní operativy Spojených států.

Žádné prověřování - jenom jednou za rok vysolíte 160 dolarů a můžete si říkat „operativec“. Fuj, to je ale svinstvo!

Nebylo nutné, aby na tento výlet jela celá jednotka - koneckonců, teď si musíme zvykat na hospodaření v ryze soukromém

102

sektoru. Proto jsem s sebou vzal pouze svou soukromou zoologickou zahradu - Aligátora a Hlodavce. Není to poprvé, co cestuji se zvířaty. Jako řadový žabák jsem měl v četě Králíka, Lišku a Sovu. Společně jsme neustále naháněli další zvířectvo - například dvounohé divoké šelmy a ochočené mazlíčky. Jelikož jsme se rozhodli na poslední chvíli, žádný přímý let do Města automobilů jsme už nesehnali, a tak jsme museli letět přes Cleveland. I když jsem neměl možnost nahlédnout do seznamu cestujících, bylo mi jasné, že ještě před přistáním v Clevelandu zjistíme, že se k nám tradičně připojil pan Murphy. To se projevilo hned vzápětí, když se původně půlhodinová přestávka protáhla na tři hodiny, během nichž mechanici kontrolovali a zkoumali celou pravou část podvozku našeho letadla. Kvůli tomu jsme přišli o vyhrazenou vzletovou dráhu a museli jsme počkat, až odstartuje dalších třicet strojů. Už jsem vám říkal, že se tam válela hustá přízemní mlha a že bylo vidět jenom na půl kilometru daleko? Ne? Tak teď to víte a je vám jasné, že jsem měl v době, kdy jsme s čtyřhodinovým zpožděním dosedali na de-troitském letišti na ranvej číslo 33-N, skvělou náladu.

U letiště jsme si v půjčovně pronajali auto a po 1-94 jsme dojeli těch zhruba 40 kilometrů do města. Detroit je takovou geografickou anomálií. Kvůli pahorkatině kolem řeky Detroitu, která odvádí vodu z jezera Lake St. Clair do padesát kilometrů vzdáleného Lake Erie, leží totiž vlastně na sever od svého kanadského souseda Windsoru.

Detroit bývá právem považován za nejošklivější a nejdrsnější město takzvaného Rezavého pruhu, které se dosud nevzpamatovalo z rasových nepokojů, jež se zde odehrály přibližně před třemi desítkami let. My jsme přijížděli naštěstí od západu, kolem vzkvétajících předměstí, alejí a nákupních středisek. Vtom jsem si všiml směrové tabule s nápisem INKSTER. Tam přece bydlel T. D. Capel! „Hele...!“ Sjeli jsme z dálnice, odbočili doleva a zamířili mezi bloky šedivých kamenných jednopatrových chatk z dvacátých a třicátých let, které kdysi sloužily jako příbytky pro dělníky z montážních linek Cadillaku ve Warrenu a Fordu v Dearbornu. Vylovil jsem z peněženky kus papíru, na kterém jsem měl napsanou Capelo-vu adresu, a podíval jsem se do plánu města. „Zahni doprava!“ Minuli jsme radnici a zamířili nejprve na jih a poté opět na východ. Nakonec jsme se ocitli v tiché předměstské ulici vedou-

103

cí k malému parčíku. Všiml jsem si cedule s číslem ulice a řekl jsem: „Zastav - už by to mělo bejt blízko!“

Aligátor zajel k chodníku. Náš objekt se nacházel asi padesát metrů před námi - určitě to byl ten dům, protože byl celý omotaný žlutočernou policejní páskou. Z budovy zbyla pouze ohořelá skořápka, tu a tam ještě stoupal proužek dýmu. Pan Murphy nás očividně zase o pár hodin předběhl. Vylezl jsem z auta a zasmušile jsem se rozhlédl kolem. Na druhé straně ulice jsem spatřil ženu s ohromným rottweilerem. „Prosím vás!“ zavolal jsem na ni a usmál se. „Prosím vás!“

„Ano?“ odpověděla žena, zastavila se a nasadila přátelský úsměv. Psisko ovšem ne, a tak jsem se držel raději v uctivé vzdálenosti uprostřed ulice. „Nevíte náhodou, co se tady stalo? Hledám totiž dům jednoho kamaráda - Capel se jmenuje - a obávám se, že by to mohl být právě ten ohořelý.“ „Požár. Včera. Prý to někdo udělal úmyslně.“ „Nějaká zranění?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, nikdo nebyl doma. Ale podívejte se na ten dům - taková škoda! Tyhle staré budovy jsou přitom tak hezké! Zvlášť po rekonstrukci! Tenhle byl zrekonstruovaný zhruba před rokem. A teď jsou z něj trosky!“

A máme po důkazech, které jsme u Capela chtěli najít! Ta hodná paní prohlásila, že požár byl založený úmyslně. A hádejte, kdo je ve městě? Správně - pan LC Strawhouse osobně! Náhoda? Shoda okolností? Co myslíte? Poděkoval jsem té paní a nastoupil do auta. Vrátili jsme se zpátky na 1-94 a pokračovali do města. Po chvíli se povrch silnice značně zhoršil - všiml jsem si cedule označující začátek města - a osmiproudá dálnice sestoupila dolů. Nad hlavou jsem viděl ulice lemované vypálenými domy, které připomínaly spíš Sarajevo nebo Bihač než město na středozápadě Spojených států. Rovněž posádky těch několika málo modrobílých policejních vozů, které jsme zahlédli, seděly přihrble a sklíčeně - mimikou připomínaly vojáky mírových sborů OSN v Bosně. Tito policisté měli na své okolí pravděpodobně stejný vliv jako příslušníci UNPROFOR na události v bývalé Jugoslávii.

Opustili jsme 1-94 a najeli na 1-96. Zhloubal jsem se do mapy, a proto jsme minuli odbočku na autostrádu. Sjeli jsme tedy z 1-96, dvakrát jsme objeli stadion, abychom se zorientovali (což se nám nepodařilo), přejeli jsme Michiganskou avenue, zabo-

104

vili na jih a pak na západ a zamířili - alespoň podle mapy -

Dokonce i střed města vypadal opuštěně. Projeli jsme kolem spreji pomalované budovy s názvem Cobo Halí a kolem zchátralého Občanského střediska a nakonec jsme dorazili k obrovskému komplexu s názvem Renesanční centrum, který se skládal z několika moderních prosklených kancelářských budov, hotelu a kongresového paláce, v němž se konalo shromáždění Asociace zvláštní operativy Spojených států.

Aligátor zastavil před hotelem a já jsem vběhl dovnitř a požádal o dva pokoje. Dozvěděl jsem se, že mají plně obsazeno. Zeptal jsem tedy na jinou možnost ubytování a dostal jsem adresu jednoho hotelu na Woodwardské avenue.

Za volant si tentokrát sedl Hlodavec a já jsem mu dělal navigátora. Hledání příslušného hotelu nám trvalo oproti normálu o čtvrt hodiny déle, protože jsme kvůli zmateným jednosměr-kám museli jezdit pořád dokola. Nevadí, stejně už máme značné zpoždění. Ubytovali jsme se a naházeli svá zavazadla do pokojů. Hlodavec vzal automapy, naskočil spolu s Aligátorem zpátky do auta a vydal se do Ypsilanti, kde by se - podle toho, co zjistil ze svých počítačových databází Stevie Wonder - mělo nacházet místní velitelství 6. pěší divize Michiganské národní gardy. Já jsem se převlékl do společenského oděvu a sešel zpátky dolů do haly, kde jsem si stoupl do fronty hostů čekajících na taxi, neboť venku tou dobou začínalo drobně mrholit.

Fronta se ale vůbec nehýbala - nikde také nebylo vidět žádné taxi. Přibližně půldruhé minuty jsem vydržel stát na místě a pak jsem se hotelového vrátného na mě až neuvěřitelně zdvořile zeptal, jak dlouho se tady čeká na taxi. Vrátný zkušeným zrakem přeměřil frontu, otočil se, podíval se na liduprázdnou ulici před hotelem a oznámil mně, že to vidí ještě tak na půl hodiny. Obdaroval jsem ho za tu upřímnost pětidolarovkou a vyrazil jsem ven.

Ať se jdou vycpat - i když jsem tu nikdy nebyl, vím, že pěšky do kongresového paláce dojdu ani ne za patnáct minut. A navíc si nebudu muset dělat hlavu s jednosměrnými ulicemi.

Jenže ouha! Zhruba v polovině cesty začalo pršet. A po pár knutách se projevil pan Murphy - on sám měl na sobě určité galoše a nepromokavý plášť - a déšť se změnil v hustý liják.

105

Jistě chápete, vážení čtenáři, že jako žabí muž neholduji deštníkům. Koneckonců, ode mě se přímo očekává, že se budu v mokřem prostředí cítit jako doma. Ale dovolte mi, abych vám sdělil, že mám-li na sobě svůj oblíbený modrý flanelový blejzr, šedé kalhoty (oboje z obchodního domu Marks and Spencer na londýnské Oxford Street), elegantní košili s šedými proužky a módní hedvábnou kravatu, neskáču

zrovna radostí, když na mě prší. Kdybych totiž chtěl vypadat jako zmoklá slepice, vzal bych si na sebe nějaký bílý hábit.

Nicméně kdysi jsem se učil fyziku, a proto dobře znám přírodní zákony. Že nevíte, který zákon mám zrovna na mysli? No přece ten, který říká: čím rychleji se člověk pohybuje, tím méně kapek na něj dopadne. Tento zákon najdete v ilustrovaných učebnicích pro střední školy pod názvem Marcinkův Třetí hydrofy-zikální zákon. V padesáti procentech případů bývá tento zákon pravdivý. Mně potkalo, bohužel, zrovna těch druhých padesát

procent.

Když jsem pádil přes osmiproudou silnici (přelézání půldru-hametrové betonové zídky uprostřed raději vynecháme) a skákal do otáčecích dveří ve vchodu do kongresového paláce, měl jsem už svůj drahocenný oděv promáčený zvenčí i zevnitř. To víte, když člověk sprintuje čtyři bloky, docela se zapotí. Zvlášť pokud je takový velký, zarostlý a od přírody potivý jako já. Tohle není dobrý začátek, v tomto stavu bych se věru nerad někde ukazoval.

A tak jsem vstoupil do moderní haly, podél baru (všiml jsem si velké reklamy na bombej a hned jsem přísahal, že se sem co nejdřív vrátím) jsem došel k řadě chodeb a zamířil ke dveřím s nápisem WC, za nimiž jsem si hodlal poopravit svůj uplakaný

zjev.

Jenže přede dveřmi jsem narazil na překážku. Přímo uprostřed stál se založenýma rukama urostlý mladík v modrém obleku s jemnými proužky. Na hlavě měl sestřih za padesát dolarů a v uchu sluchátko od vysílačky.

Říkal jsem vám, jak byl velký? Dovolte, abych vám to přiblížil. Byl tak velký, že doslova stínil. Dobré dva metry, sto dvacet kilo. Na těle žádné viditelné tuky. Vypadal jako špičkový hráč amerického fotbalu. Co hráč - vypadal jako celé fotbalové mužstvo!

Stoupl jsem si před něj. „S dovolením!“

Chlápek spustil paže. „Promiňte, ale je obsazeno!“

106

Couvl jsem o krok dozadu, abych viděl na cedulku nade dveřmi. „Mně se zdá, že támhle nahoře je značka veřejného pánský-ho záchodu - o soukromém se tam nic nepíše!“ řekl jsem a pokrčil rameny. Na seňora Fotbalové mužstvo má schopnost rozeznávat značky evidentně nezapůsobila, protože zůstal stát na místě a jen opakoval svá slova.

Povzdechl jsem si. Takhle bychom se nikam nedostali. A ten záchod je přitom veřejný. Proto jsem naznačil pohyb doprava, udělal jsem jeden krok doleva a sápal jsem se po klíce.

Chlápek mně položil ruku na prsa a chtěl mě zastavit. To nebyl zrovna nejmoudřejší počín - dokonce i na někoho tak velkého jako on. Navíc ve chvíli, kdy mám takovou náladu. Jak si jistě pamatujete, vážení čtenáři, Dickie za sebou neměl zrovna dobrý týden.

A tak jsem tu ruku chytil, zatlačil s ní proti své hrudi, ohnul jsem zápěstí na druhou stranu, až jsem ho skoro zlomil (slyšel jsem, jak praskají šlachy a chrupavka) a pak jsem mu třikrát zabořil koleno do slabin a každým kopnutím ho zdvihl pár centimetrů nad zem.

Je úžasné, jak takový kvalitní úder do podbřišku dokáže vyrazit dech i tak velkému měchýři, jaký stál přede mnou. Ale ten teď už úplně splaskl a nekladl žádný odpor, a proto jsem ho posadil na podlahu vedle dveří, sundal mu ze zápěstí mikrofon - nerad bych, aby přivolal své druhy - a vešel jsem na toaletu. Uvnitř bylo docela prázdné, až na pár velice drahých do zlatová zbarvených kovbojských bot s nohavicemi od stejně drahých vlněných kalhot a extravagantně drahými trenýrkami, které byly obtočené kolem kotníků ve třetí kabině.

Už vás všechny vidím, jak vrtíte hlavou a ptáte se, jak mohu vědět, že ty trenýrky byly - řečeno mými vlastními slovy - „extravagantně drahé“.

Inu proto, vážení čtenáři, že měly vpředu zapínání na tři cvočky a kolem žádnou gumu. Přitom trenýrky, které nosívali obyčejní lidé - ty, co se kupují v balení po třech - mívaly kolem pasu gumu a vpředu jsou bez zapínání. Kdežto ty drahé - které si kupujete v případě, že vaše příjmení zní Rockefeller nebo Harri-man a že za spodní prádlo utrácíte víc než normální lidé za obleky - bývají šité na míru a vpředu jsou vybavené zapínáním. Jejich majitel se tudíž nemusí obávat toho, že by mu někde

107

v šatně Newyorského atletického klubu vypadlo přirození ven a ztrapnilo ho tak před celou newyorskou smetánkou.

Určitě se teď ptáte, jak tohle všechno vím. Aspoň vidíte, co se může člověk při službě ve speciálních složkách dozvědět!

„Nevšímejte si mě," prohodil jsem směrem k předraženým trenýrkám, „já se tady jen trochu osuším a hned zase vypadnu!"

Když jsem neuslyšel žádnou odpověď, pokrčil jsem rameny a pustil jsem se do práce. Sundal jsem ze sebe blejzr a rozprostřel jsem ho přes dva vysoušeče rukou tak, aby trysky mířily do rukávů. Tíetí přístroj jsem použil na košili a kravatu. Po pěti až šesti minutách začala z blejzru stoupat pára, a tak jsem ho raději dal pryč, protože jinak by se na mně mohl začít brzy srážet.

Zrovna jsem věšel sako na sloupek, když vtom jsem v zrcadle zahlédl pana Fotbalové mužstvo, jak se na mě se skládacím obuškem v ruce a se smrtí v očích řítí ze dveří.

Hodil jsem košili na dveře od kabinky a otočil jsem se. Nejdřív jsem uvažoval o tom, že vytáhnou svůj emerson a prostě a jednoduše toho chlapa zabiju. Ale upřímně se vám přiznám, že ten den jsem na sobě nechtěl mít žádnou krev. Jak by to také vypadalo, až se s LC Strawhousem setkám!

Takže jakmile se ten chlap pohnul doleva, já jsem šel doprava. On se naklonil na jednu stranu, já se naklonil na druhou stranu. Znovu jsme předstírali útok a naše nohy a ramena se pohybovaly opačnými směry. Pak jeho pohled ztuhl a já jsem věděl, že následující útok už bude doopravdy.

Nohy se mu pohnuly doprava, tělo doleva a obušek opsal oblouk a mířil mně na pravou část obličeje. Uhnul jsem. Ale ne dostatečně rychle - kus obušku mě praštil přes ucho tak silně, až se mně před očima roztančily hvězdičky. Sakra, to bolelo!

Chlápek mě srazil na dveře od kabinky a hned se hnál po mně dál. Instinktivně jsem uhnul a obušek dopadl s nepříjemným žuchnutím na šedou ocel.

Začínal jsem na toho hajzla dostávat vztek a zároveň se mě zmocňovala únava - už je nejvyšší čas, abych s ním skoncoval. Ještě k tomu když ten obušek používá jako baseballovou pálku a mává s ním, ne seká, jak bych to dělal já. A to je právě chyba. Ustoupil jsem a nechal obušek prolétnout kolem sebe. Pak jsem

108

vyrazil dopředu a nabral jsem toho chlapa ramenem do spodní části hrudníku.

yvum

Zachroptěl a pokusil se mě přetáhnout přes záda. Jenže já ho popadl za zapesti a on tak nemohl pohnout rukou. Hodil jsem ho dozadu-opřel jsem se do toho pořádně ramenem a odměnou mne bylo praskání žeber, které jsem uslyšel v okamžiku kdy jeho tělo narazilo na patnáct centimetrů dlouhou trysku jednoho z vysoušečů rukou. Toho chlapa to muselo opravdu bolet protože pustil obušek z ruky.

- Bleskurychle jsem se sehnul, sebral obušek z podlahy a čtvři-krát nebo pětkrát jsem ho sekl do obličeje. Lícni kosti a nos toho mladíka budou brzy potřebovat lékařské ošetření. Ale to není moje starost. Já se mám postarat o to, aby ten hajzl dal na chvíli pokoj. A tak jsem ho obrátil a za pomoci pravého předloktí jsem s ním vsi silou praštil o tvrdé kachlíčky.

Div!z^ Pro mezinárodní výcvik firmy Heckler & Koch pořádá

ESSSS Pn' ZPraV°/aJskych ^ a dalších Lj^S S/ í organizaci týdenní intenzivní výcvik v oblasti taktiky boje muže proti muži. Jeden den z této doby je přitom IZZ^ f^A\ PmCyÍČ°Vání takzv^h „aktivních PprofT 25mZ ' JLdnoduse řečeno - < *lý den se posluchači snaží vy-mlati ze sebe navzájem duši. Problém je v tom, že policistéYa

SIEf ^^i*SEALnem0h™ každého ozbroji podezřelého hned zabít. Pokud není přímo arpodie předpisů ^™

ar

"d°lávání nePřítele ^povede, hned mají na T™ S) e ^ akce Záležitostí Jedné až a nikd protiopatření" vede tvrdý a zanícený

zed ke

seřídí

"které mL

-J, yCeJná,Cíhl°Vá' betOnová ^bo obl°" ° UCGIU T^ulbáleckou techniku, s jejíž po-
ír "5 ^ ým Úderem- Tat° techn*a ákony: rychle letící projektíl (nepřítel) naráží

109

do nepohyblivého předmětu (zdi). Nemusíte s ním házet nijak daleko, patnáct centimetrů zcela postačí (i když nějaký ten decimetr rozhodně není na překážku). Ale musíte ho praštit pořádně, aby se od té zdi odrazil. Při nácviu - a já jsem Garyho nechal, aby svou techniku nacvičoval se všemi hochy ze Zeleného týmu tak dlouho, až jim přejde do krve - vidí člověk před očima samé hvězdičky. Jak vím, že právě hvězdičky? Víím to tak dobře proto, že jsem si to na vlastní kůži vyzkoušel. Při skutečném boji funguje Garyho technika na zneškodnění protivníka lépe než úder na solar plexus a hrozí vám při ní daleko menší nebezpečí. Například konkrétně v mé situaci se pan Fotbalové mužstvo vrátil od zdi se zapadlýma očima. Pro jistotu jsem s ním praštil o zed ještě jednou - takhle bude vyřazený z boje aspoň na týden. Z obsazené kabinky se dosud neozval ani jediný zvuk. Doufal jsem, že ten, kdo sedí uvnitř, nedostal z té naší drobné pranice infarkt. Ale to není moje starost. Já se musím postarat o pana Fotbalové mužstvo a najít mu nějaké místočko k odpočinku. Odtáhl jsem tělo do jedné z kabin, posadil ho na mísu, opřel ho o zadní stěnu a zavřel jsem dveře. Kdyby byla po ruce cedule MIMO PROVOZ, se škodolibou radostí bych ji pověsil zvenčí na kabinku a korunoval bych tak své dílo. Jelikož jsem žádnou takovou ceduli nikde neviděl, posadil jsem se na studené dlaždice, zabořil jsem hlavu mezi kolena a snažil se uklidnit rozbourané tělo i mysl.

Asi byste měli vědět, že všechny tyhle násilné akty - přestřelky, boje na nůž a jiné souboje - netrvají nijak dlouho. Naše rvačka trvala například sotva dvacet vteřin. Ale i když trvají krátce, bývají nesmírně fyzicky i duševně vyčerpávající.

Ano, i duševně. Ne, ne, nepokoušejte se mě obviňovat z nějakých pseudohrdinských psychologických blábolů, já dobře vím, o čem mluvím. Podstata problému spočívá v tom, že v těch několika málo vteřinách či minutách, během nichž člověku hrozí smrtelné nebezpečí, pracuje naplno nejen tělo, ale i mysl. A právě tato kombinace způsobuje ono oslabení organismu. Když se k duševní námaze připočítá tisíciprocentní fyzická námaha, kterou jste museli vynaložit, není divu, že se dostaví totální vyčerpání. Ale někdy se člověk prostě musí zvednout a jít dál, což byl právě můj případ. A tak ačkoli se mi chtělo zaskočit do baru, dát

110

si pár bombejů a zapříst rozhovor s nějakým stvořením s blond vlasy a kyprými tvary, oťrel jsem si obličej, upravil si oděv a vydal se do kongresového paláce provést průzkum terénu. Musím přece najít jistého multimilionáře.

O tři hodiny později jsem uchozený a umluvený, aniž bych ovšem zahlédl objekt svého zájmu, seděl konečně na kožené stoličce v baru kousek od hlavního vchodu, léčil jsem se bombejem a s obdivem a zároveň i s odporem jsem se díval na barmana, osobu neurčitěho pohlaví s nakrátko ostříhanými vlasy, čtyřmi náušnicemi a visačkou se jmenem KIM na černé blůze, jak k jednomu dílku teplého ginu přidává tři dílky studeného vermutu a maraskýnovou třešeň a míchá tak martini.

Upíjel jsem ze své sklenice a snažil se přijít na to, proč ten ohromný barový automat, který míchal a na milimetr přesně naléval všechno od točeného piva a skotské s ledem až po ledový čaj, nemá naprogramované také martini.

Nakonec jsem usoudil, že ten zatracenej krám vynalezl nejspíš nějaký pětadvacetiletý inženýrek z Harvardu, kterej o martini ještě nikdy neslyšel.

Proč vám tady pořád vyprávím o nějakém zatraceném stroji? Protože něco podobného se děje v současné době v Pentagonu -ano, v Pentagonu - kde se nekonvenční válečnictví odehrává velitelům čt se zkušenostmi z opravdového boje a svěřuje se strojům, přesněji řečeno počítačem řízeným simulátorům. Stejně jako ředitel zdejšího hotelu předal kontrolu nad kvalitou, množstvím a vůbec vším nějaké zatracené plechové obludě se spoustou gumových hadiček, trysek z nerez oceli a lesklých chromovaných součástek.

Ano, dnešní jednotky zvláštního určení jsou pevně v zajetí přidělového systému. A s jakými výsledky? Pochopitelně že se špatnými. Dnešní přidělový systém například nařizuje, že každý příslušník jednotek SEAL má na měsíc přesně sto kusů munice. A když chce víc? Chce-li víc, přátelé, může si další náboje sám koupit. Příslušníci mých jednotek přitom těch sto nábojů vystříleli za deset minut. Moji hoši totiž kdysi spotřebovali za rok víc munice než celá americká námořní pěchota dohromady.

Dneska je to ale jinak. Přidělový systém poskytuje sto nábojů na měsíc a hotovo. Přidělový systém dál říká, že během jednoho foku absolvuje každý příslušník SEAL dvacet čtyři seskoky. Co

111

myslíte, mohou při tak malém objemu získat nějakou sebedůvěru? Odpověď určitě znáte - nemohou. Což znamená, že v bojových podmínkách se tito příslušníci budou namísto hledání cest, jak zabít nepřítele, zabývat otázkou, zda daný seskok vůbec přežijí.

A proč byl ten přidělový systém vůbec zavedený? Protože šetří peníze a Navy si tak může kupovat všelijaké hračky, jako například ty nové lodě třídy Cyklon. Tato přibližně padesát metrů dlouhá plavidla jsou určena pro hlídkovou službu v takzvaných „hnědých vodách“, tedy v mělčinách podél pobřeží, ve kterých v současné době dochází stále častěji ke konfliktům (namátkou mě napadá třeba Kuba nebo Haiti). Zároveň mohou posloužit rovněž k operativním účelům, neboť se do nich vejde až devět příslušníků jednotek SEAL.

A právě v tom spočívá jádro problému: my od SEAL ke své práci nepotřebujeme speciální padesátimetrovou loď. Nám stačí jakékoli plavidlo, sampanem nebo nafukovacím člunem počínaje a námořním trajektem konče. Tyhle lodě si neobjednávají jednotky SEAL, ale pohlaváři z Navy. Proč, ptáte se? Protože díky tomu vzniká třináct nových velitelských postů pro mladé důstojníky, kteří tak mohou být povýšeni na kapitány, poté na admirály a nakonec se dostanou do funkcí, v nichž budou moci nakupovat další lodě.

Finance na tato plavidla pocházejí z rozpočtu speciální operativy. Podle mě by se ovšem tyto částky měly raději vynaložit na výstavbu dvou až tří nových výcvikových prostorů a k nákupu několika milionů kusů střeliva. Výcvikové prostory umožňují příslušníkům SEAL trénink ve spojení s určitou mírou stresu a nebezpečí. Jenže lidé, kteří stojí v čele speciální operativy, tento názor nesdílejí a raději si kupují hračky. Příslušníci jednotek SEAL proto dnes pálí z elektronických zbraní na televizních obrazovkách a Navy se může chlubit třináctkou nových lodí.

Ale až půjde do tuhého, pár mladých příslušníků SEAL na to doplatí svým životem, protože nebudou mít dostatečné zkušenosti se skutečnou střelbou v reálném prostředí, kde se kulky odrážejí přímo na člověka a kde zdánlivě neprůstřelné zdi vypadají po chvíli jako ementál. Nebudou se umět krýt před palbou, nebudou umět střílet ve stresu.

Novému vedení se střelba ostrou municí nelíbí, protože by při ní mohlo dojít ke zranění. A takové zranění může velicímu dů-

112

stojníkovi zmařit šance na povýšení. A životním cílem dnešních důstojníků není vedení jednotky, ale povýšení. Právě kvůli tomu upadl můj staromódní styl vedení a výcviku v zapomnění a právě proto se „zkušenosti“ z boje nyní nabývají na počítačových simulátorech.

V dnešní době se akce většinou plánují a provádějí podle počítačových her a statistických vzorců. To se nejdřív sejde hrstka všelijakých řídicích pracovníků a systémových analytiků, chvíli se radí (mezitím se situace na zemi pochopitelně o 100 procent změní) a nakonec střelcům milostivě dovolí, aby dokončili mizivé procento svého úkolu - samozřejmě aniž by došlo ke zraněním.

A jak plní tihle počítačové bojovníci požadavky v případě skutečných akcí? Odpověď zní ve většině případů takto: používají další hračky. Příklad? Že chcete nějaký příklad? No dobře. V dnešní době třeba neprovádějí průzkum terénu příslušníci SEAL, armádních Rangers nebo námořní pěchoty, ale dálkově ovládaná letadla bez posádky. Tyto stroje mají na břichu namontované kamery, s jejichž pomocí nasnímají zájmové území a získané informace odešlou do řídicího střediska.

Ale co se stane, když dálkově ovládané letadlo bez posádky pořídí záběry nějaké pláže, která namísto normálního písku obsahuje písek plovoucí, Vaše Čtyřhvězdičková Výsost?

Pak to bude průsvih podobný tomu v Zátoce sviní, můj synu.

A co se stane, když předseda Sboru náčelníků štábů řekne: „Prosím vás, pánové, dejte pozor, ať náhodou nesejmete nějakýho Íránce! A mimochodem, to je rozkaz, takže jestli ho neuposlechnete, budete postaveni před válečný soud!“, Vaše Šestiprýmko-vé Božstvo.

Tragédie jako ta v íránské poušti, můj chlupatý žabáku.

A co se stane, když počítače ohlásí, že moře bude klidné a nebude foukat žádný vítr, Vaše Vlajkové Blahorodí?

vVasí akce se zmocní pan Murphy z Murphyho zákonů a u pobřeží Granady se utopí čtyři příslušníci SEAL, mé dítě.

A co se stane, když jsou ministr obrany, předseda Sboru náčelníků štábů a nějaký čtyřhvězdičkový náčelník Ústředního velitelství hluboce přesvědčeni o tom, že příslušníci jednotek fVífštm'ho určení nejsou nic jiného než hrstka bláznivých kov-

°ju, a navíc se obávají, že při výcviku by mohlo dojít ve čtyři-ceti až padesáti procentech případů k nehodám, jak to předpo-

113

vidají počítače, což by bylo z politického hlediska naprosto nepřijatelné? Co se stane pak, vy hlavo všemi mastmi pomazaná?

Saddám Husajn se z toho zblázní radostí, ty zatracenej, pitoměj, bezcennej, nemyslicí kouzelníku, a v Iráku zůstane všechno při starém!

Vtom mé zlostiné přemítání přerušil líný, ospalý hlas. „Kapitáne Marcinko, vidím, že jste se svými pěstmi pořád ve formě!“

Ohlédl jsem se. Uviděl jsem známé, do zlatová zbarvené kovbojské boty - a uměl jsem zařadit i ten obličej a hlas.

KAPITOLA 9

„Na záchodě jsem vždycky sedával nejraději sám,“ řekl bez obalu LC Strawhouse, jako kdybychom byli staří přátelé. „Když jsem byl malý kluk, záchod na dvoře byl jediným místem, kam jsem mohl chodit v klidu přemýšlet.“

Mnozí z nás si už na záchod mimo dům nepamatují. Já ano. Měli jsme ho vzadu za naším prvním domem v pensylvánském Lansfordu - ten dům byl starý a zchátralý a patřil uhelné společnosti, v níž pracoval jak můj otec, tak i moji strýcové a dědeček z matčiny strany Joe Pavlik. „Měl ten váš jednu díru, nebo dvě?“

„Sakra, byli jsme moc chudý na to, abychom si mohli dovolit víc než jednu díru, Dicku - nevadí vám, když vás budu oslovovat Dicku?“ Zavrtěl jsem hlavou.

„Dobře - a vy mně říkejte prostě LC, jasný? Zkrátka tím chci říct, že chlapci, co pro mě pracují, to s tou ochranou občas trochu přeháněj, a když jim řeknu, že chci být na hajzlu sám, abych mohl přemejšlet, berou mě úplně doslova. Třeba jako Willy Bob

- to je ten, co jste ho trochu potloukl,“ vysvětloval LC Strawhouse. Pak zavrtěl hlavou. „Mladý kluci! Nevěděj, co je únosná míra a co ne. Zrovna o tý přiměřenosti jsem mluvil dneska na tom slavnostním obědě. Neslyšel jste mě náhodou?“

Sdělil jsem mu, že jsem dorazil s téměř pětihodinovým zpožděním, a proto jsem o jeho projev přišel.

Nezdálo se, že by mu to nějak vadilo. „Tak zůstaňte do zejtřka

- na banketu je nadzvednu tak, že se budou moct přetrhnout, jen aby to ve Washingtonu předělali!“

114

Asi jsem se zatvářil dost skepticky, protože se usmál oním sympatickým úsměvem, kterým si velcí byznysmeni získávají přízeň okolí, a poplácal mě po rameni. „Stavte se taky u mě! Pár lidí mi už chvíli říká, že my dva bychom se měli sejít a pořádně si popovídat!“

Zajímalo by mě, co je těch pár lidí zač. Byl jsem ale dalek toho, abych se zeptal. „Nemám nic proti tomu,“ souhlasil jsem nezávazně.

LC pokračoval ve svém monologu. „Přej máte spoustu kuráže, dokážete ztropit pěkněj povyk a vždycky splníte svůj úkol. Takový vlastnosti se mi zamlouvaj. Taky se mi líbilo, jak jste zatočil s těma tangama v Londýně. Vy jste válečník tělem i duší, Dicku, a takovejch už na světě moc není!“ „Pravých střelců pořád ubývá,“ poznamenal jsem. LC se zazubil. „To by se mohlo týkat i vás, že jo?“ Nechápal jsem, co tím myslí, a tak jsem se ho na to zeptal. „Vzhledem k tomu, že jste s Navy pořád na kordy, možná by se

vám v blízký budoucnosti hodila nějaká jiná práce. A právě proto bychom si měli promluvit - uvidíme, třeba něco vymyslíme!" „Možná ano." Zeptal jsem se, kde bydlí. Strawhouse se usmál. „Najdete mě nahoře v podkrovním apartmá - můj domov v Kalifornii to sice není, ale prozatím plně postačuje. Bude tam pár lidí, co přijdou na kus řeči. Co kdybyste se zastavil, dejme tomu, kolem desátý? Tomu mládenci u dveří jenom oznamte, že vás očekávám."

„LC, z těch vašich lidí, co postavaj přede dveřma, začínám bejt trochu nervózní!" podotkl jsem.

„Tentokrát už můžete bejt bez obav," řekl se smíchem Strawhouse. „Osobně se o to postarám!"

Sáhl vedle mé sklenice, vzal účtenku a podal ji komusi za svými zády - aniž by se jen malinko ohlédl.

Tomuhle říkám důvěra - už jenom ten fakt, že ví, že za ním někdo bude stát, je prostě k nevěře. Přesně takový druh citění a vzájemného propojení mysli jsem vždycky pěstoval ve svých jednotkách.

Rozhlédl jsem se kolem a provedl bleskurychlý průzkum terénu, protože mi připadalo podivné, že sedím u baru s pomalu nejznámějším člověkem v Americe a nikdo nám nepřerušuje rozhovor a nežádá o autogram.

Zjistil jsem, že nás obklopuje jakási ochranná bublina. Mezi námi dvěma a ostatními návštěvníky baru byly bezmála tři me-

115

try volného prostoru - všichni byli odklizeni stranou tak tiše a nenápadně, že jsem si toho všiml teprve nyní.

Poblahopřál jsem Strawhouseovi ke skvělé ochrance, což na jeho drsné tváři vyvolalo široký úsměv.

„Nabírám do služeb bývalý příslušníky Deltý a SEAL, Dicku! A oni neztrácej nic ze svého umění, protože zůstávají v rezervních složkách jednotek zvláštního určení a trénujou u mě v poušti. Navíc maj zatraceně dobrýho šéfa!"

Načež zabodl do vzduchu dlouhý ukazovák a ohnul ho směrem k nám. „Deppity Dawg, předstoupit před jednotku!"

Ze tmy se vynořila podsaditá postava ve špatně padnoucím šedém obleku s jemným proužkem a botách s tlustou podrážkou. „Ahoj, Dicku!" zahuhlal generálmajor Elwood T. Dawkins zlověstně. „Dlouho jsme se neviděli, že?"

Když jsem velel jednotce SEAL 6 druhým rokem, Dawg Dawkins se stal velitelem Deltý Force.

Za éry Charlieho Beckwithe se moji lidé pravidelně vydávali do Fort Braggu a účastnili se týdenních společných cvičení, která se skládala z nácviku osvobozování rukojmích s použitím ostrých nábojů a soutěží ve střelbě a ve slaňování z letícího vrtulníku. Závěrečnou disciplínou, při níž jsme s Charliem obvykle vedli své lidi zepředu, byla patnáctikilometrová túra po hospodách, po které následovala dvoudenní kocovina.

Jenže pak se funkce velitele Deltý ujal Dawg, který tento post získal díky tomu, že se prvním mužem Velitelství zvláštních operací na MacDillově letecké základně stal jeho rabín, čtyřhvězdičkový předpisový sráč a vzorný služebník vlády Spojených států jménem Jacques Malone, jenž svého chráněnce odměnil za věrné služby a jmenoval ho do čela Deltý.

Během několika dnů se nálada ve Fort Braggu změnila tak prudce, jako kdyby se nad základnou najednou zataáhla obloha. Dawg patřil k těm důstojníkům, kteří strávili víc času ve štábu než na bitevním poli - ve Vietnamu pobýval necelých šest měsíců, z toho přímo na frontě pouhých osm týdnů - a nepřemýšlel jako pravý válečník. Jako velitel Deltý si se mnou i s veliteli ostatních jednotek zvláštního určení vyměňoval daleko méně informací než Charlie. Až se nám začínalo zdát, že nás považuje za své nepřátele, a ne za své kolegy.

Víte, přátelé, v tom je určitý problém. Příslušníci jednotek zvláštního určení musí držet pohromadě, protože se už tak

116

nacházejí ve značně nevýhodném postavení. Konvenční složky ozbrojených sil - a nezáleží na tom, zda se jedná o armádu, válečné námořnictvo, námořní pěchotu nebo letectvo - totiž nemají požirače hadů všech barev, proužků a znaků příliš v lásce.

Další věc: vždycky jsem zastával ten názor, že jako příslušníka jednotek zvláštního určení mě v budoucnu

nečeká nic jiného než práce v terénu. Ke svým šrámům z boje se proto hrdě hlásím. Nikdy jsem netoužil po admirálských hvězdách tak, jak po nich prahnou jiní. Když jsem byl kdysi obyčejný řadový příslušník ženijních potápěčů, řekl jsem jednomu čtyřprýmkari, že raději budu velitelem družstva u ženijních potápěčů než admirálem, protože tak udělám víc práce a zažiju větší legraci. Když jsem se pak stal důstojníkem, domníval jsem se, že tou nejvyšší metou, jaké mohu v životě dosáhnout, je vedení jednotky SEAL. Bůh se ke mně zachoval milostivě a poskytl mně tuto příležitost ne jednou nebo dvakrát, ale víc než pětkrát.

Ale Dawg Dawkins, jak jsem poznal v okamžiku, kdy se ujal velení Deltě, si žádné jizvy z bojů neodnesl. Jediné, po čem toužil, byly hvězdy.

Náš vzájemný vztah se vyjasnil chvíli potom, co neochotně přijal můj návrh na uspořádání závodů podobných těm, které jsme dělávali s Charliem. Po měsíci dohadování jsem odletěl s četou svých nejlepších střelců do Braggu a týden jsme soupeřili s hochy z Deltu.

Až do posledního dne byl stav nerozhodný. Závěrečnou disciplínou měl být dynamický průnik do místnosti v pětipatrovém cvičebním objektu Deltu, samozřejmě za použití ostrých nábojů. Role rukojmích jsme se po způsobu britských SAS ujali my s Dawgem. Teorie totiž říká, že pokud člověk nesnese, aby jeho muži stříleli těsně kolem něj, nemůže jim chtít velet.

Podle pravidel jsem scénář pro Deltu sestavil já a Dawg učinil totéž pro Šestku. Jelikož hosté vždycky začínají, šli jsme jako prv-n* na řadu my. Dostali jsme vcelku tradiční úkol: osvobodit tři Rukojmí, která v kanceláři v horním patře budovy velvyslanectví drželo šest teroristů. Zaujal jsem spolu s Dawgem určené místo na podlaze vedle psacího stolu a čekal jsem. Upřímně řečeno, celá akce byla jenom obyčejnou variací útoku SAS na Bránu princů

Londýně, a protože moji muži vyzpovídali příslušníky SAS, kteří e teto ^ce zúčastnili, neměli by mít žádné problémy.

117

Předběžný průzkum provedli dobře. Navrtali stěny a rozmístili miniaturní kamery, aby zjistili, kde se kdo nachází. Skrz zdi a průrazy protáhli mikrofony, kterými „tanga“ sledovali.

Pak, když si všechno ještě dvakrát až třikrát překontrolovali a strčili pana Murphyho pod zámek, slanilo jedno družstvo ze střechy a za pomoci třaskavých granátů a slzotvorného plynu vniklo dovnitř okny, zatímco druhé družstvo vyhodilo do vzduchu dveře. Celá akce trvala od povelu „Start1/“ pouhých sedm vteřin. Potom přišla na řadu Delta. Předložil jsem Dawgovi opravdovou „lahůdku“: pět teroristů a tři rukojmí na palubě letadla Gulf stream-III. Byl to pěkně nepříjemný scénář, neboť uvnitř trupu gulfstreamů není moc místa a přepadové komando se musí potýkat se sníženou viditelností - a tím pádem se jeho členům hůř mívá. A abych jim to ještě vylepšil, usmyslel jsem si, že dva tangové a jedno rukojmí budou ženského pohlaví.

Proč by v tom měl být takový problém? Protože ať jsou příslušníci speciálních jednotek sebevíc trénovaní a sebevíc zkušení, vždycky je pro ně těžší zastřelit ženskou než chlapa. Tangové to dobře vědí - a teroristky si proto vedou mimořádně úspěšně, protože těch pár desetin vteřiny, na které člověk při spatření ženy zaváhá, jim bohatě stačí k tomu, aby ho poslali na onen svět.

Dawgovi muži se navíc budou muset během zlomku vteřiny rozhodnout, která z trojice žen je rukojmí a které dvě patří k tangům. Neřekl jsem jim, že ty dvě (ve skutečnosti figuríny) nebudou mít u sebe střelné zbraně, ale malá elektronická odpalovací zařízení.

Moji lidé zvládli role tangu dobře. Rychle nás od hlavy až k patě prohledali a hádejte, co našli v Dawgových šatech? Miniaturní vysílačku!

Sakra - tohle je jasné porušení pravidel! Ale u jednotek zvláštního určení žádná pravidla neexistují. A tak dřív než se Dawg zmohl na slovo, jeden můj drzoun, vrchní lodní mistr s vlasy barvy mědi, jemuž budu říkat Dva psi, vysílačku tiše a rychle stopil pro své potřeby.

Z výrazu v jeho tváři mi bylo hned jasné, co zamýšlí. Použije vysílačky k tomu, aby protivníkovi předal falešné informace. V lásce a ve válce je dovoleno všechno - a při sestavování plánu na osvobození rukojmích se musí počítat i s případnými dezinformacemi.

118

Nepraví tangové nás přivázali čelem dopředu na sedadla. Naproti nám umístili figurínu, která

představovala terorist-ku s odpalovacím zařízením v ruce. Za Dawgovou hlavou sedělo na sedadle otočeném směrem k zádi rukojmí - další figurína, v ruce tentokrát s malou obdélníkovou kabelkou. Přímo za mnou seděla druhá „teroristka“. Ta držela odpalovací zařízení, které připomínalo větší dámskou kabelku, ve svém klíně.

Průzkum terénu trval střelcům z Deltý pouze necelou půlhodinu. To je velmi krátká doba. Připadalo mi, že se spíš spoléhají na informace, které dostávají vysílačkou. Jenže ty jim nepředával Dawg, ale vrchní lodní mistr Dva psi.

Ted si asi říkáte, jak to, že nepoznali rozdíl mezi hlasem svého velitele a hlasem mého vrchního lodního mistra. Musíte si uvědomit, že tyhle miniaturní mikrofony bývají obvykle ukryté za několika vrstvami oblečení a ty hlas mluvčího značně zkreslují. Vysílání je kromě toho často přerušované. Nejedná se zkrátka o informace, na kterých by bylo možné stavět -jde jen o pomocné údaje, které vám lépe osvětlí dané prostředí.

Pak zaútočili. Prásk! Oknem a průlezy vletly dovnitř třaskavé granáty. I přes chrániče očí a uší jsem byl najednou slepý a hluchý. Věděl jsem, že kdybych si na uši nevzal nic, praskly by mi od té rány bubínky. Zpočátku si počínali dobře - rozdělili se tak, jak byli zvyklí. Potom se mně dostal pod brýle slzotvorný plyn a oči se mi zalily slzami. Proto jsem mohl jenom poslouchat, jak pálí krátkými dávkami ze samopalů. Do prdele! Jedna z dávek prolétla sedadlem mezi mnou a Daw-gem a pravé rameno a krk mě začaly pálit jako čert. Nějaký idiot mě postřelil!

Za pár vteřin bylo po všem. Příslušníci obou jednotek přinesli dovnitř ventilátory, aby s nimi odvětrali slzný plyn, a přivedli zdravotníka. Dozvěděl jsem se, že kulka našťěstí nezasáhla žádné šlachy, kosti ani nervy, pouze prolétla masem na krku a zanechala po sobě ošklivou a bolestivou díru. A i když to šíleně bolelo a krvácelo, nebylo to nic vážného -později to vyléčím několika dvojitými dávkami doktora Bom-beje sledem.

Za daleko závažnější jsem považoval skutečnost, že Dawgovi l&é „zabili“ ono ženské rukojmí a zachránili figurínu s odpalo-

119

vacím zařízením. Jistě, kdyby ten pitomec, který úplně minul „teroristku“ a namísto do ní našil dávku do mého krku, byl od SEAL, patrně bych ho zabil. Ale tenkrát jsem měl na své lidi větší nároky než na kluky z Deltý.

Dále jsme se museli zabývat otázkou, proč tak vyhořeli. Jednou z příčin byly bezpochyby nesprávné informace, které jim ukořistěnou vysílačkou podsouval hlavní lodní mistr Dva psi. Místo aby se hoši z Deltý plížili a slídili a opatřili si informace namáhavým, leč spolehlivým způsobem, vzali to zkratkou - a zabloudili. Vzpomínáte si, jak jsem říkal, že jim ten průzkum trval nějak podezřele krátkou dobu? Dawg zuřil. Závěrečná disciplína se mu vůbec nezamlouvala. Trval na tom, že si to celé musíme ještě jednou zopakovat, aby jeho lidé mohli dosáhnout lepších výsledků.

Já jsem byl ovšem proti. Snažil se podvádět a my jsme ho přistihli a zaživa skalpovali. A tyhle akce měly kromě toho co nejvíc připomínat reálné situace - a při nich žádná možnost opravy neexistuje.

Svůj názor jsem dal Dawgovi najevo svým obvyklým diplomatickým způsobem. „Jdi do prdele, sráči - prohrál jsi a hotovo!“

Jistě si dovedete představit, že od té doby si už Šestka s Deltou nezatrénovála. A Dawg? Ten si kolem sebe vybudoval přímo impérium. Za časů Charlieho Beckwithe byla Delta malou a efektivní jednotkou sestávající z 200 střelců. Když velitelský post opouštěl Dawg, sloužilo v Deltě 475 příslušníků v přímém výkonu služby a dalších 300 příslušníků jako pomocný personál. Jednotka se hemžila samými byrokraty, kteří sepisovali stovky zbytečných hlášení, analýz a studií, které jim měly pomoci k postupu do vyšších funkcí. Na pár lidí ale musel Dawg přece jen udělat nějaký dojem, protože dostal hvězdu. Svou kariéru nakonec završil jako generálmajor pověřený vedením Velitelství zvláštních operací ve Fort Braggu. A když po mně tenkrát na sklonku osmdesátých let začala jít Navy, generálmajor El-wood T. Dawkins se postaral o to, aby NIS měla přístup ke všem nelichotivým informacím, které o mně byly v záznamech Velitelství zvláštních operací k nalezení.

Dost zestárnul. Z kdysi statné postavy se stala postava zavalitá - byl to ten lojovitý vzhled člověka, který se věnuje daleko víc slavnostním večerům než pravidelnému cvičení. Tento fakt ještě

120

víc zdůrazňoval původní krátký vojenských sestřih, i když nyní už ze šedých a řídnuoucích vlasů. Udělal krok a podal mně ruku.

Podíval jsem se na ni, ale to bylo všechno.

Strawhouseovo kojoti obočí vylétlo o patnáct centimetrů nahoru. „Panejo!“ utrousil. „Vy dva asi máte na co vzpomínat!“

„Každej jsme měli svoje vrtochy!“ poznamenal Dawg suše. Na chvilku se odmlčel a pak řekl: „Slyšel jsem, že teď zase zabíjíš rukojmí ty, Dicku!“

Tohle rýpnutí jsem nemohl nechat bez odezvy. „Zlikvidoval jsem nějakýho zasranýho neznámýho chlapa, kterej mával nějakou zasranou pistolí! Ty musíš fakta vždycky nějak překroutit, že, Elwoode?“ Potom jsem se otočil zpátky k baru a dopil svůj bombě j.

Dawg našpulil rty. „Jenže je tady jistá zasraná skutečnost, ty parchante!“ zahuhlal. „Moji přátelé v Pentagonu tvrdí, že za ten úlet půjdeš před válečnej soud - a že jako svědek obžaloby vystoupí ministryně námořnictva !“

Je si tím tak jistý? Ale jsem rád, že si to myslí, protože, jak dobře víte, vážení čtenáři, to já jsem tuhle dezinformační nálož, tuhle krásnou návnadu stvořil a nechal zakopat do Intelinku.

S potěšením jsem proto vítal možnost hovořit osobně alespoň s jedním z těch lidí, kteří se potulují po zakázaném území. Ale navenek jsem na sobě nedával nic znát a tvářil jsem se zcela lhostejně. „Mně je úplně fuk, co tví přátelé v Pentagonu říkají! Stejně se pletou! Já už v Navy nejsem - před třemi dny jsem z ní odešel!“

Z výrazu v Dawgově odporném obličejí jsem vyčetl, že jsem ho překvapil.

Stejně tak jsem překvapil i LC Strawhouse. Ale kalifornský multimilionář nepatřil k lidem, kteří zůstávají překvapení dlouho. „A nemáte co dělat, Dicku? Víte, já obvykle neberu nikoho, kdo nemá aspoň jednu hvězdu. Po pravdě řečeno, mám kolem sebe tolik hvězd, že si připadám jako v planetáriu. V současný době pro mě pracuje...“ začal počítat na prstech, „... celkem dva-^dvacet hvězd, včetně dvou bejvalejch předsedů Sboru náčelníků štábů. A pár jich je na cestě - jen co odejdou do výslužby!“

Pak se na mě zařádl pohledem, z něhož se mi ježily chlupy

La zátylku. „Ale ve vašem případě bych možná udělal výjim-

u- Otočil se k Dawgovi a usmál se na něj tak, jak se zločinci ve westernech usmívají na rolníky, těsně předtím než jim vydran-

121

cují, vyvraždí, znásilní a vypálí celou vesnici. „Elwoode, dej Dickovi vizitku - tu s tím soukromým číslem, aby se s náma mohl kdykoli spojit!“

Dawg zajel rukou do kabátu, vytáhl navštívenku s vyraženým písmem, uchopil ji mezi dva prsty a podal mně ji.

Má matka Emílie mě naučila zdvořilému chování. Proto jsem Dawgovi řekl: „Polib mi mnohokrát!“, vzal jsem si od něj navštívenku a podíval jsem se na ni. PAJAR INDUSTRIES, LA QUINTA, KALIFORNIE, hlásalo písmo.

Není nad to, když jednotlivé kusy skládky začínají zapadat do sebe! Zastrčil jsem si kartičku do kapsy u košile.

„Kdyby byl u nás doma, určitě by bylo veselo, že, Elwoode?“ prohlásil LC Strawhouse, zazubil se a zabodl mně do hrudi palec. „Tak nashle zejtra, Dickie!“

Cestou zpátky jsem si zavolal z telefonního automatu, ačkoli jsem dal Knězi své slovo, že nechám svou bezpečnostní síť na pokoji. Knězova žádost, abych tak učinil, byla logická - vždyť došlo k porušení bezpečnostních předpisů. Jestliže Dawg Dawkins dokáže číst přísně tajné zprávy, nerad bych riskoval sebemenší možností odhalení.

Ale o bývalých námořnících se Kněz nezmiňoval. Abyste věděli, milí přátelé, ona totiž v zemi existuje taková uzavřená malá síť bývalých spolubojovníků z jednotek ženijních potápěčů a SEAL, kteří spolu komunikují telefonem a faxem. Jsou to veteráni z druhé světové války, válek v Koreji a ve Vietnamu nebo kamarádi z časů války studené - nenápadní hrdinové, jejichž většinou přísně tajné akce zůstaly dosud skryté před senzace-chtivými novináři a spisovateli. Tito lidé jsou také nadále vázání mlčenlivostí a

o své minulosti mluví jen mezi sebou.

Patří sem například tvrdí žabáci, kteří v padesátých letech za-minovávali severokorejské přístavy a likvidovali komunistické generály a v šedesátých letech lovíli šifrové knížky potopených sovětských jaderných ponorek a zneškodňovali ostré jaderné zbraně, které spolu se sestřelenými bombardéry B-52 padaly do moře. Někteří z nich přešli od ženijních potápěčů k admirálu Hymanu Rickoverovi a podíleli se na jeho tajných projektech. Další zase zmizeli v CIA nebo v jiných, ještě tajnějších organizacích. Osobně se příliš často nevidají, ale zůstávají spolu ve spojení.

Cleny této sítě se stalo i několik málo - a když říkám několik málo, tak myslím opravdu několik málo - bývalých důstojníků.

122

Naprostou většinu této neoficiální společnosti někdejších žabích mužů však tvoří bývalí příslušníci jednotek z východního pobřeží - velitelé čtí typu mého velitele čety z 22. jednotky ženijních potápěčů Eva Barretta, lodmistři a další poddůstojníci, kteří své svěřence drželi na uzdě metodou takzvaných „skalisek a mělčin“. V rámci této starodávné výchovné metody se na zlobivá dítka namísto písemných hlášení používala rychlá noha v těžké kanadě nebo pořádná rána do žeber. A věřte mi, že to fungovalo lépe než jakákoli jiná forma byrokratického trestu - a vyrůstali potom lepší námořníci. Já sám jsem byl vychováván touto metodou také.

Vytáhl jsem z náprsní tašky tenký adresář, vhodil jsem do otvoru příslušný počet mincí a vytočil číslo.

Slyšel jsem, jak telefon na druhém konci vyzvání. Jednou, podruhé, potřetí. Pak se ozval typický žabácký chraplavý hlas: „Haló?“

„Kastrole, ty seš ale pitomec - nic než hloupej, zsranej, za-bedněnej pitomec!“

Ze sluchátka se okamžitě ozval výbuch smíchu. „Hahaha, Shni-lej Richard - už dlouho jsme se neslyšeli!“

Pořád seš až po krk ve sračkách?“

Zanechal jsem v hotelu vzkaz, že jsem přes noc pryč, vypůjčil jsem si auto, po 1-75 jsem projel moderními předměstími Detroitu - Royal Oakem, Birminghamem a Pontiakem - a pokračoval jsem do Flintu, kde se velká mezinárodní dálnice stáčela k severu. Pokud bychom se na tvar státu Michigan dívali jako na pravou ruku obrácenou dlaní vzhůru, pak hned u kořene palce leží město Saginaw. Pár kilometrů za ním jsem sjel z dálnice na dvoupruhovou státní silnici a jel po ní asi dvacet kilometrů směrem na severozápad. Na křižovatce se stopkou jsem odbočil doleva na asfaltovou okresní silnici, která se vinula rozlehlými poli a přes říčky a potoky zhruba na západ.

Na těch polích se v sezóně určitě pěstovala vojtěška, obilí, ku-kuřice a sójové boby. Ted' však byly lány nejspíš pusté a ze zorané půdy patrně tu a tam vykukovaly zbytky úrody. Tohle všechno jsem si jen domýšlel, protože v té tmě jsem neviděl nic. Nad Wavou jsem měl černou noční oblohu a uvnitř pokyny, kterými jsem se řídil. Ohlédl jsem se. Silnice za mnou zůstávali prázdná. Jestli mě někdo sleduje, tak jede se zhasnutými svět-

123

V nejbližší levotočivé zatáčce jsem pro jistotu zastavil, zhasl světla, pustil si rádio a čtvrt hodiny čekal.

Když kolem mě nic neprojelo, pokračoval jsem v cestě a dojel jsem do malého městečka s nevyslovitelným indiánským jménem a jedinou ulicí se zchátralými, zabeďněnými obchody a rozpadajícím se chodníkem. Pomalu jsem tou ulicí projel. Po dalších třech kilometrech jsem odbočil na asfaltovou silnici a po osmi kilometrech jízdy směrem na sever jsem dorazil do města, které neslo název Charity. Střed města tvořila zavřená čerpací stanice s holými betonovými deskami, na nichž kdysi stávaly stojany, a prázdná výloha, ve které bývaly vystavené farmářské potřeby. Těch několik domů postavených kus od silnice neslo viditelné stopy času a místních krutých zim.

Jel jsem povolenou rychlostí čtyřicet kilometrů za hodinu, když vtom se ve světle reflektorů objevila obrovská bílá kotva zasazená do betonu. Na jejím konci byla přimontovaná dřevěná poštovní schránka. Hned za kotvou jsem odbočil doleva a najel na šterkovou příjezdovou cestu, která vedla podél menšího bílého dřevěného stavení, které kdysi patřilo Kastrolovým rodičům. Před domem stál naleštěný šedý čtyřdvéřový buick neurčitého stáří.

Za pootevřenými dveřmi u předního vchodu mě čekala lednice plná ledového piva a vřelé objetí Kastrolových medvědích tlap. Za přezdívku „Kastrol“ mohou velké uši, které mu odstávají kolmo od

hlavy. Navíc jméno Aloysius Sean Sullivan není jaksi to pravé, čím by se mohl člověk u ženijních potápěčů v padesátých letech chlubit. Zejména pokud by chtěl dokončit rekvalifikační kurz - ten předcházel dnešnímu základnímu výcviku ženijních potápěčů a jednotek SEAL - živý.

Kastrol žije už docela sám. Žena mu umřela a děti se odstěhovaly do Texasu a Kalifornie. Proč nešel s nimi a neváli se někde na sluníčku nebo nehraje golf? Protože tady vyrůstal, a kdyby odtud znovu odešel, padla by na něj klatba. Před víc než půl stoletím se vydal na moře. Po jedenadvaceti letech služby odešel do penze, vrátil se do Michiganu a začal pracovat v Detroitu jako místní policajt. Po dalších patnácti letech tuto práci opustil a vrátil se sem, aby zde dožil zbytek svého života.

Všiml jsem si pečlivě uklizeného obývacího pokoje, čisté, nablýskané kuchyně a pokojíku pro hosty, ze kterého si Kastrol

124

r

udělal svou pracovnu - na vlastnoručně vyrobeném psacím stole spočíval telefon, počítač a fax.

Jen tak pro legraci jsem hodil na pevně napnutý přehoz na posteli čtvrták. Vylétl půl metru do vzduchu, čemuž Kastrol jen pobaveně přihlížel. Starý námořník se holt nezapře.

Dokonce i ve svých pětapadesáti letech měl pořád onu typickou kývavou chůzi námořníka (dlužno dodat, že Kastrol mi svou postavou vždycky tak trochu připomínal Pepka Námořníka). Po vřelém přivítání zapadl do ošoupaného křesla a prohrábl si husté zrzavo-bílé vlasy. Sedl jsem si na kraj pohovky. Kastrol nakrájel na talíř kousky ementálu, zabodl do nich párátka, přisypal k nim suchary a položil je na konferenční stůlek přede mnou. Vzal jsem si kostku sýra, dal ji na suchar a to celé jsem si naráz strčil do pusy. Nakonec jsem všechno spláchl douškem piva.

Kastróla jsem viděl moc rád. Představoval pro mě tu Navy, do jejíž služeb jsem se dal v sedmnácti letech - tradici svázané spojenectvím dřevěných lodí a železných mužů a ne naopak, jak je tomu dnes.

Kastrol Sullivan se stejně jako většina nižších velitelů jeho éry řídil takzvaným Barrettovým Prvním zákonem moře, který v podstatě říká, že všichni bychom měli předávat své znalosti a tradice dalším generacím námořníků. Lidí, kteří tento zákon ctí, v současné době mnoho není. Ale v časech, v nichž sloužil Kastrol Sullivan, to bylo v Navy samozřejmostí.

Kastrol tiše seděl a dal mi dvě piva času na vydechnutí. Když už to ticho nemohl vydržet, naklonil se v křesle dopředu a trochu nedůtklivě se zeptal: „No dobře, Shnilej Richarde, co tě teda, sakra, trápí?

Nejel jsi přece tak daleko jenom proto, abys mně tady žral sejr z Wisconsinu a chlatal pivo ze supermarketu!"

Těsně před polednem jsem byl zpátky v Detroitu. Hlodavec s Aligátorem už na mě čekali se spoustou novinek. Přesněji řečeno, čekali na mě s velkým voňavým pytlek tradičního detroi-ťského pokrmu - párku z hovězího, vepřového a bůhvíjakého ještě masa, s hromadou chilli omáčky, hořčice, koření a cibule v gumové rozplizlé housce. Dáte si dvě a máte dost přírodního Metanu na to, abyste celý týden nemuseli doma topit. Já jsem, jakožto opravdový milovník přírody, snědl hned tři. Pak jsem se, protože mně hoši chtěli ukázat, nikoli říci, co objevili, uvelebil na zadním sedadle vypůjčeného auta a nechal se odvézt do

125

Ypsilanti - přičemž po celou cestu musela být samozřejmě stažená všechna okna.

Na základním kameni velitelství Národní gardy v Ypsilanti byl vytesaný rok 1958. Obrovská a ošklivá jednopatrová budova byla postavena v jakémsi pseudostředověkém slohu. Levné červené cihly občas přerušovaly bloky šedého kamene a hradovitou konstrukci podtrhovalo cimbuří a čtyři věže se střelnými zuby. Celkový dojem pochopitelně narušovala četná graffiti na zdech. Okolní pozemek obklopoval drátěný plot. Před hlavním vchodem držela němou stráž dvě protitanková děla ráže 20 mm z doby války v Koreji, mezi nimiž čněl k nebi oprýskaný vlajkový stožár.

Při příjezdu jsem si všiml několika dvoutunových nákladních vozů s korbami zakrytými plachtou, které stály bez ladu a skladu na nerovném parkovišti vzadu za objektem. Nechali jsme auto stát o kus dál, abychom nevzbudili pozornost, a došli jsme k hlavnímu vchodu pěšky. V prosklené vývěsce visel rozpis služeb. Ačkoli původně zde měl být muniční sklad Národní gardy, dnes objekt sloužil ke dvěma účelům, a to jako místní velitelství 6. pěší divize Národní gardy státu Michigan a zároveň jako muniční sklad

Armády USA.

Zabral jsem za kliku u vchodových dveří. Bylo zamčeno. Přitiskl jsem nos na sklo. Uvnitř nesvítla žádná světla.

Aligátor s Hlodavcem mě odvedli dozadu. Prokličkovali jsme mezi nákladními auty a došli k zadnímu plotu. Byl dva a půl metru vysoký a navrchu neměl dokonce ani obvyklý ostnatý drát. Podíval jsem se před sebe. Za nákladními auty jsem uviděl ohromný oplocený autopark, v němž stála bez jakéhokoli dozoru hromada velkých tahačů s návěsy.

Hlodavec ukázal na zem. Podíval jsem se dolů. „No a?“

Zavrtěl hlavou. „Musíte koukat trochu lip, kapitáne!“

Vtom jsem to uviděl. Směřem k plotu vedly nenápadné, ale jasné stopy po dvojitých pneumatikách. U plotu koleje nekončily, ale pokračovaly dál za něj.

Ustoupil jsem o krok dozadu, obrátil jsem se a začal zkoumat půdu kolem. Pak jsem si prohlédl plot a pomalu se vydal zpátky k budově. Pohyboval jsem se jako průzkumník, což znamená, že jsem si bedlivě všímал všeho kolem sebe.

U objektu jsem se zastavil a zadíval se na okraj střechy. Když jsem spatřil to, co jsem hledal, sklopil jsem zrak k zemi a pečlivě

126

jsem prozkoumal makadamový povrch. Potom jsem odkrokoval vzdálenost k zadní zdi objektu. Špatně, takhle to nejde. Došel jsem k prostředku budovy, kde se nacházela těžká ocelová posuvná vrata, zabezpečená petlicí a visacím zámkem a příznačně ozdobená nastříkanou bílou korunou, a opakoval jsem předchozí činnost.

Centimetr po centimetru jsem se posouval doprava, dokud jsem nepokryl celý prostor ode dveří až po pravý zadní roh. Pak jsem provedl totéž na levé straně. Zde jsem se musel vyhýbat úlomkům skla a dalšímu odpadu a dávat dobrý pozor, abych něco nepřehlédl.

Zhruba po půlhodině soustředěného úsilí jsem se vrátil k plotu, překontroloval úhly a pokračoval v obhlídce. Po dalších čtyřiceti minutách jsem už měl všechny kousky skládanky pohromadě a mohl jsem z nich sestavit následující obraz událostí:

- Někdo, kdo neumí příliš dobře střílet, rozbil prakem obě sodíkové výbojky, které osvětlovaly parkoviště. Důkazy střelcovy špatné mušky držím v ruce - devět kuličkových ložisek. Střílelo se teprve nedávno, protože ložiska nebyla dosud pokryta ani rzí, ani špínou.
- Někdo, kdo se velmi dobře vyzná v maskování, velice mazaně zaparkoval dva nákladní vozy na zdánlivě náhodných místech. Ve skutečnosti ale obě auta perfektně kryla prostor u zadního vchodu před pohledem z ulice.
- Někdo odstranil šroubové spoje, které držely třímetrové části plotu na místě, a nahradil je provázkem, který lze během několika vteřin rozvázat.
- Mezi tyče plotu nacouval nějaký nákladní vůz se dvěma zadními osami.
- Všechny výše uvedené úpravy objektu se odehrály v době, kdy v nedalekém Detroitu pobýval LC Strawhouse. To je ale náhoda, co?

Když jsem se s těmito poznatky svěřil Aligátorovi a Hlodavcovi, oba muži přikývli na znamení souhlasu. Rozhrábl jsem špičkou boty povrch parkoviště a zeptal se: „Co je uvnitř?“ Bral jsem jako hotovou věc, že se tam už vloupali.

„Národní garda má svoje zbraně a munici ve vlastních skladech,“ řekl Hlodavec. „Ale ty nejlepší kousky patří armádě-“

127

kům. V bednách tam mají asi tři tucty lehkejších minometů jeden-aosmdesátek a asi padesát em-šedesátek, k tomu patnáct až šestnáct set em-šestnáctek, pět set starejších beret M-92 a spousty munice - sto padesát tisíc nábojů ráže 7,65, sto tisíc nábojů ráže 9 milimetrů, sto beden s třaskavejma, slzotvornejma a fosforo-vejma granátama, několik set nábojů do minometů a pět set plechovek nábojů ráže 5,56/

„A nikdo to nehlídá, co?“

Aligátor zavrtěl hlavou. „Cesta ke všem skladům je zabarikádovaná - taky dobrá práce! Teprve zblízka

je vidět, že ty zámky jsou otevřeny."

„Všechno je nachystané na cestu," dodal Hlodavec. A ten o těchto věcech ví své, neboť dokáže sehnat cokoli, od poloautomatů až po C-5.

„A po nějakém zabezpečení ani stopa, že jo?"

Aligátor rozhodl rukama a pokrčil rameny. Samozřejmě.

Počkat, tohle by vás nemělo nějak překvapit! Dovolte, abych vám nastínil, jaká situace panovala na poli bezpečnosti ke konci roku 1995:

- Ministerstvo energetiky jaksi postrádá dvaadvacet kilogramů obohaceného plutonia. Malé nedopatření.

- Ministerstvu obrany zřejmě zmizelo z očí jedenáct alf - vzpomínáte si na ně, že? Jsou to přenosné jaderné zbraně, které měli příslušníci jednotek zvláštního určení v případě potřeby dopravit do týlu nepřítele. Je nám líto, přátelé!

- Lidé zodpovědní za likvidaci našich chemických a biologických zbraní někde ztratili 276 kontejnerů s nejrůznějšími nervovými plyny, včetně sarinu (velice nebezpečného nervového plynu, který byl před pár lety použitý proti cestujícím v tokijském metru), jeho ještě nebezpečnějšího bratrance ta-bunu a dalších dvou nových přísně tajných látek s označením TSB-12 a SRQ-44. No co, nikdo není dokonalý!

Takže vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, proč by se měla armáda, sakra, obtěžovat s hlídáním nějakých pár tisíc kusů zbraní a půl milionu kusů munice?

Po přečtení těchto řádků se člověk hned cítí bezpečněji, že?

Přitom docela přesně vím, co si lidé, kteří se chystají objekt vyloupit, myslí: mají za to, že si můžou nabrat třeba stovku nebo

128

- dvě M-16, několik desítek pistolí, pět minometů a pár kulometů M-60 a bude trvat celé měsíce - možná i roky - než ty ztráty někdo odhalí.

Proč? Za prvé proto, že nikdo neprovádí fyzické inventury, při kterých musí velitel přepočítat každý šroubek a každou matičku, každou zbraň a každický náboj, které má jeho jednotka k dispozici. Tato činnost stojí spoustu času a úsilí. A pokud něco chybí, nastává nekonečné papírování. Takové inventury se tudíž provádějí jen zřídka - a ani zjištění generální inspekce, že se kradou zbraně, s tím nic nenadělá. Všichni dál vědí, že pěchotní složky Národní gardy nepoužívají minomety a kulomety příliš často. Vždyť taková jedenaosm-desátka má dostřel 5800 metrů a kulomet M-60 dostřelí až na 1100 metrů. Těžko se tak některá z těchto zbraní může vzít na čtvrtletní cvičení, která se konají zpravidla na nějaké dvouset-metrové střelnici. Výjimkou jsou čtrnáctidenní bojová cvičení, při nichž se jedenkrát v roce stěhují celé divize na jih do Georgie nebo někam na sever, kde jsou základny s dostatečným prostorem pro střelbu ze všech zbraní.

Někdo se zkrátka chystá tohle skladiště vybít a já chci být u toho, až se tady objeví.

Je načase svolat vojsko. V jedné prodejně mobilních telefonů jsem proto použil Visa kartu na falešné jméno a zakoupil tři motoroly. Jakmile byly aktivované, hned jsem z jedné z nich zavolał na Divoké panství.

Ve sluchátku jsem uslyšel hlas Stevieho Wondera. „Ano?" Není ten technický pokrok báječný? „Polib mi prdel, ty sráči!" Z druhé strany zazněl smích. „To samý platí o tobě!" „Dostal jsi ode mě tu zprávu?" Od Kastrolova jsem totiž Wonde-rovi poslal několik krátkých zpráv, které měl rozházet po Inte-linku.

„Jo - všechno je zařizený!"

„To je dobře." Nařídil jsem mu, ať poklusem sebere všechny ostatní a přijede s nimi sem, protože to tady začíná být docela zajímavé. Když jsem mu pak řekl, co má ještě udělat, vychrlil na mĚ pár jaderných slov a zavěsil.

Potom jsem zavolał Kastroloví a dal mu číslo na svého nového pobila. Kastrol si ho poznamenal a hned mi začal klást otázky, jastinil jsem mu situaci a on přislíbil, že během dvou hodin bl*deunás.

129

Nabádal jsem ho, ať nikam nejezdí, ale nedal si říci. Cituji doslova: „Někdy se chováš tak debilně, že naprosto chápu, proč z tebe udělali důstojníka, a ne velitele družstva! Copak ti, do prdele, nikdo nikdy nevysvětlil, jak se, kurva, říká „ano, pane?!"

Dvě vteřiny jsem o tom uvažoval a nakonec jsem dospěl samozřejmě k názoru, že jeho přítomnost může být pro nás jediné prospěšná. Jako bývalý policajt totiž zná zdejší hřiště a také většinu hráčů. A navíc má obrovský sejf plný zbraní a zbrojní průkaz.

Toto téma jsem pochopitelně nemusel nadhazovat. „Touhle maličností si neračte kormoutit ten svůj odporný ksicht, pane Shnilý Richarde! Jasně že ty hračky vezmu s sebou!”

Cestou v autě jsem zavolal na severovirginské číslo, které mi dal Kněz. Když se ve sluchátku ozval ženský hlas, řekl jsem smluvené heslo. Žena na druhém konci neřekla nic, ale za pár vteřin jsem uslyšel vyzvánění.

Po čtvrtém zazvonění mi do ucha zazněl Knězův hlas. „Ahoj, Dicku! Jaké je skóre?”

Jelikož jsme spolu mluvili po otevřené lince, nemohl jsem být příliš konkrétní. Sdělil jsem mu, že hodláme hlídat armádní skladiště v Ypsilanti, což považoval za dobrý nápad. Ze způsobu, jakým se mě ptal, jsem poznal, že si vše ukládá pečlivě do paměti.

Když jsem skončil, na chvíli se odmlčel a pak se zeptal: „Potřebuješ něco?”

No to je mi otázka! Na tuhle akci budu potřebovat balík peněz.

To prý není žádný problém, dozvěděl jsem se, Kněz zajistí, aby Wonder na letišti obdržel nějakou hotovost. Ještě něco? Někaké konkrétní poznatky?

To si piš, že nějaké konkrétní poznatky mám, a všechny se týkají jistého LC Strawhouse! pomyslel jsem si. Nahlas jsem ovšem neřekl nic, pouze jsem oznámil, že se ozvu později, a zavěsil jsem.

Aligátor mě mezitím dovezl do Detroitu. Jako hlídka zůstal na místě Hlodavec - mi raton en la hierba, přesněji řečeno en el apar-camiento, čili má myška na parkovišti. Aligátor mě vyhodil u hotelu a spěchal zpátky za ním. Brzy se k oběma zvířatům připojí ještě starý žabák. To bude ale zvířecí!

A já? Já si dám sprchu a převléknu se. Abych nevyšel ze cviku, čeká mě dnes večer další šelma.

130

KAPITOLA 10

Ve 22.25, tedy zhruba o půl hodiny později, jsem stál ve speciálním hotelovém výtahu, který obsluhoval týž urostlý mladík, jehož jsem si podal den předtím na záchodě. Tentokrát už nevypadal tak bezvadně - měl ovázané pravé zápěstí, zalepený nos, rozseknutý ret, rudozelené modřiny ve tváři a v elegantním střihu díru, kterou mu vyholil lékař z pohotovosti, aby mu mohl zašít ránu nad uchem - počet stehů jsem podle velikosti obvazu odhadoval na deset, možná víc.

Při nástupu jsem se na obra škodolibě usmál a ušetřil mu pořádnou herdu do ramene. „Žádej povolení ke vstupu, chlape!” Mladík neodpověděl. „Konečně máš tu správnou funkci, jak vidím - stoupat nahoru do výšin. Blahopřeju!” pokračoval jsem a znovu ho plácl.

Obr sebou škubl, zamrkal, obrátil se ke mně zády, zmáčkl tlačítko (vsadím se, že by nejraději zmáčkl něco úplně jiného) a výtah se rozjel vzhůru. Celých čtyřicet šest pater jsme pak mlčeli, dívali se do stropu a poslouchali orchestrální verzi písně „Budu tě hlídat”. Jak příhodné!

Konečně se dveře se syčením otevřely. Vyšel jsem z kabiny. „Na konci chodby vlevo, pane!” ucedil obr skrz zaťaté zuby.

„Cestou dolů na sebe dávej pozor, kámo! To je první předpoklad!” Kobercem vystlaná chodba mě dovedla od výtahové šachty k velkým dvojítm dřevěným dveřím, před nimiž stál další obr v modrém obleku s jemným proužkem. V uchu měl sluchátko od vysílačky a na zápěstí mikrofon.

„Dobrý večer, pane!” pozdravil mě.

Kývl jsem hlavou směrem kamsi ke stratosféře. Sakra, kde ten Dawg ty chlapy bere?

Obr otevřel pravou polovinu dveří a ustoupil na stranu. „Prosím, pane! Pan Strawhouse vás již očekává.” Počítal jsem s davem lidí, ale LC byl v obývacím pokoji úplně sám. V krbu hořelo dřevo - podle sladké vůně třešňové. Vedle dlouhé bílé pohovky stála na každé straně dvě křesla. Podlahu pokrýval velice luxusní koberec. Služebnictvo se zde evidentně činilo, neboť celá místnost zářila čistotou - nikde žádný ubrousek, nakousaný chlebiček nebo prázdná sklenka. Na dva centimetry silné desce skleněného konferenčního stolu stála na tác-

131

ku láhev bombeje, zabořená do ledu o velikosti tvárnice a zabalená do plátěného ubrousku.

V nádobě s ledem vedle bombeje jsem zahlédl půlpintový džbán s nazlátlou tekutinou a otevřenou

plechovku koly. U nádoby stála sklenice z broušeného křišťálu a koktejlový ubrousek. Skutečně jsem byl očekáván.

LC Strawhouse se díval přes ohromnou terasu na světla ve Windsoru na druhé straně řeky. Přes ony trenýrky za padesát dolarů měl perfektně padnoucí smokink. Nohavice kalhot dopadaly na ručně šité kovbojské boty z pravé kůže a sněhobílý límec nažehlené košile zčásti zakrývala modrobílá stuha, na níž se houpala Čestná medaile Kongresu.

Levá ruka svírala vysokou sklenici se zbytkem whisky s ledem. Nejspíš zpozoroval můj odraz ve skle, protože se najednou obrátil a naznačil připitek. „Zdravičko, Dicku! Vítejte na mejdanu!“ „Brej večír!“ „Na tý slezině jsem vás nikde neviděl!“ „Měl jsem určité povinnosti.“

„Škoda, byla tam pěkná sešlost! Měl jste vidět můj stůl - sedělo tam pár senátorů, několik generálů a admirálů v činný službě, sem tam taky nějaký kapitán domácího průmyslu a další smetánka. Prostě společnost k pohledání!“ „To mě mrzí.“

„Mě taky - mohl jste si tam třeba něco dohodnout, když jste ted zase v civilu!“

Jelikož jsem neříkal nic, obrátil se zpátky k oknu a rozmáchlým gestem změnil téma hovoru. „Krásnej výhled, co?“ Krásný bylo podle mě slabé slovo a také jsem mu to řekl. LC se zasmál. „Máte pravdu! Je neuvěřitelný, co všechno si člověk za šest tisíc sedm set padesát dolarů na den bez hotelové služby koupí!“ Znovu se zasmál. „Hele, víte co? Já potřebuju dolejt a vy si potřebujete dát něco k pití!“ „Díky!“ Rozhlédl jsem se kolem. „Kde je Dawg?“ „Někde venku,“ odpověděl kalifornský multimilionář vyhybavě. „Znáte Dawga - nikde nemá stání. Někdy si myslím, že se se mnou musí dost nudit.“ Pak došel ke konferenčnímu stolku, vytáhl z ledu džbánek, opatrně si nalil trochu nazlátlé tekutiny, přidal tři kostky ledu a dolil sklenici až po okraj kolou. „Prosím, poslužte si!“

132

„Díky!“ Hodil jsem si do sklenice plnou hrst ledu a sáhl po bombeji.

Než jsem si stačil nalít, přistrčil mně LC pod nos svůj džbánek. „Čuchněte si!“

Vonělo to skoro jako po domácí pálené whisky.

„No tak, jen ochutnejte, klidně se napijte rovnou ze džbánu!“ vybědl mě a podal mi džbánek. Pořádně jsem si lokl a vrátil jsem mu džbánek do ruky. „Jemná,“ poznamenal jsem.

„To bych řek, že jemná! Přímo hebká, člověče, hebká! Něco takovýho jste ještě určitě nepil! Šedesát procent, a přitom je jemnější než nějaká zatracená dvacetiletá skotská! Dvakrát ročně ji беру od jednoho chlápka ze západního Arkansasu. Ve dvaceti-trovyém balení! A víte, v čem spočívá to tajemství?

Rajčata! Dává do toho rajčata, melouny a další sračky!“

Při těchto slovech se mu na tváři objevil křivý úsměv. „No tak, synku, nalejte si trochu toho zatraceně drahýho ginu, kterej máte tak rád, a zaparkujte svůj ctěnej zadek na pohovce, ať si můžeme trochu pokecat!“

Nevím, jak to působí na vás, ale já už jsem toho jeho lidového žoviálního plácání začínal mít plné zuby.

„Poslouchej, ty sráči!“ řekl jsem. „Nestojíš tady v umaštěnejch montérkách a posranejch teniskách! Tak se vyser na ten venko-vanskej přízvuk a blbý kecy a chovej se normálně, jo?“

To ho probudilo. Podíval se na mě, jako kdybych se zbláznil. Pak si pořádně přihnul té své jemnoučké whisky a koly, práskl se sklenicí o stůl, otřel si hřbetem ruky pusy a zasmál se. „Koukám, že tady se nedá moc oblbovat, co, Dicku?“

Přijde na to, kdo koho oblbuje. „To jste řekl vy, LC, ne já!“

Strawhouse mlčel. Z výrazu v jeho tváři jsem usuzoval, že jen málokdo si s ním dovolí mluvit tak jako já.

„Víte,“ prohlásil nakonec, „tohle se mi líbí! Mám rád lidi, který jednaj na rovinu. Prvních deset obchodů jsem uzavřel sám a jen tak na čestný slovo - a stal jsem se díky nim boháčem.“ Na chvíli se odmlčel, napil se whisky a pak pokračoval: „Dneska mně při návrhu smluv pomáhaj dvě stovky právníků přímo v sídle a dalších sto ve čtyřech firmách v Los Angeles, New Yorku, Londýně a Washingtonu - a ty hajzlové si účtují pět set babek na hodinu plus výdaje za to, že daj ty papíry přečíst něja-kýmu zatracenýmu studentovi, a přece mám pořád na krku žaloby za porušení toho a nedodržení onoho! Do prdele, nej-

133

i

radši bych se vrátil k tomu starému způsobu uzavírání obchodů!"

V tom jsem ho docela chápal. Ale nepřišel jsem diskutovat o právnících nebo obchodech - chtěl jsem zjistit, proč si ti tangové, kteří unesli letadlo na Key West, tolik přáli mluvit právě s ním. Proto jsem se ho na tuto záležitost zeptal.

„Sakra," odpověděl, „třeba proto, že věděli, že jdu rovnou na věc!" Upil ze sklenice a pozoroval mou reakci. „Takovejch telefonátů mívám spousty! Loni se jeden chlap zbláznil a vzal si jako rukojmí svoji ženu. Byl jsem v Larrym Kingovi - ten idiot mi zavola a já jsem s ním tam mluvil naživo v televizi!"

Pokrčil rameny. „A proč to říkám? Protože vůbec netuším, proč chtěli ty únosci mluvit radši se mnou než s prezidentem, jedině snad proto, že jsem o trochu upřímnější než on!" Znovu se napil a pak na mě zpoza obroučky sklenice vrhl zasmušilý pohled. „Víte, kéž by mi tenkrát z FBI zavolali - možná bych s tím bejval mohl něco udělat a vy byste tak nemuseli ty pitomce zlikvidovat!"

Ale vždyť mu telefonoval zástupce ředitele FBI pro operativu

- a on poslal celý Úřad do zadní části těla, jak jsem se dočetl v záznamu o tomto rozhovoru!

A pak že je prý upřímný!

Nevím, jestli jste si to už uvědomili i vy, vážení čtenáři, ale podle mě se tady děje rozhodně něco nekalého. Podívejme se na celou situaci z mého pohledu.

- Bod číslo jedna: LC Strawhouse nebo někdo z jeho nejbližšího okolí četl soubory, které jsem narafičil do Intelinku.

- Bod číslo dvě: Jestliže dokáže číst mé podvržené soubory, znamená to, že může manipulovat s celým systémem - přesně jako to dělá Wonder.

- Bod číslo tři: Jestliže může manipulovat s celým systémem, může také hýbat s důkazy, krást informace, měnit obsah dokumentů, nebo dokonce „šrotovat" nepohodlné zprávy. A to všechno elektronickou cestou, tedy tak, aniž by za sebou nechával stopy - pokud ovšem někdo neví, co přesně bude hledat, a nenastraží mu past, jako jsme to provedli my.

Není divu, že Kněz chtěl, abychom opustili řady příslušníků Navy. Není divu, že nám zakázal jakékoli kontakty s ozbrojený-

434

mi silami. Od této chvíle musím počítat s tím, že v Intelinku neexistuje nic, co by si LC Strawhouse nemohl přečíst.

Tak proto psal Gunny Barrett svůj dopis Knězi rukou - kdyby ho psal na počítači, LC by už o něm nejspíš věděl a mé široké slovenské pozadí by už dávno zarůstalo trávou.

Já vím, že jedno z mých příkázání nekonvenčního válečnictví říká: Nikdy nic nepředpokládej. Ale zkusme ho jednou porušit. Předpokládejme, že LC Strawhouse je vinen. Otázka pak zní: čím je vinen? Tím, že sbírá informace a využívá je ke svým obchodním zájmům? Nebo tím, že informace naopak prodává - a pokud ano, tak komu? Nebo mu ty informace mají pomoci v cestě na prezidentský trůn - vytváří si soukromou zpravodajskou síť, která ve vládních kruzích může šířit chaos a dezinformace?

Existuje několik způsobů, jak najít na tyto otázky odpověď. Jedním z nich je konfrontace - můžu mu vmést veškerá obvinění do tváře, jako to dělával Perry Mason.

Ale dobře vím, že tohle by nikdy nefungovalo. LC Strawhouse se už rok a půl objevuje ve všemožných televizních pořadech. Těžko by se našla otázka, na kterou ještě neodpovídal, od těch směšných na MTV („Zkoušel jste někdy LSD?") až po ty důstojné v Larrym Kingovi („LC, někteří lidé vás považují za pseudofašis-tu. Jaký máte názor na Mussoliniho?") Ne - starej LC má v tomto směru za sebou dobrou průpravu. Umí odrážet otázky jak s humorem, tak i s patřičnou dávkou sarkasmu. Frontální útok na něj platit nebude. Musím se mu dostat na kobyliku zadními dveřmi - to je můj krycí název pro použití nekonvenčních metod boje.

V tomto případě ovšem nebudu doslova střílet a loupit, ale dělat psychologický nátlak. Rozhodl jsem se, že zaútočím na jeho sebedůvěru a zaseji do ní zmatek.

Tohoto cíle ale nedosáhnu otevřenou intelektuální cestou, protože tak by do mě hned viděl. Podvědomě jsem tušil, že musím být zatraceně rafinovaný, a hlavně naprosto neproniknutelný. (Nejspíš jedině tak dostane to, co si zaslouží.) A tak jsem se v duchu vrátil k základům nekonvenčního válečnictví - učení, které jsem studoval jako čerstvý pulec.

S myšlenkou, že by mladí žabáci měli poznat taje orientální filozofie, přišel jako první Roy Boehm. Všichni jsme to tenkrát považovali za nesmysl - však jsme také dávali Royovi co proto, když nás nutil recitovat úryvky od Suna Cu, Čanga Ju, Mijamo-ta Musašiho a hromady dalších starodávných válečníků. Roy

135

do nás tyto vědomosti doslova vtloukal, často za pomoci svých pěstí. Ale později v bojích, při nichž nám šlo o život, nám tato moudrá slova pomohla zvítězit a díky nim se nám podařilo pobít spousty nepřátel. Nyní jsem si na Royovu radu vzpomněl znovu - tentokrát mně na mysli vytanula slova skvělého čínského taktika Čanga Ju, který hlásal, že válečník musí u nepřítele vyvolat hněv a pocit zklamání, zmatku a útrap. A není snad tahle rada nad slunce jasná, Mistře? Jistě, milý pulce, ale jde přesně o ono naprosto jednoduché doporučení, které bezpečně funguje.

Ctím vaši moudrost a zkušenost, Mistře, jenže jak se dá takový nelehký a zároveň jednoduchý úkol splnit?

Tak dobře poslouvej, milý pulce. Tématem dnešní lekce budou poučky mistra meče známého pod jménem Fudo, jenž v sedmáctém století navázal na svého učitele Mijamota Musašiho.

Fudo se narodil v roce 1627 v Kjótu. (Pro ty z vás, kteří se zajímají o detaily: říkalo se mu také „Neochvějný“ a stejně jako Cher, Roseanne a Halston měl pouze jedno jméno.) Ve věku dvanácti let osiřel a stal se potulným šintoistickým knězem. V jedenadvaceti letech měl zjevení a od té doby věnoval veškerou svou energii šermířskému umění. V roce 1652 představil světu kontroverzní styl bušidó, který v sobě zahrnoval prvky kendo a fudžitsu a proslul pod názvem „styl sochy“. Princip této techniky zřejmě nejlépe osvětluje následující úryvek, který pochází z Fudovy knihy o šermířském umění z roku 1654:

Ocel prořezává vzduch.

Ostří se zastavuje o němý kámen

A smrt je neodvratná.

Půjdeš-li po Cestě válečníka, milý pulce, zjistíš, že myšlenku obsaženou v tomto úryvku lze vyložit několika způsoby. Například onen „němý kámen“, o kterém Fudo píše, může znamenat nejen nepřítele, ale také vlastního válečníka.

Nechtě toho, Mistře, vždyť to jsou jenom takové pseudopsy-chologické žvásty, na které já nevěřím. Ty drží pulce, musíš se ještě hodně učit! Poslouvej mě a já ti to moudro vysvětlím..

136

Podívej se, pokud se z nepřítele stane němý kámen, znamená to, že přestal být schopný se bránit, přemýšlet a vzdorovat, protože se mu do cesty postavila ocel a vnesla do jeho duše zmatek a strach. Jestliže se však oním němým kamenem stane válečník, začne být tvrdý jako žula. Jeho úmysly a pohnutky zůstanou protivníkovi zraku skryté a díky tomu způsobí v řadách nepřítele chaos.

Ale vždyť vy si odporujete, Mistře! Nemůžete to přece vykládat oběma způsoby!

Samozřejmě že si protřečím, můj milý pulce! Jenže ty zapomínáš, že hlavní podstatou existence je schopnost všeho být vším. Toto nekonečné vzájemné působení ovlivňuje osudy všech tvorů i předmětů. Ber to jako rovnováhu mezi černou a bílou. Jiném a iangem. Laurelem a Hardym. Clintonem a Go-rem. Ach, Mistře, obávám se, že teď jste zašel příliš daleko!

V tom případě jdi do prdele, milý pulce, a vypadni z mého kláštera, protože tobě už není pomoci!

Mně ale pomoci je, jelikož si pamatuji ještě další důležitý význam Fudovy poučky, a sice že technika sochy se může stát účinným nástrojem při výslechu.

Vidím, že se tváříte naprosto zmateně, a tak vám to vysvětlím. Mlčení představuje při výslechu skvělou a užitečnou zbraň. Řečeno jednoduše - upřeně civíte na protivníka tak dlouho, až začne mít pocit, že musí promluvit.

Nejspíš pochybujete, že něco takového funguje, ale věřte mi, je to tak. Tento postup se stal také součástí dnešních metod výslechu u CIA, a služba dokonce otiskla Fudovu poučku ve své příručce.

Její použití jsem spatřil na vlastní oči před několika lety při jedné akci prováděné společně s Kunikou, protiteroristickou jednotkou japonské státní policie, kterou vedl můj dlouholetý kamarád Tošihiro Okinaga. Tošo tenkrát zajal jednoho člena Japonské rudé armády, na něhož žádná z tradičních metod výslechu neúčinkovala. Na tom chlapovi si vylámali zuby i ti nejlepší agenti Kuniky.

Pak si ho Tošo vzal do jedné malinkaté cely. Tam si sedl přímo naproti němu a čtyřicet minut na něj upřeně hleděl. Nehýbal se, nemrkal a možná dokonce ani nedýchal. Tango nakonec Tošův pronikavý pohled nevydržel - najednou jako by se u něj dosta-

137

\

vilo naléhavé nutkání promluvit - a dobrovolně se přiznal ke všem svým hříchům.

Bude zajímavé sledovat, jak dlouho bude odolávat LC Straw-house, když se proti němu spojí Musaši a Fudo - a to prostřednictvím mé osoby. Napil jsem se bombeje, postavil sklenici na stolek a zadíval se na multimilionáře. Pohled jsem soustředil do místa těsně pod ohryzkem, kde visela Čestná medaile Kongresu. Nehnul jsem ani brvou. Ani byste nepoznali, že dýchám. Prostě jsem jen tiše a trpělivě seděl. LC Strawhouse nebyl žádný neproniknutelný Orientálec. Nevydržel ani půldruhé minuty. Nejdřív se zatvářil zmateně. Potom odložil sklenici a zkusil se na mě mile usmát. Když jsem nereagoval, vzal sklenici zpátky do ruky, napil se z ní a vrátil ji zase na stolek. Pak zabubnoval nervózně prsty na desku stolku. Trrrrm, trrrrm. Zakašlal. Znovu se na mě podíval. Nakonec vstal, ale hned si zase sedl a vyslal ke mně nervózní úsměv.

„Ne že by si ty prachy, co dostávaj, zasloužili!“ vyhrkl. „Kreté-ni - jsou to pitomý kreténi!“

Počkal, jestli konečně něco neřeknu. Když se tak nestalo, pokračoval dál. Tentokrát jsem si vyslechl plamenný předvolební projev. „Dicku, měl byste vidět to, co vidím já - svět se totiž zbláznil a potřebuje zase srovnat!“ Na okamžik se odmlčel, aby se napil. „Ztratili jsme smysl pro odpovědnost - toho nezávislý-ho, průkopnickýho ducha, co měli naši předci! Vemte si třeba ty dnešní soudní procesy! Jakmile člověk něco udělá, hned má na krku žalobu!

Státní správa taky nestojí za nic! Mám firmu, která vyrábí cihly. Vloni mě zažaloval Úřad pro bezpečnost a hygienu práce. Nějakej byrokrat s platem pětatřicet tisíc dolarů ročně chtěl, abych na ty cihly dal nějaký zatracený upozornění, protože když je rozemlel a nakrmil s nima krysy, tak ty krysy chcípły!“ Praštil rukou do opěradla u křesla. „Sakra, člověče, vždyť to by přece chcípnul každej, kdyby sežral pět kilo rozemletejch cihel!

Na to ten náš byznys jednou zajde! A podívejte se, co se děje v ozbrojených silách! Stačí se projít po patře při tom zatraceném shromáždění - všude jen samej simulátor a počítačový hry. Zatracený krámy! Dneska už nikdo nechce lízt do bláta, jako jsme to dělali my dva! To je to nejmenší! Nikde žádný elán, žádná hrdost, žádný bojový duch - ani nahoře, ani dole! Sakra,

138

Dicku, vždyť nám zbejvá už jen pár skutečných válečníků - a i těch se stát snaží co nejrychleji zbavit!“ Tento dobře nacvičený monolog pokračoval ještě další půlhodinu a dvě melounové whisky s kolou. LC povídal o krácení rozpočtů pro ozbrojené síly a nedostatečné bojové připravenosti, o narůstající zločinnosti, o rozmachu finanční kriminality,

o rozmazlování zločinců a o zpupnosti státních úředníků. Nechal jsem ho blábolit a tvářil jsem se pořád stejně. Seděl jsem nadále bez hnutí a téměř jsem nedýchal.

Když mu došla zásoba naučených frází, začal koktat a mektat, jak zkoušel nakousnout to či ono a pátral po nějakých signálech, které by mu umožnily proniknout pod mou tvrdou skořápku. Nakonec spustil o mně.

Nejdřív odříkal celý můj životopis. Z jeho slov bylo jasné vidět, že měl přístup ke všem mým služebním hodnocením - dokonce i těm tajným z SEAL 6 a Rudé buňky. Kromě nich citoval interní zprávy NIS, sepsané během vyšetřování mých aktivit, za které Navy utratila 60 milionů dolarů. Převyprávěl dokonce i Pinkyho stížnosti na mé akce NENAJÍ.

Naslouchal jsem s ledovým klidem. Věděl jsem totiž, kam tím míří: snaží se mě poštvat proti Navy, aby mě mohl získat do svých služeb.

Je to starý špiónský trik. Obrátíte objekt proti lidem, pro které dosud pracoval. Lichotíte. Přemlouváte. Hrajete na city. A pak, dřív než si to vůbec stačí uvědomit, je najednou váš.

Strawhouseovo chování i tón se změnily přesně v duchu tohoto scénáře - od otcovské laskavosti přešel k otevřenému svádění.

Tvrdil, že potřebuje moji pomoc. Navy mně uškodila a já jí nic nedlužím. Dokonce i když už nejsem jejím příslušníkem, stát mně může jít pořád po krku. Koneckonců, už to kdysi udělal. Ale LC mi pomůže - pokud já pomůžu jemu. Mám přece pořád spousty přátel a on by rád využil mého vlivu ve speciálních složkách k tomu, aby dosáhl svého cíle. Určitě bych to dokázal, prohlásil.

Tak o tohle mu jde! Praví válečníci za ním nestojí - a on je chce získat. Očividně ví, že mám v této sféře stále určitý vliv, protože mně začal slibovat hory doly - v jednu chvíli mně dokonce prolétla kolem hlavy slina, když s ohněm v očích vykládal, že až se dostane do Bílého domu, zajistí mi post na špičce státní správy. „Budete osobním válečníkem prezidenta Spojených států," ozná-

139

i

mil mně s pokřiveným úsměvem. „Přemýšlejte o tom, Dicku, přemýšlejte o tom!" Můj obličej připomínal kámen.

Strawhouse rozhodil rukama, jako kdyby vzýval Boha. Tón jeho hlasu se opět změnil, tentokrát z nesmělého na spiklenecký. „Podle mě se tahle země musí vést stejně jako nějaká firma. Je to jedinej způsob, jak lidem poskytnout to, co si za svoje prachy zasloužej. Ale na čele firmy je místo jen pro jednoho - pro předsedu správní rady!"

„Jeden úhel pohledu" řekl a chvilku počkal, jestli nezareagují. „Jeden životní styl. Jeden soubor hodnot..." Jeho slova mi silně připomínala totalitarismus - vždyť on vlastně mluví jako pravý stalinista! Ale pamětliv Fudovy poučky, skousl jsem jazyk a vyvaroval se jakékoli odpovědi.

Strawhouse se na mě díval a očekával ode mě souhlasné stanovisko. „Je to tak? Mám pravdu? Mám. O tom nemůže bejt pochyb!" Zcela zřetelně jsem viděl, jak ho mé mlčení provokuje. Což jsem také chtěl. A nakonec, přesně jak nesmrtelný japonský válečník předpovídal, ho mé chování vyburcovalo k neuváženému jednání.

Díval jsem se, jak se mu v očích usazuje divoký, nenávistný, odpudivý a děsivý výraz. „Víte, co hrozí, Dicku? Já ano! Tahle země se rozpadne ve švech! Nejdřív nás odzbrojej a všechny zbraně se ocitnou v rukách kriminálků! Drogy? Ty budou všude a nikdo je nezastaví! Domácí terorismus. To bude další krok. Atentát v Oklahomě proti tomu nebude nic - nic v porovnání s tím, co nás brzo čeká! Nastane totální anarchie - ta zvěř bude u moci a nikdo ji odtamtud nedostane! Celá společnost se rozpadne na kusy!" Pak se odmlčel, aby popadl dech. „A teď pozor: právě vy jste mi ukázal, jak na to!" Potlačil jsem nutkání se pohnout, nějak zareagovat. O čem to, sakra, mluví? To můžu zjistit jedinej tak, že ho nechám mluvit. Mlčel jsem proto dál.

„Ano, právě vy!" pokračoval LC. „Četl jsem všechno o tom Londýnu - o tom hajzlovi Brookfieldovi! Dělal to všechno špatně! Snažil se organizovat!" Obličej měl nyní úplně brunátný a oči mu plály ohněm. „Tohle je chyba, kterou dělaj všichni! Organizujou - a nechávají za sebou stopy! Chovaj se podle určitýho vzorce. A vzorce jsou špatný, že? Počínaj si zasrané konvenčně, Dicku! Ty vzorce se daj vysledovat! Ale chaos ne.

140

Chaos prostě jen tak vznikne! Žádný plánování, prostě jen

Mlčky jsem na něj zíral. „Nikdo ten chaos nezastaví - jenom já!" blábolil dál. „Já! A po svém - to znamená ve vašem stylu! Víte, co máte udělat - chytit je a pobít! Zabít je všechny - ty zvířata, ty rebely, ty zatracený byrokraty! Berte to tak, jako že děláte úklid!"

Očima u mě hledal podporu. Dočkal se však jen prázdného pohledu. Posílil se proto dalším douškem melounové whisky s kolou a pokračoval: „Ale vy víte, co to obnáší, protože už jste to zažil! Silný pěsti! Absolutní moc! Můžete tomu říkat, jak chcete, člověče - já tomu říkám dynamickéj stát! Ty hajzlové pro to maj jiný pojmenování - autokracie, fašismus, totalita. Ať jdou do prdele! Sakra, vždyť přesně to tahle země potřebuje! Hořkou pilulku! Politickéj klystýr! Novej vítr! Víte, co mám na mysli? Já říkám: k čertu s Kongresem - se všema těma samolibejma bastardama, co člověka obíraj o jeho práva! K čertu s právním řádem - s těma za-tracenejma soudcema, co nemaj na nic vlastní názor! A k čertu se všema těma šekama a účetnictvím - stejně to za těch padesát let nikdy nefungovalo! Nepotřebujeme je - nepotřebujeme nikoho!"

Hodil do sebe zbytek obsahu sklenice a nalil si novou dávku. Zrak už měl dávno skelný - zajímalo by mě,

kolik toho už stihl vlastně vypít. „Víte, proč budu prezident?“ položil mi řečnickou otázku.

Zůstala bez odpovědi.

Stejně ji ani neočekával. „Protože mám odvalu udělat to, co je potřeba - donutit Ameriku, aby si uvědomila, že mě hrozně potřebuje! A ona mě opravdu potřebuje, Dicku - potřebuje nás, náš způsob vedení!“

Na okamžik se odmlčel, aby popadl dech a svlažil si hrdlo. „Víte, když se kouknu na toho zoufalice v Bílém domě,“ začal osočovat prezidenta, „je mi špatně! Chce se mi blejt! Vždyť je to jenom slaboch, co honí sukně, kouří marjánku a vyhejbá se vojně! Je to zbabělec, Dicku - ten chlap je zbabělec! Víte, co to znamená? To znamená, že pro mě to není žádnéj vrchní velitel a že nebudu poslouchat žádný ty jeho zatracený rozkazy, nebudu se řídit žádnéjma těma jeho zatracenejma směrnícema a nebudu dodržovat žádný ty jeho zatracený zákony!“

jak tohle, milí přátelé, není pravda. Prezident je možná zba-elec a sukničkář, který kouřil marihuanu a nešel k odvodu - a

141

pokud ano, postavte ho před soud nebo ho v příštích volbách vyžente z úřadu - ale zároveň je to také vrchní velitel ozbrojených sil. Tečka. Konec diskuse. Začínám chápat, co LC Strawhou-se zamýšlí.

Všechny ty ukradené zbraně putují k drogovým gangům, zločincům a šilencům všeho druhu. A zatímco FBI a ostatní orgány budou hledat nějakou strukturu, nějakou organizaci, nějaký plán nebo hlavní cíl, tisíce těchto ozbrojených a nebezpečných pitomců budou pobíhat po zemi a střílet a loupit - to vše ve jménu pana LC Strawhouse.

LC má nicméně v jedné věci pravdu. Tohle by skutečně obrátilo Ameriku vzhůru nohama.

Jenže on chce ještě víc. Hodlá rozdmýchat tutéž revoluci zdola, jakou chtěl svými náhodnými vraždami v šedesátých letech rozpoutat Charlie Manson. Manson tomu říkal vyvolávání zmatku. Ale Manson byl naprostý blázen. Šílenec. Psychopat.

Ovšem LC Strawhouse také. Vždyť ten by zase předal spousty zbraní a výbušnin hromadě nebezpečných blouznivců - a na tento čin by svým životem doplatili nevinní lidé, kteří by zemřeli jenom proto, aby LC získal politické body. Přesně jako tangové, kteří spáchali atentát v Oklahomě. I oni chtěli získat politické body. Nakonec je získali - ale ne takové, které si představovali.

LC byl tou dobou už celý zpocený a udýchaný. Límec u košile měl promočený a tváře mu jen hořely.

Nejspíš nad sebou ztratil kontrolu. Ale už zašel příliš daleko. Nechal otevřené zadní dveře a já jsem proklouzl dovnitř a nahlédl do jeho nitra. Ano, teď vím, co chce - a nejlepší ze všeho je, že se podle něj na tom chci podílet. Nenechte se zmýlit, přátelé! I když věnuji všechny své síly a každou molekulu své energie boji proti systému, cílem tohoto boje není zničení systému, ale jeho zlepšení. Chci admirály, kteří budou své podřízené vést, nikoli řídit. Chci střelce, kteří budou umět zabíjet. Chci Navy, která bude moci jít do války a zvítězí. Chci národ, který vždycky přežije. LC Strawhouse udělal tutéž chybu jako kdysi Grant Griffith - špatně si vyložil můj hněv. Myslí si, že se dám koupit.

A v tom se plete. Já jsem sice odpadlík, rebelant a nepřizpůsobivý živel, ale jsem také vlastenec. Takže teď přišel čas jednat. Zabodl jsem do multimilionáře svůj zrak, došel jsem až těsně k němu, vzal do ruky Čestnou medaili Kongresu, která mu visela kolem krku, a nechal jsem mu ji spadnout zpátky na krk.

142

Potom jsem ho popadl oběma rukama za klopy a přitáhl si jeho nos na centimetr k tomu svému.

„Poslouchej, ty hnusná sračko! Byls příslušníkem ozbrojených sil - tak jako já! A když je člověk příslušníkem ozbrojených sil, skládá přísahu, že bude dodržovat, chránit a hájit ústavu! A víš, co to znamená, ty hajzle?! To znamená, že člověka, kterej je prezidentem, nemusíš mít zrovna rád, nemusíš si ho dokonce ani vážit! Ale musíš bejt ochot-nej položit za něj život! To je tvoje povinnost! Právě kvůli tomu jsi přísahal!“

Strawhouse nebyl na takové zacházení zvyklý. „Jak to se mnou mluvíš? Já ti ukážu!“ zablekotal. V koutku úst se mu zachytila slina, která dodávala jeho výrazu lehce dementní nádech.

Pokusil se ještě něco dodat, ale shodil jsem mu medaili zpátky na košili, strčil jsem do něj, až padl zase na pohovku, a ustoupil jsem o krok dozadu. „Teď budu zase upřímněj já, ty sráči! Ano, ta zasraná Navy se mnou v minulosti vyjebala! Ano, ta zasraná Navy by mě nejradši pověsila, kdyby k tomu dostala

příležitost! Ale je to moje Navy a moje země a žádnéj zkurvenej milionářskej hajzl mně ji jen tak bez boje neukradne!"

V té chvíli mi bylo, přátelé, naprosto jasné, že LC Strawhouse není ničím jiným než obyčejným tangem a nijak se neliší od těch zabijáků z IRA, které v Ulsteru pronásleduje Mick Owen, od vrahů z Japonské rudé armády, po kterých pátrá v Tokiu Tošihi-ro Okinaga, od těch pitomců z ADAMu, které jsem zlikvidoval na Key Westu, nebo od fundamentalistů z Islámského džihádu, které jsem lovil v Afghánistánu, Libyi a dalších zemích.

Zasloužili si zemřít, protože vnášeli na politická kolbiště násilí. Pokud jim něco nebylo po vůli, unášeli letadla, vyhazovali do vzduchu budovy a nechávali na rušných ulicích auta s bombami. Svého cíle se prostě snažili dosáhnout tím, že zabíjeli nevinné lidi.

LC Strawhouse je také tango, který si ale vytyčil větší cíl a naplánoval víc rukojmích, než kolik jich bylo na Key Westu, ve Světovém obchodním centru v New Yorku a v Oklahomě dohromady. Tenhle tango chce totiž unést celou zemi.

„Myslím," řekl jsem na závěr, „že si budeš muset najít někoho jinýho! Ty seš totiž přesně ten svinskej typ, po kterým pasu! A víš, LC - ta tvoje zasraná hlava by se mi vycpaná doma na zdi pěkně vyjímal!"

143

Vyšel jsem kolem obra v modrém obleku ven, u výtahové šachty jsem zmáčkl zvonek, počkal na výtah a mlčky jím sjel ve společnosti přezíravého Billyho Boba nebo Boba Billyho či jak se jmenoval dolů. V hale mě napadlo, že takový bombej s ledem by mi mohl pomoci spláchnout hořkou pachut' po LC Strawhou-seovi, a tak jsem vyrazil po umělecky zdobeném koberci směrem k baru. Vtom jsem se zastavil - jako kdybych vycítil natažený drát a nastraženou výbušninu.

Jako vždycky se mi osvědčil můj šestý smysl, který mně už několikrát zachránil život, když jsem se například v džungli zastavil a s nohou ve vzduchu jsem zahlédl pozemní minu přesně v místě, kam jsem se chystal došlápnout. V Libyi na mě zase vystřelil jeden tango - a střela se zaryla do zdi hned za mnou. Nic jsem tenkrát neslyšel, jenom jsem ucítil, že tam někde je, a včas jsem se přikrčil. Loni v Londýně mě moje instinkty spasily před terminátory z NIS. Když jsem se blížil ke Grosvenorskému náměstí, kde na mě přichystali past, vytušil jsem, že něco není v pořádku, a zvolil jsem si jinou cestu.

I tady mě cosi přinutilo, abych se na místě zarazil a nevstupoval do baru. Místo toho jsem zůstal stát a nasával vzduch, přesně jako to dělám ve chvílích, kdy lovím tanga. Nebezpečí, které jsem cítil, bylo přímo hmatatelné.

Poodešel jsem stranou a z úkrytu jsem se podíval do baru. Na druhém konci místnosti seděl Kněz. U lokte měl položený stejný mobilní telefon, jaký dal předtím mně, a byl plně zabraný do rozhovoru s někým, komu jsem neviděl do obličeje.

Usoudil jsem, že je načase přeskupit síly.

KAPITOLA 11

Když jsem si na vlekal džíny a tričko s dlouhým rukávem a obouval jsem si sportovní boty, venku už sněžilo. Odhlásil jsem se z hotelu, naložil své věci do auta a vyrazil do Ypsilanti. Cestu znepríjemňovalo špatné počasí - povrch dálnice byl kluzký, občas se na něm vyskytovaly ledové plotny a velké sněhové vločky namrzaly na čelní sklo. Stěrače jsem raději moc nepoužíval, neboť jsem měl strach, že bych mohl spálit motorek. Měl jsem dost času na to, abych zevrubně probral svou situaci. Závěry, ke kterým jsem dospěl, se mi vůbec nelíbily.

144

pokud se Kněz spojil s LC Strawhousem, pak všechno, co jsem až dosud udělal, bylo hned od začátku prozrazené. Ale jinak - a to pro mě znamená hodně - se mi ten Kněz docela zamlouval. Připadal mi jako správný chlap a já se obvykle nemýlím.

Třeba má své důvody, proč mi nemůže oznámit, že pobývá v Detroitu - vždyť i nápis na dveřích od jeho kanceláře hlásá NKMDTSNN (Nikomu kromě mě do toho, sakra, nic není!). Možná přijel na shromáždění Asociace zvláštní operativy, a ne za Strawhousem. Třeba ano. A třeba také ne. Povzdech! jsem si a díval se, jak stěrače bojují s přimrzlými vločkami. Sakra - jsem v koncích!

U skladiště se toho moc nadělat nedalo. Wonder přicestoval i se zbytkem jednotky přímo z Detroitu, a to dvěma auty z půjčovny, která si pronajal na celý měsíc (a zaplatil je jedním z nejlepších

umělohmotných výtvorů Padělatele Freddieho - standardní to postup při tajných akcích). Kastrol jim okamžitě přidělil úkoly. Když se u Hlodavce a Aligátora ujistil, že se nikdo z nezvaných hostů u skladiště dosud neobjevil, nařídil oběma zvířatům, ať vezmou své kolegy na orientační vycházku a seznámí je s okolím. Potom rozdál zbraně a svítilny a rozdělil jednotku do dvou pětičlenných hlídek. Každá bude mít osm hodin službu a osm hodin odpočinek.

Kromě toho s sebou přivezl náhradní baterie do svítilen, mapy a dvě sedmilitrové termosky s horkou kávou. Na přístrojové desce v jeho autě ležel přenosný digitální scanner a v přihrádce u spolujezdce byla namontovaná vysílačka. Bůh žehnej všem velitelům družstev! (Vidíte, přátelé, říkal jsem vám přece, že se s tímhle materiálem setkáte později znovu! A to není zdaleka naposled!)

Ani Wonder nepřijel s prázdnou. Vzal s sebou například dva infračervené dalekohledy, které se mu podařilo ukořistit u OSN během jedné ze čtyř cest do Iráku. Pamatoval také na můj oblíbený - a řádně opotřeбенý - kožený obušek, nylonová pouta, pár cívek leukoplastu a několik falešných průkazů, které jsem nřel schované spolu s Pinkyho složkou z NIS ve skříšti pod podlahou v kuchyni na Divokém panství. Nezapomněl ani na moji fuku v dobrém oblečení a přibalil několik černých kombinéz.

i ? ty si býval vzpomněl ještě na boty! V těch teniskách a bavlněných ponožkách mě totiž už začínají zábst nohy.) V útrobách jeho kufříku se dále ukrývalo osm vysílaček se scramble-

145

rem, čtyři sady náhradních baterií, čtyři nabíječky a zaměřovači zařízení na baterie, které jsme při jednom bezpečnostním cvičení Rudé buňky před dvěma lety odcizili Technické a zabezpečovací divizi NIS, jež sídlí v Objektu číslo 22 na vrchním velitelství Navy ve Washingtonu.

Pak přišlo milé překvapení a já jsem rázem zapomněl na studené nohy. Wonder mně totiž předal pistoli Heckler & Koch P7 ráže 9 milimetrů s nočními mířidly, dva zásobníky a speciální pouzdro. Raději jsem nechtěl ani vědět, kde tu pistoli sehnal, ale Wonder přísahal, že při tom nespáchal žádný trestný čin.

(Protože ho dobře znám, kontroloval jsem, zda při těchto slovech nemá náhodou za zády překřížené prsty.)

O zbraně a munici jsem vlastně nemusel mít žádný strach -vždyť přímo před námi stojí budova, která je přímo přecpaná nebezpečnými hračkami. Obrátil jsem se k Wonderovi. „No dobře, tak jsi mi přivezl zbraň - ale kdybys mě měl opravdu rád, přivezl by sis svoje šperháky!" Stevie zakroutil hlavou doleva-doprava-doleva a doprava-doleva-doprava, vyloudil pod těmi svými střeleckými brýlemi cosi jako úsměv, sáhl pod bundu a vytáhl malý kožený kufřík. Otevřel ho a hrdě mi ukázal jeho obsah. Spatřil jsem kreditní kartu - a jeho lupičské nádobíčko. „Hlavně mi nezačínej vyprávět, jak jsi určitý věci přece nemohl nechat doma!" řekl jsem. „Koukej si vzít pár svejch kumpánů a pusť se do díla!"

O devět minut později se Wonder, Doc, Sprošťák a Kachní noha vrátili s takovým množstvím zbraní, které by stačilo na porušení většiny, ne-li dokonce všech zákonů o zbraních. Přinesli nám šest beret M-92 - starších typů, které byly vyrobené na konci osmdesátých let v Itálii a před pěti lety předané jednotkám Národní gardy - a tisíc nábojů ráže 9 mm, dvě automatické pušky M-16 - když říkám automatické, tak mám na mysli plně automatické pušky, a ne ty poloautomaty, o kterých se hádá Kongres - třicet zásobníků po dvaceti nábojích, dvě plechovky po osmi stech čtyřiceti kusech nábojů ráže 5,56 mm a jednu plechovku svítících střel stejného kalibru.

Kachní noha s Wonderem nabrali plné kapsy granátů. Vešlo se jim tam dohromady deset granátů se slzotvorným plynem, dvanáct třaskavých granátů a osm dýmovnic.

Doc Tremblay nesl dvě brokovnice Remington 870, stovku broků a přes hrud' čtyři náramenní pásy s náboji - s tím svým zplih-

146

I

lým knírem vypadal jako Pancho Villa. Z nějakého nepochopitelného důvodu uzmul také pár set kusů slepého střeliva ráže 5,56 mm, které Národní garda používá při přehlídkách. Když jsem se ho zeptal, proč se s tím, sakra, tahá, odpověděl, že z nich vyndá kulky, vysype prach a prázdné nábojnice použije pro svou ručně vyráběnou odstřelovačskou munici. Mosaz, vysvětloval mi se svým typickým rhodeislandanským přízvukem, je dneska „pořád dražší a dražší".

A Sprošťák? Ten našel jednu lehkou protitankovou střelu, kilové balení plastické trhaviny C-4, půl tuctu

tužkových rozbušek, tři em-jedničky a padesát metrů nástražného drátu. Kde to ten kluk, sakra, sebral? Řeknu vám, jestli půjde jednou do důchodu, může se klidně začít žít jako čmuchací pes na hledání výbušnin!

Měli jsme k dispozici celkem čtyři auta z půjčovny. Rozdělili jsme proto vybavení mezi ně a vrátili Kastrolovi jeho hračky, což se neobešlo bez protestů.

Stále hustě sněžilo, a to byl poměrně velký problém. Pokud totiž sedíte v teplém autě s nastartovaným motorem a spuštěnými stěrači, každý pozná, že jste na číhané. Jenže když motor vypnete, za chvíli vám zamrznou nebo zapadnou sněhem všechna skla a vůbec nic nevidíte.

Ve sněhu se navíc snadněji hledají stopy - a jestliže má skladiště brzy dostat návštěvu, nerad bych, aby se někde poblíž objevily koleje od našich aut.

Proto jsem vydal závazné rozhodnutí. Půl kilometru od objektu stál motel. V něm jsem pro nás zamluvil dva pokoje. Jedna hlídka bude vždy sice na drátě, ale jinak v teple a s možností dát si horkou sprchu, něco k jídlu a trochu se vyspat. Druhá hlídka zaujme postavení kolem skladiště a bude mít oči na stopkách.

První noc jsme se venku trápili s jediným výsledkem, a tím byly promrzlé zadky. Sněžilo až do rána - za rozbřesku dosahovala tloušťka sněhové přikrývky patnácti centimetrů - což s mojí sportovní obuví udělalo přímo divy. Ale co, ještě že jsem si nevzal sandály! Do deseti hodin už byly všechny silnice protažené pluhem. (Funguje to tady vlastně jako na středozápadě.) Po osmi hodinách odpočinku jsme - tedy Wonder, Sprost'ák, Kachní noha, Třešnička, Kastrol a já - nastoupili k noční hlídce od 18 do 02 hodin. Sprost'ákovi jsme přidělili příhodné místo za popelářským

147

vozem. Sice trochu protestoval, ale to bylo asi tak všechno, co s tím mohl nadělat. Je z nás nejmladší, a navíc toho moc necítí, protože si před lety při jednom seskoku málem urazil nos. Sprost'ák se usadil na zelené osmičce na levé straně skladiště. Zelené osmičce? Ano, na zelené osmičce - to znamená, že seděl v levém předním kvadrantu.

Dovolte, abych vám to vysvětlil. Příslušníci speciálních jednotek útočí při svých akcích obvykle ze všech možných stran. Ve víru bitvy, kdy nastává všeobecný zmatek - filozof z devatenáctého století Karl von Clausewitz to nazval „la friction” - válečná mlha - může pravá strana pro někoho znamenat stranu levou a naopak. Pokud řeknu: „Sejmi toho chlapa napravo!” a stojím proti tomu, s kým mluvím, čelem, pravděpodobnost průšvihů narůstá geometrickou řadou.

Abych těmto situacím zabránil, převzal jsem od SAS metodu takzvaných „barevných hodin”. Podle tohoto principu se sektory při pohledu na objekt zepředu dělí takto: čelní strana je bílá, levá strana zelená, zadní strana černá a pravá strana červená. Střed bílé zóny považujeme za šest hodin, střed černé zóny za dvanáct. Sprost'ákův bobr stojí na zelených osmi hodinách. Vidíte - a takhle každý (včetně vás) hned ví, kde se Sprost'ák nachází.

Kachní noha si vzal zařízení pro noční vidění, vylezl po dešťovém svodu na střechu a bloumal mezi bílou pětikou a sedmičkou - v závětrí, slušelo by se dodat. Já jsem se spolu s Třešničkou schoval do dvou návěsů na přilehlém parkovišti, odkud to budeme mít v případě potřeby blízko k zadnímu vchodu, a Wonder si hrál na panského kočího a křižoval po okolí v Kastrolově buicku. Jak to ten Wonder, sakra, dělá, že vždycky dostane tu nejlepší práci?

Ve 20.10 - čili pro vás, civilisty, za pět minut čtvrt na devět večer - se ve vysílačce ozval hlas Kachní nohy: „Na bílý šestce právě zastavuje velkej ford se čtyřma hajzlama uvnitř!” Vystrčil jsem nos z návěsu. „Rozumím!” „Ted jedou pryč, minuli zelenou osmičku!” „Vidíš na poznávací značku?” vmísil se do debaty Kastrol. Na okamžik bylo ticho. „Julie Foxtrot Whisky osm-devět-de-vět!” odpověděl po chvilce Kachní noha.

„Postarám se o to,” oznámil Kastrol. „Pořád mám kámoše na správných místech a ještě nikdy jsem nevolal z takovýhoble mobila!”

148

Bůh žehnej všem velitelům družstev! (Vidíte, už je to tady zase!)

„Otočili se a jedou zpátky. Ted jsou na druhý straně ulice, naproti bílý šestce!” informoval dál Kachní noha.

„Mám je! Jedu se na ně mrknout!" řekl Wonder.

Zatraceně! „Do prdele! Wondere, počkej...!" Pozdě. Viděl jsem, jak projíždí kolem nás. Buick je tím pádem vyrazený ze hry. Kdyby se tady totiž objevil znovu, byl by prozrazený. „Jo - čtyři pitomci!" referoval Wonder.

„Tak ti pěkně děkujem!" Na takové hrdinství nemáme dost lidí. „Sakra, Wondere, příště počkej, až ti, kurva, řeknu, jasný?!"

„Sony, kapitáne!" zaznělo omluvně.

Za dalších pět minut se v éteru ozval Kastrólův hlas. „Nebudete tomu věřit!"

Upřímně řečeno, já jsem tak prokřehlý, že jsem ochotný uvěřit úplně všemu! „Pokračuj!"

„To auto patří detroitský pobočce FBI!"

Federálové? Tak pozor! Kdo ví, že jsem tady? LC Strawhouse ví, že jsem v Detroitu. Ale jen Kněz - který tajně přijel do města - ví, že mám čmukat kolem Ypsilanti. Třeba je to ale jenom náhoda - FBI kontroluje skladiště zbraní, protože v nich nedávno došlo k loupežím.

Jenže, přátelé, i vy sami dobře víte, že v mém povolání náhoda neexistuje. Napadlo mě, že možná nemají zájem ani tak o ukradené zbraně jako o ozbrojené a nebezpečné bývalé trestance, kteří by se mohli potloukat po okolí - čili o mě.

Ale já jsem tentokrát ve výhodě. „Kastrole...!"

„Ano?"

„Můžeš je chytit na scanneru a zjistit, co tady, sakra, dělají?"

„Zkusím to!"

Vítr mezitím nabral na síle. Krčil jsem se v kabině a čekal.

Za dvanáct minut se ohlásil Kastrol a sdělil nám výsledky svého pátrání. „Je to v prdeli! Musej používat nějaký zasranej scram-bler, protože je nemůžu vůbec najít - a to jsem si na tom scanneru div neukroutil knoflík!"

Technika nám tedy už nepomůže.

„Kapitáne!" ozval se opět Kachní noha.

„Jo!"

„Na konci cesty dole pode mnou právě zastavilo druhý auto -stejš - čelem na jednu hodinu! Myslím, že uvnitř jsou taky čtyři chlapi!"

149

Chystal jsem se cosi říci, když vtom mě přerušil chraplavý šepot Kachní nohy. „Třetí auto. Dodávka.

Vidím dva chlapy. Jedou na černou jedenáctku, teď jsou u vás!"

Někdo sem přijel hlídat. Určitě! „Pokračuj ve sledování!" nařídil jsem a zapadl jsem zpátky do návěsu pro případ, že by někdo z těch pitomců v dodávce měl u sebe také infradalekohled. Zatraceně - to bude ale dlouhá a studená noc! Přesněji řečeno - dlouhá a studená noc to bude pro nás. Pro lidi z FBI to bude noc sice rovněž dlouhá, ale teplá.

Proč? Protože si budou sedět v těch svejch zatracenejch autech se spuštěným motorem, zapnutým topením a vytaženejma ok-nama a budou tam trčet jako kůl v plotě!

Ale, přátelé, takhle se nehlídá! Tedy aspoň ne v případě, že chcete někoho chytit při činu. Proč? Protože pan pachatel, pokud má IQ vyšší než 10, nejdřív projede kolem a obhlédne terén. A když uvidí hromadu pitomců v autech se spoustou antén na divných místech - v autech, která jsou, jak jsem už vysvětloval, v zimě jasně viditelná - vezme nohy na ramena.

Podíval jsem se na hodinky. 20.35. Ještě je poměrně brzy - na čtyřpruhové silnici před skladištěm stále panoval čilý dopravní ruch. Být na místě těch zlodějů, šel bych sem teprve po půlnoci, až se všechno uklidní.

Vtom mě napadlo ještě něco jiného. „Kastrole?" „Ano, Richarde, ty shnilej pitomče?!" odpověděl mi okamžitě. Ten člověk mě fakt přímo miluje! „Zjistil jsi na tom scanneru něco novýho?"

„Ne, nic. Obvyklej provoz. Nějaký státní polda chytil dole u Milána kradený auto. U pizzerie v Ann Arboru se strhla rvačka."

„A co naši kámoši tady v Ypsilanti?"

„Spousta kódu šest u KFC na silnici číslo dvacet tři..." To mně policejní hantýrkou oznamoval, že do

restaurace Kentucky Fried Chicken přišlo na večeri několik policistů. „... a nějaký idiot vjel svým autem někomu na trávník před barákem - už tam jede havarijní vůz! Jinak ale nic, všude klid!“ „Myslíš, že to je normální?“ zeptal jsem se ho. Kastrol se na chvíli odmlčel. „Když tak o tom přemýšlím, napadá mě, že je to divný, Richarde! Moc divný!“ odpověděl.

Totéž jsem si říkal i já. Dovolte, abych vám to vysvětlil. FBI totiž obvykle koordinuje veškeré své kroky s místními bezpeč-

150

nostními orgány. Hlavně proto, že v minulosti došlo k několika nepříjemným střetům mezi místními policisty a zvláštními agenty, kdy levá ruka nevěděla, co dělá ruka pravá. Dnes úřad oznamuje své plány místním bezpečnostním orgánům už předem a žádá je o podporu - až na výjimečné případy, které se nějakým způsobem týkají právě místních policistů.

Musíme vzít v úvahu také skutečnost, že policisté bývají většinou upovídaní. Při hlídkování si v éteru neustále pouští pusu na špacír - pomlouvají toho či onoho, sdělují si drby, vyprávějí si ty své košilaté policajtské vtípky a povídají si o všem možném. Člověk si někdy připadá, jako kdyby se právě dovolal na „Veselý drát“. Dokonce i když lidé z FBI dodržují na scramblingových frekvencích rádiový klid, místní poldové nepřestávají tlachat.

Dnes v noci se ale žádní upovídaní policajti v éteru neozývali. Naladil jsem na vysílače jinou frekvenci a vzbudil Doka Trem-blaye, který odpočíval v motelu. Z tónu v jeho hlase jsem usuzoval, že jsem mu překazil tradiční erotický sen, který se mu zdá každé dva měsíce.

Nadával. Reptal. Brblal. Dával mi všelijaká jména. Ale nakonec se vyhrabal z postele a probudil i ostatní. Nechtěl jsem riskovat. Wonder s Kastrem už kolem forda projeli. Máme ovšem ještě čtyři auta z půjčovny. Chtěl jsem, aby se moji hoši rychle zabalili - to pro případ, že by ředitel hotelu pojal vůči nám nějaké podezření - a prohledali okolí a zkusili najít nějaké místní policajty. Pokud je objeví, hned budu o něco moudřejší. Když ne, bude to znamenat, že agenti FBI jednají nejspíš na vlastní pěst.

Ze by akce načerno? Zastírací manévry? Nebo jsou si jen vědomi rizika, které spolupráce s místními poldy přináší, a proto je tentokrát vynechali?

Jednu odpověď jsem dostal už za sedmáct minut. Nikde kolem nejsou žádní místní poldové. Jestli někdo umí vyčmukat policajta na sto honů, tak je to Aligátor Shepard, protože k nim kdysi patřil také - a Aligátor prohlásil, že v okruhu dvou čtverečních kilometrů kolem skladiště není stoprocentně žádný polda.

Je načase, abychom zjistili, o co tady vlastně jde.

„Kachní noho...!“

„Kapitáne...!“

151

„Jdu se na ty sráče podívat! Zkontroluj tu dodávku na černý jedenáctce!“ „Rozumím!“ Čekal jsem.

„Pořád stojí na černý jedenáctce, asi patnáct metrů od zadního vchodu!“

Posunuli se tedy pryč z mého zorného pole. „Čelem kam?“ „Čelem k zadnímu vchodu, kapitáne! Přímě k němu!“ „A co ten stejš?“ Ani na něj jsem neviděl. „Červená čtyřka,“ oznámil po chvilce šepem Kachní noha. „Souběžně s červenou zdí, čelem k zadnímu plotu!“

To není dobrá zpráva - takhle mě můžou zahlédnout, až k nim půjdu.

Ledaže bych byl opravdu opatrný. Dolezl jsem ke dveřím návěsu. I když jsem dodávku přímo neviděl, věděl jsem, že stojí přibližně pětadvacet metrů nalevo za mnou. Stejšn parkoval nějakých pětatřicet, možná čtyřicet metrů ode mě na druhé straně parkoviště.

Zkontroloval jsem pravobok. Ve vzdálenosti šesti metrů se nacházel druhý návěs - obrovská lednička. Podíval jsem se za roh. Nic podezřelého jsem nezahlédl.

„Jdu na to! Kryjte mi záda!“ V duchu jsem děkoval bohu, protože třetí návěs - dlouhá plošina, určená pro přepravu ocelových trub - bránil stejšnu ve výhledu. Alespoň prvních pár metrů téhle dobrodružné výpravy bude tedy snadných.

Podíval jsem se na hodinky. Ukazovaly 21.15. Přejel jsem si rukama po těle, abych se přesvědčil, že emerson sedí bezpečně v pouzdře na opasku a že mi nikde volně nevisí žádné kovové předměty, které by mohly při pohybu vydávat nežádoucí zvuky. Pak jsem si zastrčil vysílačku do kapsy na stehně,

opatrně jsem se vykulil z návěsu ven, dopadl na zem a ukrytý ve tmě u kol na pravé straně jsem čekal, jestli se něco ve stejšnu nepohne. Nic takového jsem neviděl.

Dobře. Přískoky do strany jsem pomalu překonal oněch zmíněných šest metrů k chladírenskému vozu. Cestou jsem se praštil do kolena o kus ledu, který byl velký jako meloun. A pak že těch prvních pár metrů bude snadných! S ukrutnou bolestí v noze jsem se dokutálel pod zástěrku u kola na pravoboku a po čtyřech jsem s tichými kletbami a výhrůžkami popolezl o dalších deset metrů. Před čelní stěnou vozu jsem zůstal ležet. Po-

152

slouchal jsem, jak mi brní koleno a buší srdce. Není ten život skvělejší?

Mezi předkem plošiny a dalším návěsem šikmo ode mě byla dvoumetrová mezera. Návěs stál zároveň přímo naproti stejšnu, ovšem zhruba třicet metrů daleko. Když se budu držet na vzdálenější straně a pohybovat se velmi, velmi pomalu, nemusel by si mě nikdo všimnout.

Za pomoci obou loktů jsem po břicho urazil ty dva metry a zapadl jsem mezi obrovská dvojítá kola návěsu. Vtom se u stejšnu rozsvítilo vnitřní osvětlení - kdosi otevřel dveře u spolujezdce.

A sakra! K čertu s tebou, Dickie!

Rychle jsem hledal nějaký úkryt. U osy jsem uviděl tři přičky. Objal jsem je rukama a nohama a přitahoval jsem se nahoru tak dlouho, až jsem nakonec zůstal viset hlavou dolů jako lenochod.

Dveře u auta se mezitím zavřely a světlo uvnitř zhaslo. Ozval se křupot podrážek dopadajících na zmrzlý sníh. Ten zvuk se stále přibližoval. Snažil jsem se co nejvíc splynout s konstrukcí návěsu.

Kroky se zastavily. Pak jsem uslyšel jiný zvuk. I když mně byl povědomý, nemohl jsem hned určit, o co se jedná. Došlo mi to až po chvíli - ten hajzl močil na zadní kolo, ani ne metr ode mě.

Počkal jsem, až dojde zpátky k autu a otevře dveře. Jakmile se rozsvítilo vnitřní osvětlení, vystartoval jsem. Kvůli tomu světlu teď nebudou v té tmě asi deset vteřin nic vidět. Spustil jsem se z přiček dolů a podél zadní stěny návěsu jsem se doplížil do míst, odkud mě už nemohli zahlédnout - když na ně nevidím já, nemůžou vidět ani oni mě.

Cekalo mě dalších deset metrů plížení na otevřeném prostranství. Opatrně, centimetr po centimetru jsem se začal posouvat ke dvoutunovému transportéru. Nakonec jsem našel útočiště za jeho zadní částí, asi patnáct metrů od levých předních dveří do-

Tohle místo mělo svou výhodu i nevýhodu. Výhodou bylo to, že jsem se zde nacházel v mrtvém úhlu dodávky. Nevýhoda spočívala v tom, že budu-li se chtít dostat k dodávce blíž, budu e mi[^]-j. pOsunout[^]0 prostoru, kde mě bude moci zahlédnout

153

Podle čeho tak soudím? Podle toho, že v zrcátku vidím stín jeho obličeje. A pokud v zrcadle vidíte někoho vy, vidí i on vás.

Příkrčil jsem se u obrovského kola, vytáhl jsem vysílačku, zapnul ji - opatrně, aby mě šum z reproduktoru neprozradil - a zašeptal jsem: „Sprost’áku!”

„Ano?”

„Dostaneš se ke spolujezdci v ty dodávce?”

Následovala krátká odmlka. „Jo!”

„Na můj signál!”

„Rozumím!”

Něco jsem při té dlouhé cestě přece jen už stačil zjistit - a sice to, že hlídkující vozidla na sebe navzájem nevidí. Dodávka nevidí na stejšn a ford vpředu nevidí ani na stejšn, ani na dodávku, což je velká taktická chyba, díky které bych je mohl jednoho po druhém snadno zlikvidovat - kdybych chtěl.

Ale já chci tentokrát jenom zjistit, kdo sedí uvnitř.

Po čtyřech jsem opatrně dolezl k dodávce. Veškeré zvuky, které jsem přitom mohl nadělat, našťestí přehlušil hluk běžícího motoru a naplno puštěného topení.

Ze svého místa za dodávkou jsem sledoval Sprost’áka. Vylezl zpoza popelářského vozu a doplížil se k předku dodávky - do mrtvého úhlu. Lehl jsem si na břicho. Sprost’ák učinil totéž. Ukázal jsem mu kožený obušek. On mně na oplátku ukázal vztyčený prostředník na pravé ruce.

Spojil jsem palec a ukazováček do kruhu - tím jsem mu oznamoval, že je všechno v pořádku. Pak jsem zvedl hlavu a přiložil ucho ke dveřím. Oba pasažéři spolu rozmlouvali. Jednotlivým slovům jsem ale nerozuměl, protože měli zároveň nahlas puštěné rádio. Amatéri!

Znova jsem si lehl na zem a ukázal na vysílačku. Jakmile si ji Sprošťák přiložil k uchu, stiskl jsem tlačítko pro vysílání a řekl jsem: „Natři...!“

Sprošťák místo odpovědi vztyčil palec a posunul se kolem předku vozu ke dveřím u spolujezdce.

„Jedna...“ Opřel jsem se zády o bok auta a pravou rukou jsem šmátral po klíče. V levé ruce jsem přitom držel vysílačku a obušek, který jsem předtím vytáhl z kapsy.

„... dvě...“ Odložil jsem vysílačku a natočil jsem se tak, abych mohl prudce otevřít dveře, sáhnout dovnitř, popadnout řidiče a okamžitě ho umlčet.

154

„... tři.“ Zašeptal jsem dostatečně nahlas, aby mě Sprošťák slyšel, narovnal jsem se, zabral za kliku a otevřel dveře.

Tomuhle říkám absolutní překvapení! Chytil jsem toho hajzla za krk, dřív než stačil zareagovat, a praštil ho dvakrát obuškem do hlavy. Když se bezvládně zhroutil, vytáhl jsem ho ven a hodil ho na zem. Úkol splněn.

Ovšem jen částečně, protože Sprošťák se spolujezdcovy hlavy ještě ani nedotkl.

A jak jsem to zjistil? Jednoduše - onen spolujezdec se totiž hnal po mně. Hrabal se ze svého sedadla a nohy a lokty mu přitom pracovaly jako písky.

Podíval jsem se za něj a uviděl Sprošťáka. Stál venku a zoufale lomcoval s dveřmi - byly pochopitelně zevnitř zamčené.

A pak jsem toho chlapa, co se mně sápal po krku, poznal. Byl to Dawg Dawkins. A nezdálo se, že mě vidí zrovna rád.

KAPITOLA 12

Nebylo to poprvé, co se naše cesty zkřížily. Jenže zrovna teď nemám na nějakou přednášku z naší vzájemné historie čas, protože tomu hajzlovi kouká z očí smrt a hrabe se z auta zatraceně rychle, a já ho tudíž musím zlikvidovat, dřív než stačí vzbudit sebemenší rozruch.

Ustoupil jsem dozadu a čekal. Když se mu dostalo ven celé tělo a uvnitř mu za sloupkem volantu zůstaly pouze nohy, nakročil jsem mezi jeho svírající se ruce a přetáhl jsem ho přes zátylek obuškem.

Ten úder ho sice trochu omráčil, ale jinak ho nezastavil. Zařval bolestí, rozpráhl se a zasáhl mě pěstí do hrudi těsně pod srdcem. Vložil do toho hodně síly - připadal jsem si, jako kdyby mě praštil kladivem.

Zavrával jsem, a protože jsem od přírody velký šikula, zakopl jsem o vlastní nohy a skácel se na zem. Hlavní tíhu při tom dopadu neslo pochopitelně mé těžce pochroumané pravé koleno.

Než jsem se sebral, Dawg stačil osvobodit nohy zpod sloupku řízení a vyškrábat se z auta ven. Tam dopadl všema čtyřma na kluzký led, našel opět rovnováhu a řítil se na mě. Chytil mě pod krkem a mrštil se mnou o zem. Myslel jsem, že je se mnou amen. Dawg má totiž zatracenou sílu. Řeknu vám, přátelé, že ležet na

155

zledovatělém parkovišti pod takovým medvědem není věru žádná slast.

Zaslechl jsem prasknutí a ucítil bolest v oblasti kříže - že by mi ho zlomil? Na nějaké starosti ohledně páteře, žeber, chrupa-vek nebo svalů ale nebyl vůbec čas, protože ten parchant se mě snažil zabít.

Omotal si cop mých vlasů kolem ruky a škulb s ním dozadu tak mocně, že mi málem utrhl hlavu z krku.

Snažil jsem se mu vykroutit, ale držel mě pevně. Tak jsem mu poslal jednu na solar plexus. Zalapal po dechu, znova trhl copem, a když jsem zvrátil hlavu dozadu a odhalil mu krk, chtěl mě do něj seknout volnou rukou.

To jsem mu ovšem nedovolil. Chytil jsem mu ruku těsně nad zápěstím a zat' al do ní zuby - kéž bych měl aspoň vzteklinu! Dawg okamžitě stáhl ruku zpátky a zároveň pustil můj cop.

Ta malinká chvilka mi úplně stačila. Vrazil jsem mu prsty do očí, chytil ho za uši, udeřil ho čelem do hlavy, srazil ho na karoserii dodávky a nakopl ho do rozkroku. Pak jsem na něj skočil a oba jsme se začali válet sem a tam jako dva opilci někde v hospodě. Nakonec se z toho přece jen stávala docela zábava. Jenže na nějaké přílišné legrácky zase není čas. Dawg by navíc mohl začít křičet, po čemž jsem v

žádném případě netoužil - není třeba rušit osádky obou dalších vozů z jejich klidu. Takže kromě toho, že jsem se ze všech sil snažil toho hajzla znehybnit, musel jsem ještě dávat pozor, aby nevydal ani hlásku, což by bylo bývalo mnohem snadnější, kdybych měl ještě alespoň jednu ruku.

Když už jsme u těch dalších rukou - a kde je vlastně, sakra, Sprost'ák? Pořád tam cloumá s těma zatracenejma dveřma, zatímco Dawg se mi tady snaží udělat z ksichtu kus beztvary hmoty?!

Hodil jsem s Dawgem nejdřív doleva a pak doprava, vykrou-til jsem se z jeho sevření a nakonec jsem ho poslal s nádherným žuchnutím k zemi. Potom jsem kolem něj obtočil nohy, za pomoci kolen, loktů a vlastní váhy jsem se na něj vyhoupl a v podstatě jsem se mu usadil na hrudi. Dawg mě sice okamžitě praštil do rozkroku, ale já jsem se už nenechal shodit a přetáhl jsem ho několikrát obuškem po hlavě - těsně nad uchem - plesk, plesk, plesk!

To ho trochu ochromilo. Pak se u něj konečně objevil Sprost'ák. Skočil na něj zezadu, chytil ho pod krkem a škrtil ho tak dlouho, až ten parchant ztratil vědomí.

156

„Kde jsi se, ksakru, flákal? Vždyť ten hajzl ze mě div nevymlá-til duši!“ zasípal jsem. Ležel jsem na zádech na studeném asfaltu, neschopný postavit se na nohy. Byl jsem fyzicky na dně a bolelo mě celé tělo. „Začínám být na takovýhle voloviny moc starej! Kdybych měl pistoli, tak bych toho hajzla hned zastřelil a hotovo!“

Sprost'ák se mnou ovšem nesouhlasil. „Ale vy přece pistoli máte, kapitáne! A kromě toho jsem měl pocit, že se dobře bavíte!“

Vidíte, vážení čtenáři, jak se se mnou zachází? Nemám ani za mák úcty! Chovají se ke mně tak, jako kdybych byl živá zkamenělina z pravěku jednotek SEAL.

Zatímco Sprost'ák řidiče dodávky i Dawga svazoval a dával jim roubík, já jsem oběma probíral kapsy. Jedna věc byla jistá: ten muž v žádném případě nepatřil mezi agenty FBI. Podle jména na řidičském průkazu a oprávnění k nošení skryté zbraně jsem poznal, že se jedná o bývalého příslušníka jednotky SEAL 3 z Coronada, nyní ve výslužbě, kterému se přezdívalo Johnny Cool (to kvůli jeho slunečním brýlím ve stylu šedesátých let a zálibě v tanci a volejbalu) a který neměl dostatek intelektu - tj. schopnosti se učit - ani síly - tj. znalostí místních poměrů - aby to z lodního mistra dotáhl někam výš.

Kdysi se chtěl stát příslušníkem Rudé buňky, ale odmítl jsem ho. Navzdory své vysoké postavě a útlým bokům totiž postrádal srdce a duši pravého válečníka.

Ted pracuje nejspíš pro Dawga, aspoň soudě podle nalezených dokladů. V levé části pasu jeho džin jsem ještě objevil ve Francii vyrobený waltherský PPK/S, známý jako manurín, spolu se sedmi náboji Hydra-Shok s dutými hroty v zásobníku a jedním v komoře. Protože tenhle typ zbraní je legální pouze v Kalifornii, dal jsem pistoli Sprost'ákovi jako suvenýr, abych mu dokázal, že jsem se opravdu nezbláznil. Potom jsem prohledal Dawga. Ten ozbrojený nebyl a neměl u sebe ani nic zajímavého. V peněžence jsem nenašel žádná telefonní čísla, v kapsách jsem neobjevil žádné mapy s nenápadně označenými místy. Naprosto žádný usvědčující materiál. Pro-

Nakonec jsem zkontroloval auto. Na konzoli za řadící pákou ezel mobilní telefon. Vzal jsem ho, hodil ho na zem a rozdupal

157

na malinké kousíčky. Ještě bych si docela rád s tím generálem ve výslužbě trochu popovídal - zajímalo by mě, co by mi asi řekl, kdybych mu kolem přirození uvázal šňůru od telefonu a zeptal se ho, co tady dělá. Ale veškeré výsledky budou muset počkat. Proč? Protože právě v tuto chvíli na mě zuřivě mává Sprost'ák a ukazuje směrem k místu, kde leží Kachní noha. Zvedl jsem hlavu a podíval se, co mi chce. Kachní noha zoufale signalizoval: „Nepřítel na obzoru, schovejte se!“

Do prdele! Blíží se ke mně a já tady mám navíc dvě nehybná těla! No dobře - nejdřív to nejdůležitější, a sice maskování. Ta zatracená dodávka musí vypadat normálně. Se Sprost'ákovou pomocí jsem posadil Dawga na místo spolujezdce a bezpečnostním pásem a leukoplasty jsem ho přivázal k sedadlu, aby se nemohl pohnout a nadělat rámus.

Pak jsme zdvihli řidiče, hodili ho za volant, omotali mu kotníky, křížem jsme mu přepásali ramena a boky a pevně ho tak ukotvili v sedadle.

Potom jsem zhasl motor a schoval klíčky do kapsy - než si pro ně zase přijdeme, asi pěkně nastydnou -

a vydal se se Sprostákem zpátky k návěsu.

Nebyl jsem tam ještě ani pět vteřin, když vtom přišla první zpráva od Kastróla - kolem budovy prý právě projíždí nenápadně vyhlížející pekařská dodávka. Vůz dvakrát objel celý areál a potom zamířil přímo k návěsům, kde zůstal stát se spuštěným motorem a zhasnutými světly.

Kachní noha použil infračervený dalekohled a nadiktoval Kastrólovi poznávací značku. Z nitra dodávky mezitím vyskočila mužská postava v tmavých šatech a s tmavou pletenou námořnickou čepicí, volným krokem došla k jednomu z kamionů, vlezla do kabiny a nastartovala. Jakmile dieselový motor s řevem naskočil, z dodávky vystoupili další dva muži - taktéž celí v černém - doběhli k plotu oddělujícímu parkoviště u muničního skladu od autoparku a přestříhli provázky u onoho předem nachystaného dílce plotu. Vzniklou dírou pak kamion opatrně projel ke skladišti a zmizel mi z dohledu. O dalším vývoji jsem se proto musel nechat informovat od Kachní nohy.

„Co dělaj?“

„Couvaj ke dveřím!“ Následovala kratičká pauza. „Jdou dovnitř!“

158

Dicku...!“ ozval se Kastrol.

^Slyším!“ Ta dodávka je zaregistrovaná na jednu eastsideskou adresu!“

^Rozumím!“

Muži lehce pronikli do skladiště. Ať žije armáda a její bezpečnostní opatření!

Mlčky jsme čekali. Ačkoli měli všechno předem připravené, trvalo téměř hodinu, než se obrovský kamion vynořil znovu přede mnou a zajel zpátky do autoparku. Dodávka nacouvala dírou v plotě ke skladišti.

„Kachní noho!“

„Slyším!“

„Hejbá se ten kamion?“

„Ne, stojí se spuštěným motorem na místě!“

To byla dobrá, ale zároveň i špatná zpráva. Budeme se muset postarat o jeden kamion, dvě dodávky a další dvě auta se zatím neznámou osádkou a zjistit, kam každé vozidlo jede.

Musíme se tedy rozdělit. Jak jsem na to přišel?

Jednoduše - vím totiž, že kamiony se používají spíš na dlouhé trasy, protože jsou neohrabané a špatně se s nimi jezdí po městě.

Naproti tomu pekařské dodávky, ty se ve městě snadno ztratí, a proto se budeme zabývat nejdřív jimi. Zapnul jsem vysílačku a rozdal úkoly. Doc, Půlpinta, Piek, Aligátor a Hlodavec budou sledovat kamion. Já si spolu s Kastrolem, Kachní nohou, Sprostákem, Wonderem a Třešničkou vezmu do parády místní hochy a pak se co nejrychleji vydám za první skupinou. Ve spojení budeme pomocí mobilních telefonů. Kvůli tomu sice přijdu o slibné interview s Dawgem a Johnnym Coolem, ale život bývá plný drobných zklamání a tohle je zkrátka jedno z nich.

A jestli se ve svých úvahách pletu?

Tak potom si Dickie prožije zase jednou pořádné peklo. Není ten život báječný?

Ted budeme mít chvílku času, než muži v černém naloží svou dodávku. Dovolte mi proto, abych vám trochu osvětlil techniku při sledování vozidel. Určitě se vám vybavují scény z pláten kin nebo z obrazovek televizorů, ve kterých se policajtská auta kvílením pneumatik a skřípěním brzd drží v patách za zločin-

159

Jenže, přátelé, to jsou všechno naprosté nesmysly. Představte si, jak se prodíráte hustou dopravní zácpou a slyšíte někoho takového za sebou - copak byste si ho nevšimli?

Stopování nepřítele je nesmírně náročné. Tahle věta vystihuje všechno. K úspěšné akci bývá nezřídka zapotřebí až deseti vozidel a několika termosek s kávou. Musí se počítat také s řadou proměnlivých veličin, jako jsou například počasí, stav vozovky, hustota dopravy a denní doba. Zároveň nelze zapomenout na pana Murphyho, který se vždycky veze na zadním sedadle a pokouší se dělat potíže. Dalším průšvihovým faktorem je kontrastní zrcadlo - čili další vozidlo protivníka, které má za úkol krýt záda svým kolegům. Nebo otevřená léčka - to když někde postaví zátaras, kterým vám znemožní další

sledování.

Takže vidíte, že sledování není až tak jednoduché, jak by se z filmů nebo seriálů mohlo zdát. Ale na druhou stranu není zase úplně neproveditelné. Nejsnadnější cesta vede přes štenice. Starší typy se špatně sledovaly a vysílaly tak silný signál, že často rušily autorádia uvnitř a prozrazovaly sledovanému objektu svoji přítomnost. Signalizační zařízení poslední generace se skládají z vysílačky, lithiových baterií a miniaturního vybavení. Umí vysílat signál, který lze zachytit z automobilu, letadla, družice nebo prostřednictvím pevné telefonní linky.

Pokud nemůžete použít štenice, musíte to provést postaru - pomocí vlastních vozidel. Nejeefektivnějšími metodami jsou takzvané „žabí skoky“ a paralelní sledování.

Při „žabích skocích“ se využívá pět až šest vozidel, která se drží poblíž sledovaného auta a neustále si mění místa. Chvilí jedou před ním a pak zase zůstanou vzadu - stejně jako v normálním provozu. Pokud sledované auto zabočí doleva nebo doprava, vozidla vpředu pokračují k další ulici, po souběžné trase sledovaný objekt znovu dojedou a zařadí se za něj. Pokud se sledované vozidlo obrátí do protisměru, přebírají si ho auta jedoucí vzadu.

Při správném postupu se žádné ze sledujících vozidel neobjeví ve zpětných zrcátkách sledovaného auta víc než jedenkrát - a to i kdyby celá akce trvala několik hodin. Výhodou této metody je tudíž skutečnost, že sledovaný objekt jen stěží zpozoruje svůj stín. Nevýhoda spočívá v tom, že vyžaduje poměrně velký počet vozidel.

160

při paralelním sledování zůstává jedno ze sledujících vozidel v dostatečné vzdálenosti od sledovaného objektu a další minimálně čtyři vozidla jedou po souběžných ulicích. Plusy? Jedná se o téměř neviditelnou metodu. Minusy? Prvním z nich jsou semaforey - pokud fungují proti vám, máte smůlu. Druhým minusem je rychlá obrátka sledovaného auta - pokud se náhle otočí a pojedě zpátky stejnou cestou, kterou přijelo, můžete ho ztratit.

Žádná z metod se neobejde bez kvalitního spojení - nejlépe utajeného, aby protivník, který bude mít nejspíš ve svém autě scannery a další techniku, nemohl konverzaci osádek sledujících vozidel odposlouchávat. Při sledování se člověk alespoň důvěrně seznámí s prostředím, ve kterém se bude v nejbližší době pohybovat. Když jsem velel Šestce, hrávali jsme si často na honěnou. Naše varianta této hry se ovšem skládala z dlouhých a rychlých automobilových honiček a sledovacích akcí v různých evropských městech. Našimi soupeři byli příslušníci ochranné složky Námořní vyšetřovací služby - tedy lidé, kteří mají na starosti ochranu našich vlajkových důstojníků v zahraničí - a my jsme jim měli ukázat, jak by si při sledování asi počínali teroristé.

Lidé z NIS si chtěli hrát ve Washingtonu - ti by vůbec nejraději bojovali jen u sebe doma a v rámci své pracovní doby. Já jsem prosazoval města jako Londýn, Lisabon, Řím a Neapol, a to hned z několika důvodů. Za prvé proto, že skutečné akce se budou odehrávat právě v Evropě, Asii nebo na Blízkém východě. Za druhé proto, že prostředí ve všech čtyřech městech činí ze sledovacích akcí doslova horor. Dopravní zácpy, křižovatky, probíhající stavební úpravy, přelidněná náměstí, spleť jednosměrných a slepých uliček - to jsou místa, v nichž se člověk může snadno ztratit a způsobit tak svým hlídačům spoustu starostí.

My ze Šestky jsme samozřejmě hráli zločince (jak příhodné!). A četníci - naši protivníci - vždycky krutě prohráli, protože jsme si dali tu práci a obeznámili se s daným městem, čehož jsme poté dokázali plně využít. Takhle vypadá opravdová partyzánská válka, přátelé. Vždyť i Mao Ce-tung kdysi nabádal: „Vojáci revoluce se musí umět pohybovat v davu jako ryba ve vodě!“

Dneska v noci se ale budeme pohybovat spíš jako ryba v ovocném sirupu. Jistě, správné spojovací prostředky máme. Ale ur-jte si pamatujete, vážení čtenáři, že k oběma výše popsaným sledovacím metodám je zapotřebí několika vozidel. A přitom

161

nás čekají hned dva cíle, proti nimž můžeme použít pouhých pět aut. Navíc musíme počítat se dvěma kontrasedlovacími vozidly. Dnes v noci to tedy budu já, kdo pojedě naslepo.

Náš protivník také dobře ví, co má dělat. Osádka fordů nechala dodávku, aby vyjela jako první. Pak se zavěsila za ní a pomalu ji následovala po téměř prázdné čtyřpruhové silnici směrem na východ. Stejně se

mezitím spároval s kamionem a oba zamířily po silnici číslo 23 na jih.

Jakmile zmizely z dohledu, svolal jsem všechny dohromady a rozdělil úkoly. Wonder vběhl do skladiště a provedl rychlou kontrolu situace. Vrátil se s mrtvolně bledým obličejem. „Úplně to tam vybilili!“ hlásil. A já si naivně myslel, že zbraně se kradou nenápadně!

Ted už je v žádném případě nesmíme ztratit. Dvě auta se proto hned vydala za kamionem. Zbývající auta z půjčovny si rozebrali Sprošťák s Wonderem a Kachní noha s Třešničkou. Já jsem si vzal od Kachní nohy infradalekohled a nasedl ke Kastrólovi do jeho auta.

Při odjezdu od skladiště jsem si všiml, že Dawg i jeho kumpán přišli k sobě - oba se v dodávce vrtěli a kroutili a snažili se osvobodit z pout.

Kastrol na ně ukázal palcem a řekl: „Za mejch časů jsme žádný svědky nenechávali! Je to jistější, však víš!“

I mě už napadlo, že jsem měl ty hajzly při první příležitosti zabít - jenže to bych je nesměl chtít vyslyšet. Ale jako obvykle se objevil pan Murphy a překazil mé úmysly.

„Jo, kdyby byl ted čas...!“ Kastrol měl pravdu. A kdybychom tolik nepospíchali, hned bychom to napravili. Jenže my zrovna spěcháme. Musíme přece sledovat ta auta. Pustili jsme se za fordem.

S návratem do města si dávali pěkně na čas, což nám působilo nemalé potíže, protože jsme jeli po silnici číslo 12 - čtyřproudé rychlostní silnici, která na hranicích města přechází v Michiganskou avenue - na níž je umístěna řada dopravních světel. Ten zatracenej ford zůstal pozadu a dal pekařské dodávce zhruba půlkilometrový náskok - koneckonců, vždyť oni přece, sakra, vědí, kam jedou!

U vesnice Greenfield odbočila dodávka na přivaděč na south-fieldskou dálnici, zatímco ford pokračoval dál směrem na Michi-

162

n Na nadjezdu nad southfieldskou dálnicí se najednou zastavil.

Kastrol přešel do pravého pruhu a já jsem zmáčkl na vysílače tlačítko SEND. „Jsme u dodávky!

Wonder zůstane s fordem! Třešničko, ty hnedka zastav a počkej vzadu, než zjistíme, co se tady, kurva, děje! Přepínám!“

„Jasně, rozumím!“ ozvali se téměř jednohlasně Wonder s Třešničkou.

Podíval jsem se na dodávku, která rychle mizela v dáli. „Dělej, přidej!“ houkl jsem na Kastróla. „Musíme se jich držet!“

Kastrol se na mě zamračil. „Klídek, Shnilej Richarde, nebud, sakra, tak netrpělivej!“ napomenul mě a zvolna sjel na přivaděč k dálnici. „Ve kterém jsou pruhu? Oči mně už nesloužej tak jako dřív!“

Zadíval jsem se na dodávku, která jela zhruba čtyři sta metrů před námi, ačkoli jsem dobře věděl, že Kastrol vidí desetník i na dobrých sto metrů. „V odstavném.“

„To jsem si mohl myslet!“ řekl s úsměvem. „Krejou si záda! Odstavnej pruh na dálnici nevede!“

Pomalů pokračoval v jízdě. „Ty ve fordu nejspíš sledujou, co uděláme!“

Zkoušeli na nás tedy Devatenácté pravidlo Roberta Rogera. Z náhlého popudu jsem se otočil dozadu a podíval se zadním oknem ven. Nic jsem samozřejmě neviděl.

Jako na zavolanou se ve vysílače ozval Wonderův hlas. „Chlapi z fordu vyskočili ven a koukaj se po vás!“

Zatraceně - že bychom byli prozrazeni?! „Projed'te kolem nich a zmizte jim, kurva, z očí!“ poručil jsem stroze.

„Já vím, Dicku, já vím!“ odpověděl Wonder tak dotčeně, až mi bylo líto, že jsem na něj tak zhurta vyjel. V téhle hře je totiž stejně dobrý jako já a není třeba, abych mu říkal, co má dělat.

Pekařská dodávka odbočila na první křižovatce doprava. Kastrol pokračoval rovně. „Skrč se!“ rozkázal mi.

Příkrčil jsem se. Víím, kdy mám poslechnout - když mi velitel družstva něco nařídí.

Kastrol projel křižovatkou a neustále se díval do zpětného zrcátka. Posadil jsem se. Když se před námi objevila další křižovatka, očekával jsem, že zahne doprava. Místo toho jel ale dál rovně.

r

J

/,Kastróle...!“

163

„Pořád nás z toho nadjezdu můžou vidět, ty pitomče!" vysvětloval mi stejným stylem i tónem jako kdysi dávno Ev Bar-rett. Projeli jsme právo točivou zatáčkou. „Ted!" zavelel Kastrol a sešlápl plynový pedál. Ručička tachometru okamžitě vylétla k šedesátce. Na další křižovatce Kastrol prudce zabrzdil a přivedl vůz do řízeného smyku doprava. Volant přitom svíral jednou rukou a z obličeje mu vyzařovala sebejistota zkušeného řidiče hlídkového vozu.

Hned potom zhasl světla. „Ted uděláme velkej oblouk kolem toho forda, co nás sleduje," řekl na vysvětlenou. „Počkáme si na ně na druhý straně - přes vesnici směj jet maximálně pětadvacet, takže tam budem dřív!"

A také jsme byli - zhruba tři čtvrtě minuty před nimi. Když vyjeli z Greenfieldu, odbočili doprava, pokračovali zhruba kilometr směrem na Michiganskou avenue a pak znova zahrnuli vpravo. Jeli jsme za nimi až ke křižovatce. Tam jsem vyskočil z auta ven, doběhl jsem ke zdi a opatrně se podíval za roh. V infračerveném dalekohledu jsem viděl, jak dodávka pomalu mívá ford a pokračuje dál na východ.

2.20. Obě vozidla projela centrem města, objela park a najela na širokou ulici s názvem Gratiot. Po chvíli zabočila do úzké uličky, která ústila na obrovském otevřeném a ze všech stran osvětleném náměstí, na němž stály řady automobilů a stovky stánků. „Co to, sakra, je?" zeptal jsem se Kastróla. „Východní tržiště," vysvětlil mi. „Hlavní nákupní centrum obchodníků s potravinami." „Kolik sem vede ulic?"

„Asi tak pět nebo šest," odpověděl. „A to nepočítám cesty pro pěší a uličky mezi domy!"

Do prdele! Dopravní ruch mi připomínal Káhiru v době největší špičky nebo také Rubikovu kostku - neustále se měnící proud vozidel, chodců a ručních nákladních vozíků, který zdánlivě nemá žádnou logiku. Objekt našeho zájmu byl v té chvíli šest vozidel před námi. Vtom ale mezi nás nacouvala další dodávka a zablokovala nám cestu. „Wondere...!" „Slyším!"

„Asi to bude lepší pěšky!" „Rozumím!"

164

Otočil jsem se na sedadle a spatřil Sprost'áka, jak vylézá z Won-derova auta stojícího tři nebo čtyři vozidla za námi a prodírá se tou vřavou kolem mě a Kastróla dopředu. U jednoho stánku se zastavil, koupil si šwarmu (izraelské národní jídlo, jehněčí nebo krůtí maso v kulatém chlebu - pozn. překl.), vydatně si ji polil pálivou omáčkou, vzal si plnou hrst papírových ubrousků a pokračoval v chůzi.

Ted' si nejspíš myslíte, že tím jenom ztratil čas. Kdepak - jednalo se o nezbytný maskovací manévr. Při něm člověk použije to, co má hned po ruce. A na tržišti to bývá pochopitelně jídlo.

Jedna z dodávek před námi nabourala do jiné. Celá kolona se zastavila a řidiči obou postižených vozidel vylezli ven, aby zjistili rozsah škod.

„Třešničko!"

„Příjem!"

„Kde seš?"

„Vzadu na..." Na chvilku se odmlčel - patrně se rozhlížel kolem sebe. „...na Gratiotu."

„Zůstaň tam! Tady se nedá ani pohnout!" Otočil jsem se na Kastróla. „Může to objet někudy kolem tržiště?"

„Možná by to šlo," odpověděl Kastrol. „Přes přivaděč k 1-94 nebo 1-75. Ale radši ať zůstane tam, kde je - z Gratiotu bude mít větší výběr!"

„1-94 vede kam?"

„Na západ do Chicaga a na sever do Huronu."

„A 1-75?"

„Na sever ke mně a na jih na..." zamyslel se, „... Floridu."

Ukázal jsem palcem směrem k pekařské dodávce. „A co když jedou na Floridu?"

Kastrol zavrtěl hlavou. „To nedává žádnéj smysl," prohlásil.

Smysl? Jakej smysl by to mělo dávat, proboha? Nic tady nedává smysl! Zahryzl jsem se do svého kníru. Pro naši současnou situaci existuje naprosto přesný terminus technicus: průser.

V takovém případě budu potřebovat nějaké příznivější zvěsti. Vzal jsem do ruky mobil a zavolał Aligátorovi. Ozval se po třetím zazvonění.

„Polib mi prdel!"

^Nápodobně, kapitáne!" odpověděl se smíchem.

Vyžádal jsem si stručná hlášení a dozvěděl jsem se skutečně obrou zprávu. Nacházeli se u motelu poblíž Dundee, na silnici 165

číslo 23 směrem do Toleda v Ohio. Kamion i stejný zajely na parkoviště a jejich osádky odešly na snídani. Pouze v kabině kamionu zůstal jeden muž.

„Kdyby něco, tak se ozvi!"

„Rozkaz!"

„A jakmile to půjde, dejte na ten kamion štěnici!" Měli s sebou pasivní zaměřovače, které přivezl z Divokého panství Stevie Wonder.

„Jasně!" Pak telefon zapípal a zmlkl.

„Kapitáne...!" ozval se pro změnu ve vysílačce Sprošťák.

„Slyším!"

„Jedou na sever! Jsou vpravo vzadu na náměstí!"

Podíval jsem se na Kastróla. „Kam chtěj?"

„Na mezistátní!" odpověděl zasmušile. „Na tu zasranou mezistátní!"

A tak jsme tam bezmocně stáli. Byli jsme chycení do stejné pasti, kterou jsme kdysi chystávali lidem z NIS v Evropě. Takové malé dějá vu, jenže tentokrát ve zcela opačných rolích.

Ty hajzlové jsou fakt dobrý!

Kastrol si ode mě vzal vysílačku. „Třešničko, tady Kastrol!"

„Poslouchám, Kastrole!"

„Kde jsi?"

Třešnička mu popsala svou polohu.

Kastrol chvilku přemýšlel a pak řekl: „Otoč to, dej se první ulicí doprava, jed' až na konec, tam se dej doleva, jed půl bloku a zaboč zase doprava!"

„Zase doprava?" opakoval zmateně Třešnička. „Neměj strach, pitomče, budu tě navigovat!" uklidňoval ho Kastrol.

Pekařská dodávka najela na přívaděč k dálnici 1-75. Třešnička s Kachní nohou počkali, až kolem nich projede ještě ford, a pak bez světel vyrazili za nimi. Bylo to sice riskantní, ale nutné.

Jeli zároveň úplně naslepo - Kastrol je musel neustále navigovat, protože dodávka brzy sjela z přívaděče a vydala se po dvou-proudové ulici do bludiště zchátralých domků.

2.55. Kastrol se usilovně tlačil ucpaným tržištěm. Konečně se mu podařilo vyjet ven. Hned jsme zamířili za Třešničkou. Projížděli jsme ulicemi lemovanými vraky aut a ohořelými domy. Lampy pouličního osvětlení byly už vymlácené. Kastrol svraští obo-

166

čí. „Tyhle části města jsme se vzdali před dvaceti lety/" poznamenal „Podívej!" Ukázal na řadu bílých korunek nastříkaných sprejem na dveřích a stěnách zčernalých koster dřevěných domků. „Takhle si Gangsterský princové Žulu značkují svoje území! Dřív člověk tyhle symboly zahlídl jenom na pár blokách v East Sidu. Teď už jsou po celém městě - dokonce i na tý zasraný radnici!" Stáhl okénko, odplivl si a znova ho zavřel. „Maj to tady nejspíš pod kontrolou - protože my to pod kontrolou určitě nemáme!"

Podíval jsem se na graffiti. Stejnou kresbu jsem viděl i na zadním vchodu do muničního skladu.

Už jsem vám přece říkal, že na žádné náhody nevěřím!

Kolem nás nebylo ani živáčka. Kastrol jel se zhasnutými světly, Wonder hned v patách za ním. Po chvíli jsme dorazili k Třešničkovu v. Zaparkoval za ohořelým vrakem auta v jedné boční uličce.

Domlouvali jsme se vysílačkou. Pekařská dodávka prý stojí na ulici, která začíná na rohu u rozpadajícího se řeznického krámku, a ford zastavil hned vedle ní.

Tiše jsme dojeli k Třešničkovu autu. Wonder počkal chvíli vzadu a pak se otočil předkem na Mack Avenue. Kastrol opatrně vystrčil nos svého vozu na začátek uličky. Sledovaná vozidla stála nějakých sto metrů od nás - dva tmavé stíny ve tmě.

Podíval jsem se do infradalekohledu. Za řodem kdosi klečel a odmontovával z jeho zádi poznávací značku. Když ji odšrouboval, hodil ji na zem a na její místo dal jinou.

Potom ten chlápek - byl to vysoký černoch v obleku - vstal, sebral odmontovanou značku, otevřel pravé přední dveře a hodil ji dovnitř. Pak vytáhl ze zavazadlového prostoru montérky a tričko, sundal si sako a kravatu, navlékl si tričko a montérky, sedl za volant a nastartoval.

//Ted' půjdeš pěšky, Richarde!" oznámil mně Kastrol. „Musím zjistit, kam, sakra, ty hajzlové s těma značkama jezděj, když už vím, že jsou kradený!"

Nebyl jsem proti. Chtěl jsem také pryč. Gangsterští princové Žulu představují jen malý problém, který můžeme vyřešit rychle a efektivně. Mnohem důležitější je kamion plný zbraní a munice.

//Až se něco dovíš, zavolej mi mobilem!" Popadl jsem své věci a chystal se vystoupit.

167

„Počkej přece, ty pitomče!" zabrzdil mě Kastrol. Natáhl se a vypnul osvětlení vnitřku vozu. „Nemusíme hned vyrazovat, kde stojíme..." Pak mě poplácal po rameni. „Ted můžeš jít, Shni-lej Richarde!"

Vykulil jsem se z auta a přesunul se k Wonderovi, který zaparkoval kousek za Třešničkou. Než jsem se stačil uvelebit na zadním sedadle a ohlédnout se, starý žabák byl už pryč.

KAPITOLA 13

Kachní noha si ode mě vzal dalekohled, doplížil se do uličky a zřídil tam pozorovací stanoviště. Já jsem mezitím se Sprošťákem, Wonderem a Třešničkou velmi p-o-t-i-ch-u odmontoval z pronajatých aut zadní sedadla. Pak jsme se přesunuli ke kufrům a vyndali z nich zbraně, které jsme si vypůjčili ve skladišti. Gangsterští princové svůj lup nevykládali. Podle všeho ho tedy povevou někam jinam, kde ho budou chtít dál rozdělit nebo prodat. Což by se jim ovšem nemělo podařit - alespoň pokud odvedeme svou práci dobře.

Nebudeme to mít ale jednoduché, protože v uličce stála stráž - dva městští floutkové ve vyboulených bundách a teplákách, na hlavě čepice nasazené kšiletem dozadu a na nohou kotníčko-vé sportovní boty, známé pod označením trestanecká obuv.

V rukou drželi ukradené samopaly CAR-15 se zásobníky na čtyřicet nábojů. Boule svědčily o tom, že kromě nich jsou vyzbrojeni ještě pistolemi.

Na tomto místě mi dovozte malou poznámku k výkonu strážní služby. A ne abyste tuto část přeskočili, protože s tímhle materiálem se později setkáte znovu. Strážní služba se v jistém smyslu podobá tělesné přípravě - i když se vám nemusí líbit, dělat ji prostě musíte. Navíc je to poměrně velká dřina. Vyžaduje soustředění, schopnost vnímat detaily a neustálou ostražitost.

V bojových podmínkách znamená dvojice dobrých strážných předěl mezi životem a smrtí. Ano, řekl jsem dvojice. Na rozdíl od všech těch válečných filmů, které vídáte v kinech či televizi, totiž v reálném životě nikdy nestavíte pouze jednočlennou hlídku, zvláště v noci.

Spousta lidí ale považuje strážní službu za jakýsi druh pomocných prací a nechává strážce dělat všechno možné, jenom ne hlí-

168

dat. Tihle lidé si neuvědomují, že válka je z devadesáti devíti procent čekání a jenom z jednoho procenta boj. Takové hlídky pak představují lákavý cíl pro lovce, jako jsem já. Ty hejsky bych proto zlikvidoval snadno, jenže já mám dneska jiný úkol. Musím se dostat nepozorovaně k nim a potom zase zpátky.

Budeme tudíž jenom vyčkávat.

Situace se vyvíjela v náš prospěch, protože stráž Gangsterských princů byla špatným protihráčem - daný úkol se jí vůbec nelíbil a nehodlala ho ani řádně splnit. Vadilo jí chladné a vlhké počasí a hlídkování ji nudilo. Po čtyřech až pěti minutách proto začali oba její členové přešlapovat. Přešlapování se po chvílce změnilo v podupávání. Potom spolu začali rozmlouvat - a přestali se soustředit. Zapálili si také cigaretu a jejich oči si tak odvykly tmě. Nakonec, po pětáctyřiceti minutách v chladnu, usoudili, že by mohli stejně dobře hlídat i z vnitřku budovy.

A to byla ta pravá chvíle pro nás. Vzpomínáte si na ty báječné kreslené filmy od Warner Brothers, v nichž se vlk Zeke nebo kojot Wiley plíží tak, že po špičkách dojde ke stromu a najednou vystrčí nos zpoza stromu stojícího o deset metrů dál? A přesně tak se, přátelé, pohybují také příslušníci jednotek SEAL. Až na to, že nechodíme po špičkách jako Wiley nebo Zeke, protože máme moc velké nohy a

naopak malé prsty, a navíc musíme dodržovat přírodní zákony.

Ale teď vážně - každý pořádný příslušník SEAL se musí umět pohybovat takřka neviditelně. Jak výpravy ve Vietnamu, při nichž jsme v noci potichu likvidovali pana Charlieho, tak i tajné loupeživé nájezdy, které jsme podnikali proti tangům po celém světě, měly stále stejný cíl: přijít, splnit zadaný úkol a vrátit se zpátky, aniž by se někdo o naší návštěvě dozvěděl.

Tyhle akce se vždycky provádějí snadněji v otevřené krajině než ve městě. Můžete totiž využít terénu - řeky a potoky vám umožní proniknout nepozorovaně až k nepříteli a listoví poskytuje báječné krytí. Ve městě se přístupové možnosti omezují obvykle na ulice, zadní trakty, střechy a kanály. Není tady k dispozici tolik přírodního krytí - a existuje poměrně velké riziko, že vás na cestě k cíli zahlédne nějaký náhodný civilista.

Nicméně pokud dodržíte níže uvedenou trojici mých základních pravidel pro noční akce v městském prostředí, měli byste s[^] pokaždé dostat tam, kam potřebujete, a vrátit se v pořádku se zpátky

ť J Y

169

- Pravidlo první: Vždycky se držte při zemi, protože siluety představují pro nepřítele skvělý cíl.
- Pravidlo druhé: Pokud to bude možné, vyhýbejte se otevře-ným prostranstvím. I když ani normálně nejsem zrovna cukrová panenka, v takových chvílích docela rád objímám zdi a ližu beton.
- Pravidlo třetí: Pohybujte se pomalu. Čím méně pozornosti vzbudíte, tím lépe pro vás.

Jelikož věřím ve svá vlastní příkázání, vybral jsem pro nadcházející loupežnou výpravu sebe a Wondera. Třešnička, Kachní noha a Sprošťák zůstanou vzadu jako záloha. Proč? Protože za ta léta se s Wonderem známe natolik dobře, že spolu nemusíme ani mluvit - jsme jako staří manželé, kteří umějí navzájem číst z gest a pohledů toho druhého.

Wonder, jakožto bývalý příslušník průzkumného oddílu námořní pěchoty, šel první. Padl na všechny čtyři a pomalu začal lézt podél ztrouchnivělého dřevěného plotu, využívaje výhody noční tmy. Dva metry za ním jsem následoval já, spokojený s druhým místem. Vůdčí roli jsem totiž rád přenechal Wondero-vi, neboť jsem věděl, že naše cesta nebude patřit k těm nejpohodlnějším. V podobných uličkách bývá obvykle spousta nepříjemných předmětů, jako jsou například skleněné střepy, hnijící odpadky a kousky různých hmot. Wonder přes ně bude muset přelézt jako první a já, protože poznám, kdy na něco narazí -víte přece, že ho dokonale znám! - se jim už budu moci vyhnout. Další nepříjemnou stránkou naší dnešní expedice je sníh, který zakrývá všechny zmíněné předměty svou peřinou.

Urazili jsme necelých deset metrů, když se otevřely dveře a objevil se v nich jeden z hejsků. Chvilí poslouchal, pak vyšel ven, zavřel za sebou dveře a zhasl světlo. Stál bez hnutí na místě a nechával oči, ať si zvyknou na tmou. Potom potáhl z cigarety a podíval se do uličky - přímo na mě. V takových situacích se dá dělat jenom jedno - pomalu odvrátit zrak, nehýbat se, nedýchat a každou molekulou svého srdce, duše i mozku věřit, že jste neviditelní.

Ale, ale, pane Marcinko, proč na nás pořád zkoušíte tyhle pseu-dopsychologické žvásty? Už se na to jednou provždy vykašlete!

Kdepak, milí pulci - jen hezky čtěte a učte se! Jedna z prvních lekcí kurzu pro přežití, který musí pravidelně absolvovat všich-

170

ni

Li příslušníci nekonvenčních jednotek, se týká reakcí v situacích, kdy se zdá, že vás nepřítel objevil. Instruktoři by vám řekli, že pokud jste dodrželi tři základní pravidla utajení - tvar, záblesk, silueta - a pokud jste nevzbudili pozornost svým pohybem - jinými slovy řečeno, věříte-li ve svou vlastní neviditelnost - člověk, který se dívá přímo k vám, vás nejspíš ještě nepozoroval a ani nepozoruje. Příčina spočívá nikoli v nějaké metafyzice, nýbrž čistě v přírodních zákonech. Vzpomínáte si na základy vidění, které se studují v rámci biologie? Že ne? V tom případě mně dovolte, abych vám je trochu osvěžil.

Většina lidí nevidí předměty přímo, ale spíš periferně. Že chcete příklad? Dobrá. Zvěř v lese třeba uvidíte vždycky lépe tehdy, bude-li po vaší pravici či levici, než když bude přímo proti vám, protože periferní vidění zachytí její pohyb. Totéž platí o autě, které se k vám blíží v okamžiku, kdy přecházíte ulici.

V noci je situace ještě složitější. Sítnice lidského oka se totiž skládá ze dvou druhů buněk, a to z čípků, díky nimž vidíme ve dne, a z tyčinek, které slouží k vidění v noci. Tyčinky jsou velice citlivé na světlo, ale protože se nenacházejí přímo uprostřed oka, neboť jsou umístěné kolem čípků, neumí zachytit obraz, který je přesně ve středu. Nejlépe fungují tehdy, jsou-li nasměrované těsně vedle něj. Proto jsem věděl, že když bude ten hejsek hledět přímo na mě, vůbec mě neuvidí.

A tak jsem nezpanikařil, ale prostě a jednoduše jsem na místě ztuhl, což v mém případě znamenalo, že jedna ruka mně zůstala zabořená v něčem docela určitě shnilém, levá noha zůstala natažená daleko dozadu a pravé koleno - to, které jsem si rozbil u muničního skladu - zůstalo ležet na čemsi nepříjemně ostrém. Ale nepohnul jsem se. Věděl jsem, že všechna tři základní pravidla utajení jsem v dodržel. Tvary mé postavy nebylo možné proti plotu rozeznat. Žádné záblesky ode mě nevycházely, protože jsem si předtím začernal obličej a zbytek těla halily staré špinavé černé hadry. A má silueta, rozmělněná dřevěným plotem, plechovkami a nedostatkem světla, byla prakticky nepostřehnutelná.

^měřil jsem se na jeho nohy. Tak budu vědět, jestli se ke mně

n' aníŽ bych mU musel pohlédnout do očí.

Dýchal jsem tak p-o-m-a-l-i-n-k-u, že jsem v podstatě nedýchal vůbec (není zkratka nad to, když je člověk od SEAL a umí zadržet pod vodou dech klidně až na tři minuty).

171

A čekal jsem a čekal.

Wonder, klečící dva metry přede mnou, si počínal naprosto stejně. Však se to také naučil ve stejné škole co já a během své více než dvacetileté kariéry u námořní pěchoty a válečného námořnictva to uplatňoval na stejných místech jako já - od Afghánistánu až po Libyi a od západní Francie až po východní Evropu. Zaslechl jsem cvrnknutí a zasyčení a krátce poté mezi nás dopadl oharek cigarety. Opatrně jsem zdvihl zrak. Hejsek si upravil kšiltovku, odplivl si a odkračel zpátky dovnitř.

Po několika minutách jsem se mohl konečně pohnout - a v koleni mi zapraskalo tak nahlas, až se na mě Wonder nehezky podíval. Chvíli jsme čekali, a když jsme si byli jistí, že nás nikdo znovu nevyruší, pokračovali jsme v cestě k dodávce.

Wonder si zalezl dopředu pod motor. S motory si totiž hraje moc rád. S tímhle si pohrál tak, že mu k trubkám připevnil půl kilogramu plastické trhavinu C-4, přimontoval k tomu rozbuš-ku a spojil ji drátem se zapalováním. Stačí už jen otočit klíčkem - a prask!

Já jsem se mezitím bavil po svém. Pootevřel jsem zadní dveře a ubezpečil se, že jsme u správného auta. (Musím přece dodržovat svá vlastní příkázání - zejména to, které říká: Nikdy nic nepředpokládej!)

Spatřil jsem zbraně a bedny se střelivem, a to mi stačilo. Zavřel jsem dveře, zacvakl jsem zámek a zalezl pod podvozek.

Zde jsem si ulomil kus C-4 o velikosti větší plechovky a žmoulal jsem ho mezi dlaněmi tak dlouho, dokud jsem z něj neudělal dlouhý úzký válec, který jsem pomocí pásky přilepil v lichoběžníkovém tvaru k podvozku. Pak jsem sáhl do stehenní kapsy po emersonu, abych s ním přeřízl lepicí pásku. Žádný nůž jsem ale nenahmatal.

To mě rozčílilo. Převalil jsem se na záda a prohledal jsem všechny kapsy. Ten zatracenej emerson byl fuč. Osobní dárek od Er-nieho Emersona, ruční výroba za pět set dolarů a já ho ztratím! Ležel jsem tam a přemýšlel jsem, jak se to mohlo stát. Nakonec jsem dospěl k názoru, že mně vypadl nejspíš při rvačce s Daw-gem.

Není čas plakat nad rozlitou ocelí. Zalovil jsem v náprsní kapse, vytáhl jsem lehkou zavírací kudlu, kterou s sebou vždycky nosím jako zálohu, a přeřízl jsem pásku. Potom jsem okolo hlavy šroubu, který vykukoval ze zadních dveří, omotal kus drátu,

172

nrotáhl ho pod nárazníkem a kolem výfuku, připojil ho k odpalovacímu zařízení M-1, které jsem přimontoval k plastické trhavině, a odřízl jsem přečnávající drát.

Pak jsem odmotal další kus a podal jeden konec Wonderovi. Když ho připevnil k trubkám, celý drát jsem napnul a spojil ho opět s M-1.

Tohle odpalovací zařízení se mi moc líbí právě pro svoji jednoduchost. Jistě, v dnešní době jsou k dispozici mnohem důmyslnější vynálezy, například elektronické rozbušky se spoustou polovodičů a

mikročipů a dálkovým ovládáním, které stojí stovky dolarů.

Ale když člověk skáče z letadla, vylézá z ponorky nebo se plazí bahnem po nepřátelském území, chce mít s sebou něco, s čím pan Murphy nepohne, byť by se snažil sebevíc. A em-jedničky jsou zaručeně murphyvzdorné. A skutečně fungují. V dobrém i špatném počasí, za sucha i za mokra, v teple i v chladnu. Jsou blbuvzdorné právě proto, že jsou tak staré a mají jenom velmi málo odnímatelných částí. Neobsahují žádnou složitou elektroniku, která by se mohla porouchat, žádné baterie, které by se mohly vybit, a žádné miniaturní konektory, které by se mohly ulomit.

Odpalovací zařízení M-1 tvoří v podstatě asi deset centimetrů dlouhá kovová trubka. Na jednom konci je spojka a ochranná trubice - tento konec se připojuje k výbušnině. Hned za spojkou následuje roznětka, která odpaluje C-4, semtex nebo kterýkoli jiný nebezpečný náklad. Těsně před roznětkou se nachází zá-vlačka, která fyzicky odděluje roznětku od úderníku.

Úderník i s pružinou drží na místě další dvě závlačky. Když je celá nálož nainstalovaná, a hlavně zabezpečená, připojí se k pojistnému kroužku napnutý drát. Potom se vyndají všechny závlačky (a hodí se do kapsy, aby na místě činu nezbyly žádné stopy) a vyklidí se pole.

Výsledek? Až naši přátelé z řad Gangsterských princů Žulu nic netušíce otevrou u svého auta zadní dveře, zatáhnou tím zároveň za drát a vytrhnou pojistný kroužek, který uvolní úderník, úderník zapálí roznětku, ta odpálí C-4, C-4 vybuchne a zmínění hošové se rozletí po okolí v tisíci drobných a sotva iden-tifikovatelných částech. Výbuch navíc odpálí veškerou nalo-enou municí - střelivo, granáty, náboje do minometů, to všechno vyletí do vzduchu. A země se pohne.

173

Ale pokud budou chtít Princové jenom nasednout a odjet, sled událostí bude poněkud odlišný. Nastoupí do vozu, otočí klíčkem v zapalování a odpálí C-4 přilepenou dole k potrubí. C-4 zase spustí M-1 a připravenou nálož z C-4. Výsledek? Smrt a zkáza. A země se znovu pohne. Z toho vidíte, že mě těší, když můžu pohnout zemí.

Vy takové sklony snad nemáte?

Opatrně jsme se stáhli zpátky a vyrazili směrem na jih na Toledo. Po chvíli jsme z dálky zaslechli výbuch. Poplácal jsem Won-dera po zádech. Další dobře odvedená práce. Další skvěle strávený večer. Tohle není povolání - to je přímo dobrodružství!

Když jsme se severně od Cincinnati připojili k Dokovi, Pulpin-tovi, Aligátorovi, Pickovi a Hlodavcovi, bylo do svítání ještě daleko. Domlouvali jsme se vysílačkami. Aligátor mi oznámil, že se mu podařilo umístit na kamion štenici. Hned se mi začalo o něco lépe dýchat. Třeba tím pana Murphyho na chvíli zdržíme. Seděl jsem vzadu a z velké termosky, kterou nám nechal Kastrol, jsem si naléval kávu. Sakra - život je zatraceně krásnej! Usmažili jsme Gangsterské prince Žulu, zničili jsme odcizené zbraně a municí, které chtěli použít nebo prodat, a Kastrol už touhle dobou nejspíš zná jméno toho parchanta, který krade poznávací značky FBI.

Tomu říkám povedená noční šichta! Podíval jsem se oknem na náš malý konvoj. V autě ve vedlejším pruhu se Aligátor dotkl štítu své baseballové čapky v náznaku pozdravu, který jsem s radostí opětoval. Doc Tremblay, jedoucí ve slábnoucí tmě šedesát metrů před námi, zachytil můj pohled a zamával na mě vztyčeným prostředníkem. Oplatil jsem mu stejným gestem.

Zde mi dovolu, vážení čtenáři, abych vám sdělil prostou, leč hlubokou pravdu. Žádný pocit na světě se nevyrovná tomu neuvěřitelnému nadšení a spokojenosti, které prožíváte ve chvíli, kdy vedete partu skvělých válečníků do bitvy. Pokud jste takovou možnost někdy měli, dobře víte, o čem mluvím. Pokud ne, nikdy mě nepochopíte.

Když jsme přešli řeku Ohio a pokračovali za kamionem směrem na jih, začínalo svítat. Stálá rychlost sedmdesát mil v hodině nás už unavovala. Dal jsem si další pohárek kávy, rozvalil se na sedadle a na chvíli jsem si zdříml.

174

Kapitáne!" zavolal na mě Sprost'ák a poplácal mě po rameni.

"„Co se děje?"

„Sjížděj z mezistátní!"

^Kde jsme?"

Asi dvacet kilometrů severně od Lexingtonu. U Sadieville. Jsou necelý tři kilometry před náma!"

Protáhl jsem se a zív. Je načase pustit se do práce.

Všichni bychom potřebovali nějakou menší přestávku, ale musíme se vystřídat po částech. Sledování převezme naše parta a Doc s Aligátorem pojedou vzadu jako záloha. Až se vrátíme ze záchodu, kam musíme vrátit vypůjčenou kávu, vyměníme si místa a vyrazíme.

Obrátil jsem se ke Sprostákovi. „Předjedeš Aligátora! Ted po-jedem za tím kamionem my!" Pak jsem se vysílačkou spojil s Kachní nohou a Třešničkou a nařídil jim, ať se drží stejnou - ale ne moc blízko.

Nerad bych, aby si nás někdo všiml. Ne tady.

Provedli jsme rychlou výměnu stráží. Kamion se mezitím do-ploužil na velké parkoviště vyhrazené pro nákladní vozy. Aligátor s Pickem zajeli k benzinové pumpě a nabrali plnou nádrž. Sprosták přeparkoval náš sedan na příhodnější místo, odkud jsme viděli na záchody, občerstvení, autodílny i na kamion.

Na podobném místě jsem se jednou nechal pěkně napálit. Tenkrát jsme se Šestkou sledovali v Itálii jisté nákladní auto. Na rozdíl ode dneška jsme měli k dispozici pouze jeden vůz. Když náklad'ák zastavil na odpočívadle na dálnici mezi Římem a Neapolí a řidič se spolujezdcem vystoupili a šli si dát něco k jídlu, vydali jsme se všichni za nimi dovnitř. Dívali jsme se, jak do sebe ládují vajíčka, toasty a marmeládu, popíjejí kávu s mlékem a vůbec si počínají tak, jako kdyby měli spoustu času. Což také byla pravda. A víte proč?

Protože na tom odpočívadle čekal v záloze nový řidič a jiný spolujezdec. Počkali, až v patách za jejich kolegy opustíme všichni scénu, a pak naskočili do vozu a hurá pryč.

Z této příhody jsem si vzal ponaučení a už nikdy jsem se nenechal takhle nachytat na švestkách. Od té doby jsem vždycky hlídal jak osádku, tak i sledované vozidlo. A pro jistotu jsem si s sebou bral zálohu, kdyby se snad pan Murphy rozhodl, že nás poctí svou přítomností. Aligátor s Hlodavcem obsadili po dopisní paliva jižní výjezd a Doc s Půlpintou a Pickem hlídali na °pačném konci. Takhle nám neproklouzne ani myš.

175

Zastrčil jsem si vlasy pod baseballovou čapku a volným krokem jsem došel na záchod, kde jsem si ulevil a za pomoci vody, mýdla a papírových ubrousků jsem smyl zbytky černidla, které mi zůstaly z předchozího večera na obličejí a rukou. Když jsem se osušil a upravil, navštívil jsem přilehlý obchod, koupil si noviny a několik lithiových baterií do mobilních telefonů a vysílaček a vrátil se do auta, abych vystřídal Sprostáka. Zatímco vykonával potřebu, odjel jsem k benzinové pumpě a dotankoval nádrž až po okraj.

Konečně jsme byli všichni hotoví a mohli jsme vyměnit druhou část. Pohledy, které k nám vysílal Půlpinta, už začínaly být zoufalé. O tři minuty později jsem v dalekohledu viděl, jak s pocitem velké úlevy míří zpátky k autu a cestou mi děkuje vztyčeným palcem.

Dvě minuty po něm vyšel ze dveří restaurace Doc Tremblay. Marně jsem ale pátral po nějakém spokojeném výrazu v jeho tváři. S Dokem se známe už od dob, kdy jsme bývali obyčejnými námořníky - dva zelenáči, kteří si mysleli, že dobrou zábavou nemůže být nic jiného než hromada piva, noc v ženské náruči nebo pořádná hospodská rvačka. Viděl jsem ho už ve všech možných situacích. Ale ještě nikdy jsem ho neviděl tak vydešeného jako nyní. Vylezl ven s očima navrch hlavy a rozhlížel se kolem sebe.

Když nikde nespátřil to, co hledal, doběhl ke svému autu.

„Doku, to jsem já! Co se děje?" zeptal jsem se ho vysílačkou.

„Dicku, kde, sakra, seš?"

Popsal jsem mu svou polohu.

„Nalad' si zprávy! Dělej!"

Natáhl jsem se k autorádiu a zapnul ho. V pásmu FM jsem nenaladil nic jiného než hudbu. Přepnul jsem na AM a hledal tak dlouho, dokud jsem nenašel stanici, kde vysílali jenom zprávy.

Hlas, který jsem slyšel z reproduktorů, mně byl sice hned povědomý, ale chvíli jsem ho nemohl zařadit. Pak jsem ho poznal. Patřil Dawgu Dawkinsovi. Mluvil o mně - a ne zrovna lichotivě. Po něm promluvil reportér a dokončil svůj vstup. „Marcin-ko je podezřelý z trestného činu úkladné vraždy. Na místě činu po něm zbyl zakrvácený vojenský nůž. Jedná se o nebezpečného pachatele, který je pravděpodobně ozbrojen. FBI, která se domnívá, že opustil území státu Michigan, na něj vydala zaty-

176

kač. Multimilionář a největší favorit nadcházejících prezidentských voleb LC Strawhouse, k jehož tělesné strážci zavražděný patřil vypsal za každou informaci, která přispěje k dopadení tohoto bývalého kapitána amerického válečného námořnictva, odměnu v hodnotě půl milionu dolarů."

177

KAPITOLA 14

Víte, že za poslední rok a půl dokázala jistá firma vyrobit zařízení, které nám umožní během několika vteřin přesně určit polohu daného mobilního telefonu? Díky této technické novince například FBI vypátrala Hermana Slotnika, počítačového teroristu, po němž bezúspěšně pásala více než dva roky. Slotnik tak dlouho unikal jak Úřadu, tak i civilním bezpečnostním expertům díky šikovnému triku - ke svým útokům používal modem připojený přes mobilní telefon, věda, že vypátrat mobilní telefon, aniž znáte jeho číslo, je prakticky nemožné.

Račte na malou exkurzi po firmě S3 Systems. Pro ty z vás, kteří o ní dosud neslyšeli - a já si troufám tvrdit, že naprostá většina ne - dodávám, že S3 znamená „Stealth, Security a Surveillance“ (utajení, bezpečnost a sledování). Jedná se o firmu, která se zabývá výhradně přísně tajnými projekty a sídlí uprostřed nenápadného průmyslového komplexu ležícího přibližně čtyřicet kilometrů od Dallasu. Přesněji řečeno - nenápadného pouze na první pohled. Při bližším průzkumu zjistíte, že celý ten areál o rozloze dvou set hektarů hlídá široká škála nejmodernějších technických prostředků.

Namátkou jmenujme třeba automatické pozemní senzory, krátkovlnné lasery, infračervená a vysokofrekvenční monitorovací zařízení. K nim je potřeba připočíst skvělý personál, který tvoří bývalí příslušníci Zelených barev a někdejší bezpečnostní důstojníci CIA. To, že jsou opravdu dobří, jsem měl možnost poznat na vlastní kůži, neboť kdysi jsem tady na žádost ředitele army uspořádal bezpečnostní cvičení. Rudá buňka tehdy přije-a do Dallasu a víc než týden se snažila překonávat veškeré ty jejich obranné prostředky. Nakonec jsme přišli o všechny „tero-

179

risty", aniž bychom se dostali dovnitř. Ale potěšilo nás, že někde existují také lidé, kteří berou bezpečnostní opatření docela vážně.

Když jsem stál v čele SEAL 6, firma S3 Systems pro nás vyrobila řadu zajímavých hraček. Například vysílačky Motorola, které jsem nakoupil, upravili tak, aby je nikdo nemohl odposlouchávat - dokonce ani NSA. Vyvinuli miniaturní tiché vrtačky, pomocí nichž jsem se mohl navrtávat do místností a trupů letadel a vsouvat tam titěrné mikrofony a videokamery, které pocházely rovněž z jejich dílen.

Po změně zpravodajských priorit, kterou si vynutil technický pokrok, se firma začala stále víc zapojovat do špionáže prováděné na základě či prostřednictvím výpočetní techniky. Její pracovníci programují počítačové viry, které se usazují v obrovských firemních sítích a hledají v nich přístupová hesla a informace, o které mají špioni zájem. (Jen tak mezi námi - před pár lety se právě tohle docela dařilo ve Francii, dokud tři zaměstnanci firmy, kteří pracovali pod diplomatickým krytím pro CIA, nepřestali dbát na opatrnost, nechali se chytit a byli posléze vyhoštěni za průmyslovou špionáž.)

V březnu roku 1993 vyvinuli lidé v S3 Systems systém, díky němuž lze vypátrat hovor z mobilního telefonu i bez znalosti telefonního čísla. Tento systém - v podstatě se jedná o počítačový program - pak firma prodala FBI, NSA, CIA a DIA. No a půl roku nato byl v Raleighu v Severní Karolině zatčený Herman Slotnik.

Ten program má ale jednu malinkatou chybičku. Já vám o ní řeknu, ale musíte mi slíbit, že si to necháte jenom pro sebe. Slibujete? No dobře. Ta chybička spočívá v tom, že pokud si hovor na svého mobila přesměrujete na jiný telefon, program zachytí až ten „druhý“ telefon, nikoli původní přístroj.

Jak to vím? Inu proto, že vzhledem ke svému povolání musím přece vědět o všelijakých zadních vrátkách, tajných průchodech a jiných nehezkých a často nefér způsobech, jak dosáhnout vítězství!

Právě tyto znalosti ze mě dělají takového nekonvenčního, vlasatého, roztomilého, bombej popíjejícího asociála - a k tomu ještě fakt, že vás dokážu zabít dřív než vy mě.

Ale pěkně po pořádku, zpátky na parkoviště. Wonder zajel až na nejvzdálenější konec. Nemusíme se tady přece vystavovat a čekat, až si nás všimne nějaký horlivý civilista, který by rád zís-

180

kal tu kulatou sumičku, kterou na můj chlupatý zadek vypsal LC Strawhouse.

Pak jsem v duchu probral své možnosti. Upřímně řečeno, moc jich nemám. Dawg se Strawhousem to na mě navlékli zatraceně šikovně. Ale ani já nejsem tak docela bez podpory.

Proberme si celou situaci. Stejně jako já, i vy dobře víte, že jsem Johnnyho Coola nezabil - oddělal ho Dawg a použil k tomu můj vzácný emerson. Ale skutečnost, že to víte vy a že to vím já, mně nepomůže ani u FBI, ani u těch stovek místních poldů po celé zemi, kteří by mě rádi osobně zlikvidovali jenom proto, aby dostali ty své odporné ksichty do televize, o lukrativním podílu na případném knižním zpracování ani nemluvě.

Co z toho vyplývá? Že jsem v pěkné kaši. Jenže já jsem od SEAL, a měl bych být proto doma všude, kde to jen trochu zavání vodou - a kaše je přece tekutá, nebo ne?

Navíc přesně vím, co Dawg i LC Strawhouse dělají. LC je vzteky bez sebe - poodhalil mi svoje záměry, nabídl mi spoluúčast a já jsem mu plivl do tváře. Podle něj jsem, jak se v podobných chvílích říká, už v podstatě mrtvý. Také Dawg určitě zuří a je mi naprosto jasné, že udělá cokoli, jen aby tu moji slovenskou palici dostal do oprátky. Oba přitom dobře vědí, kde jsem - čili že sleduji jejich drahocenný náklad. Zřejmě čekají, co podniknu. (Jenže já právě proto nepodniknu vůbec nic. Budu se jenom dívat, alespoň prozatím. Žabáci, kteří dělají zbrklé pohyby, padají totiž snadno do pastí. A já bych rád zůstal na svobodě, abych mohl dokončit svou práci.)

Lyman Clyde i Elwood T. mají kromě toho hromadu svých vlastních problémů. Zde jsou některé z nich:

- Problém číslo jedna: Samozřejmě že by se mě rádi zbavili. Ale musí to udělat sami. Nemůžou připustit možnost, že bych o kamionu plném kradených zbraní vyprávěl nějakému místnímu šerifovi, který by mě chytil. Musí také počítat s tím, že bych o jejich aktivitách mohl informovat někoho ze svých nadřízených. Závěr? Nejspíš se mě budou snažit zlikvidovat sami. Avšak jenom v případě, že budou mít absolutní jistotu. To znamená, že po cestě by se nemělo nic stát, neboť na mezistátních dálnicích panuje poměrně velký ruch a někdo by je mohl zahlédnout. Tím pádem získávám určitý prostor k manévrování.

181

- Problém číslo dvě: Nevědí, kolik lidí mám s sebou - pokud ovšem nemají přístup k dokumentům, které jsme podepsali u Kněze. Což vzhledem k tomu, co jsem viděl v Detroitu, nelze vyloučit. Ale i kdyby zjistili, kdo patří do mé jednotky, setsakra se nadřou, než je všechny objeví.

- Problém číslo tři: Vůbec netuší o Kastrólovi Sullivanovi a jeho síti bývalých velitelů družstev. Kastrol je můj tajný trumf -a spojovací článek s mojí ilegální Záchranou sítí.

- Problém číslo čtyři: Mám u sebe Stevieho Wondera i s jeho věčným laptopem - a tudíž i přístup do Intelinku, o kterém nikdo neví. Díky Wonderovu umění nalézat a šířit informace můžu lépe poznat myšlení a taktiku svých protivníků.

Sakra, čím déle o tom přemýšlím, tím víc se mi moje situace začíná líbit! No jistě! Správně! Určitě jsem na tom lépe než oni! (Už jsem vám říkal, že pořád ještě věřím na Ježíška a na to, že děti nosí čáp?)

Je načase pustit se do práce. Vzal jsem si od Aligátora druhý mobilní telefon a zavolał Kastrólovi domů. Ještě nedorazil, a tak jsem mu nechal vzkaz na záznamníku.

Pak jsem namačkal kód pro přesměrování hovorů a zavolał na tajné číslo na Divoké panství - to číslo patří programovatelnému mobilnímu telefonu firmy S3 Systems, který jsem si ponechal jako památku na své působení v Zeleném týmu. Telefon funguje po celém světě a nedá se odposlouchávat - aspoň ne tak snadno. Po třetím zazvonění se ozvalo chraplavé: „Panství!”

Tím chraplavým hlasem se pyšní Brud, bývalý příslušník námořní pěchoty, který mi tři dny v týdnu hlídá těch více než osmdesát hektarů jezer a haďů a opatruje dům se stejnou pozorností a péčí, jakou kdysi věnoval prezidentskému víkendovému sídlu. Ve zbylých dvou dnech vykonává tutéž činnost na jistém utajeném objektu s krycím názvem Areál nula, umístěném na vrcholku jedné vykuchané hory na hranicích mezi Virginii a Západní Virginii.

„To jsem já! Jak to vypadá?”

„Nic moc,” odpověděl Brud. „Dostal jsem návštěvu - stojej vpředu u brány, zapařují si okna a čekaj.”

„Jo, to jsem předpokládal! Bud klidnej!”

182

V pohodě! Asi před hodinou přijela taková ta šedá dodávka od' telefoňáků. Chvíli tam stáli, povídali si s

těma zapařenějma oknama a pak odjeli. Vylezl jsem zadem ven, prošel jsem lesem - tam kolem potoka - a mrkl se na ně zblízka. A víš, co dělaj, Dicku? Hrajou si s tvejma telefonníma drátama!"

To se dalo čekat. Ale já žádné dráty nepotřebuji. „Díky za informaci! "

„No a dál?" Věděl jsem, co chce slyšet. Doufá, že mu řeknu, ať jde do muničního skladu, vezme si tam trochu C-4, vrazí ji f ede-rálům do výfuku a pošle je na letecký zájezd bez letadla. Brud totiž pochází ze Západu a tam nemají federály příliš v lásce.

Nic takové se ovšem nestane - aspoň ne dneska. Místo toho jsem mu vysvětlil, co má udělat. Nemusel jsem mu to opakovat dvakrát - v tomhle směru je na Bruda spolehnutí.

Pak jsem zavěsil a dal mu čtvrt hodiny na to, aby telefon naprogramoval. Nikdy předtím to sice ještě nedělal, ale když bude postupovat podle návodu, musí se mu to povést. O devět minut později mi zazvonil telefon.

„Ahoj, tady Brud! Hotovo - můžeš se do toho dát!"

„Skvělý!" Poděkoval jsem mu a zavěsil. Teď mohu zavolat Knězi - ne přímo na jeho služební telefon (pak by ten hovor bylo možné vypátrat), ale přes Divoké panství. Stejně nebudu mluvit moc dlouho - jinak zjistí, že jsem se proti tomu jejich zaměřovacímu programu pojistil. Ale musím se dozvědět, co se to vlastně děje, protože tohle začíná být průšvih takových rozměrů, jaké jsem ještě nezažil.

Namačkal jsem na telefonu číslo na Divoké panství. Počkal jsem, až mobil od S3 Systems provede operaci, na kterou ho naprogramoval Brud. Když jsem uslyšel, že telefon u Kněze vyzvání, zadal jsem heslo a spojení bylo navázané.

Promluvil jsem jako první. „Já to nebyl!"

Ticho na druhém konci svědčilo o tom, že mi buď nevěří, anebo že má u sebe ještě někoho. Díval jsem se na hodinky na druhé ruce a hlídal si čas. Prvotní zaměření trvá zhruba pětadvacet vteřin - pokud jste na takovou akci připraveni. A já bych dal krk na to, že Kněz připravený byl. Nakonec přece jen promluvil. //Kde jsi?"

Copak se zbláznil? „V bezpečí!" Vtom jsem dostal nápad. //A kde jste vy?" //U sebe v kanceláři."

183

Tak to lze - pokud ovšem včera v noci neletěl zpátky nějakým služebním letadlem. Až moc dobře totiž vím, že hovory na mobilní telefony je možné přesměrovat - nedělám snad totéž? Uvědomil jsem si absurditu celé situace. Díky technickému pokroku jsme klidně mohli sedět v autech pár metrů od sebe a navzájem si lhát, jak jsme úplně někde jinde. „Jistě," poznamenal jsem, „kde jinde!"

Po těchto slovech nabyl tón jeho hlasu na ostražitost. „Dobře, Dicku, tak mi pověz, co se děje a co, sakra, děláš!"

Devět vteřin. „Na to teď není čas - kdybych vám to měl celý vyličít, zabralo by to nejmíň hodinu! Víte, co hledáme? Tak už jsme to našli! A teď mně řekněte, co se děje u vás! Potřebuju pomoc!"

„Máš nějaký konkrétní důkaz?" Najednou byl horlivost sama. Co je to, sakra, za člověka?

Přesto jsem odpověděl popravdě: „Ne." Však také nemám. Mám jenom poznatek, že LC Strawhouse přicestoval do dvou míst, kde došlo ke krádeži a následné distribuci zbraní. Mám na scéně Dawga Dawkinse, který v něčem jede. Mám poznávací značku, která byla odcizena FBI. Mám pár členů místního gangu, ze kterých zbyly jen kousíčky. Mám mrtvého bývalého příslušníka SEAL, který pracoval pro LC Strawhouse. Ale důkaz, který by nezvratně svědčil o Strawhouseově vině, mi chybí.

„V tom případě pro tebe nemůžu udělat nic!" prohlásil Kněz stroze. „Podívej - nesplnili jste zadanej úkol. Potřebuju pořádný důkaz! Něco, co můžu použít u soudu! Nejdřív ho sežeň a pak se můžeme bavit o nějaký pomoci! Do ty doby budeš dělat příležitostnej cíl! Seš oficiální obětní beránek, Dicku!"

Připadalo mi to jako podvod a také jsem mu to řekl.

„Až budeš mít něco konkrétního, můžeme spolu vyjednávat!" Potom se na chvílku odmlčel, a když znovu promluvil, tón jeho hlasu už nebyl tak britký. „Heleď se, musíš pochopit, že mám svázaný ruce - svázaný vejš v zaživačím ústrojí, jestli víš, jak to myslím!"

Dvacet tři vteřiny. Zaživač ústrojí - čili služební hierarchie. Ano, vím, jak to myslí. A vůbec se mi to nelíbí. „Máte nějaký návrhy?"

Z jeho hlasu jsem poznal, že ani on není z dosavadních událostí nijak nadšený. „Zkusím zjistit, co můžu udělat! Vy zatím pokračujte v lovu!"

184

Třicet jedna vteřina. „Ještě něco?" Ten rozhovor mě už začínal unavovat.

Jo - nesmíš zklamat, Dicku! Ty nezklameš!"

Pak telefon ztichl. Ta poslední věta byla velice důležitá. Kněz opakoval přesně stejná slova, která jsem slyšel z úst admirála Black Jacka Morrisona v den, kdy mi jakožto velitel námořních operací nařídil, ať vytvořím jednotku SEAL 6.

„Dicku, ty nezklameš!" prohlásil tehdy Black Jack. A Kněz právě řekl totéž. Poškrábal jsem se ve vousech. Kněz mi chtěl něco naznačit, o tom nemůže být pochyb. Jenom bych rád věděl, co to má, sakra, být.

Zavolal jsem Kastrólovi. Místo obligátního „Haló" jsem uslyšel zpěvavé: „Já jsem ti to říkal!"

Nejradši bych toho pacholka uškrtil. Ale nedostal jsem k tomu příležitost. Ba ne - vždyť on jen řekl pravdu. „Můj milej Shnilej Richarde, tentokrát seš v tom až po uši!"

„To by mě vážně nenapadlo! No tak, co by mě mělo trápit doopravdy?"

Po těchto slovech vyprskl Kastrol smíchy. Byl jsem moc rád, že se najde někdo, kdo se ještě může smát.

Pak mě informoval o výsledcích svého pátrání. Inkriminovaná poznávací značka byla ukradená z jednoho auta ze záložního autoparku FBI, který se nachází v nezabezpečené části podzemních garáží u sídla federálních orgánů na Michiganské avenue, kde bylo mimo jiné zřízené i divizní velitelství FBI. Protože stejně jako náš zabeđený nakladatel nejspíš nechápete, jaký má tato skutečnost pro nás význam, dovolu, abych vám to vysvětlil.

Takové praktiky jsou totiž tangům vlastní. V Rudé buňce, pokud si vzpomínáte, jsme ochranné služby Navy ukradli rovnou celé vozidlo a použili jsme ho při loupeživém nájezdu na Vrchní velitelství Navy ve Washingtonu. Případný projíždějící policajt pak neviděl nic podezřelého - žádná cizí auta, žádné cizí poznávací značky, žádné dodávky z půjčovny s naloženými plynovými bombami. Totéž platí i o naší současné situaci. Pamatu-lete si' jak se Kastrol, když se poprvé zajímal o to auto, dozvěděl, ^ patří FBI? Kdo by se vyptával dál? Starý žabák mi také sdělil, že za tou krádeží stojí jistý Patterson, pracovník údržbářské čety, Který udržuje styky s Gangsterskými princí Žulu.

185

Připadá vám to podivné? Mně též. Ale musíte si uvědomit, že pobočky FBI, které často sídlí v budovách federálních orgánů, najímají na úklidové práce místní dělníky - na rozdíl od ústředí, kde jsou řádnými zaměstnanci Úřadu dokonce i uklízečky. FBI není v tomto směru jedinou státní institucí. Na všech amerických velvyslanectvích a vojenských objektech po celém světě vykonávají opravárenské, údržbářské, kuchařské a někdy i se-kretářské práce místní lidé. Dlužno dodat, že bez nich bychom se ani neobešli. Doma využíváme smluvních organizací k úklidu federálních budov, údržbě autoparku a ochraně citlivých objektů, jako například skladů jaderných zbraní nebo operativních vojenských základen.

A jakými bezpečnostními prověrkami lidé, kteří jsou do těchto služeb najímáni, procházejí? Jestli jste si sami odpověděli, že minimálními až žádnými, napište si jedničku. Je libo příklad? Kastrol si proklepl už zmíněného pana Pattersona. Zjistil, že tenhle chlápek pobýval za posledních deset let pouze rok a čtvrt na svobodě, neboť zbytek strávil \te vězení u Marquette na michiganském Horním poloostrově, kde si odpykával trest za napadení a ozbrojenou loupež.

Starý žabák měl pro mě i další novinky. Detroitská policie dělá razii na členy gangu Princů Žulu a po desítkách je strká pod zámek. Když našli zbytky té pekařské dodávky a objevili stopy po zbraních, mohli se prý pominout. Horší ale je, že díky Daw-gu Dawkinsovi si poldové teď myslí, že jsem ty zbraně gangsterům prodal já.

Při těchto slovech jsem zavrtěl hlavou a v duchu k Dawgovu jménu přimaloval další černý puntík. Brzy mu všechny ty jeho hříchy sečtu.

Kastrol mezitím pokračoval ve vyprávění. Zafaxoval prý jednomu bývalému lodnímu mistrovi první třídy jménem Hinton, který sloužil u SEAL ve Vietnamu. Pokud náš objekt pojede po 1-75 dál, Hinton nám pomůže - připojí se k nám u hranic a doprovodí nás až do Atlanty.

Toho jsem se trochu zalekl. „Dá se tomu chlapovi věřit?"

„Nech toho, Richarde!"

„Hele, Kastrole, bez urážky, ale mě hledaj pro vraždu!"

„No a co?"

Tím mě úplně odzbrojil.

186

Podívej se, Richarde, kdybys byl v situaci, kterou bych neznal, tak prosím! Ale teď laskavě drž hubu a poslouchej, jasný?!" Víím, kdy se mám podvolit starším a zkušenějším. „Rozkaz, pane!"

No dobře!" Pokud by kamion odbočil za Knoxville na západ, Kastrol by se mohl faxem spojit s jedním kamarádem od SEAL z vietnamské éry, který nedávno skončil s aktivní činností u policie v Birminghamu. Pokud kamion pojedě dál dolů na Atlantu, můžeme prý počítat s dalším starým žabákem. Když zahne na New Orleans, zadek nám bude kryt jiný starý žabák z místních bažin. Další Kastrólův kamarád nás pak čeká ve směru na Tampu. „Kdybys něco potřeboval, Richarde, tak se mi ozvi!" Ozvu - jen jestli k tomu budu mít ještě někdy příležitost.

Ted' se možná ptáte, proč nejsem vůbec nervózní z toho, že by mě někdo mohl zahlédnout, když jsem psanec, po němž pátrá FBI. Odpověď je prostá - jsem na to zvyklý. Se SEAL 6, Rudou buňkou i Zeleným týmem jsem totiž často musel přejít do ilegality. Aby člověk mohl dělat teroristu, musí se naučit myslet i jednat jako pravý terorista. A nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je stát se jedním z nich. Pamatujete, jak jsme v Profesionálním válečníkovi 3 - Zeleném týmu dokázali přeletět z Pákistánu do Londýna, ačkoli nás hledal Interpol? Tak přesně totéž platí o naší současné situaci. Upřímně řečeno, Spojené státy představují pro teroristy to nejpříznivější prostředí na světě. Americká společnost je totiž otevřená. Jako lidé jsme náchylní k omylům. Naše národní vlastnosti, které ve svých dílech skvěle vystihli například de Toc-queville, James Fenimore Cooper, Henry James nebo Ernest Hemingway, se projevují ve všech stránkách našeho života -počínaje laxností, s jakou hlídáme naše vojenské základny, a konče volností, s jakou se lidé pohybují po Kapitolu. Tahle otevřenost nás sice činí výjimečnými, ale na druhé straně umožňuje tangům a různým nekalým živlům, aby nás všelijak využívali- A mně konkrétně dává možnost na chvíli zmizet.

Auta a telefony máme vypůjčené nebo zakoupené pod falešnými jmény. Peníze nám stačí na několik týdnů - budeme-li

držovat rozpočtová pravidla. Zatykač platí jenom pro mě, což

187

znamená, že ostatní se mohou víceméně volně pohybovat. Hlavním problémem, který musím vyřešit co nejdřív, je můj opotřebovaný, okoukaný a momentálně otlučený slovenský ksicht, který v současné době hledí na svět z více než dvou milionů knižních obálek a díky FBI také z četných televizních relací a novinových stránek.

Proto musím svou vizáž trochu pozměnit. Obličej je hned po mém přirození druhým nejvýraznějším rysem mé osobnosti - a oči jsou zase nejvýraznějším rysem obličeje. Musím se tudíž postarat o to, aby přestaly přitahovat pozornost okolí. Jistě, mohl bych začít tím, že si oholím vousy, přistříhnu obočí a zastrčím vlasy pod klobouk. Ale to by nestačilo. Lidé by se na mě podívali - a poznali by mě podle očí.

Dobře víím, co říkám, protože před pár lety jsem zažil příhodu, která teorii o očích potvrzuje. Tenkrát lidé ze Strany kurdských pracujících neboli PKK, ultranacionalistické a teroristické organizace podporované z Iráku a Sýrie, zaútočili na monitorovací stanici NSA v tureckém Mardinu blízko hranic se Sýrií, která navenek vypadala jako radarové stanoviště NATO. Střela z pancéřové pěsti zabila dva špiony z NSA. V té době jsme měli prezidenta, který nám dovoľoval na podobné útoky proti našim lidem reagovat, a úkol „zneutralizovat" pachatele útoku připadl Rudé buňce, která tehdy prováděla bezpečnostní cvičení na základně NATO v Sigonelle na Sicílii.

Tolik k pozadí akce. Šestici mužů jsem nechal na Sicílii, aby pokračovala v započatém cvičení, zabalil jsem si svou oblíbenou pistoli Ruger Mark-II ráže .22 se zkrácenou hlavní a tlumičem a padesát podzvukových nábojů s dutým hrotem, přibral jsem coby morální podporu Doka Tremblaye (ten s sebou vzal svou lehkou odstřelovačskou minipušku) a vydal jsem se na lov. No, tak rychle to zase nešlo. Vždyť jsme měli jet na Blízký východ, který funguje podle svých vlastních tradic a zvyků, nehledě na jistý, řekněme, pomalejší rytmus života. A tak trvalo dlouhých šest týdnů, než naše zpravodajské organizace

postrčily Turky správným směrem (za neustálého přesvědčování, že na všechno přišli jen oni sami) a ti vypátrali Mistra popravčího PKK, šaška jménem Cetin Abbas, v syrském pohraničním městečku Ajn Diwar, obývaném převážně Turky.

Konečně jsme se tak mohli nalodit na C-9 a odletět do Diyar-bakiru, kde si nás vyzvedla dvě auta od MIT. (Ne ne, to nejsou ti

188

očitačovi kouzelníci z Cambridge ve státě Massachusetts! Ta zkratka totiž označuje Milli Istihbarat Teskilati, což v turečtině znamená „Turecká zpravodajská organizace“.) Naši turečtí partneři nám cestou předali své záznamy, které byly až zoufale chabé. Třebaže Abbas figuroval mezi nejhledanějšími osobami už dlouho, MIT o něm skoro nic nevěděla. A také ho už téměř deset let neviděla - a měla tudíž k dispozici jenom zrnitý snímek z jedné sledovací akce, která proběhla před osmi lety, a fotografii z jeho pasu, pořízenou v době, kdy mu bylo sedmnáct let - tedy více než třináct let starou.

Jeden z šéfů MIT nám sdělil, že nedávno vyslali přes hranice do Ajn Diwaru několik agentů - což mě dost vyděsilo, protože naše kořist bude tím pádem ve střehu - ale ti Cetina nikde nenašli. Nejspíš tak půjdeme úplně naslepo, dodal omluvně.

Ne tak docela^ aspoň podle mých informací. Ale musím se přizpůsobit místním pravidlům. Proto jsem rozhodl rukama a vyjádřil jim své sympatie. Co se dá dělat, řekl jsem, prostě tam Vlezeme a pak Inšalláh! - děj se vůle Alláhova! Po těchto slovech se lidem od MIT viditelně ulevilo. Dojeli jsme na jih do městečka jménem Midyat, kde jsme poseděli nad mňavými šálky sladké turecké kávy a pro změnu obrovskými panáky ara-ku. Po šesti hodinách araku a kávy, kávy a araku a araku a araku jsme hochy od MIT přesvědčili, že nás mají opustit, abychom se mohli nepozorovaně dostat na druhou stranu. Podle našeho názoru by totiž v oblasti, kde průměrný roční příjem obyvatelstva činí zhruba 988 dolarů, vzbuzovaly dva mercedesy pětistovky s osmi chlapy ve slušivých hnědých oblecích nežádoucí pozornost. Na noc jsme se s Dokem ubytovali v jednom bezhvězdičko-vém hotelu. Ráno jsme si v obchodě s obnošeným šatstvem koupili místní oděv a po snídani, která se skládala ze sladkého čaje, jogurtu, česneku a okurky, jsme nastoupili do staříckého autobusu, který s námi po výmolovité silnici doskákal do Cizre, zhruba dvoutisícového města ležícího asi 250 metrů od Ajn Diwaru.

První noc jsem s fotografiemi v ruce - no tak dobře, ne přímo v ruce, ale v bezpečí vedle rugeru za opaskem svých hrubých Kurdských šatů - podlezl plot, který vedl podél hranice, a pustil Sei Se ^° Práce ^° In Diwar je typické severosyrské městečk

p, ý p hranice, a pustil H ^° Práce* ^° In Diwar je typické severosyrské městečko jednou hlavní třídou a třemi bočními ulicemi. Televizní anté-y> které zdobily jednopatrové domky (dole krámek, nahoře byt)

189

s plochým průčelím a zadními balkony, byly podomácku vyrobené a připomínaly malé Eiffelovky. Na ulicích či ve dveřích postávalo pár vojáků. Ruce měli založené na kalašnikovcích, ramena svěšená a záda ohnutá. Stejný obrázek jako všude jinde v zemích třetího a čtvrtého světa. Kde se, sakra, tenhle postoj učej?

Ve třech gril-barech se na rožni opékalo jehněčí a kozí maso. Nedaleko stály dvě zašlé kavárny. Muži v nich popíjeli čaj, pročítali týden staré noviny, kouřili nargilah ve vodních dýmkách a rozmlouvali spolu. V té druhé jsem spatřil svůj objekt. Seděl u nízkého čtvercového stolku a hrál mabhúz, místní odrůdu hry šeš-beš neboli vrhcáby.

Skoro vůbec se nepodobal člověku, jehož fotografie jsem měl u sebe. Skoro. Dlouhé vlasy měl ostříhané nakrátko, po způsobu iránských šiitů. Dlouhá bradka zmizela a místo ní se objevilo arafatovské strniště. A zhubl - buclatou andělskou tvářičku z fotografie nahradil hranatý, asketický obličej.

Tohle všechno se na něm změnilo. Ale své oči, oči vůdce, vizionáře, fanatika, ty zamaskovat nemohl. O očích se říká, že jsou okny do duše - ale Cetinovi Abbasovi přinesly zároveň smrt.

Když jsem o tři hodiny později podlézal plot a mířil zpátky do bezpečí na turecké straně, Abbas už nebyl mezi živými. Ponaučení, které jsem si z této akce odnesl, mě bude provázet do konce života.

Objekt našeho zájmu objel Atlantu, prosvištěl Valdostou a zastavil se přibližně šedesát kilometrů za hranicemi s Floridou v Lake City, kde bylo možné koupit hot dog, dojít si na záchod a doplnit palivo.

Pak pokračoval kolem Gainesvillu na Oscalu a Trilby a po třech hodinách namáhavé jízdy, kterou občas okořenily chuchvalce husté mlhy nebo déšť, dorazil k severnímu předměstí Tampy. Drželi jsme se zhruba půl kilometru za nimi, měnili jsme navzájem své pozice, sledovali štenici a kontrolovali, jestli nemáme někoho v patách. Bůh války totiž nebývá k těm příslušníkům SEAL, kteří se nechávají překvapit, příliš milostivý.

Tou dobou jsem byl už bez vousů. Obočí jsem si trochu zkrátil, takže jsem přestal připomínat patriarchálního Josifa Stalina (nebo svého matriarchálního děda Joea Pavlika). A pro tuto příležitost jsem se navlékl do svršků, které mi ostatní hoši sehnali doslova

190

kousek po kousku během uplynulých jedenácti hodin. Na hlavě nii seděla zelená baseballová čapka, na nohou mi plandaly vytahané džíny, horní část trupu halila bílá košile s kapsami a obličej mi zakrývala čerstvá játra.

Nesmějte se. Jak říkávala moje milovaná matka Emílie, játra jsou moc dobrá!

Dělávala mi je s cibulí a slaninou. Můj recept je poněkud exotičtější. Posuďte sami: vezměte kus čerstvých jater o velikosti stříbrného tolaru, připlácněte ho na lícní kost vedle oka, úhledně ho zabalte do gázy - nezapomeňte přikrýt také částečně oko - a to celé pečlivě přelepte.

Krev z jater bude prosakovat obvazem a srážet se. Díky tomu budete vypadat jako po nějakém hnusném chirurgickém zákroku - takovém, po kterém lidé obvykle odvracejí od vašeho obličej zrak. A přesně to jsem také chtěl.

Zejména v Tampě, kde znám nejméně pět set lidí. Tampa se mi vždycky líbila. V tomhle městě může člověk okusit spousty ci-zokrajných jídel - nejvíc z celého státu - což je pozůstatek z doby, kdy ještě neexistovaly žádné dálnice a kdy se to zde jen hemžilo přistěhovalci ze všech koutů světa. V Ybor City, někdejší srdci tabákového průmyslu, jsou dodnes kubánské kavárny. V Tarpon City na severu narazíte na řeckou kuchyni. V centru města - budete-li mít kde zaparkovat - si můžete dát salvadorské chorizo, mexické fajitas, portorikánské cuchifritos nebo dominikánské mafongo.

Najdete tu hospodu s názvem Bent's, která se pyšní nejlepšími víny na východním pobřeží Spojených států. Jižně od Ybor City kotví největší flotila lodních restaurací na Floridě, kde dostanete výtečné garnáty a laciné dary moře.

Ale já znám v Tampě tolik lidí proto, že kousek od města leží poloostrov ve tvaru koňské nohy, o délce přibližně pěti a šířce zhruba osmi kilometrů. Na tomhle ohromném území se rozkládá MacDillova letecká základna a v jejím areálu sídlí Ústřední velitelství U. S. Army a také Velitelství zvláštních operací.

Z hlediska služby to není nijak špatné místo. Tedy pokud jste profesionální štábní krysa, která chce mít - stejně jako můj oblíbený tříhvězdičkový admirál G. Edward Emu, zástupce náčelníka štábu na Velitelství zvláštních operací - každý den naškrobenou uniformu a vyleštěné kanady a konec pracovní doby přesně v 16.30. Životní úroveň přesahuje obvyklý standard. Vyšší

191

důstojníci typu Eddieho Emu bydlí na nábřeží ve vilách, za které civilové jinde platí tři tisíce měsíčně nájemného. O-5 a O-4 čili podplukovníci a majori mají k dispozici rodinné domky s výhledem na vodu a krásnými dvorky.

V nejvýchodnějším cípu základny se nachází velký důstojnic-ký klub - rozlezlá přízemní budova z druhé světové války - kde jsou v době od 16 do 19 hodin zdarma k dostání chlebičky, a místní důstojníci se jimi ládují tak dlouho, dokud všechny nezmizí. Početná komunita penzionovaných důstojníků má k dispozici hernu a golfové hřiště. Kousek od důstojnického klubu stojí svobodárna, od níž se dá po bulváru dojít až k písčné pláži. Všechno velmi útulné a pohodlné.

Určitě se teď ptáte, kde jsou skuteční válečníci. To je, přátelé, dobrá otázka. Kéž bych na ni měl stejně tak dobrou odpověď! Na MacDillu pobývá jenom velmi málo válečníků. Válečníci se totiž neumějí přizpůsobit ospalému tempu, nemůžou hrát golf a nechtějí pracovat od osmi do půl páté. Tuhle smutnou skutečnost jsem poznal na vlastní kůži. Když jednou do města přijeli praví střelci, lidé z Velitelství zvláštních operací je odlifrovali co nejdál od pečlivě udržovaných trávníků, nablýskaných uniforem a důstojnického klubu, aby zmínění střelci svým nestoud-ným chováním nepohoršovali osazenstvo základny.

Nejspíš si myslíte, že přeháním. Kdepak, přátelé, ani v nejmenším nepřeháním.

Tak moment - sice nepřeháním, ale zato odbíhám od tématu. Chtěl jsem zkrátka říci, že mezi všemi těmi bývalými příslušníky, štábními krysami, příživníky a kariéristy znám dost lidí na to, aby mě mrazilo v zádech - játra nejátra. Proto se mi značně ulevilo, když kamion i stejn odbočily těsně před městem doleva a pokračovaly po 1-75 na jih.

Ale ta úleva trvala jenom do chvíle, než obě vozidla najela na dálnici 1-4 - ranní slunce jim přitom svítilo do zad - u univerzity zahrnula doleva a zamířila přibližně na jih. Až moc dobře jsem věděl, kam tahle silnice vede - končí u hlavní brány MacDillu. Přesně tam se pak dal stejn doprava a odjel na západ směrem k přístavu, kdežto kamion vjel k překvapení nás všech přímo do hlavní brány. Řidič sáhl někam pod sebe, vylovil svazek listin a podal je policistce v uniformě vojenského letectva a bílých rukavičkách. Policistka papíry zběžně přelétla zrakem, vrátila je řidiči, zasalutovala a propustila náklad dál.

192

Já vím, že jsem hledanej zločinec. Já vím, že to, co dělám, je krajně nebezpečný, ba přímo šílený, ale nehodlám ten zatracenej kamion pustit z očí. Ne teď a tady. „Jed' za ním!“ rozkázal jsem.

Wonder pokrčil rameny. „Rozkaz, pane!“ zamumlal a sešlápl plynový pedál. Pneumatiky zahvízdaly a auto prolétlo všemi čtyřmi pruhy houkajících vozidel. U hlavní brány jsme přibrzdili a s mávnutím a srdečným „Nazdárek!“ jsme projeli dovnitř.

Zbylá dvě auta zůstala vzadu - to nevádí, aspoň se budou moci pustit za stejnem. Sprost'ák se otočil a podíval se na policistku u hlavní brány. Nezdálo se, že by ji naše chování vyvedlo nějak z míry - soudě podle toho, že neběžela hned k telefonu. Zpomalili jsme na něco málo pod povolených čtyřicet kilometrů v hodině a nechali jsme se předjet několika auty. Kamion pokračoval zhruba půl kilometru po hlavní silnici kolem hal a skladů. Před budovou armádního velitelství, kde by mohl vzbudit nežádoucí pozornost, odbočil doleva na příjezdovou cestu, lemovanou širokými návěsy se vztyčenými anténami a pětáctýřiceti-centimetrovými satelitními parabolami.

Potom přešel po široké betonové ploše před hangárem, v němž, jak jsem věděl, stály stroje typu C-5, zabočil znovu na jih na úzkou silnici po obvodu areálu lemovanou velkými halami a menšími přístřešky. Nakonec udělal široký oblouk doleva a najel na dvouproudou asfaltovou silnici, kterou každých sto metrů zdobí nápis JEN PRO SLUŽEBNÍ VOZIDLA.

Ani tahle silnice mi nebyla neznámá. Končí totiž na jedné ze dvou obrovských betonových nákladních ramp, které se nacházejí hned za budovou Velitelství zvláštních operací. Tam se nedá nic schovat - ale zato vidíte na všechny strany.

Tihle chlapi sem ovšem nepřijeli vykládat zboží, ale zkontrolovat si svá záda, a já se nehodlám nechat chytit.

Přímo před námi byla jednosměrná ulice. „Tady zahni doleva!“ přikázal jsem Wonderovi.

„Ale to jedeme blbě!“

„No a co?“

Cosí zavrčel, ale odbočil. „A kudy teď?“

„Jed pořád dál, dokud nenarazíme na takovou silnici ve tvaru půlměsíce. Tu přejeď - bacha na stopku - pokračuj rovně a za stožárem zahni doprava!“

Wonder poslechl a jel přesně podle mých pokynů. Protáhli jsme se úzkou cestičkou mezi hangáry, minuli dalších pár spojařských

193

náklad'áků, za stopkou jsme odbočili doprava a vynořili se u dvakrát denně stříhaného a třikrát denně zalévaného trávníku před budovou Velitelství zvláštních operací. Silnice ve tvaru půlměsíce ležela kousek před námi - ale cesta k ní byla zablokovaná hromadou oranžových gumových kuželů. Zrovna totiž pokládali nový asfalt. Sakra! Ukázal jsem doleva. „Objed to tudy!“ Wonder se na mě zaškaredil. Zařadil zpátečku, otočil auto a vyrazil zpátky stejnou cestou, kudy jsme sem přijeli. Na stopce odbočil doprava, pak ještě jednou doprava a objevil se ve slepé ulici.

Dvakrát sakra! Otočil se, uháněl zpátky - a najednou se ocitl přímo proti vozidlu ochranné služby.

Třikrát sakra! Wonder ale udělal něco, k čemu by se opravdový chlap nikdy nesnížil. Vystrčil hlavu z okénka, líbezně se usmál a zeptal se na cestu k silnici, která vede před Velitelstvím zvláštních operací.

Když obdržel vysvětlení, řekl dokonce: „Děkuji a přeji hezký den!“ Ke mně už tak zdvořilý nebyl. Najít cestu je jednoduché, když víte, kam máte jet. Po dvou odbočkách doleva a jedné doprava jsme už projížděli palmovým hájkem, který se prostírá před hlavním vchodem do budovy Velitelství zvláštních operací.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a s potěšením jsem zjistil, že se zdejší bezpečnostní opatření od mé poslední návštěvy přece jen trochu zlepšila. Široké kryté sloupové před vchodem - ten typ, do kterého se dá najet nákladákem plným výbušnin a nadělat tak z celé budovy hromadu trosek - nyní kryly dvě desítky betonových pilířů. Všechny byly natřené na bílo a vypadaly jako dvě čtyři námořníky ve slavnostních stejnokrojích při nějaké přehlídce.

Ukázal jsem palcem doprava a Wonder poslušně, i když se skeptickým výrazem ve tváři, odbočil naznačeným směrem. Projeli jsme úzkou uličkou podél budovy, zahrnuli doleva a ocitli se na šterkové cestě, která vede od zadního vchodu Velitelství zvláštních operací k planetáriu.

Planetáriu? Ano, správně, planetáriu. To je místo, kde parkují hvězdy.

Zastavili jsme u zadního rohu budovy. Před námi se otvíral pohled na betonovou plochu v délce zhruba půl kilometru. Za ní stály hangáry a v dálce za nimi pak byla vidět 3900 metrů

194

dlouhá ranvej s nezbytnou sítí pojezdových drah, ramp a odstavných ploch.

Usmál jsem se. Středem betonové plochy se šinul kamion. Pomalu opsal velkou kružnici a vrátil se na cestu, po které přijel.

Sáhl jsem po vysílačce, abych Aligátorovi, Pulpintovi a Dokovi sdělil, co mají udělat. Vtom si ale o mou pozornost řekl pan Murphy, a to tak, že zabušil na střechu našeho auta.

Ano, řekl jsem zabušil. Buch-buch-buch!

Přestal jsem hledat vysílačku a podíval jsem se otevřeným oknem ven. Spatřil jsem bílé letní kalhoty, opasek s blyštivou mosaznou přezkou, štábní odznak, parašutistická křídélka, služební stuhy, znak jednotek SEAL a tři hvězdy. Nadechl jsem se a zvedl hlavu. Díval jsem se do rozhořčeného obličejce viceadmi-rála G. Edwarda Emu, zástupce náčelníka štábu Velitelství zvláštních operací Spojených států amerických.

„Víte, kde stojíte? Toto je cesta pouze pro chodce! Co, proboha, toto auto pohledává v... ježíšikriste!“ Uprostřed svého monologu se zastavil a upřeně se zahleděl na můj zafačovaný obličej.

Políla mě hrůza. V současné době je v činné službě už jenom pár lidí, kteří si mě pamatují ještě jako hladce oholeného řadového námořníka, a Eddie Emu k nim, bohužel, patří, neboť byl čerstvým podporučíkem u 22. jednotky ženijních potápěčů ve stejné době, kdy jsem sloužil v proslulé 2. četě pod velením Eve-retta Emersona Barretta jako radista druhé třídy. Už tenkrát mě neměl rád a nemá mě rád ani dnes a naše pocity jsou v tomto směru absolutně vzájemné.

Ale Eddie se nedíval na mě. Zíral na játra. Tohle je jeden z důvodů, proč toho G. Edwarda Emu tak nenávidím: náš milý admirál nedokázal nikdy snést pohled na krev. Když poprvé uviděl mrtvého Vietnamce, omdlel a stal se tak legendou mezi příslušníky SEAL (ale takhle proslavit by se asi nikdo nechtěl). Také v tuto chvíli lapal Eddie po dechu. Ztěžka polykal a ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů. Pohled v jeho vypoulených očích vyjadřoval směsici odporu, ošklivosti a hnusu. Dokonce zdvihl pravou ruku a přiložil si ji k čelu, aby neviděl dovnitř

Druhou rukou pak zoufale mával vzduchem. „Tady nemáte co dělat!“ skřehotal a hnal nás pryč. „Jed'te, jed'te!“

Vzpomínáte si, jak jsem vám říkal, že dobře vím, kdy mám bez optání poslechnout?

195

Wonder to ví také - zejména když ho praštím hřbetem ruky do ramene tak silně, že mu tam zůstanou stopy po prstech. Okamžitě zařadil rychlost a odvážel můj propocení zadek pryč.

Pomalu jsme se vlekli za kamionem a nechávali si od něj velký odstup. Kamion se ploužil po příjezdové cestě zpátky a tři sta metrů jižně od hlavní brány přešel silnici od hlavního tábora, zastavil se na semaforech, které regulovaly dopravu na hlavní ranveji základny, zahrnul na sever a najel na zarostlou a evidentně nepoužívanou cestu podél plotu.

V severozápadním rohu základny není sice žádná brána pro vozidla, ale zato je tam železniční vlečka,

lépe řečeno vlečky -jedna vede ze severu na jih, druhá ze západu na východ. Přístup k oběma vlečkám hlídají dvojce posuvná vrata s ostnatým drátem nahoře, vzdálená od sebe zhruba pětasedmdesát metrů. Jeli jsme po souběžné silnici a asi tři sta metrů jižně od vlečky jsme se zastavili. Vylezl jsem z auta ven a podíval se dalekohledem na vlečku a zmíněná vrata.

Kdybyste to náhodou nevěděli, tak vrata od vleček bývají děravá jako řešeto. V connecticutském Grotonu pronikla Rudá buňka právě tudy na údajně dobře chráněnou základnu jaderných ponorek - prošli jsme vrata s obrovskými pytli na rame-nou a vůbec nikdo si nás nevšiml. (Na základně panoval v otázce bezpečnostních opatření tak laxní přístup, že se trojici mých nejlepších slidičů dokonce podařilo vlézt na palubu jedné z ponorek třídy Los Angeles, které kotvily na řece Temži, a rozmístit kolem jaderného reaktoru několik IVZ neboli improvizovaných výbušných zařízení. Kdyby ta IVZ byla skutečná, způsobený atomový výbuch by vymazal Groton z povrchu planety.)

Trasu vleček lemovala řada dvoupatrových skladišť, ve kterých byly uschovány sudy s olejem a jinými mazivy, obrovské tuby čistících prostředků na betonové podlahy v hangárech, balíky ostnatého drátu, velké role drátěného pletiva a další harampádí, které slouží k zabezpečení každodenního chodu podobných objektů.

U vlečky vedoucí z východu na západ stálo ale ještě něco -průmyslový jeřáb, takový, který se používá k překládce zboží z kamionů na železniční vagóny a naopak. A právě k tomuto procesu se začalo před našimi zraky schylovat.

Kamion zaparkoval přímo pod vysokým jeřábem. Řidič vylezl ven, odpojil hydrauliku, brzdy a elektrické vedení návěsu a spolu se svým pomocníkem k němu připevnil čtyři silné kabely. Jeřáb poté návěs opatrně zvedl a přeložil ho na plošinu přistaveného vagónu. Už se mě zmocňovala panika, když vtom jsem si povšiml, že je to jediný vagón na celé vlečce. Jestli má tedy někam odjet, musí se nejdřív připojit k lokomotivě - a do té doby už budeme dávno na místě.

y

Spojil jsem se vysílačkou s Dokovým autem. Dok mi oznámil

Ži sí ^1 Wí zaParkoval dole v přístavu, kde se nakládají obchodní lodě - čili necelých pět kilometrů vzdušnou čarou od nás.

nas.

Během našeho rozhovoru se na vlečce vedoucí ze severu na jih dala do pohybu malá posunovací lokomotiva a pomalu doje-la k naloženému vagónu. Viděl jsem, jak se nárazníky dotkly a vagón se zakymácel. „Kotví tam u vás něco zajímavého?" zeptal jsem se do vysílačky.

y

' No, je tady pár starejch rybářskejch člunů - daj se poznat po

A í ~v a vTaSny,tra)lery ~ tak osmnáct až dvacet metrů A kousek za dokem jeden krásnej hatteras - šacoval bych ho tak

Vmi? 7™ ? dřeV°!" °dpOVěděl Doc a začal se ř^tat. Řeld

^lLe ^ " num' Přece kŮň- A tak °Pět zvážněl, ucy tu kotví jedna z těch zásobovacích lodí - takoveich kt ChvíH Odmlčel' a 'abyCh Vám ^SvětliI' tZnam DŠí

si

víc Udí vené

' že se P

n \ k°Stí nákladního ™věsu - dopra- P)nfToubuJe se na ™'sto. Takhle se plošiny dají

^ Vrtné Pl°šiny »*ají W dva

Pracích bývá potřeba e> Tezební moduly budou zase vyba-

tOŽe ^ ^ ^ pr°Vedený a funkční

st*čí na7etnobsluhPurOtOŽe ^ ^ ^ pr°Vedený a funkční-tač j no obsluhu pouze minimální počet lidí a jeden počí-

196

197

„Jo jo, přesně ta!" oznámil Doc.

V životě se vyskytnou, přátelé, vzácné chvíle, kdy jedna a jedna dávají dohromady dvě. A něco mi říkalo, že tohle by mohla být jedna z nich.@

Díval jsem se, jak lokomotiva i s vagónem vyjíždí nehlídaný-mi vraty ven a míří na sever. Pak jsme vyrazili i my, abychom mohli sledovat její cestu do přístavu. Minivláček prosupěl překladištěm a nakonec zastavil u přídě jedné nenápadné zásobovací lodě. Jednalo se o plavidlo, které se používá k přepravě modulů pro těžební plošiny, přesně jak říkal Doc. Na široké ploché zádi bylo třicet centimetrovými písmeny napsané jméno lodi: Helen G. Kelley. Dole pod jménem pak stálo jediné slovo: G ALVESTON. V Galvestonu se, jak každý ví, nachází velká ropná rafinerie. Ale to ještě nebylo všechno - na šedivém lodním komínu byl namalovaný snopek obilí a na něm ozdobně vyvedený nápis PAJAR PETROLEUM. Tfen zatracenej krám patřil LC Strawhouseovi!

Takže ty zbraně putují na nějakou ropnou plošinu a teprv tam se rozdělují a prodávají. Případá mi to zcela logické. Ze vám ne? V tom případě mi dovolu, abych vám to vysvětlil.

Ropné plošiny stávají většinou daleko od civilizace. Jistě, doprava k nixnění zrovna snadná, ale na druhou stranu se dají také mnohem hůř sledovat - na rozdíl od skladišť někde v centru velkého města - a mohou sloužit jako distribuční středisko pro zbraně. Můžete je ukrást někde v Iowě, Michiganu nebo Kalifornii a prodat třeba tangům z Floridy (či odjinud). Tím pádem je lze hůř vypátrat - aspoň zpočátku. Musíme se vydat za tou lodí. A tak zatímco si Wonder připojil k mému mobilnímu telefonu modem a přes Divoké panství se začal hrabat v Intelinku, já jsem si vzal druhý telefon, zavola jsem Kastrolovi a připomněl mu, že nám chtěl představit nějakého starého žabáka s člunem.

KAPITOLA 15

Jelikož se chystáme odcestovat na ropnou plošinu někde v Mexickém zálivu, možná bych vám měl o ropných plošinách něco říci. V tomto zálivu jsou běžně k vidění tři typy plošin. V relativně mělkých vodách se staví plošiny zcela ponořitelné, které pla-

198

vou na obrovských pontonech a jsou uchycené pomocí ohrom-ných plovoucích kotev. Další typ představují plošiny zvedací, menší ocelové konstrukce, jejichž výšku nad hladinou vody lze regulovat. V hlubších vodách nebo v místech, kde jsou nebezpečné proudy, se používají pevné vrtné nebo těžební plošiny - velké věže z oceli a betonu, které vystupují z hloubky kolem stovky metrů až třicet metrů nad hladinu.

V uspořádání, zařízení a vybavenosti se sice mohou jednotlivé plošiny navzájem trochu lišit, ale jejich struktura, dynamika a účel zůstávají víceméně pořád stejné. Kostru ropných plošin - teď mluvím o pevných plošinách, protože ty se vyskytují nejčastěji - tvoří ocelové trubky a nosníky zasazené do betonových a ocelových pylonů. Na kostře pak spočívají mřížkovité konstrukce s vrtným a čerpacím zařízením a skladovacími prostory. Plošiny mohou být buď vrtné - to jsou ty, které pomocí hlubokých sond v mořském dně hledají ložiska ropy - anebo těžební - ty čerpají ropu a ukládají ji nejdříve do zásobníků, odkud se potom překládá do tankerů.

Plošiny mívají obvykle dvě hlavní nosné plochy. K nim však patří ještě bludiště chodeb, lávek a žebříků, kterými jsou obě patra navzájem spojená, stejně jako různé terasovité konstrukce, které vyčnívají z původní kostry. Dále pak všelijaké cisterny, vany, nádrže a jednotlivá patra s vrtným nebo těžebním zařízením. Kvůli všem těmto skříším, průchodům, chodbičkám a temným zákoutím s sebou nese každý útok na ropnou plošinu riziko - pozor, teď použiji přísně tajný termín jednotek SEAL -parádního průšvihů.

Zhruba dvacet metrů nad hladinou vody totiž spočívá první patro se spoustou lávek a roštů, na nichž stojí čerpadla, odlučovací nádrže, velkokapacitní kontejnery a hromady trubek, které přivádějí ropu z mořského dna. Necelých sedm metrů nad tím leží hlavní nosná plocha.

Tady najdete „psí boudu“, ve které je umístěno vlastní těžební zařízení, řídicí modul s kanceláři a spojovací a meteorologickou technikou, ubytovací modul s jídelnou a společenskou místností a monitorovací modul s počítači, které dohlížejí na provoz. Po obvodu hlavní paluby se nacházejí jeřáby, stanoviště pro čluny, přistávací plocha pro vrtulníky a dlouhá roura s tryskou °palenou od zemního plynu, který se ve speciálním zařízení °dlučuje od ropy.

199

Některé ropné plošiny jsou větší, jiné menší. Některé mají obrovské, několikapatrové vrtné zařízení s pneumatickými kompenzátory, které hýbou s celým zařízením přesně v rytmu pohybu moře a udržují

potrubí ve vrtu ve stálé poloze. Zpola ponořitelné plošiny zase spočívají na ohromných věncovitých pon-tonech o průměru patnáct až dvacet metrů, které v hloubce deset metrů pod vodou nesou váhu celé plošiny.

Taktika, která se při zdolávání ropných plošin používá, zabírá v aktuální příručce speciálních složek námořnictva třicet stránek. Ale protože se jedná o materiál tajný, můžu vám jeho obsah pouze shrnout do zkratky PV/LS - to znamená buď plavat a vylézt, anebo letět a seskočit, popřípadě kombinaci obojího. Zvolíte-li první možnost, připlujete k místu na nějaké větší lodi, za horizontem předsednete do člunů a osm set až tisíc metrů od cíle se vrhnete do vody. Když doplavete k plošině, nejlepší lezec se vyšplhá na svislou podporu, připevní k ní žebřík, spustí ho dolů a zbývající střelci se vyškrábou za ním. Ve skutečnosti je tato cesta mnohem těžší, než jak by se z mého popisu mohlo zdát.

Za prvé, plavba v malém člunu může představovat docela velký problém. Akce tohoto typu probíhají většinou v noci, aby přepadové komando nebylo z plošiny vidět. V klidných vodách to je snadná záležitost. Ale Mexický záliv se zrovna klidnou vodou chlubit nemůže. Svými proudy a vlněním se navíc značně liší od Atlantského nebo Tichého oceánu. Jistě, taková bouře nad Atlantikem s šestimetrovými vlnami dokáže řádně promaširovat ledviny - nikdy nezapomenu na tu legraci, kterou jsme zažili s Šestkou, když jsme jednou v únoru zhruba padesát kilometrů od břehů Virginie nacvičovali lezení na ropné plošiny. A mohutné dmuť Tichého oceánu zase může nadělat divy při pronásledování lodí. Určitě si pamatujete, jak nám s Rudou buňkou málem došel benzin jak v letadle, tak i v gumovém člunu, ještě dřív než jsme dokázali chytit a přepadnout tanker, na kterém se plavila banda teroristů s ukradenými jadernými raketami Tomahawk. Cože, vy jste to ještě nečetli? Tak se, sakra, seberte a mazejte si tu zatracenou knížku koupit!

Ale vraťme se k naší akci. Mluvil jsem o proudech. Vířivé proudy v Mexickém zálivu připomínají příliv a odliv, se kterými se setkáte u pobřeží i v jiných mořích. Voda s vámi nehází jenom nahoru a dolů, ale také doprava a doleva. Tím pádem hrozí ne-

200

r

b zvětí %e ztratíte orientaci/ zejména pokud nevidíte na pevninu - a většina ropných plošin se přitom nachází přes sto padesát kilometrů od břehu.

Za druhé, dostat prvního muže na plošinu nebývá lehké. Podpěry jsou kluzké, proudy zrádné a vlny silné - když se hrabete nahoru, narážejí vám do těla a házejí vás na ocelovou konstrukci o niž si můžete zlomit ruce, nohy nebo dokonce vaz. Pak přichází na řadu žebřík, po němž lezou ostatní členové komanda. Žebřík je zatraceně úzký a mokrý. Položíte kanadu na příčku, podrážka se vám smekne, žaludek se vám zhoupne a už letíte pozadu zpátky do vody - v tom lepším případě, v tom horším padáte přímo na betonový pilíř.

Měl jsem tu čest poznat důvěrně víc než stovku ropných plošin a můžu vám říct, že jedna je horší než druhá. Aspoň že jsme v Mexickém zálivu, a ne v Severním ledovém oceánu, kde jsou plošiny po sedm měsíců v roce pokryté ledem a člověk si při jejich zdolávání rozedře do krve ruce.

Tolik k PV. U LS si můžete vybrat ze dvou variant. Bud sláníte z vrtulníku, který se těsně nad hladinou přiblíží k plošině, pak prudce vylétne vzhůru, zůstane na okamžik viset a rychle vás vyklopí ven, anebo seskočíte z letadla letícího ve výšce kolem osmi kilometrů, v tisíci metrech se zformujete a ve formaci dopadnete na plošinu.

Slaňování z vrtulníku není špatné, ale jste při něm značně zranitelní, protože nepřítel má zhruba třicet vteřin na to, aby vás zpozoroval a nějak zareagoval. Přesto je tento způsob velice efektivní, zvláště pokud se nad plošinu může zavěsit ještě další vrtulník s odstřelovači, kteří budou svou palbou zaměstnávat nepřítele.

Seskoky z velké výšky, ačkoli jsou z filmařského hlediska vel-pů atraktivní, znamenají pro střelce největší riziko, a to zejména kvůli bočnímu větru. Ten vás může při sestupu rychlostí zhruba dvacet kilometrů za hodinu zanést do spleti kabelů, drátů, tyčí a Podpěr, které vám mohou způsobit tragická zranění. Navíc se Pn těchto seskocích špatně řídí dopad, protože při něm hraje roli příliš mnoho nepředvídatelných okolností - například změna větru, rychlost klesání a nenadálé termální proudění. Myž jsem velel jednotce SEAL 6, používali jsme metodu komínovaného přístupu z vody a z vrtulníku, která

byla proti ngum na ropných plošinách mimořádně efektivní. Nejdřív

\ 201

jsme na sousední plošinu vysadili pátrací tým. (Ropné plošiny se totiž obvykle budují po skupinkách. Díky tomu se lépe udržují, opravují a zásobují.) Když naše „očka“ našla ta správná místa, odkud nám mohla hlásit každý krok tangu, začali jsme plánovat závěrečný útok.

Plavecký tým se k plošině vydával obvykle v noci, protože tma poskytuje na moři skvělé krytí. Jakmile se dostal k cíli a jeho členové vylezli nahoru a rozmístili se na své pozice pod hlavní plošinou, přišel na řadu výsadek. Vrtulníky se pomalu přibližovaly k plošině. Těsně předtím než se ocitly přímo nad ní, plavecký tým vyrazil na zteč a podle pokynů pátračů zneškodnil nejbližší tanga.

Během pár vteřin jsme vlétli na plošinu a dokonale jsme tanga překvapili. A ve stejném okamžiku se nad heliportem objevil výsadkový tým a jeho členové slanili z vrtulníku dolů. Vždycky jsme se střelili do správného času. Dokonce ani pan Murphy nám v tom nezabránil, byť se snažil ze všech sil - zkoušel na nás mizernou viditelnost, silné boční větry, které bránily vrtulníkům v letu k plošině, nebo prudké vlnobití, které házelo s mými plavci jako s papíreim. Tahle kombinovaná metoda zkrátka pokaždé fungovala.

Já vím, já vím, teď si určitě říkáte, proč vás zatěžuji takovými technickými podrobnostmi. Jenže já jsem přesvědčený, že všechny tyto vědomosti a zkušenosti budu brzy potřebovat, neboť polezu na ropnou plošinu - a když člověk leze na ropnou plošinu, nemá čas o tom mluvit nebo něco vysvětlovat. Prostě to musí udělat a hotovo.

Kromě toho bych chtěl, abyste pochopili, jak složité, zrádné a nebezpečné mohou být takové útoky i za těch nejlepších podmínek, protože my půjdeme do pekla všech pekel. Budeme se muset obejít bez veškerého vybavení - nebudeme mít žádné žebříky, žádné potápěčské vybavení a žádné čluny, které by nás dovezly na dohled k cíli. Nebudeme se moci opřít o žádné taktické informace. Nebudeme moci spoléhat na žádnou zálohu, která by nám v případě neúspěchu vytáhla naše zadky z ohně. Nebudeme moci přivolat žádné vrtulníky s četou střelců na palubě.

Když jsem si uvědomil, že to není poprvé, co se nacházím v takové neradostné situaci, přepadl mě trochu skličující pocit.

Kastrol Sullivan mě po telefonu navedl k jedné putyce na konci řístaviště v Tampě a nařídil mi, ať si zalezu k nějakému stolu a počkám, až mě někdo osloví. Zajímalo by mě, jak je to možné, že o takovéhle ratejně ví - ale co, staří velitelé družstev vědí zkrátka všechno!

Náš člověk se ve dveřích objevil o hodinu a tři čtvrtě (a tři basy Coors Light) později. Podle vybledlých ustřižených džin, kožených páskových sandálů a typické kolébové chůze jsem okamžitě poznal starého žabáka. Měřil asi metr sedmdesát, měl kulatý rošťácký obličej padlého anděla, řídnoucí kšticí šedivých vlasů, mohutnou hrud', vypracovaný pivní mozol, opálené svalnaté paže s modrým tetováním, které sahalo od ramen až k předloktí, a obrovské zjizvené ruce.

Došel rovnou ke mně, jako kdyby mě znal celá léta, a podal mi svou mohutnou tlapu. Dlaň měl drsnou jako smirkový papír a stisk tak pevný, až jsem sebou trhl. „Polib mně prdel, ty ztracenej sráči!“ pozdravil mě srdečně. „Já jsem Groše.“

Groše. Groše - nikdo mu nikdy neřekl jinak, vlastně ani nevím, jestli měl vůbec nějaké křestní jméno - byl u ženijních potápěčů živou legendou. K Navy se dal ve čtyřicátých letech a za druhé světové války se účastnil akcí v severním Atlantiku. Sloužil jako námořník na zaoceánských lodích, jako pomocník loďmistra a jako člen záchranného potápěčského týmu - jeden čas dokonce pracoval i s Royem Boehmem. Ale to mu nestačilo, a tak se na počátku padesátých let přihlásil k ženijním potápěčům - tenkrát to byl ten nejstarší a nejzatvrzelejší chlap v dosavadní historii rekvalifikačního kurzu ženijních potápěčů v Little Creeku. V době, kdy jsem sloužil jako řadový pulec, byl Groše už v důchodu. Ale pořád se o něm mluvilo. Všichni svorně prohlašovali, že to je ten nejdrsnější a nejtvrdší žabák, jaký kdy žil. V Bastii si to rozdál s dvacítkou Korsičanů a všechny je poslal do nemocnice. Na Dominice snědl živého kohouta - ce-ého, i s peřím. Na Filipínách vyhodil do vzduchu tři kilometry dlouhý zákop - byla to taková rána, že se z ní stábní krysy v Subiku div nepoděly strachy. Když Ev Barrett nastoupil do rekvalifikačního kurzu v Little Creeku, Groše dělal na základné instruktora, a chudák Barrett má dodnes na zadku symet-ncké jizvy jako památku na naleštěné špičky Grošových os-m*ek kanad.

202

203

os

co

H3

s

rti O

ti

XV

a

s

s

O)

y

P-. <

PQ >

co cd

O>U

OJ Si co "3

*""L CO

^^

co L>

2 o

o ks

CO J^

L S,,9

co v<u co

ioT ti 3

L <u ti

O)>J-i ^O)

>v? I OJ

P^-h ^ oj N

^ 3 o>c* o^i

ti IC t ^ 4-

Iři ?l

5 > TJ ^^

.ti o

O, ^ co o T3

8

6^w Š

co -^

aS

o o o

U N^ 2 > »H _ž

4-» U

p (55 PQ cf ^^ii

ns co r* > p-,^

^:y

&.Í!

N

I
m ti'
^ ci> o.
as .co^ ;
CD •*-» !
^ s
<V u
6 ^
co .^
aS cd
T5 co
co ^
as cy
B "lo,
CD O ^ P.
?3 #aS^ co
P*P~> 3
^^TS.ti^CotiC CO
ti co
8 ca
as
as ti
S
CD

N
2
O

S

ní telefony. V Groseově člunu jsme navíc našli spoustu elektronických hraček, například satelitní zaměřovač polohy, nejmodernější vysílačky, poslední generaci radiolokátorů a krátkovlnné techniky, počítač, modem a fax.

A i kdyby všechna tahle elektronika selhala, pořád funguje naše štenice, takže se můžeme plížit za kořisti až deset kilometrů daleko, což nám poskytne dostatečné krytí.

Samozřejmě že nám chybí lezecké a potápěčské vybavení, malé čluny a náhradní palivové nádrže pro Groseovu lod. Ale co by to bylo za život bez trochy dobrodružství?

A tak jsme museli improvizovat. Groše odběhl k bankomatu a vrátil se s plnou hrstí bankovek. Stevie Wonder k nim přidal zbytek peněz, které dostal od Kněze. Pak jsme peníze rozdělili na několik hromádek a Piek s Pulpintou, Aligátorem a Kachní nohou navštívili místní obchod se sportovními potřebami a nakoupili masky, ploutve, nože a všechna horolezecká lana, která v obchodě měli, zatímco Hlodavec, Sprosták a Wonder zaskočili do skvěle zásobeného obchodu s vojenskými přebytky a přinesli deset dvacetilitrových kanystrů na naftu, deset dvacetilitro-vých červených umělohmotných kanystrů na benzin, pět náramkových kompasů a pět kompasů na šňůře k zavěšení na krk, deset černých úborů, opasků a síťovaných bojových vest a deset párů modrých bot a tucet infračervených cyaíumových tyček.

Třešnička se vydal do obchodu s potravinami a vrátil se se zásobami jídla - a hlavně piva - na celý týden. Doc Tremblay zamířil do lékárny a poskládal tam dohromady lékárníčku pro první pomoc. Veškeré její součásti - prášky tlumícími bolest počínaje a dlahami konče - poté rozdělil do kategorií, zabalil do igelitových sáčků a uložil do kapes u své bojové vesty. Takhle prý zůstanou uchráněné před vodou, tvrdil. To doufám - kaše z prášků by mi nechutnala.

Pak naložil Groše a odjel s ním do obchodu, ve kterém prodávali čluny, a za Groseovy peníze koupili ten nejmenší gumový člun, jaký měli na skladě, a k němu motor o výkonu čtyřiceti koní. Díval jsem se, jak se vracejí a z pickupu jim trčí konec člunu. Vůbec sice nevím, kam ten zatracenej krám dáme, ale je to určitě lepší, než kdybychom neměli vůbec nic.

Skládali jsme, třídili a přerovnávali tak dlouho, dokud nebyl Groše spokojený, což trvalo zhruba hodinu. Potom překontroloval nádrže a přesvědčil se, že všechny kanystry jsou až po okraj

206

Ine Nakonec přehlédl svou loď - a také nás. Vždycky jsem si mvslel/ že termín „po celé délce lodi" je jenom takové klišé. Když *sem aie viděl, jakou pozornost Groše věnuje každé maličkosti, pochopil jsem, že to není klišé, nýbrž životní fakt.

Byli jsme připraveni na cestu. Groše zafaxoval Kastroloví krátkou zprávu o aktuální situaci, vyškrábal se na můstek a nařídil Wonderovi, ať odpojí elektrické a telefonní dráty, které vedly z kajuty do krabice na molo. Jakmile se tak stalo, spustil oba motory Zhruba po minutě chraplavého řevu je zase vypnul a nakázal Wonderovi, ať zase připojí všechno zpátky. Pak slezl na molo, odkolébal se do doku, nastoupil do auta a bez jediného slova odjel.

Za dvacet minut se vrátil. Vylezl z auta a vytáhl z něj hromadu jakýchsi tenkých provázků, které připomínaly rybářskou síť. Zabalil je do klubíčka, přehodil si je přes rameno, došel k lodi a hodil je do kokpitu.

Podíval jsem se na tu kupu a zeptal se: „Na co to, sakra, je?"

Groše si mě ale vůbec nevšímal. Spustil se na palubu, popadl síť do ruky, odtáhl ji ke skřínce u kormidelny a nacpal ji dovnitř. Pak vylezl zpátky na můstek a znovu překontroloval veškeré měřáky a číselníky, ačkoli přesně totéž prováděl ani ne před hodinou. Když se ubezpečil, že všechno „šlape", nastartoval motory a tak dlouho si hrál se škrticími klapkami, dokud nebyl s jejich zvukem zcela spokojený. Potom zamával na Wondera, ať znovu odpojí elektrické a telefonní vedení, a nařídil Trešnickovi a Sprost'ákovi, ať odvážou lana na přídi a na zádi.

Všichni ho hbitě poslechli. Groše počkal, až mladíci lana úhledně stočí a naskočí na palubu, poté přidal trochu plyn a začal pomalu odplouvat od mola. Po deseti metrech se zastavil, znovu přiškrtl klapky, otočil kormidlem, obrátil loď o sto osmdesát stupňů, nastavil správný kurz, přidal plyn a vyrazil směrem ke kanálu.

Nakonec slezl do kormidelny, sáhl do ledničky pro plechovku s pivem, otevřel dveře na levobok, podíval se na mě a odpověděl na moji otázku otázkou: „Neříkal jsi snad, pitomče, že potřebujete žebřík?"

207

KAPITOLA 16

Kanál soukromého přístavu jsme opustili přesně podle plánu a za zásobovací loď jsme se zavěsili ve chvíli, kdy zrovna vyplou-vala z Tampy a stáčela se pomalu na sever. Hned za vlnolamy jsme spustili na vodu gumový člun a od té doby jsme ho táhli za sebou, abychom na palubě získali trochu víc prostoru. Ten nápad se zrodil v Groseově hlavě. „Rybářský loď za sebou vždycky vlečou záchranný čluny/" huhlal, „takže nikomu nebudem připadat podezřelý!" A tak jsme k přídi gumového člunu připevnili patnáctimetrové lano, shodili jsme člun na vodu a nechali ho skákat po vlnách za sebou.

Velký lodní kýl Groseova grand banku hravě odolával dmutí moře. Předností tohoto plavidla nebyla rychlost, ale výdrž a pohodlí. Lavice v hlavní kajutě byly čalouněné - žádná pěna. Sklo bylo tlusté a barevně tónované. Zařízení - včetně vestavěných květinových váz, v nichž Groše přechovával svou sbírku kvedlaček a vařeček - bylo navrženo speciálně pro tuto loď. Obložení, paluba i rámy byly vyrobené z pravého týkového dřeva.

V malé, ale plně vybavené kuchyňce se budeme s Dokem dost mačkat, až v ní budeme připravovat jídlo pro jedenáct osob. Groše myslel r\ a všechno, takže na lodi najdeme třeba mikrovlnnou troubu, televizor, a dokonce i hifi soupravu a hromadu CD disků. Nejlepší ze všeho jsou ale dvě přídavné ledničky v hlavní kajutě, do nichž se vejde po šesti basách piva. .

Groše, s nezbytnou plechovkou piva ve své medvědí tlapě, seděl jako správný vládce v kapitánském křesle a držel svůj škuner zhruba patnáct kilometrů od zásobovací lodi. Byli jsme příliš malí na to, aby

nás na tu vzdálenost zahlédli - pokud ovšem nemají po ruce vybavení, které používá Navy nebo hlídky pobřežní stráže. Oni však byli na druhou stranu dost velcí na to, aby je Groseův radar spolehlivě zachytil. Navigace nepředstavovala žádný problém. Mohli jsme je sledovat podle map, do nichž jsme zanášeli kurzy obou lodí zjištěné pomocí satelitního zaměřovače a radaru. Groše rozdělil hlídky - osm hodin služby, osm hodin volna - jako kdybychom se nacházeli na palubě válečné lodi.

Což byla v podstatě pravda. Během první hlídky jsme si připravili výstroj, napáskovali zásobníky, nachystali si nálože a

208

. roviZovaná výbušná zařízení, vyčistili zbraně a uložili je do míst kde budou chráněné před solnými výpary. Koneckonců, sou to jenom armádní beretty, a vyžadují tudíž větší péči, pokud nechceme, aby nás v kritických chvílích nechaly na holičkách. Kdyby to byly naše obvyklé pistole Heckler & Koch, mohli bychom je klidně vláčet ve vodě za lodí třeba celý týden, a přesto by se z nich dalo hned střílet, když bychom projeli hlaveň hadříkem a použili suché náboje.

Zatímco jsem si já hrál na navigátora a Doc dělal kormidelní-ka, Groše s Kachní nohou vyrobili z horolezeckých lan a kusu rybářské sítě náhradní žebřík, který připomínal spíš ty staré nákladní sítě, po kterých mariňáci slézají na výsadková plavidla, než bojové vybavení. Ale jak říkají Britové: když je člověk blbec, nemůže si vybírat.

Když se hlídky vyměnily, natáhl jsem se na zádi, abych si na chvilku zdříml. Zpod přivřených víček jsem pozoroval Půl-pintu, jak po laně šplhá dolů do gumového člunu, kde bude moci plout o samotě. Usmál jsem se té vynalézavosti. Na lodi si člověk potřebuje najít místočko, kam může zalézt a na nějaký čas zapomenout na okolní svět. Pro někoho je to komora s řetězy, pro jiného kajuta na přídi nebo chodba na zádi. Námořníci na ponorkách hledají útočiště v odpalovacích hlavních pro rakety. Tady nejde o žádnou hru na schovávanou. Služba na lodi představuje psychicky náročnou činnost. Kolem vás je pořád plno lidí, nemáte žádné soukromí. Ani na záchodě, ani ve sprše, a dokonce ani na svém lůžku. Proto sháníte tiché, klidné místo, kde budete jen sami se svými myšlenkami.

Ležel jsem na zádech a nasával do plic ten báječný sláný mořský vzduch. Počasí bylo ideální - klidné moře, lehký východní vánek, spousta slunce a mraky vysoko na nebi. Jakmile jsme se ocitli dostatečně daleko od pobřeží, sundal jsem si z obličeje obvazy a hodil ta odporná játra do moře. Nyní jsem cítil, jak sluneční paprsky blahodárně působí na ztápenou pokožku na tváři. Zavřel jsem oči a snil klasické žabácké sny o studeném Pivu a žhavých ženských náručích.

Uz jsem vám někdy říkal, jaký je to pocit, když vám ztopořený
ted C1Svta^asna zaPlaví kýbl studené mořské vody? Že ne? Pak
y vězte, že je to pěkně kruté probuzení. Protřel jsem si oči,

209

posadil se a zamžoural do slunce na Wondera a Aligátora, kteří stáli nade mnou a dusili se smíchy.

Usmál jsem se. Vždyť to byl jenom žert a ten musím umět přijmout. Doufám, že Aligátor také, protože jsem ho popadl za límec a za opasek, odtáhl ho k zábradlí a hodil ho přes palubu. Potom jsem se obrátil k Wonderovi a tvářil se jako bůh pomsty. Wonder na nic nečekal. Bleskurychle se zbavil peněženky, hodinek a sřeleckých brýlí a dobrovolně se vrhl do vody, do níž dopadl jako dělová koule. Ten kluk má talent!

Groseova loď se rázem proměnila v dětské hřiště. Z hlavní kajuty vyběhli Sprost'ák, Třešnička a Doc. Posledně jmenovaný přitom křičel: „Muž přes palubu! Muž přes palubu!“ Všichni tři na mě skočili a začali mě lechtat. Chvíli jsme se váleli po palubě a mezitím k nám dorazili Hlodavec s Pickem. Ačkoli mě drželi tři chlapi za nohy a dva za ruce, dokázal jsem se ještě ubránit. Když jim ale přiběhl na pomoc i Kachní noha, nezbylo mně nic jiného než se poddat svému osudu a přijmout ho s noblesou - a strhnout s sebou co nejvíc protivníků.

„Jděte do prdele!“ zařval jsem. Obtočil jsem pravou ruku kolem Doková krku a levou jsem se zavěsil na Sprost'áka. Bosé nohy mně sice na mokré palubě přišerně klouzaly, ale nakonec jsem se přece jen dohrabal až k zábradlí, opřel se o ně a přepadl jsem do vody i s oběma nedobrovolnými zajatci.

Ve vodě jsem je pustil, vyhrabal jsem se na hladinu, prskal jsem vodu a díval se, jak se loď od nás vzdaluje. Groše mi z můstku ukázal vztyčený prostředník, pak otočil kormidlem a začal obracet loď.

Náhla změna kurzu probudila Pulpintu. Posadil se, promnul si oči, zhodnotil situaci a zakroužil ukazovákem ve vzduchu. Grand banks vyrazil vpřed, vlečné lano se napnulo a Pulpinta se nahnul přes bok člunu jako živý jeřáb, který bude za jízdy sbírat plavce na palubu.

Nejbližším cílem byl Doc. Šlapal vodu a levou ruku měl vztyčenou. Pulpinta si jí ale nevšímal, popadl ho jednou rukou za krk a hodil do člunu. Doc přeletěl po hlavě okAž člunu, dopadl na dřevěnou desku na podlaze, odřel si knír o tvrdou překližku na ploché zádi a zmizel z dohledu. Jestli tím nárazem ztratil na chvíli vědomí, dobře mu tak, syčákovi!

Ale Doc je houževnatý jako pravý Pepe Námořník. Když na něj Pulpinta vylil termosku vody, okamžitě se probral, chytil se

210

za

a hlavu, jako kdyby měl těžkou kocovinu, po čtyřech dolezl na nříd' zavěsil se hlavou dolů na vlečné lano a pomalu začal ručkovat na loď.

Groše otočil kormidlem a vrátil se pro nás ostatní. Aligátora s Wonderem vylovil Pulpinta snadno.

Aligátor se pak cestou na loď vymáchal jen pětkrát, kdežto Wonder už takové štěstí neměl. Lano se pod ním prověsilo a bývalý mariňák se projel zhruba dvě stě metrů pod vodou, než se konečně vyškrábal přes zábradlí na zád', zhroutil se na podlahu a prskal kolem sebe vodu.

Potom přišla řada na mě. Groše znovu otočil loď, smýkl s gu-movvm člunem do strany a navedl ho na mě. Aby učinil záchrannou akci ještě zajímavější, přidal trochu plyn. Viděl jsem, jak se Pulpintovy silné prsty blíží těsně nad hladinou k mému hrdlu.

Tak to tedy ne - já mám svůj ohryzek docela rád a nehodlám si ho nechat rozmačkat! Trhl jsem hlavou dozadu, zdvihl levačku, popadl Pulpintu za ruku a škul s ní proti směru jízdy. Pulpinta tento pohyb nečekal. Měl mě zdvihát a házet se mnou, místo toho jsem ale házel já s ním. Mé tělo fungovalo jako kotva a odtáhlo nebohého Pulpintu až na druhý konec člunu. Tam s ním praštilo o příčku na zádi, zdvihlo ho nad motor (samozřejmě tak, aby ho rukojeť kormidla zasáhla přímo do rozkroku) a stáhlo ho dolů do vody.

Groše poté ubral plyn. Loď zpomalila a nakonec se zastavila docela a líně se kolébala na vlnách nějakých dvě stě metrů od nás. Začal jsem k ní kraulovat. Pulpinta, plivaje vodu a mumlaje cosi nelichotivého na adresu mých předků, plaval hned za mnou.

Když jsme se všichni osušili a najedli, zasedli jsme k vážné poradě. Pokud jste všímaví čtenáři, pak si jistě vzpomínáte, že jsem se o několik stránek dřív zmiňoval o jistých problémech, které mají naši staří známí LC Strawhouse a Dawg Dawkins.

Jestli si je nepamätujete, tak si je koukejte nalistovat a znova si je důkladně pročtete. No dobře, já vím, na to jste moc líní. Proto yám je raději připomenou sám.

Problém číslo jedna spočívá v tom, že chtějí-li se mě zbavit, musí to provést potichu a nenápadně.

A teď mně, milí čtenáři, dovolte, abych vám přiblížil myšlen-y, které se mi honily hlavou ve chvíli, kdy jsme seděli na palu-e Groseovy lodi, popíjeli pivo a probírali aktuální situaci.

211

co

rH

CVS

t

O4

T-H

CM

notky SEAL vybudoval podle své vlastní drsné, nemilosrdné a divoké verze Starého zákona.

Proto raději zapomeňte na ty byrokratické žvásty, které jste si přečetli o pár řádků výš, a dovolte mi, abych vám to vyložil stručně a srozumitelně. Pojem „léčka“ znamená, že z úkrytu použijete velké množství palebné síly během velmi krátkého časového okamžiku s cílem zlikvidovat-zničit-vymazat z povrchu planety nic netušící nepřátelský oddíl. Já to chápu tak, že je prostě zabijete. A máte-li potom ještě trochu času, nastražíte kolem mrtvých těl pasti, takže až se na místo dostaví další nepřátelské jednotky, počet

vašich skalpů se o něco zvýší.

Existují v podstatě dva typy léček, a sice malé a velké. Malou léčku zvládne i nepočetná skupina vojáků, například družstvo. Zóna účinnosti neměří obvykle víc než pětasedmdesát metrů a vlastní práci obstarávají pozemní miny. K následnému vyčištění pole od zbytků nepřítele se používají například automatické pušky CAR-15.

Velké léčky mívají zónu účinnosti širokou až dvě stě padesát metrů. U tohoto typu, který byl původně navržený pro armádní jednotky zvláštního určení ve Vietnamu, jež při nich spolupracovaly s Nungy a dalšími domorodými vojáky, se jako doplněk k pozemním minám používají kulomety a třicítka až čtyřicítka útočníků může v případě potřeby povolát ještě dělostřelectvo nebo bitevní vrtulníky.

Léčky mohou mít různou podobu - záleží jen na představivosti střelců. Ve školách se obvykle vyučuje šest základních variant. Při lineárních léčkách se přepadové komando zformuje podél silnice, železniční trati nebo potoka a vede soustředěný útok proti procházejícímu nepříteli ze strany. „Tečkové“ a „trojúhelníkové“ léčky nacházejí uplatnění u pravidelně využívaných nepřátelských cest. V obou případech musíte dát ovšem pozor, aby se vám nepřítel nedostal obloukem do zad a nenapadl vás z nechráněné strany, přesně podle jednoho z pravidel Roberta Rogera.

Dalším typem jsou statické léčky na vozidla, při nichž se na silnicích staví zátarasy nebo výbušné pasti, které mají za cíl zničit nákladní vozy nebo zabránit nežádoucímu sledování. Tento typ používali úspěšně afghánští mudžahedínové proti kolonám sovětských obrněných vozidel. Jednotky SEAL zase za války

214 v perském zálivu pomocí námořních léček - tj. tajnými průniky na palubu a následnou palbou nebo útoky přísavnými pumami - likvidovaly irácké loďstvo.

Ted' se asi ptáte, proč vám to tady všechno povídám, když sedím na palubě rybářské lodi uprostřed Mexického zálivu, široko daleko kolem nás nejsou žádné pozemní ani přísavné miny a těžko můžeme chystat nějakou léčku? Inu, přátelé, proto, že právě taková léčka nás čeká na ropné plošině.

A jak vím, že na nás zaútočí na ropné plošině, a ne na Groseo-vě lodi?

Protože tak to bude jednodušší, milý pulce. Pokud by nás totiž chtěli napadnout na lodi, museli by se k nám nejdřív nepozorovaně připlížit, a to není na otevřeném moři žádná legrace. Ale není to zcela nemožné, že, Mistře?

Ne, pulce, nic není nemožné. Ale dovol, abych ti osvětlil základy léček, pak hned pochopíš, o co mi jde.

Úspěch při každé lécce, ať už malé či velké, prováděné na souši či ve vodě, závisí vždycky na naplnění tří obecných předpokladů.

Promiňte, Mistře, ale tenhle materiál jsem v žádných bojových příručkách nenašel!

Samozřejmě že ne, pulce. Tohle se totiž člověk naučí z praxe, ne z knížek. Vidiš ty jizvy? Tak už buď zticha a poslouvej!

Prvním z pilířů úspěchu jsou informace. Léčky se neobjevují jen tak zničehonic - někdo je musí vymyslet, nachystat a provést. K tomu je nutné vědět, odkud nepřítel přijde, v jakém bude asi počtu a jak bude zhruba vyzbrojený. Při znalosti těchto faktů může i malá jednotka zlikvidovat velice množství nepřátel. Například v roce 1987 jsme na hranicích mezi Sýrií a Libanem v pouhých šesti lidech sprovodili ze světa pětasedmdesát tangu z organizace Islámský džihád.

Sledovali jsme je pomocí družice a nad vadím, které po něko-l*k měsíců využívali jako svou základnu, jsme uchystali léčku. Věděli jsme, že jsou vyzbrojeni kalašnikovy a pancéřovými pěst-nii. Solidní arzenál - ovšem ani my jsme na tom nebyli nejhůř. Měli jsme s sebou mimo jiné sovětské pozemní miny, americké ^kákající Bettiny z éry válek ve Vietnamu a semtexové nálože, ^a necelých šest minut jsme ty hajzly rozsekali na kousíčky. Pak jsme kolem jejich těl ještě nastražili výbušné pasti a ztratili jsme se jako pára nad hrcem. Určitě sami dobře víte, že tento masa-^ byl nakonec hozený na krk Izraelcům.

215

Druhým nezbytným předpokladem je trpělivost a správné načasování akce. V Salvadoru jsme kdysi učili příslušníky zvláštních jednotek armády generála Juana Bustilla tomu, jak mají podél stezky naklást miny a potom se zakopat a čekat, až se objeví tangové z Národně osvobozené fronty Farabunda Martího. Salvadorští rangeři se nejdřív odmítali schovávat v přepadových pozicích, protože byli zvyklí na konvenčnější metody boje. Potom jsme je museli přesvědčit, že nesmějí odpálit nálože a vystřít

veškerou municii hned ve chvíli, kdy uvidí přicházet prvního partyzána. „Incorrecto," říkával jsem jim. „Musíte počkat, až se vám do palebné zóny dostane celá nepřátelská jednotka - a teprve pak je můžete zlikvidovat!"

Ale nesmíte čekat zase moc dlouho. Protože pokud se opozdíte a váš protivník je zkušený válečník, vycítí vaši past, podnikne protiútok a najednou budete v nebezpečí života vy.

Což mě přivádí k třetí zásadě. Léčky musí být provedené rychle a nemilosrdně. Nepřítel nesmí mít žádný čas na přeskupení svých sil - v opačném případě může vaši malou jednotku díky své početní převaze rozdrtit, pokud jste si předem nepřipravili žádnou ústupovou cestu. Já si v těchto případech nechávám vždycky pootevřená zadní vrátka, kterými můžu zmizet z bitevního pole, a na nich „zámek" (obvykle v podobě několika pozemních min), který nepříteli překazí choutky na pronásledování.

Při výuce často přirovnávám léčku ke kladivu a kovadlině. Kladivo, to je úderná jednotka. Ta za pomoci terénu a pozemních min vytvoří kovadlinu a pak využije veškeré své palebné síly a momentu překvapení k tomu, aby o ní s nepřítelem mlátila tak dlouho, až ho úplně zlikviduje. Praotec všech příslušníků SEAL Roy Boehm s oblibou dodával, že nesmíme zapomenout na mazivo - a tím je v tomto případě protivníková krev.

A teď zpátky k mým úvahám. Říkal jsem, že taktickou výhodu nemá momentálně nepřítel, ale my. Jak jsem na to přišel? Jednoduše - domnívám se totiž, že naši protivníci nesplnili ani jednu z výše uvedených podmínek. Nemohou si dovolit na mě zaútočit na otevřeném moři, protože se ke mně nemají jak přiblížit - vždycky bych je zpozoroval a mohl bych se bránit. Zbývá tudíž ropná plošina.

216

proberme si proto zevrubně celou situaci. Vědí, že mířím k nim - a že cestuji nejspíš po moři. Ale nemají ani ponětí o tom, kolik lidí si vlastně s sebou vezu. Netuší také, kdy a jak se pokusím o útok.

Ano, kontrolují místo a terén. Ano, vybírají si zbraně a taktiku. Ale nemohou si zvolit čas - čas útoku bude záviset na mně. Což znamená, že v defenzivě budou nakonec oni, a ne my. To oni se budou muset mít neustále na pozoru, zatímco já si budu moci dovolit odpočívat a dávat si na čas. To jim budou hrát nervy, zatímco já budu v klidu sedět, popíjet pivo a sprádat plány.

Závěr? Prostý - bude to moje léčka, a ne jejich.

Večer a ráno druhého dne, jak se praví ve Starém zákoně, proběhly bez většího vzruchu. Wonder si ke Groseově mobilnímu telefonu připojil počítač a prohledal Intelink.

Nic zajímavého tam nenašel, a tak se odhlásil, připojil se k Internetu a začal pátrat po nových informacích ohledně nelegálních polovojských organizací. Od chvíle, kdy jsme se po nich dívali naposledy, přibyla řada věcí. Většinou se jednalo o konspirační teorie o událostech ve Waco, Oklahomě a na Key Westu. Ale kromě toho zde byla také spousta nových příspěvků od stoupenců krajní pravice a členů rasistických organizací. Celá ta záplava nenávisných a štvavých projevů měla jediný terč, a to místní, státní a federální orgány a instituce.

Několik zpráv jsme vytiskli a odnesli je ukázat Groseovi. Ten si je přečetl, zmuchlal je do kuličky a hodil do vody. „Kretění!" prohlásil. „Zasloužili by kulku do hlavy!"

Vtom se na můstku objevil Wonder a už z dálky na nás mával kusem papíru. „Koukni se na tohle, Dicku!"

Podíval jsem se, co mi to přinesl, a zjistil jsem, že se mu podařilo odněkud z Luisiany přes Internet vytáhnout kompletní seznam ropných plošin firmy Pajar.

Jak jsi to, sakra,..."

Wonder se zazubil a otočil hlavou doleva-doprava-doleva. „To je jednoduchý! Všechny naftařské firmy musí ve státě, kde mají sídlo, oznámit umístění svých plošin. Tyhle informace jsou ve-rejny, takže se stačí napojit na správný server, zadat správný "tózky a hotovo!" §. "Můžeš zjistit přesný polohy všech Strawhouseových plo-

217

„Nevidím důvod, proč by to nešlo - nejspíš bude stačit, když projedu všechny státy kolem Mexického zálivu" „A dokázal bys vydolovat ještě něco jiného?" „To nevím" odpověděl Wonder. „Ale nech mě chvíli dělat a uvidíme!"

Zatímco mužstvo znovu čistilo zbraně a kontrolovalo vybavení, já jsem seděl v kormidelně s Grošem,

díval se do map a sledoval radar. Pak jsem zapnul satelitní zaměřovač, který stál na dřevěném stolku vedle vysílačky, přečetl jsem údaj na displeji a zanesl ho do mapy. Nacházeli jsme se 352 kilometrů od pobřeží státu Alabama a pluli jsme směrem na západ.

První ropné plošiny jsme zpozorovali v 6.20 ráno - na radaru se objevil shluk pěti plošin zahalený ranním oparem, zhruba padesát kilometrů západně od naší lodi. Sedmnáct minut poté jsme narazili na druhý a o chvíli později na další dva. Věděl jsem, že podél texaských břehů jich jsou celé stovky. Šťouchl jsem do Grosea. Starý žabák přikývl na znamení souhlasu hlavou, přidal plyn a zkrátil vzdálenost mezi námi a zásobovací lodí z patnácti na devět kilometrů, protože ji nechtěl někde mezi ropnými plošinami ztratit. Ani já ne. I když mi Wonder předal seznam všech plošin společnosti Pajar, nerad bych zásobovací lod nechal tak daleko, že bychom nemohli určit, kterou z plošin má „obsloužit“. Naše maximální rychlost něco přes osm uzlů nám dává přibližně hodinu na to, abychom se ze vzdálenosti patnácti kilometrů za zásobovací lodí dostali ke kterékoli plošině v dané skupině. Věděl jsem, že za příznivého počasí je během pětadvaceti minut možné přeložit kamion na plošinu a dokonale ho zamaskovat. Kdyby se jim to podařilo, museli bychom prohledat každou plošinu ve skupině.

Ale oni se samozřejmě schovávat nebudou. Grose předpovídal - a měl pravdu - že budou dělat všechno naprosto okatě, abychom viděli, kam zásobovací loď pluje, a mohli jsme padnout do předem připravené pasti. A jako kdyby chtěli jeho slova potvrdit, zamířili náhle úzkým obloukem na jih směrem na širé moře, abychom je mohli snadněji sledovat.

Třeba bych se mohl mýlit, ale to by na mě Grose nesměl spiklenecky zamrkat. Odpověděl jsem tím, že jsem sáhl do ledničky

vytáhl dvě piva. Jedno jsem hodil Groseovi a druhé jsem si otevřel a naznačil přípitek. „Díky za všechno, co pro nás děláš!“ řekl jsem. „Moc si toho vážím!“

Grose si vydatně lokl piva a pak ohnul levou ruku tak, že se nahaté havajské tanečnicki, vytetované na mohutném bicepsu, rozhýbaly boky a napnula prsa.

Byl to skutečně povznášející pocit, když člověk viděl, že se starý žabák výborně baví.

14.20. Zásobovací loď nabrala kurz zhruba na sever a zpomalila ze sedmi na pět uzlů.

14.52. Stočila se znovu na západ a držela se přesně na 29,283 stupně zeměpisné šířky. Její rychlost poklesla pod čtyři uzly

15.35. Opět severní kurz. Mířila ke shluku ropných plošin na 88,125 stupně západní délky a 29,301 stupně severní šířky

Zrychlili jsme na osm uzlů a zvětšili jsme na radaru rozlišení. Na monitoru jsme spatřili pevný masiv rozdělený do osmi samostatných ostrůvků, které byly seřazené přibližně do půlkruhu podél severozápadní osy

Svolal jsem celou osádku k sobě. Od této chvíle budou nahoře na palubě pokaždé nanejvýš tři lidé - a všichni se oblékneme pokud možno stejně. V tomto případě totiž platí staré divadelnické pravidlo, které říká: „Jestliže vy vidíte publikum, tak publikum vidí zase vás.“

15.54. Přiblížili jsme se k lodi na sedm kilometrů. Vytáhl jsem z Groseovy skříňky teleskopický dalekohled, vyšel na palubu a podíval se na zásobovací loď stejným způsobem, jakým kdysi piráti obhlíželi svou kořist. Na palubě jsem jasně rozeznával jednotlivé postavy. „Radši zůstaneme trochu dál,“ navrhl jsem Groseovi.

Starý žabák přikývl, otočil kormidlem a nakonec zastavil zhruba deset kilometrů od shluku ropných plošin. Pak spustil kotvu, nahodil do vody dva rybářské pruty jako maskování, přinesl na palubu trojnožku a přišrouboval k ní dalekohled.

Už jste někdy používali teleskop s šedesátinásobným zvětšením? Není to zrovna jednoduché. Obraz, který poskytuje, je velice úzký a převrácený vzhůru nohama. Člověk s ním má co dělat 1 ? a s^ouší, aby něco viděl, a tady se houpeme na metrových vl-nach. Proto jsem ten krám ze stojanu zase odmontoval a vzal si n^o do ruky

218

219

16.02. Zásobovací loď zamířila k největší ropné plošině - té až na konci půlkruhu. Připlouvala k ní ze západní strany, kde se nad vodou vypínal mohutný jeřáb.

Stáhl jsem zvětšení na třicítka a zběžně jsem si tu plošinu prohlédl. Jednalo se o plošinu vrtnou, nikoli těžební.

Na větrolamu v prostřední třetině technologické části, hned vedle velínu, bylo šedesáticentimetrovými písmeny napsané PP-22. U tohoto nápisu jsem zahlédl ten samý snopek obilí jako na komínu zásobovací lodi - logo Strawhouseovy firmy.

Začal jsem tu plošinu zkoumat trochu podrobněji. Zjistil jsem, že nás nečeká zrovna lehká práce.

Kdybyste byli od Navy nebo od pobřežní stráže a pluli byste kolem, nejspíš byste si ničeho podezřelého nevšimli. PP-22 se zdánlivě ničím nelišila od svých kolegyň. V jeřábech na severovýchodní straně visely dva záchranné motorové čluny pro dvanáct osob. Sklad výbušnin stál stranou na jihovýchodě a chránila ho vysoká zeď, která by případnou explozi nasměrovala vzhůru. Na plošině nechyběly jeřáby ani dlouhá roura se zemním plynem, která čněla nad vodu na druhé straně plošiny, co nejdál od přistávací plochy pro vrtulníky. Musel jsem hodně napínat zrak, abych proti odpolední obloze rozeznal modrobílý plamen šlehající na jejím konci. V noci by ho bylo vidět na kilometry daleko. K přepážce u heli-portu byla přimontovaná deska s košem na basketbal. Všiml jsem si rovněž komory pro potápěče - na jejích dveřích visela bílá čtvercová vlajka s červeným diagonálním pruhem, která hlásá, že pod lodí je právě potápěč.

Ale kromě toho jsem zaznamenal také něco, z čeho se mi ježily chlupy na zátylku - něco, co ze zvyku hledám vždycky a všude. Například stožár s anténami. Většina plošin si vystačí s jedním. Kdežto tahle měla celkem tři. Kromě obvyklých antén zde byla také jedna anténa na VHF, malá parabola, která mohla sloužit buď pro příjem satelitního televizního vysílání, anebo jako anténa od SATCOMu umožňujícího utajené spojení, dvě radarové kopule a jedna rotační anténa.

Zjistil jsem také, že jednotlivé moduly byly sestavené tak, aby se plošina dala snadno ubránit. Na normálních plošinách totiž bývá spousta koutů a skulinek, které případný útok sice na jednu stranu ztěžují, ale na druhou stranu poskytují útočníkům dobré krytí. Tahle plošina byla ale předem určená k obraně. Jednotlivá patra spojovalo jen pár žebříků, přičemž dole pod ní

220

*dveky zej prázdný prostor - a tudíž žádná možnost úkrytu - tímco u horních konců byly připravené obranné pozice.

Řídicí modul byl opevněný taktě, jak jsem mohl vidět skrz

tevržený průlez. Dveře měly zevnitř víc klik než zvenčí - dají se tedy zavřít za závoru. Nastavil jsem čtyřicetinásobné zvětšení a podíval se lépe na okna. Na první pohled vypadala docela obyčejně. Ale při bližším zkoumání jsem zjistil, že odrážejí světlo trochu jinak, než bývá obvyklé. Také jejich nepřírozená, nazelenalá patina svědčila o tom, že se jedná o mimořádně tlusté sklo. Neprůstřelné. Třetí třída. Vydrželo by i pancéřovou pěst vypálenou z deseti metrů.

16.14. Zásobovací loď doplula ke kotvišti na nejlépe chráněné straně plošiny. Přes zábradlí vylétlo z lodi několik nárazníků a po chvilce byla z nejnižšího patra plošiny shozená kotevní lana.

16.33. Vzal jsem si normální dalekohled. V něm jsem viděl, jak se jeden z velkých jeřábů otáčí a spouští na loď vazáky.

16.38. Návěs putuje z lodi na plošinu. Vzal jsem si opět teleskop a sledoval, jak obrovský ocelový kontejner dosedá mezi heliport a technologickou část. Předal jsem obě pomůcky Sprostákovovi a Kachní noze a nařídil jsem jim, ať dávají dobrý pozor na všechno - a na všechny - na plošině i na zásobovací lodi. Potom jsem k sobě přivolal Aligátora a Wondera a odebral jsem se s nimi do kormidelny. Je načase, abychom začali spřádat plány.

18.22. Zásobovací loď odrazila od plošiny pryč, zamířila na sever, poté na západ a nakonec zmizela v zapadajícím slunci. Jelikož jsme ji měli neustále pod dohledem, věděli jsme, že nenabrala žádný náklad. Nikdo z plošiny se také neproplížil na její palubu - není možné, že bychom ho přitom neviděli.

19.00. Naskládali jsme se do hlavní kajuty a v rychlosti probrali aktuální situaci. Ukázalo se, že plošina, u níž zásobovací loď kotvila, je jako jediná z celé skupiny obydlená. Na tom není nic nepochopitelného, pokud se plošiny používají k zamaskování jiných aktivit. Každá plošina v tomto shluku navíc stejně nese logo firmy Pajar.

Probírali jsme taktiku. Někteří z mých záškodníků chtěli na Plošinu zaútočit hned po setmění. To jsem ale

zamítl. Vždyť dnes x noci nás očekávají a já bych rád šel proti nepříteli vyčerpanému a nepozornému, ne proti čerstvému a bdělému. Kromě toho

C1 ten s Wuk plošin řádně prozkoumat a přesvědčit se, že ostatní

221

plošiny jsou skutečně prázdné - nejbližší z nich hodlám využít jako noční pozorovací stanoviště.

Role průzkumníků se dobrovolně ujali Aligátor s Kachní nohou. Vzali si můj infračervený dalekohled, provizorní žebřík, horolezecké lano, vhodné zbraně, vysílačku a zásobu pitné vody, spustili se do gumového člunu, a jakmile padla tma, odpluli pryč.

Jejich odjezd jsem sledoval z kormidelny Groše si přihnul piva a poznamenal, že z taktického hlediska by bylo lepší počkat. „Nechat ty hajzly vydusit!“ prohlásil. „Dobřej nápad!“ Pak zmačkal prázdnou plechovku a hodil ji do odpadkového koše na druhém konci místnosti. „Ale je tady ještě jeden problém!“ „A jakej?“ zeptal jsem se udiveně.

„Počasí. Poslouchal jsem rádio a koukal jsem se na radar. Podle mě je docela možný, že zejtra sem přijde nějaká fronta. Ted' je hezky - skvělý počasí na akci. Ale zejtra? To ti nemůže nikdo zaručit!“ Někdy prostě zapomenete, že se kdesi poblíž nachází také pan Murphy. Pak můžete najisto počítat s tím, že se vám připomene. Ale my to prostě musíme risknout - dneska v noci zkrátka na tu plošinu v žádném případě nezautočíme.

Každá akce jednotek SEAL se skládá ze šesti samostatných fází, a to přípravy, příjezdu, průniku, vlastní akce, stažení, odjezdu a vyhodnocení. Každý z těchto kroků se pak dělí do dalších částí. Jistě, nekonvenční boj se často odehrává bez připravených not, vždyť právě proto je nekonvenční. Ale pokud to bývá jen trochu možné, plánuje se alespoň trochu dopředu. Pamatujete si přece Zákon sedmi P Everetta Emersona Barretta, který zní: „Pořádný předběžný plánování pomůže přinést požadované přínos!“ Jinými slovy řečeno, základem k úspěchu bývá plánování, protože vám umožňuje zjistit, co by se mohlo pokazit, a napravit to dřív, než bude příliš pozdě.

Že chcete příklad? Prosím - vezměte si třeba náš gumový člun. Jeho kapacita činí šest mužů a nás je deset. To znamená dvě cesty z Grosovy lodi k plošině. Za prvé, kolik času nám zabere přeprava k cíli? Za druhé, kolik benzínu na ni budeme potřebovat? A co se stane, když se budeme muset vypořádat ne s metrovými, ale dejme tomu s třímetrovými vlnami? Zdolání třímetro-vých vln si vyžádá víc energie, a tím pádem i víc paliva. Za třetí,

222

- k dlouho bude první skupina dole pod plošinou šlapat vodu a ekat na druhou partu - a v jaké bude kondici, protože nemáme tápěčské obleky, které by nás mohly zahřát? Bude nám lépe na plošině, nebo ve vodě? Tady zbývá neradostné konstatování, že člověk nastydně rychleji od studeného větru než od studené vody. Už chápete? Tohle jsou problémy, kvůli kterým jsem zůstal celou noc vzhůru. Dělal jsem si seznamy, kreslil si postupové diagramy a kladl si otázky, na které jsem si v té chvíli neuměl odpovědět.

Sepsal jsem si mimo jiné všechny základní informace, které potřebujeme znát ke zdárnému provedení úkolu. Připočítal jsem k nim také hlášení od Aligátora a Kachní nohy. Pak jsem zkontroloval postavení a fázi měsíce a čas východu a západu slunce. Není třeba, abychom se zbytečně vystavovali proti světlu. Krátce po čtvrté hodině se v hlavní kajutě objevil Groše a hned se hnul do ledničky pro pivo. Venku byla poměrně zima - teplota vzduchu se pohybovala kolem patnácti stupňů, teplota vody kolem dvaceti a vál slabý vítr o rychlosti šesti uzlů - ale starý žabák na sobě měl pouze šortky, sandály, tetování a padesát let staré potápěčské hodinky - jeden z těch starodávných nataho-vacích modelů s šedým nylonovým páskem. Celou dobu stál na palubě a díval se do zařízení pro noční vidění, které si přimontoval k teleskopu. Ted hodil na stůl přede mnou malý zápisník, promnul si těmi svými velkými pěstmi oči, zív a protáhl se. „Sakra, Dickie, musíš si to naplánovat pořádně! Na tý zasraný plošině je pěkná hromada lidí!“ Přešel jsem očima po notesu. Groše napočítal přes dvacet tangu. Osmnáct jich podrobně popsal, u ostatních označil čas a místo výskytu.

Když dopil pivo, uvařil velký kotel kávy. Nalil jsem si plný hrnek. Chutnala skvěle. Poškrábal jsem se na tváři. Na seznamu byla sice uvedená zhruba třicítka nepřátel, ale klidně jich může být také dvakrát tolik. Jak to mám, sakra, vědět? Nemůžu poulit žádné senzory, žádné parabolické mikrofony, žádné videokamery. Průšvih.

Zbraně? Oni si můžou ještě vybírat, já si musím vystačit s tím, co mám s sebou. Zase průšvih.

Obranné prostředky? Je mi jasné, že si přichystali hromadu vecí, které ani neznám. Další průšvih.

223

Čím víc seznam narůstal, tím víc jsem zjišťoval, kolik nám toho v porovnání s nepřítelem schází a jak jsou naše šance stále menší.

Jenže, přátelé, je zde ještě určitý bod, jistý okamžik, ve kterém podobné seznamy, bez ohledu na svou velikost či délku, ztrácejí veškerý význam. A já jsem krátce před tři čtvrtě na šest právě tohoto bodu dosáhl.

Existují totiž aspekty, které nelze podchytit v žádných seznamech, tabulkách, diagramech nebo schématech. Jsou to všechny ty báječné, nepopsatelné vlastnosti, jimiž se pyšní moje veselá tlupa záškodníků - ona výjimečná kombinace životního elánu, pevné vůle a statečnosti, která když se slije dohromady, povazí a zamíchá, dává dohromady pravého nekonvenčního válečníka.

Věděl jsem, že tihle muži se nezaleknou ani sebevětší početní či materiální převahy nepřítele. Nevzdají se. Budou bojovat. Nikdy neutečou, nikdy nenechají svého kamaráda ve štychu. Udělají všechno pro to, aby zvítězili.

Takže ačkoli v mé pomyslné účetní knize výrazně převažovala strana „má dát“ nad stranou „dal“ a naše šance nevyhlížely navenek příliš příznivě, v hloubi duše jsem věděl, že vydržíme a nakonec zvítězíme. Je to náš osud.

Celá věc má jenom malý háček - musíme svůj úkol splnit dřív, než všichni zemřeme.

V 10.20 se vítr změnil ze západního na jižní a nabyl na síle. Ve 13.00 už vál rychlostí čtyřicet kilometrů za hodinu a jeho pory-vy vzdouvaly moře do metr a půl vysokých vln. V 16.45 vítr naštěstí polevil. Zahájili jsme přípravu. Slunce mělo zapadnout v 19.52 a měsíc měl vyjít ve 20.15 - docela solidní podmínky, i když mi ten třicetiletý měsíc dělal přece jen trochu starosti. Brzy odpoledne situaci málem vylepšily vysoké mraky, kdyby ovšem krátce po 19.00 - hodinu a půl před začátkem přepravní fáze - opět nezesílil vítr.

Plán, který jsem vymyslel, byl velmi jednoduchý. Od shluku ropných plošin nás dělí zhruba dvacet minut cesty po otevřeném moři. Jako první do gumového člunu nasednu já spolu s Wonderem, Dokem, Třešničkou a Aligátorem. Pulpinta nám bude dělat převozníka. Šest set metrů východně od plošiny - na „slepé“ straně - nás vyloží a my s pomocí proudu doplaveme

224

li Tam se přivážeme k nosníkům a Třešnička se vyšplhá na-h Cru'a shodí nám improvizovaný žebřík. Po něm pak vylezeme ním, schováme se v trávě a počkáme na druhou partu. Všichni budeme navzájem spojeni vysílačkami. Groše si vezme dalekohled a zařízení pro noční vidění a bude si hrát na nočního hlídače. Nebude to sice taková podpora, jakou by nám poskytl odstřelovač, ale lepší tohle než nic. Až se všichni zformujeme, přeskočíme zábradlí a zaútočíme.

Ale protože jsme o tomto plánu zapomněli informovat pana Murphyho, objevil se zčistajasna se svým vlastním a předložil nám ho jako hotovou věc. Vyplutí od Groseovy lodi proběhlo hladce. Ale po necelých třech kilometrech se změnil vítr - místo od jihu začal foukat od západu a přinesl s sebou dešťové pory-vy. A bylo po plavání v proudu. Sílu větší než jeden uzel už totiž žádný plavec nezvládne. Navíc se do nás opíraly závany o rychlosti pětadvacet kilometrů v hodině a vychylovaly nás ze stanoveného kurzu.

To je nějaký problém? To si pište, že ano! Musíte si uvědomit, že jsme byli v malém člunu. Neměli jsme k dispozici žádné orientační body, podle nichž bychom mohli určit svou polohu vůči osvětlené plošině, nyní zahalené provazci deště. Satelitní zaměřovač zůstal v bezpečí na palubě Groseovy lodi. Naštěstí jsme měli ještě kompas a také štěnici z NIS. S jejich pomocí udržoval Pulpinta kurz, zatímco my ostatní jsme z přetíženého člunu vylévali vodu, která se hmulá přes okraje dovnitř.

Věděli jsme, kam ručička kompasu ukazovala ve chvíli, kdy jsme opouštěli grand banks. Pulpinta se nyní

snažil zachovávat vytyčený kurz a zároveň se přizpůsobit větru a vlnám. Potíž ovšem spočívala v tom, že jsme vlastně vůbec netušili, kam plujeme. Déšť stále sílil. Všichni jsme byli promočení skrz naskrz -a na vzduchu byla nejspíš větší zima než ve vodě. Ale rozhodně jsem neměl v úmyslu to ověřovat - ještě ne.

Gumový člun se zmítal ve vlnách dalších šestnáct minut. Pak j[^]rose porušil nařízený rádiový klid. „Vy pitomci, jste úplně ved-
je. zahuhlal do vysílačky. „Jste asi tři kilometry východně od
mista, kde jste chtěli být!“

Byl jsem celý mokrý a byla mi zima. A teď prý ještě tři kilome-
p kur?u! Jak to může vědět?

^/l rotože se na vás koukám dalekohledem, vy zatracený blbci! - ^aejch pět minut vás vidím, jak tam
poskakujete jako korko-

225

vá zátka! Nejdřív jsem myslel, že je to nějakéj taktickej manévr, ale pak mi došlo, že jste úplně v prdeli!
Copak vás, vy debilové, nikdo nenaučil navigovat?!”

Vtom se mi v hlavě rozsvítilo. Vylovil jsem z vesty infračervenou cyalumovou tyčinku, rozsvítil jsem ji a
zdvihl jsem ji co nejvýš nad sebe. Zároveň jsem se snažil udržet vestoje rovnováhu. „Vidíš to světlo?“
zeptal jsem se Grosea.

„Jasně...!“ odpověděl bez váhání. Možná k tomu ještě něco dodal, ale to už jsem neslyšel, protože jsem
se zakymácel a spadl pozadu do vody.

Vyhrabal jsem se na hladinu, a aniž bych pustil svítivou tyčinku z ruky, doplaval jsem čubičkou ke člunu.
Cestou jsem si spí-lal těmi nejhoršími jmény.

Půlpinta otočil lod a Wonder s Dokem mě zdvihli za zadek a hodili mě do člunu tak, že se mi obličej
zamotal do sítě, která ležela na dřevěné podlážce. „Nesmíš být tak nedočkávej!“ neodpustil si Wonder.
„Za chvíli si budeš moct zaplavat až do sytosti!“

„Jdi do prdele!“ Přejel jsem si rukama po vestě a přesvědčil se, že jsem nic neztratil. Pak jsem se opatrně
postavil a znovu zamával tyčinkou nad hlavou. Groše potvrdil naši polohu. To znamená, že nás bude
moci navést přesně tam, kam se potřebujeme dostat. Bude nás navigovat přes vysílačku přesně tak, jak
to vídáte v těch melodramatických filmech typu „Letiště“.

Přesto nám přeprava trvala o hodinu déle, než jsem původně plánoval. Když jsme se nořili do teplé vody
a vyráželi kvůli větru, který se mezitím změnil, směrem na jih, hodinky ukazovaly už 21.20.

Nebyla to snadná cesta. Především proto, že jsme neměli obvyklé bojové vesty z výzbroje jednotek
SEAL, ale pouze jejich imitace ze síťoviny a nylonu. Naše bojové vesty jsou naplněné plynem a docela
obstojně nám tu pětadvaceti až třicetikilogra-movou zátěž nadnášejí.

Cože? Tolik? No to si pište! Podívejte se třeba na můj dnešní náklad. Táhnou s sebou berettu 92 a tři
zásobníky s patnácti náboji ráže 9 mm, které jsem si uvázal kolem pasu a na pravé stehno. Na záda jsem
si připevnil CAR-15 a do kapes u vesty jsem naskládal pět zásobníků po třiceti nábojích ráže . 223, dva
granáty, vysílačku, tři a půl metru horolezeckého lana, které jsem si omotal kolem pasu, potápěčskou
masku a ploutve. A elektrikar-

226

ský šroubovák, nůžky na drát a ocelové páčidlo. K tomu nůž Mad Dog DSU-2 v kydexovém pouzdře
přivázaném na levé noze. A kožený obušek s olověnými ložisky uvnitř v zadní kapse. A od hlavy až k
patě jsem byl navlečený do černého bavlněného mundúru, který za mokra zatraceně těžkne.

Sakra, jsem hrozně unavený, je mi hrozná zima, hrozně mě bolí ksicht, a to jsme přitom ještě ani nezačali
- pořád jsme teprve v té zatracený druhý fázi! (Už abychom byli u třetí, u průniku, protože jestli můj
DSU-2 brzy nepronikne do nějakého krku, tak se nejspíš zblázním.)

KAPITOLA 18

22.00. Šlapali jsme vodu dole pod plošinou, která se nad námi vypínala jako monstrum z nějakého
vědecko-fantastického filmu. Na vodní hladině se odrážela oblouková světla. Ropné plošiny bývají v noci
plně osvětlené. Trysky se zemním plynem jsou za jasného počasí vidět na kilometry daleko. Hojně se
vyskytují také halogenové reflektory a sodíkové výbojky, zalévající plošinu směsicí studeného bílého a
teplého žlutooranžového světla. Obslužné lávky mají na okrajích světla, zábradlí jsou ověšená žárovkami.

Výstražná červená světla a bílé majáky upozorňují piloty vrtulníků na existenci vysokých jeřábových konstrukcí. Dokonce i dnes v noci, za hustých mraků, občasných chuchvalců mlhy a neustávajícího deště, jsme celý shluk plošin bezpečně rozeznali už na tisíc metrů.

Přehodil jsem lano přes jednu z vodorovných přiček, omotal jsem si ho kolem pasu a podal druhý konec Wonderovi. Ten se přivázal rovněž a ukázal mi vztyčený palec. Na můj povel jsme si sundali ploutve. Každý člen potápěčské dvojčky svázal svému partnerovi ploutve dohromady a připevnil mu je na záda. Pak jsme si navzájem překontrolovali výzbroj a výstroj.

voda se mnou házela s takovou silou, že jsem se musel chytit nejbližšího ocelového nosníku. Moře bylo čím dál neklidnější - vítr v té chvíli dosahoval rychlosti zhruba pětatřiceti kilometrů za hodinu. Nerad bych, aby nám to někoho odneslo pryč - ne že bych byl tak sentimentální, ale při té akci bude každý dobrý. c sv Aligátorem za sebou při plavání vlekli síť, která vážila nejméně tunu. Ted' viseli vyčerpaně na podpěře a nechávali se

227

omývat vlnami. Síť ležela vedle nich. Jako první se vzpamatoval Aligátor. Uvázal si kolem sebe lano, udělal na něm bulinový uzel a hodil druhý konec Dokovi. Doc si lano omotal kolem těla těsně pod popažím a zavázal ho na stejný uzel.

Třešnička si mezitím nachystal třicetimetrové horolezecké lano, s nímž připlaval. Dneska v noci má nejtěžší úkol. Musí se vyšplhat po mokré a kluzké oceli na bezpečné místo, hodit nám lano, vytáhnout nahoru síť a přivázat ji tak, abychom po ní mohli vylézt za ním.

Ukázal jsem mu vztyčený palec. Odpověděl mi vztyčeným prostředníkem. Rty se mu přitom pohnuly. „Hračka!“ odečetl jsem z nich.

Dobře jsem věděl, že lže. Když jsem mu to řekl, znovu mi zamával prostředníkem namířeným k obloze a dal se do díla. Pomalu se přesouval podél nosníku směrem k Dokovi - pohyboval se přitom mezi hřebeny vln, aby ho náhlý náraz vody neodhodil na ocelovou konstrukci. Když se dostal k Dokovi, svlékl si vestu, podal mu ji a Doc ji připevnil ke své vlastní. Lezení je už samo o sobě dost namáhavé a s nákladní vestou by bylo přímo nemožné. Třešnička si proto ponechal pouze nůž a opasek. Přehodil si stočené lano křížem přes rameno, doplavал ke tři metry vzdálenému kolmému ocelovému nosníku a přitáhl se k němu.

Šplhání není jednoduchou záležitostí. Ocel je mokrá, a tudíž kluzká. Má velmi malou přilnavost, a člověk si proto musí pomáhat rukama a nohama - a postupovat po zoufale krátkých a vyčerpávajících úsecích. Vzpomínáte si, jak jste jako děti šplhali na tyči? První metr, metr a půl byl snadný. Pak se vždycky ozvala únava a vy jste začali sjíždět zpátky dolů. Totéž platí i o lezení na plošiny. Jenže v našem případě se Třešnička musí vypořádat ještě s deštěm, větrem, faktem, že je promočený a unavený, a s vědomím, že někde nad ním jsou lidé, kteří ho chtějí zabít.

Cestu si našel už den předtím. Celé hodiny postával na palubě, prohlížel si teleskopem plošinu a dělal si poznámky. Proto nyní přesně věděl, kam má jít a jak se tam má dostat. Trasa tedy nepředstavovala žádný problém. Horší to ale bylo s jinými překážkami, dnes v noci nepostřehnutelnými. Například s počasím. Nebo se stresem vyvolaným aktuálními podmínkami. Náhlé selhání nemůžeme vyloučit nikdy, dokonce ani u těch, kteří se v podobných situacích ocitli už mnohokrát.

228

Třešnička stoupal stálým tempem vzhůru. Jeden, dva, tři, čtyři pět metrů nad hladinu moře. Z obličeje se mu přitom dalo vyčíst kolik úsilí ho stojí každý metr. Ale zároveň se v něm zračilo pevné přesvědčení, že musí nad tou plošinou zvítězit, že to musí dokázat.

A také to dokázal. Pouhou silou vůle a svalů se nakonec vyhoupl na poslední z úhlopříček. Jednalo se o válcovitou trubku o průměru zhruba deset centimetrů, která se nacházela asi dvanáct metrů nad vodou. Svůj cíl - malý výstupek necelé dva metry pod prvním patrem, kde se mohl schovat, popadnout dech a shodit nám lano - měl téměř na dosah ruky.

Stál právě přímo nad Dokem a Aligátorem, když vtom se ten zatracený vítr změnil - musel to bejt hrozně prudkej horizontální poryv, aspoň takovejch sedmdesát kilometrů za hodinu! Plnou silou narazil do Třešničky a vyvedl ho z rovnováhy. Třešnička se nejistě zakymácel, zachytil se o trubku konečky prstů na rukou i na nohou a zoufale se snažil vyškrábat zpátky nahoru. Nakonec se ale znovu svezl hlavou

dolů, ruce i nohy mu sklouzly z trubky a chudák Třešnička se s vytřeštěnýma očima zřítíl na nosník dva metry od Doka. Dopadl na rameno a byl by se býval rozlomil vejpůl, kdyby ten pád neutlumilo horolezecké lano, které měl stočené kolem ramene, a složená rybářská síť, která byla přehozená přes nosník. Nicméně i tak se ozvalo zlověstné žuchnutí a pak Třešnička i síť zmizeli ve zčeřené vodě. Doc s Aligátorem zareagovali ve stejný okamžik a hned se potopili, aby svého kamaráda vytáhli nahoru - a málem se oběsili na pojistném laně. Mezitím jsem už držel v ruce nůž. Rychle jsem přerázl své vlastní lano, zastrčil jsem nůž do pouzdra a začal plavat k místu, kde jsem Třešničku zahlédl naposled. Wonder plaval hned za mnou a táhl za sebou pojistné lano.

S ponořením nebude žádný problém - potáhne mě váha mé výstroje. Horší to bude s plaváním - nemám žádné ploutve, jenom masku, a překonat těch dvacet metrů bez nich bude pěkná dřina. Možná bude lepší, když to zkusím pod vodou. } Pod vodou byla tma a já jsem neměl žádné světlo - protože)Stm si Prostě žádné s sebou nevzal. Opět se projevil pan Mur-Pny. Stříhal jsem nohama a rukama jsem zkoumal vodu před sebou. Přibližně pět metrů pod hladinou jsem na něco narazil. Látka. Tělo. Přitáhl jsem ho těsně k sobě. Byl to Doc. Okamžitě jsme se pustili a pokračovali v hledání.

229

Docházel mi dech. Proto jsem se vynořil, nabral plné plíce vzduchu a znovu se potopil. Začínala se mě zmocňovat panika. Zuřivě jsem kopal nohama a sestupoval stále hlouběji. Pět metrů, šest metrů, sedm metrů. Nic. Zkusil jsem hledat o něco výš. Díky světlu z ropné plošiny připomínala vodní hladina zdola starožitné stříbrné zrcadlo - a když jsem ho pak rozbil a prskal kolem sebe vodu, doufal jsem, že mě od této chvíle nečeká sedm let smůly.

Dva metry ode mě se vynořil Wonder. Vykašlal ze sebe čtvrt litru slané vody a zařval: „Našel jsi něco?“ Zavrtěl jsem hlavou, zhluboka jsem se nadechl a opět se ponořil.

Vzápětí jsem zachytil záblesk, vycházející z hloubky asi sedm až osm metrů pode mnou - v té tmě se to nedalo odhadnout. Když jsem doplaval blíž, uviděl jsem světlo. Potom jsem rozeznal obrys, lépe řečeno obrysy. Byl to Aligátor a s něčím zápasil. Rychle jsem se vydal k němu - do kopání jsem vkládal veškerou energii, kterou jsem v sobě ještě našel. Konečně jsem se tam do-hrabal. Bůh žehnej Aligátorovi! Měl svého partáka. Třešnička byl zapletený do sítě a provazu a vůbec se nehýbal. Pak jsem si všiml Aligátorova obličej - za maskou úplně zmodral. Přestože mu došel dech a věděl, že nemá dost sil na to aby Třešničku vytáhl nahoru, nenechal svého partáka na holičkách a čekal, až přijde pomoc.

Popadl jsem Třešničkovo nehybné tělo, vytrhl jsem Aligátorovi z ruky svítilnu a vehementně jsem mu naznačoval, že jsem v pohodě a ať kouká mazat nahoru. Aligátor ale pořád váhal -to je ono těsné pouto mezi spolubojovníky. Nakonec se přece jen odrazil a zamířil k hladině. Posvítíl jsem Třešničkovi do obličej. Nejevil žádné známky života. Stoupal jsem pomalu vzhůru a mával kolem sebe baterkou, abych na sebe upozornil ostatní.

Bože, to byla ale tíha! Rybářská síť mě spolu s horolezeckým lanem stahovala dolů, i když jsem kopal nohama ze všech sil. Naštěstí se u mě brzy objevil další potápěč. Byl to Wonder. Vzal síť za jeden konec a začal ji stahovat z Třešničky. Já jsem tak mohl vylovit nůž a přerázat provazy, které věznily Třešničkovo tělo.

Wonder poté popadl síť i lano a odplaval pryč. Na jeho místo nastoupil Doc - objal Třešničku kolem pasu a pomohl mi ho táhnout k mihotavé záři nad námi.

230

Než jsme se dostali nad hladinu, málem mi praskly plíce. Ale čert vzal mě, důležitější je Třešnička. Doplavali jsme k rohu plošiny - k místu, kde vodorovné příčky spojují ohromné svislé šachty. Chtěl jsem zdvihnout Třešničku z vody, ale Doc mi v tom zabránil. Přehodil ruku přes nosník, aby se lépe udržel na neklidné hladině. „Dicku, teď ho pevně drž - fakt pevně!“

Vsunul jsem ruku pod Třešničkovu hlavu.

„Nesahej mu na krk, sakra!“ zařval Doc. Pak zalovil v kapse u vesty a vytáhl igelitový sáček. Podíval se na něj, zaklel, vrátil ho do kapsy a sáhl jinam. Tentokrát už sáček za pomoci zubů otevřel a jednou rukou z něj vytáhl kus bílé umělé hmoty ve tvaru koňského chomoutu. Na jednom konci byla přimontovaná trubička a ventilek. Opatrně ho navlékl Třešničkovi na krk a jemně foukl do trubičky. Gumový kroužek

se naplnil vzduchem a znehybnil Trešničkův krk.

Doc poté zavřel kapsy, vylezl na ocelovou podpěru a obkroč-mo se na ni posadil. „Dobře - a teď ho zvedneme nahoru!”

Teprve teď jsem si všiml, že mezitím k nám dorazili Wonder s Aligátorem. Všichni tři jsme uchopili Trešničkovu tělo a opatrně jsme ho tlačili zčeřenou vodou k podpěře.

Ale Dokovi se naše počínání nezdálo dost jemné. „Pomalů, sakra!” Natáhl se dolů, chytil Trešničku pod rameny, zdvihl ho z vody a položil ho na pětadvacet centimetrů širokou podpěru.

ohmatavat krk. Z jeho očí jsem vyčetl, že je to atné Zádne^ teP!” zaTMmlal si pro sebe Doc.

malou uřapSy y°d°;ěSný balíČek' rozlePti ho aVtáhl z něj malou tužkovou baterku. Jemně Trešničkovi nadzvedl oční víč-

kP°SV1 mU í°,í P«*>mb*tericu zhasl a schoval ji zpátky Prdele! zaklel a skulil se do vody. „Dicku vylez

° Za ramena! Ale neheJbeí TM s žkemrU' ^ al jsem, co mi nařídil.

íTtf^0^1^0 P°dpěře na druhý konec Třešničko- - R°Ztáhl rřešničkovi n°hy, rozhrmul mu nS ?zivováním-

-Jeden, dva, tři, čtyři, pět...!” počí-

ŽLhf kU'tak dělej! Na CO' sakra' ^kás?!” houkl Z mě Sklo i směrem k Trešničkovu obličej.

, jsemoSvl^P^^f abyChSe ned°tkIkonstTMkce kolem mi d?pu d hSnick°VÍ pusu'zacpal Jsem mu nos

231

„Jeden, dva, tři, čtyři, pět...!” počítal Doc. Pět stlačení hrudi, jedno vdechnutí. Pět stlačení, jedno vdechnutí. A tak pořád dokola.

Po půl hodině marné snahy zavrtěl Doc hlavou. „Je konec Dicku!”

„Ne, ještě to zkusíme!” nechtěl jsem se s tím smířit.

Doc posvítíl baterkou Trešničkovi do očí. Byly zapadlé. „No tak, Dicku, podívej se na tohle! Už to nemá cenu!”

Otřel jsem si rukou zpocený obličej a skulil jsem se do vody, abych trochu ochladil ten hněv, který ve mně kypěl. Pak jsme všichni společně začali Trešničku přivazovat lanem k podpěře. Podíval jsem se svým střelcům do tváří. Vyzařovalo z nich odhodlání zvítězit za každou cenu. Dneska v noci nebudeme brát žádné zajatce. Wonder položil pravou ruku na Trešničkovu hrud. Totéž učinili také Aligátor s Dokem a po nich i já. Neřekli jsme žádné slovo. Nebylo to třeba. Všichni jsme dobře věděli, co musíme udělat.

22.54. Aligátor se vydal nahoru. Začínal jsem být nervózní a nechtěl jsem čekat na druhou skupinu - chtěl jsem se co nejdříve dostat na místo a připravit se k akci. Proto jsem vybral Aligáto-ra. I když se mu to nelíbilo, udělat to musel. Dívali jsme se, jak leze po nosníku, pomalu se sune po diagonální příčce a pokračuje po svislé části. Celý zpocený a nervózní nakonec došplhal na místo, na které měl namířeno Trešnička, přivázel se, hodil nám lano a vytáhl síť.

Byla to náročná cesta. Jako první stoupal Wonder, za ním Doc. Když jsem tu síť odřezával z Trešničkova těla, značně jsem tím narušil její strukturu. Proto se Wonder s Dokem museli teď přitahovat rukama a nohy používat jenom v případě, že pro ně našli nějakou oporu. Ale jejich hněv je hnal neustále dopředu.

Já zůstal ve vodě. Chtěl jsem zavolat vysílačkou Groseovi a zpravit ho o aktuální situaci, a nehodlal jsem tak činit v místech, kde by mě někdo na plošině mohl zaslechnout. Groše nebyl z toho, co jsem mu sdělil, pochopitelně nijak nadšený Na oplátku jsem se dozvěděl, že druhá skupina už je na cestě a že Groše zůstane na příjmu.

Pak jsem začal šplhat nahoru. Nesnáším šplhání! Jsem velký a neohrabaný, a když se mám po provazovém žebříku dostat nahoru, musím vyvinout značné úsilí. Takže když jsem se konečně

232

houpl na úzkou lávku patnáct metrů nad vodou, byl jsem fy-cky vyčerpaný, citově vyždímaný a mentálně vysátý. Celé tělo ^ě příšerně bolelo - dokonce i kůže pod nehty.

23 42. Po improvizovaném žebříku stoupají Sprošťák, Kachní noha, Piek, Hlodavec a Pulpinta. Před

pár minutami viděli Treš-ničkovo tělo, a tak jsem nyní z jejich tváří vyčetl, že prahnou po pomstě.

Zanedlouho budou moci tu touhu ukojit. Taková je Cesta válečníka.

Dovolte mi malou odbočku, v níž bych vám chtěl o Cestě válečníka něco říci. Všichni praví válečníci, od kanaánských bojovníků ze Starého zákona přes Spartany, římské legionáře a japonské samuraje až po současnou generaci příslušníků jednotek SEAL, se vždy vyznačovali určitými společnými vlastnostmi.

Ano, válečníci mají v sobě zakořeněnou potřebu vítězit. Ano, musí dokonale ovládat umění zabíjet. A ano, musí být také připraveni na smrt. To jsou patrně ty nejsamozřejmější vlastnosti.

Ale válečnictví, to je také zákon, je to filozofie, podle níž člověk žije. A právě ten jedinečný způsob, kterým se člověk vyrovnává s okolním světem, odděluje válečníky od ostatních.

Všichni válečníci mají sice nenápadný, leč hluboký smysl pro kolektivní soudržnost. Všichni válečníci jsou sami k sobě upřímní a řídí se svým smyslem pro absolutní čest, a to bez ohledu na možné osobní či profesionální následky. Válečníci nikdy neodpočívají - neustále hledají způsoby, jak by mohli dál rozvinout své schopnosti a rozšířit své obzory. Válečníci věří, že odolají všem nástrahám osudu a že vždycky přežijí a zvítězí. Válečníci také nikdy nenechávají smrt svého kolegy nepomstěnou.

00.10. Šel jsem jako první. Nalevo od velkokapacitních zásobníků jsme přešli zábradlí, rozdělili se do dvojic a rozeběhli se po opuštěné kovové ploše. Aligátor, který dřív tvořil s Třešničkou potápěčskou dvojici, trval na tom, že bude pracovat sám. Dal jsem mu Třešničkovy zásobníky a propustil ho. Vám se tohle rozhodnutí možná nelíbí, ale vy na té plošině nejste, kdežto já ano. On je totiž vztek někdy tak velký, že bývá lepší nechat člo-

Vf a na pokoji a dovolit mu, aby udělal to, co považuje za nezbytné.

^Postupovali jsme s Wonderem podél zábradlí na kraji plošiny jprve k cisternám a poté k čerpací stanici. Tam jsem ke zdroji

233

elektrické energie přimontoval jedno IVZ a nastavil časový spínač. Nálož byla dost velká na to, aby generátor vyřadila z provozu, ale malá na to, aby způsobila větší škody. Pak jsme pokračovali kolem skladiště potrubí k lávce, která vedla na hlavní nosnou plochu.

Naším cílem byl řídicí modul - tam by měly být kanceláře se spojovací technikou a bezpečnostním vybavením. Tam na nás bude také zřejmě čekat nepřítel.

Ted si asi říkáte, proč jsem prostě do plošiny nenasázel nálože a nevrátil se na Groseovu loď. Tak za prvé, PP-22 ležela uprostřed shluku několika plošin, a i když byly ty ostatní plošiny opuštěné, stejně bych nerad na sebe upozorňoval. Jestli budeme něco vyhazovat do vzduchu, musíme to udělat nenápadně. (No dobře, ty nálože bych použít mohl.) Za druhé, chtěl jsem zachovat důkazy. Věděli jsme, že na plošině je spousta ilegálního zboží, a rádi bychom ho ukázali světu tak, aniž bychom se pro něj museli potápět dvě stě metrů hluboko. A za třetí, zničení ropné plošiny by moji dosavadní situaci ještě víc..., mírně řečeno..., zkomplikovalo.

Všude bylo neuvěřitelné ticho. Do této chvíle jsme nikde nezahledli žádné stopy po nepříteli. Z toho jsem usuzoval, že buď všichni spí, anebo na nás čekají v předem připravené léce. Litoval jsem, že nemám vysílačky s minimikrofony a naslouchadly - v takovém případě bych mohl být se svými muži neustále v kontaktu. Takhle budeme muset splnit své úkoly každý zvlášť a navzájem si o nich popovídáme až někde u piva.

Pohyboval jsem se pomalu. Snažil jsem se dýchat rovnoměrně a ovládat svůj vztek. Třešnička byl nejmladší kluk, kterého jsem vzal do SEAL 6. Byl jedním z původních dvaasedmdesáti střelců, které jsem si vybral, abych z nich vytvořil jednotku podle svých představ. Přibral jsem ho k nám, protože byl ochotný se učit; protože chtěl být nejlepší; protože mě přesvědčil, že se nikdy, nikdy nevzdá. A také se nikdy nevzdal - bojoval až do úplného konce. Připadal jsem si, jako kdybych právě přišel o své vlastní dítě - a ten, kdo to způsobil, za to krutě zaplatí.

Ale ten hněv mě nesměl dohnat k neuváženému jednání. V minulosti už jsem o pár mužů přišel a naučil jsem se s takovými ztrátami vyrovnávat (třebaže mě to stálo hodně úsilí). Takže místo abych začal reagovat nepřiměřeně - čili kdybych se v podstatě zbláznil - raději jsem ten vztek usměrnil tak, aby mi dával

234

sílu a energii a udělal ze mě ještě zdatnějšího a urputnějšího válečníka.

Třešnickova duše - jeho duch pravého válečníka - prostoupila v tu noc tělo každého z nás. Naplnění jeho energií, jeho talentem a jeho zaujetím jsme šli do boje s vědomím, že zabijeme ještě víc nepřátel a zabijeme je snadněji.

Prvního z nich jsem spatřil v okamžiku, kdy jsem se za konečky prstů vytáhl nad strunovou řezačku, která stála na dvoumetrové rampě obrácené směrem k moři. Raději jsme se vyhnuli snadné cestě a postupovali jsme centimetr po centimetru po vnějším okraji rampy. Zat'ál jsem zuby a přitáhl se nahoru celý. Byl oblečený jako nindža. Měl na sobě neprůstřelnou vestu, v ruce držel samopal MP5 s tlumičem a ležel nalevo od řezačky na bedně s nářadím. Druhý nindža číhal v úhlu pětáctýřicet stupňů od toho prvního - takhle bude mít ve svém palebném prostoru všechno, co nindža číslo jedna netrefí.

Opatrně jsem se spouštěl dolů, dokud jsem pod nohama neu-cítil kovový rošt. Pomocí gest jsem Wonderovi vyličil situaci. Nemusel jsem mu vysvětlovat, co musí udělat. Pak jsem se opřel zády o ocelovou desku řezačky a pomaličku jsem odložil samopal. Nemáme s sebou tlumiče a já bych nerad, aby se dozvěděli, že jsme už u nich - ještě ne.

Také Wonder se opatrně zbavil své CAR-15. Potom rukou poklepal po mariňáckém ka-baru, který se mu houpal na opasku, ukázal mně vztyčený prostředník a vydal se doleva k nindžovi číslo dvě.

Když Wonder zmizel z dohledu, vytáhl jsem se opět na řezačku, rozhlédl se kolem a pomaličku jsem začal lézt na stůl. Ztracená únava! Jen si to schválně zkuste - ale nejdřív na sebe hod'te promočenou kombinézu a těžkou vestu s nákladem a vyšplhejte si patnáct metrů po síťovině a mokřých ocelových trubkách z rozbouřeného moře!

Konečně jsem byl navrchu. Ale na nějaký odpočinek jsem musel zapomenout. Místo toho jsem vytáhl z pouzdra DSU-2 a p-o-l-e-h-o-u-č-k-u se začal zezadu plížit k nindžovi číslo jedna.

Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl o léčkách? Tak asi chá-Pete, proč se nám zdálo, že jsme se dostali k zadnímu voji nepřime. Problém - samozřejmě jejich - spočíval ale v tom, že nás očekávali na úzkém kanálku mezi ocelovými stěnami. Jenže my

235

jsem přišli zadními dveřmi - přelezli jsme zábradlí a ručkovali po ostrém okraji kovové nosné plochy.

Jistě, bolelo to. Jistě, ruce mě pálily jako čert - tím spíš, že jsem neměl rukavice - ale díky tomu jsme se vyhnuli všem úzkým hrdlům, v nichž nám nepřátelé evidentně přichystali nepříjemné uvítání, a nyní jsme se blížili k řídicímu modulu zezadu.

V podobných situacích se člověk posouvá doslova po centimetrech. Všechny svaly má napnuté k prasknutí. Všechno je hned desetkrát větší. Připadalo mi, že ty dva metry, které mě dělily od cíle, už zdolávám nejméně půl hodiny, ačkoli ve skutečnosti to netrvalo ani celou minutu. Delší dobu jsem si už nemohl dovolit, protože v takové blízkosti, v jaké jsem se pohyboval, člověka prozrazuje určité chvění. Jakmile by ho ten hajzl ucejtil, otočil by se a rozstřílel by mě na kousky.

Nic takového se naštěstí nestalo - a tak jsem ho mohl znenadání chytit zezadu levou rukou za hlavu a zacpat mu nos a pus. Při útoku nožem zezadu existuje řada bodů, do kterých by měl tento útok směřovat. V první řadě to jsou týlní a krční nervy, které se nacházejí v místě, kde týlní lebeční kost přechází v první krční obratel. Stručně řečeno - spodní část lebky. Účinný je též útok na podklíčkové tepny - ohromné trubice, které zásobují ruce krví. Vycházejí ze srdce a vedou přes plíce. Dají se přeříznout bodnutím do měkkého trojúhelníku mezi krkem a ramen-ními kostmi. V oblasti krku se nachází také vnější a vnitřní krkavice.

Těm úzkostlivějším z vás nyní doporučuji, ať následující tři až čtyři odstavce přeskočí. Ostatním bych pak rád trochu povyklá-dal o zabíjení pomocí nože a začal bych tím, co se v Hollywoodu nazývá podřezávání hrdla.

Vždycky jsem tvrdil, že krční tepny je lepší přeříznout ze strany, to znamená vrazit do nich nůž čepelí dopředu a řezat směrem od sebe, než zabodnout nůž čepelí dozadu a řezat napříč hrdlem, jak to často vídáte v různých filmech.

Hned vám vysvětlím proč. Když říznete protivníka do krku ze strany, krev z rány mu okamžitě nateče do průdušnice. Tím pádem se mu bude hůř křičet a volat o pomoc. Navíc když proříznete hrdlo zepředu, krev začne stříkat všude kolem.

V reálném životě totiž podřezávání hrdla neprobíhá tak rychle a čistě jako v těch hollywoodských nesmyslech. Přední strana krku bývá dost tuhá - je na ní spousta šlach a svalů, které se

236
řežou mnohem obtížněji, než by se mohlo zdát. Jedná se o zatraceně pevnou tkáň, přátelé. Takže pokud nemáte vroubkované ostří - například Roy Boehm si do svého normálního ka-baru vyřezal zuby - váš nůž nejspíš nepronikne dost hluboko na to, aby řádně odvedl svou práci.

Věřte mi, já tam byl a mohu vám z vlastní zkušenosti potvrdit, že podřezávání hrdla zepředu vyžaduje opravdu značné úsilí. A pokud svého protivníka jenom škrábnete, aniž byste mu přet'ali tepny, rozdráždíte ho k nepřičetnosti. Dále musíte brát v úvahu skutečnost, že krev ve větším množství smrdí, a jakmile se s ní potřísníte, budete zapáchat a váš nepřítel hned ucítí, že jste někde nablízku.

Krev také klouže - a jestli se vám dostane na ruce, může vám z nich vyklouznout jak nůž, tak i vaše oběť. Proto je lepší, když se budete snažit udržet co nejvíc krve v protivníkově těle.

A právě na tohle jsou útoky na podklíčkovou tepnu jako dělané. Jednou rukou uzavřete nepříteli přívod vzduchu, druhou ho bodnete pod klíční kost a táhnete nůž tak, abyste přeřízli tepnu i žílu. Pak jedete dolů kolem plic až k srdci. Máte-li dostatečně dlouhou čepel (například jako já), prorazíte aortu, způsobíte smrtelné zranění a většina krve přitom zůstane v těle

Jelikož ten chlap přede mnou ležel na břiše, musel jsem se postarat o to, abych ho mohl dřív, než mu vrazím nůž do oblasti podklicku, lepe chytit. Připlížil jsem se k němu z jeho osmi ho-

•: Uřsla hluk moře utlumily veškeré zvuky, které by mohly mu, 'pnchod.pro zradit. Proto moji přítomnost zaznamenal tepr-ve ; okamžiku, kdy jsem mu obtočil levou ruku kolem krku a

DřSn-?U n?Š * PUSU a praVOU mkou Jsem mu vrazil do ledvin čepe] ^svéio nSetm tlUSt°U *

***** * V<Ú Centimetru dlouhou

probudilo. Zalapal po dechu - jenže se neměl jak nato m ic PLOtCíŽe Jsem mu držel Pusu A nos- Ale udělal přesně

mohí i ^ " °dkulil Se ode mě P^ Díky tomu Jsem mu táhnnnfl ? a nastavit si ho tak/ abych mohl ten nůž vy-M íe a Zabořit ho vedle ra*iene. *

~ ou^a, vyskytl se malý problém, přátelé! K bodnutí do ob-Kosti potřebujete jiný úchop.

~ ho totiž bodal do ledvin, držel jsem nůž ostřím na-nfi * t *kaz°váček Jsem měl až u chránítka. A teď jsem si nuz otočit tak, aby ostří směřovalo dolů.

237

Už jsem vám říkal, že jsem si nevzal rukavice? Už jsem vám říkal, že jsem měl prsty rozedřené a ztuhlé? Ne, nechci se nijak vymlouvat. Prostě když jsem si ten nůž v pravačce otáčel, zatímco levačkou jsem musel nindžu číslo jedna dusit, můj milý DSU-2 mi vyklouzl z ruky a přistál na víku bedny, odkud ho nindža - jako kdyby na tom ten jeho mizernej život nějak záležel! - skopl nohou dolů.

Všechno zlé je k něčemu dobré. Teď se mi aspoň uvolnila pravá ruka. Okamžitě jsem ji použil na jeho krk a snažil jsem se mu rozdrtit ohryzek, krční obratle a všechno další, na co moje bolavé prsty narazily. Pár vteřin jsme vleže zápasili. Ale byl jsem větší a vzteklejší než on a podařilo se mi ho zasáhnout několikrát předloktím do obličeje - což stačilo na to, aby dal definitivně pokoj. Pak jsem mu jako pojistku, že nás už nikdy nebude otravovat, zlomil vaz, převalil jsem se na záda a snažil se srovnat dech. Vtom mě cosi pošimralo na koleno. Podíval jsem se dolů. Byl to Wonder a podával mi za střenku můj nůž. Neříkal nic, ale tvářil se tak přísně, že jsem si vzpomněl, jak mě kdysi kněží poprvé přistihli s rukou v rozkroku a ujistili mě, že budu mít chlupaté dlaně - což také mám.

Pokrčil jsem rameny. Wonder, který žádnou ztrátu zbraně nikdy netoleroval, mi zasalutoval vztyčeným prostředníkem a rukama mi vysvětlil, že on svůj úkol splnil hladce a já jsem jako obvykle zazmatkoval, a abychom raději odtud vypadli.

Mohl jsem snad proti tomu něco namítat? Rychle jsem prohledal mrtvé tělo (Wonder už měl totéž očividně dávno za sebou, protože mě nyní netrpělivě sledoval). Když jsem nic zajímavého nenašel, sebral jsem svůj samopal a vydal se pryč.

00.17. Hodina duchů - a také průšvihů. Nejdřív se ozvaly tři velké výbuchy. To bude Piek, náš pyrotechnik. Jeho prvním úkolem byla likvidace antén - od vysílačů, telefonů i od všeho ostatního. Nechtěli jsme, aby nepřítel někoho informoval.

Poté následovala další série explozí, tentokrát poněkud tlumených. To bude Aligátor - ten má za úkol vyřadit z provozu elektrárnu. Téměř vzápětí jsem z prostoru „psí boudy“ zaslechl střelbu z automatických zbraní - regulované staccato ráže .223 a o něco zvuknější štekot ráže 9 milimetrů.

238

O výhodu z momentu překvapení jsme už přišli, takže proč se dál schovávat? Rychle jsme se s Wonderem zformovali a proběhli uličkou mezi moduly. Jestli byl nindža, kterého jsem zabil, zadní voj, pak hlavní část léčky leží přímo před námi.

Vyndal jsem z kapsy jeden z obou granátů, vytáhl kolík a přidržel rukou závlačku. Pohybovali jsme se rychle a dělali rámus, abychom na sebe co nejvíc upozornili. Proč? Protože jsem chtěl, aby někdo zazmatkoval a vystřelil na nás, dřív než se ocitneme hluboko v jejich palebné zóně. Takhle je uvidíme a budeme moci podniknout protiútok.

Dostali jsme se k úzkému hrdlu - po pravici jsme měli bednu na nářadí, po levici obdélníkový ocelový modul. Před námi ležela rampa, která vedla k ubikacím a obslužným místnostem. Vytrhl jsem závlačku a počítal do dvou. Pak jsem poslal granát po ocelovém roštu a schoval se k Wonderovi za bednu.

Ozval se výbuch a po něm výkřiky. Po sluchu jsme k nim vyrazili. Já jako první, s palebným prostorem nalevo. Vedle mě se cosi pohnulo. Vypálil jsem krátkou dávku - stín zmizel. Záblesk hlavně na desíti hodinách. Vystřelil jsem tím směrem - a něco jsem zasáhl. Vtom mě do tváře trefila odražená kulka a rozsekla mi ji do krve. Zároveň mě cosi štíplo do nohy. Asi abych nezapomněl, jak hnusně se bojuje na ropných plošinách. Všude kolem je samý kov a střely - zejména ty kulaté s měděným povrchem - se tu odrážejí jako kulečnickové koule.

U jednotky SEAL 6 jsme při podobných akcích používali speciální expanzní náboje. Ale to bylo tenkrát a teď je teď a my se musíme spokojit s tím, co máme. Proto jsem se hnál dál a pátil na všechno, co se pohnulo.

Přeběhli jsme rampu a dostali se na přístupovou plošinu před řídicím modulem. Tělo po mé levici - nehybné. Ale pro jistotu jsem mu vyšil do hlavy tři dírky. Dvě postavy na jedenácti hodinách - hlavy a těla a samopaly namířené na nás. Nepřemýšlel jsem, jen jsem reagoval. Z mého samopalu začaly létat krát-dávky - regulované, vždy po třech ranách. Zpozorovat--zamířit-vystřelit, zpozorovat-zamířit-vystřelit, přesně jak jsme to nacvičovali při střelbě na patnácticentimetrové plechové ter-Ce Z. Pěti/ sedmi, deseti a patnácti metrů. A díky tomu dnes nepřátelé kolem mě padají k zemi úplně stejně jako zmíněné

239

„Kryj mě!“ Zaklekl jsem a začal měnit zásobníky. Wonder mě zatím kryl. Potom jsme se vystřídali.

Překonali jsme dalších šest metrů a ocitli se téměř na dosah průlezu do řídicího modulu. Najednou přilétla odněkud shora dlouhá dávka. Přikrčil jsem se, uskočil doleva, přitiskl se k ocelové stěně a plácl sebou na rošt. V

„Do prdele!“ Wonder se snažil být také neviditelný. Dobře mířená sprška střel zabubnovala na ocelovou desku deset centimetrů nad našimi hlavami.

Ukázal jsem rukou nahoru. „Jeřáb?“

„Asi. Nejspíš... kurva!... opičí klec!“ odpověděl Wonder a škulbl sebou, protože se mu do ucha právě zasekl malý úlomek odražené kulky. Rána začala okamžitě krváčet. Opičí klecí minil jeřábníkovu kabinu, která byla umístěna na jeřábu nalevo od nás ve výšce zhruba patnáct metrů. Z tohoto palebného stanoviště se dala pokrýt celá plošina. Musíme ho zlikvidovat, a to co nejrychleji.

Vytáhl jsem z vesty vysílačku. „Je někdo u jeřábů? Někdo střílí z opičí klece a drží nás přišpendlený jižně od řídicího modulu!“

„Už se na tom pracuje, kapitáne!“ ozval se Sprošťákův hlas. „Kachní noha se o to postará!“

„Rozumím!“ Byl jsem rád, že moje výzva našla adresáta, ale přál jsem si, aby už to bylo hotové, protože oproti původnímu časovému plánu jsme měli značné zpoždění.

Nicméně díky tomuto zpoždění jsme nyní stáli u samostatného průchodu do řídicího modulu. Dveře byly vodotěsné a měly dvě otočné kliky. Kdybychom byli od britské SAS nebo od francouzské GIGN, tak bychom ty dveře prostě jen pootevřeli, hodili dovnitř třaskavý granát a hned potom se vřítli za ním a pálili kolem sebe o sto šest. Tento postup je sice efektivní, ale zároveň se při něm nadělá strašný nepořádek.

Jenže já jsem, jak už jste patrně poznali, člověk až úzkostlivě čistotný a pořádkumilovný. A navíc jsem chtěl vnitřek řídicího modulu zachovat pokud možno neporušený - abychom mohli snadněji získat důkazy, které nám zatím zoufale scházely. Proto jsme se s Wonderem rozhodli, že to provedeme postaru - vyčistíme tu zatracenou místnost hezky centimetr po centimetru.

Podíval jsem se na Wondera. Za pravým ušním boltcem mu stékal pramínek krve a mizel v límci promočené blůzy. Další

240

úlomek ho zasáhl do tváře, takže to vypadalo, jako kdyby se ošklivě pořezal při holení. Oči měl zarudlé od slané vody a kůži zvrásněnou chladem.

„Na co tak koukáš?“ zeptal se.

Vypadal opravdu nádherně, nemohl jsem se na něj dosyta vynadívat. Proto jsem mu láskyplně řekl: „Ty nejseš jenom ošk-livej, ty ses přímo chodící chlívěk!“

Wonder snáší komplimenty docela dobře, zvlášť když na něj létají kulky. „No a co? Podívej se na sebe, vypadáš jako pytel sraček!“

„Jo, ale jenom proto, že jsem si doma zapomněl kvádru!“ Přikrčil jsem se a vyhnul se další spršce střel, která přilétla shora. „Nemůžu tady sedět celej den!“

Wonder přikývl. „Takže co?“

Ukázal jsem před sebe. „Šest metrů a jsme za vodou!“ Napravo od vchodu do řídicího modulu totiž stál větrolam, vysoký asi po prsa. Tam bychom se mohli schovat. Jestli se nám ovšem podaří překonat těch šest metrů bez zranění.

Blbost! Vždyť už zranění jsme! Bude stačit, když se tam dostaneme prostě živí.

Poplálal jsem Wondera po rameni. „Až po vás, Alfonsi!“ Polibte mi prdel, Gastone!“ Zakoulel očima, padl na všechny JTM lézt P^o roš[^]- Vydal jsem se hned za ním a snažil se odrážd se k^olem mě hvfzdaty Pikaly, skákaly a

Kvůli povrchu jsme postupovali pomalu. Hrany na roštu byly zatracené ostré a řezaly nás do rukou i kolen. Naštěstí mi bolest

Dřlínl?7 a pr^otOijSem Si jí nevšímal a su*ul jsem se rychle do-Lm c/e nu ale vymstúo- Ocitl j[^]m se totiž těsně za Wonderem - a Stevie najednou škulbl pravou nohou.

uo prdele! Do obličeje mě praštila tvrdá podrážka, rozplácla mi nos a pak se stáhla zpátky a dopadla přesně na můj PLc

WonH JS-ef? VÍděl jen^om hvězdi<% Trefil mě pořádně, dozadti " Si t*f eř.okamžitě uvědomil, co provedl. Natáhl se dozadu popadl mě za límec a táhl mě s sebou.

j[^] dSalMf Ta í^{^^}-Ale nak0»ec jsme se tam přece k že t[^] Zdl mt ?UStíl a Překulil se za roh' aby fe&i N kH nas nikdo nečíha-

roztažené a snažil jsem se popadnout dech.

241

CD

O

2

CD

QJ

JZ u

Oř

•i—<

CD O)

>N

qJ o

^ tří <u

^2 N H3

O> O> ÍH

S «.a «n>u
 (Q r/) C
 N a3 CU . ^ >cd . ^ ^S
 I
 CD** CD J^
 8|
 CD S CD JD
 x 8 ^«
 os>u
 2 í S 2"g
 O)
 3 'g >cd' ^ >2i > iS 3
 ^ o
 73 .g xj ^ -g h o §; o >
 N
 3 > 3
 2 2 w g
 G o a> cu v^ u
 a,
 c w
 >2i jo o
 T3 ^"N_2 cž '<!> ^
 ^ o P ^
 T3
 CD
 *3í!!a
 •oS-S

as
 tr ^ s ^ ?= m
 flS Q ^rf

P .S^
 CO CN
 ří .CD^ O
 Sis!
 tu ^^ j_, >M
 5 ^ ^
 ^

liji
 9 ; cú o 3
 N>E > O O NS

„Vem to zatracený svinstvo k sobě!" nařídil jsem Wonderovi. „Třeba najdeme někoho, na koho to budeme moct použít - například starýho dobrýho LC Strawhouse!"

Wonder spiklenecky zamrkal a přehodil si tašku přes rameno. Z výrazu Vjeho obličejí jsem vyčetl, že ho napadlo přesně totéž.

01.34. Ovládli jsme celou plošinu. Zdejší osádka četla dvaadvacet osob. Šestnáct z nich bylo mrtvých, zbytek tvořili takoví ti zoufalci, které dnes vídáte v diskusních pořadech v televizi -chodí v maskáčích, na všechno nadávají, ale nic kloudného, co by zemi pomohlo, nikdy neudělají. Za normálních okolností

nebývám k takovým idiotům příliš shovívavý. Natož když mi právě zahynul jeden z nejlepších střelců. Výslechy zajatců prováděli Sprosták, Kachní noha, Aligátor a Hlodavec. Jako pomůcka jim posloužila dvanáctivoltová baterie a kbelík mořské vody. Moment, přátelé, nepohoršujte se nad nimi! Vždyť před chvílí přišli o svého spolubojovníka, a tak těžko mohli mít s někým slitování! Upřímně řečeno, neměl jsem ho ani já. Ale protože jsem potřeboval někoho z nich živého jako důkaz, musel jsem brzy zasáhnout - z šesti zajatců už totiž zbývali jen dva.

Wonder se chtěl ujmout funkce hlavního vyšetřovatele - kamarádil s Třešničkou od té doby, co byl Třešnička raněný při útoku na kanceláře Granta Griffitha (viz kniha Profesionální válečník 2: Rudá buňka). Ale já jsem ho raději posadil k laptopu, který jsme objevili v řídicím modulu. Za necelou hodinu se mu podařilo rozlousknout heslo a pak z toho počítače vytáhl všechno, co jsme potřebovali - telefonní čísla, dopisy, kódy i smazané soubory.

Já jsem mezitím prohledal celou plošinu. A víte, co jsem zjistil? Ze byla využívána jako skladiště vojenského materiálu. Hračky v kontejneru, který přivezla zásobovací loď, by menší ilegální organizaci typu ADAMu vystačily na celá léta. Byly tam stovky tisíc nábojů, přes tisíc střelných zbraní, stovky granátů, desítky pozemních min a spousty trhaviny. Po plošině jsem dál posbíral pět raket typu Redeye, dva stingery a dva towy, což jsou nejnovější modely vodičem naváděných protitankových střel.

Objevil jsem také stovky polních lékárníček, KDP - konzervované dávky potravin, zabalené v igelitu a s trvanlivostí sahající daleko do příštího tisíciletí - polní vysílačky, rádiové zaměřovače a dokonce dva kufříkové SATCOMy se šifrovacím zařízením-

244

T dnalo se o SATCOMy třetí generace - oba kufříky byly větší a těžší než ty, které nosí příslušníci jednotek zvláštního určení do terénu dnes, ale přesto bylo jasné, že musely být odcizené z ně-iaké speciální jednotky. Narazil jsem rovněž na další tři tašky s protichemickou ochranou. Předal jsem je Dokovi Tremblayovi - který měl jako jediný z nás oprávnění s tím svinstvem zacházet.

PP-22, jak jsem ostatně předpokládal, sloužila jako překladiště. Sem putovaly zbraně z celé země a odtud se distribuovaly do různých končin. Vzpomínáte si na ten seznam zboží, který jsme našli u členů ADAMu? Jednotlivé položky pocházely ze všech koutů USA. Nikde žádná stopa po tom, jak je získali. Zasejte zmatek, říkával Sun Cu - a přesně to dělal LC tým, že používal PP-22 jako distribuční středisko. Jistě, ropná plošina stála stranou od civilizace. Ano, těžko se na ni dostávalo. Ale právě v tom spočívala její výhoda. Zkuste si koupit zbraň někde na výstavě nebo pomocí kontaktů v podsvětí a za chvíli máte v patách FBI nebo ATF (Úřad pro alkohol, tabákové výrobky a střelné zbraně). Ropnou plošinou získal LC záruku anonymity. A kdyby se na ní přece jen objevil nějaký tajný agent? No co, vždyť kolem je spousta vody!

Wonder všechny své objevy vytiskl. Listoval jsem stránkami. Dozvěděl jsem se, že zbraně a technika, které jsme sledovali, tvořily jednu z několika zásilek. Těch zásilek bylo za loňský rok deset a všechny se odvážely po kouskách. K plošině vždycky připlula malá loď, naložila zbraně, munici a další vybavení a zmizela zase pryč. Wonder objevil záznamy, které tyto transakce potvrzovaly. Ovšem příjemce se nedal v žádném případě přesně určit. To jsem ostatně očekával - když člověk jedná s tangy, nechce po nich objednávku nebo řidičský průkaz.

Ale bylo tam dost stop na to, abychom věděli, kdy a kam která zásilka putovala - ty tisíce zbraní, statisíce kusů munice a tuny výbušnin a bůhví čeho ještě směřovaly do všech koutů země.

} J

Nejdřív jsem chtěl zavolat Knězi, ale pak jsem si to rozmyslel.

otřeboval jsem někoho, komu bych mohl naprosto důvěřovat,

2 generála Harringtona jsem měl smíšené pocity. Raději jsem zavolał Kastroloví a nadiktoval mu jména a počty. Kastrol pro-

as*1 že se poptá ve své žabácké síti a uvidí, jestli se někde rozezní pekelné zvony.

245

i

Řekl jsem mu, že se brzy zase ozvu. Měl jsem totiž plno jiných starostí. Jako první přišel na řadu Třešnička. Přivázali jsme k jeho tělu závaží a pohřbili ho do moře - další žabí muž odešel strážit

n^ěbeskou bránu. Když tělo sjíždělo do temné vody, přelétl jsem pohledem po tvářích svých mužů. Zračilo se v nich pevné odhodlání a já jsem věděl, že se nevzdají, dokud Irešnič-kovu smrt dokonale nepomstí.

Po obřadu jsem začal v duchu probírat všechna fakta. Člověk se víceméně řídí svým instinktem. Většinou je to správné. Ale čas od času nezaškodí, když si nejdřív všechny varianty promyslí a teprve poté bude jednat.

Chvilku mi to sice trvalo, ale nakonec jsem si uvědomil, že naše současná situace má přímou souvislost s událostmi na Key Westu. Problém spočíval v tom, že jsem se na Key West zatím nedíval ze širšího hlediska.

Uvažujte se mnou. Fakt číslo jedna: Po atentátu v Oklahomě přešly prakticky všechny radikální polovojenské organizace do ilegality.

Fakt číslo dva: Aby je FBI mohl sledovat, musel se uchýlit k nezákonným prostředkům. Proto ta hierarchie velení na Key Westu tak selhala! Pravá ruka vůbec nevěděla, co dělá levá. A já jsem se na ten průsvih zaměřil, protože přímo ovlivnil účinkování naší jednotky.

To byla chyba. Copak pořád nevykládám něco o panu Mur-phym? Copak nejsou průsvihy běžnou součástí mého života? Ovšem že ano. Ale na Key Westu jsem se jimi nechal příliš unést.

K čertu se mnou! Místo přemítání o tom, kdo vlastně selhal a proč to udělal, měl jsem raději uvažovat o třech základních principech, na nichž jsou založené veškeré zločiny, a sice o motivu, prostředcích a příležitosti.

Takže si vezmeme videokazetu a přehrajeme si celý sled událostí ještě jednou a zpomaleně.

Za prvé motiv. Motivy LC Strawhouse a ADAMu se navzájem překrývají. Jenže já jsem to neviděl. Od akce na Key Westu jsem se zabýval otázkou, proč ti tangové jednali tak, jak jednali. Nyní jsem už pochopil, že odpověď mi poskytl přímo LC Strawhouse. Bylo to tak jednoduché, že jsem to přehlédl. Když se Wonder naboural do Intelinku, našel tam záznam telefonického rozhovoru mezi náměstkem ředitele FBI pro operativu a LC Strawhou-sem. Kalifornský multimilionář tenkrát prohlásil, že nevidí v

246

heč žádný důvod, proč by měl na Key West letět, a označil členy ADAMu za „ztracený šílence z Michiganu, co ztratili nervy a jednají na vlastní pěst“. Přesně takhle to povídal - vím to, protože jsem ten záznam četl.

Úředník z FBI na tomto výbuchu evidentně nespátroval nic podezřelého. Já také ne - až do této chvíle.

Jak mohl LC, sakra, vědět, že jsou ti tangové z Michiganu? A proč říkal, že jednají na vlastní pěst?

Věděl, že jsou z Michiganu, protože ADAM dobře znal. A řekl, že jednají na vlastní pěst, protože ho obešli - čili pracovali stylem NENAJÍ, přesně jako já.

Všechno do sebe perfektně zapadalo. Únos ministryně námořnictva nebyl shora posvěcený. Nikdo s ním ve svých plánech nepočítal - kromě ADAMu.

Jeho členové si dojezdi do Mexického zálivu pro zbraně. Dozvěděli se, že se mají vrátit domů a čekat na nějaké znamení. Oni ovšem neposlechli, odcestovali do Portorika a unesli ministryni námořnictva i s letadlem.

Zpočátku to bylo možná jenom cvičení. Parta příslušníků jednotek SEAL ze západního pobřeží se kdysi v rámci jednoho nepovedeného bezpečnostního cvičení pověsila na paty dokonce Jane Fondové. Rovněž tak v Rudé buňce jsme každý cíl před vlastním útokem nejdřív chvíli sledovali. Takže určitý precedens by tu byl. Ale ať už měli tangové jakékoli úmysly, situace se jim vynikla z ruky. Ze cvičení se stala skutečná akce. A když se události vyvinuly špatně, LC Strawhouse s nimi nechtěl mít nic společného.

A proč tak vehementně trval na tom, že se s nimi nebude bavit? Nejspíš proto, že jim poskytoval podporu, a kdyby s nimi jednal osobně (a všichni kolem by poslouchali), mohl by se dočkat nějakých nepříjemných obvinění nebo prozrazení.

Tudíž je odmítl. Náměstek ředitele, který s ním mluvil, naštěstí napsal záznam. Někdo ho sice zkoušel z počítače vymazat, ale i ..u^ě Jste m^ěi možnost poznat, elektronické důkazy se odstrašují hůř, než by si člověk myslel. Pouhý příkaz DELETE nestačí. A tak se onen „sešrotovaný“ záznam ocitl v mých rukou. (Rov-nez tak v rukou Knězových. Skutečnosti, že s tím nic neudělal, jsem přikládal velkou váhu.)

z Dobrá, zpátky k detektivní práci. Existovaly nezvratné důka-y o tom, že ilegální organizace dostávají

materiální a finanční

247

podporu. Jiným slovy řečeno, že mají nástroje, které ke svému působení potřebují - čili princip druhý: prostředky.

Že chcete nějaký z těch důkazů vidět? No prosím, vraťme se znovu na Key West. Právě tam jsem poprvé na vlastní oči viděl, že tangové z ADAMu mají k dispozici nejmodernější zbraně, ukradené z několika různých míst. Otázkou zůstává, kolik takových skupin tyhle hračky dostávalo.

Když si tenkrát Wonder hrál s počítačem na Divokém panství, objevili jsme pozoruhodnou souvislost - prakticky pokaždé když se LC Strawhouse vyskytoval poblíž většího města, u něhož se nacházel muniční sklad, došlo v tomto skladu ke krádeži. Je libo důkaz? V Ypsilanti se přece objevil Dawg - a dokonce zabil John-nyho Coola, aby po sobě zahladil stopy. A teď jsme v Mexickém zálivu zjistili, jak probíhala vlastní distribuce.

A nakonec princip třetí - příležitost. Ta jediná nezapadala do celkového rámce. Ale copak výjimka nepotvrzuje pravidlo?

Tangové z ADAMu měli prvotřídní taktické informace. Znali přesný časový plán služební cesty ministryně námořnictva. A jak se k takové informaci dostali? Předpokládal jsem, že ji obdrželi od LC Strawhouse. Ale mýlil jsem se. Vždyť minimálně jeden z nich, T. D. Capel, měl přístup do celostátní počítačové sítě vojenské policie a ta je propojená s dalšími sítěmi - včetně té v NIS. Rozvrh ministryně námořnictva nebyl tajný, ale zároveň nebyl ani veřejně dostupný. Nicméně nacházel se v počítači v NIS, kde ho posléze vyhrabal Wonder.

K tomu všemu musíme přičíst ještě několik faktorů. Prvním z nich je Strawhouseova představa o Americe. Ta vize začíná v podstatě občanskou válkou, kterou by proti vládě vedla celá škála tangu, ADAMem počínaje a Gangsterskými princí Žulu konče.

Což také dává smysl. V hlavách většiny těch paranoiků, sociálních blouznivců a pomatenců totiž koluje následující scénář: vláda bude tajně podporovat pouliční gangy a domácí teroristy a využije je jako úderné oddíly a obětí beránky ve válce proti „pravým“ Američanům.

LC klamal tělem. Co to je? Představte si, že třeba chcete, aby si váš agent myslel, že jste, dejme tomu, od KGB, zatímco ve skutečnosti pracujete pro CIA. V takovém případě děláte všechno proto, abyste ho přesvědčili o své oddanosti Východu. A on vám pak bude v touze pomoci sovětskému medvědovi nosit tajné

248

ateriály, které vy budete promptně předávat americkému or-

°LC dělal něco podobného. Lidovým masám podsouval své falešné vlastenectví a současně kradl státní majetek a předával ho na jedné straně ADAMu a na druhé straně Gangsterským princům Žulu. Ten hajzl tahá za oba konce - a štve je proti středu! Navíc je obecně známo, že se tihle šilenci rádi upínají k všelijakým výročím. Například k atentátu v Oklahomě došlo 19. dubna, v den výročí fiaska FBI u Waco. A touhle dobou se pomalu blížilo výročí atentátu v Oklahomě - čili hned dvojnásobná příležitost. A ze záznamů na PP-22 jsem věděl, že za posledních deset týdnů bylo dodáno obrovské množství zbraní a munice. Můj šestý smysl mi říkal, že hodiny - nebo spíš hromada časových spínačů - už začaly odpočítávat čas.

Wonder vložil do počítače „sešrotované“ záznamy z FBI a informace, které nám poskytl Kněz, převedl je do tabulkového procesoru, přidal k nim jména, data, místa a materiál z PP-22 a pustil na ně svůj inteligentní program.

Výsledky byly přímo děsivé. Zároveň jsme ale získali seznam několika míst. Zavolaal jsem Kastrólovi a přečetl mu jejich názvy. „Do prdele!“ zněla jeho první reakce. Pak začal uvažovat jako velitel družstva a po čtvrt hodině mletí pantem přišel konečně s nějakým plánem. Svou síť prý už uvedl do pohotovosti. Teď bude fungovat i přesčas. Vyřešil dokonce i problém s bezpečností. Zná pár desítek starých žabáků, kteří mají styky na místních bezpečnostních orgánech po celé zemi. A právě ty hodlá Kastrol zaměstnat. Dobře víme, že ve federálních orgánech a institucích má LC Strawhouse své lidi. Proto je vynecháme, budeme se spoléhat na Kastrolové kontakty a obejdeme celý systém. To se mi líbí - zase půjdu zadními dveřmi.

Kastrol mi dále sdělil, že na tohle všechno bude potřebovat zhruba dva dny. Taková doba mi připadala docela přiměřená, a tak jsem mu řekl, ať se dá hned do práce, a zavěsil jsem.

^novu jsme si s Wonderem pohráli s počítačem a prohlédli sj-aYky souborů a dokumentů. Pak jsme zkusili Wondeiova Trojského koně - jeho program na zachytávání hesel - a zjišťovali Js^e, jestli se někdo nezajímá o totéž co já.

Ano - někdo se o to opravdu snaží. Wonder šel po vlastní sto-
Pe zpátky. Z dotazů bylo jasné vidět, že nás někdo sleduje. Byly
12 věrnou kopií mých vlastních dotazů. Se všemi se pojilo je-
249

dine heslo. Samozřejmě že bylo digitalizované, nenápadné a zašifrovaný ale Wonderův zlatý program ho zredukoval na písmena, kt^rá psal původní uživatel. NKMDTSNN. Stejná písmena má na dveřích své pracovny Kněz.

Ten hajzl mě nejenom sleduje, ale kromě toho se dostane taky ke všem informacím co já! Takže už ví, že LC Strawhouse je v tom až po uši! Tak proč, sakra, mluvil o přímějích důkazech?!

Ale neodsuzujeme toho člověka předem, přátelé! Ireba čeká, až vyřeším záhadu, která trápí i mě, a sice jak LC hodlá vše spustit - to jest odstartovat tu svou chaotickou revoluci. Nemůže k tomu použít SATCOMy - v soukromých rukách je jich totiž jén nepatrné množství. Faxová síť? Kdepak - existuje hned několik způsobů, kterými lze faxy zachytávat nebo jinak sledovat. Prohledali jsme tu plošinu od hlavy až k patě. Nikde jsme neobjevili žádné šifrové knížky, žádná vysílací schémata - a vůbec tady bylo jen málo papírového materiálu. A docela určitě ne nic, z čeho by bylo možné poslat šifrovanou zprávu stovce - nebo stovkám - zločineckých seskupení. Všem naráz a bez viditelné stopy.

„No jo, sakra!“ řekl zachmuřeně Wonder a přejel rukou po šňůře mezi telefonní zástrčkou a modemem.
„Vždyť to bije přímo do očí!“

Nechápavě jsem se na něj podíval. „Internet,“ začal vysvětlovat. „LC může použít Internet. Tyhle blázni tam maj stovky bí-bíesek - však jsi to viděl! Může využít jenom jednu, anebo klidně všechny. Stačí, když se píchne na web, nebo pošle e-mailem zprávu do některý z těch jejich newsovskejch skupin! Nemáme šanci ho zastavit!“

Nikdy mi neříkejte, že je něco nemožné, protože já si vždycky najdu způsob, jak dosáhnout vytčeného cíle! Já prostě nesmím nikdy zklamat!

„Jdi do prdele!“ prohlásil jsem. „Nic není nemožný!“ Poškrábal jsem se ve vousech. „Musíme uvažovat jednoduše!“

„Dobře,“ přitakal Wonder. „Tak co je nejjednodušší řešení?“

„Zbavit se původce toho problému. Zabít LC Strawhouse!“

Wonder zakroutil hlavou doleva-doprava-doleva a doprava-doleva-doprava. „Správně, tohle by ten problém zcela určitě vyřešilo!“ poznamenal se škodolibým úsměvem.

250

Ziistit, kde se právě nachází, nedalo žádnou práci. Ten parchant byl šílený egocentrik, a tak mi stačilo prohledat databázi Nexis. LC před pouhými dvěma dny jednomu politickému komentátorovi z Los Angeles Times řekl, že se hodlá - a nyní mi, přátelé, dovolu, abych ho citoval doslova - „věnovat takovej intelektuálně-politickéj úvahám doma v poušti a v ústraní se připravovat na volby“. Překlad: přesune se na Rancho Mirage a odstartuje odtud svůj ďábelský plán - proto nechce, aby ho někdo obtěžoval a vyrušoval.

Velitelem ropné plošiny jsem jmenoval Groše. Podařilo se nám částečně opravit komunikační techniku, takže zůstaneme navzájem ve spojení. Pulpintu, Picka, Hlodavce, Aligátora a Sprost'áka jsem přes jejich vehementní protesty nechal na plošině. Chtěli jet se mnou, ale potřebuji je na jinou, stejně důležitou práci - budou fungovat jako obsluha PP-22 a zadrží a vyslechnou každého, kdo si připluje pro zboží. Nemusí se jim to sice líbit, ale udělat to musí.

Starý žabák začal hned vydávat rozkazy. Z odhodlaného výrazu v jeho tváři jsem vyčetl, jak je rád, že se může po dlouhé době podílet na skutečné akci.

My ostatní - tedy Kachní noha, Wonder, Doc a já - jsme se pustili do balení, což nám zabralo zhruba dvě hodiny. Pak jsme slezli do krytého devítimetrového záchranného člunu, který visel na jeřábu

východně od heliportu, odvážali jsme se a nabrali kurz směrem k pobřeží, někam mezi města Mobile a Gulfport. Čeká nás krátká zastávka v půjčovně aut a pak dva dny jízdy a ta zatracená vteřinová ručička v mé hlavě zlověstně tiká a neúprosně ukrajuje vteřinu po vteřině z oněch 264 hodin, které zbývají do dne dvojnásob neblahého výročí.

KAPITOLA 19

249 hodin do dne D. Doc Tremblay použil poslední průkaz a kreditní kartu od Padělatele Freddieho a pronajal si nenápadnou hnědou dodávku na cestu do Chicaga. Pak jsme vyrazili přibližně směrem na západ. Vyhýbali jsme se velkým městům (stejně tak i malým městečkům a všemu mezi tím). Stavěli jsme POUZeu samoobslužných benzinových pump, platili jsme vý-radně v hotovosti (Groše nám ze sejfu, který měl na palubě své

251

lodi, poskytl několik tisíc dolarů) a skrývali své odporné ksich-ty před okolím. Žádné hody v rychlém občerstvení. Žádné nákupy piva. Když jsme potřebovali na záchod, sjeli jsme z dálnice a našli si příhodné křoví. Žádné zatracené pumpaři si tohle ohyzdný kvarteto nezapamatuje jenom proto, že jeden z nás bude muset navštívit jeho WC a druhý mu bude připomínat tvář, kterou viděl v nějakých zatracených novinách!

Už vás v duchu vidím, jak krouťte hlavou. Nebuďte tak pochybovační! Vzpomínáte si na dozvuky atentátu v Oklahomě? Druhý podezřelý byl i přes celostátní pátrání málem k nalezení. A první podezřelý byl dopadený jenom kvůli tomu, že byl tak pitomý a jezdil autem bez řádné poznávací značky, nosil zbraň v podpažním pouzdře, kde na ni každý viděl, měl děravé alibi a zastavil ho ten nejefektivnější nástroj, jaký na světě v boji proti kriminalitě existuje - bdělý motorizovaný policajt. Proto jsme cestovali normálním autem z půjčovny, zbraně jsme schovali, dodržovali jsme povolenou rychlost a vůbec jsme na sebe neupozorňovali.

Právě proto nám trvalo pouhých osmadvacet hodin, než jsme po mezistátní dálnici 1-10 (která začíná v Jacksonsvillu na Floridě a končí v Los Angeles) dorazili do India, ležícího asi dvě a půl hodiny jízdy před L. A. Cestou přes Arizonu mě napadlo, že bychom si mohli ze staré letecké základny CIA u Marany (severozápadně od Tucsonu) „vypůjčit“ jednu C-130, ale pak jsem si to rozmyslel. Žádné letadlo nepotřebujeme, a navíc - tuhle akci jsme už prováděli v Rudé buňce a já bych se ve svých knihách strašně nerad opakoval. Proto jsme při průjezdu kolem letiště zamávali nostalgicky jedním prstem všem zhruba dvaceti letadlům stojícím ve stále nehlídaném (!) oploceném areálu a pokračovali na západ.

Z India (o němž cedule u nákupního střediska hlásala, že leží v nulové nadmořské výšce) nás od Rancho Mirage dělilo už jenom necelých patnáct kilometrů. Ubytovali jsme se v jednom motelu přibližně na půli cesty, nastěhovali se do pokojů a dali si krátký spánek a sprchu. Přesněji řečeno, nejdřív jsme šli pod sprchu a teprve potom do postele. Z toho cestování jsme totiž zrovna dvakrát nevoněli.

221 hodina do dne D. Doc nám za soumraku koupil tu nejlepší mapu, jakou bylo možné sehnat, a zahájili jsme první průzkum Rancho Mirage a okolí na severu města, kde měl LC Strawhouse

252

svou haciendu a pozemky. Krajina mi nebyla až tak neznámá -nedaleko města Twentynine Palms se rozkládá obrovská základna námořní pěchoty, na níž jsem kdysi pobýval s Rudou buňkou v rámci jistého cvičení. Dvě stě padesát kilometrů severovýchodně pak leží Čínské jezero, u něhož se nachází Námořní středisko pro vývoj zbraní, kde jsme my, příslušníci jednotek SEAL, sestrojili několik nejzákladnějších, nejtajnějších a nejnebezpečnějších náloží v dějinách speciálních složek. Někdy vám o nich třeba povím. Asi sto padesát kilometrů jižně od Palm Springs vyčnívá z pustiny Čokoládové pohoří. Zde si příslušníci jednotek SEAL ze západního pobřeží hrávali se všemi těmi báječnými terénními vozítky, která jste měli možnost vidět při operaci Pouštní bouře. Do těchto hor se také jezdí odstřelovači od SEAL zdokonalovat ve střelbě na vzdálené cíle (a když říkám vzdálené, tak myslím opravdu vzdálené). Ve vlastním Palm Springs nebo Rancho Mirage jsem sice nikdy nebyl, ale co - kalifornská pustina musí být přece všude stejná, nebo ne?

Jenže ouha! V případě Rancho Mirage jsem se šeredně spletl. Očekával jsem další ospalé pouštní městečko. Místo toho jsem narazil na pouštní Beverly Hills. V supermarketech tu prodávají šampaňské. Francouzské. Pravý Pérignon - láhev za sto dolarů. Ve výkladech jich přitom měli celé bedny. Hned

vedle nich ležely lahůdkové chipsy - sáček za šest devadesát osm - a velké kbelíky s oblíbenou slazenou praženou kukuřicí - po šestadvaceti dolarech. Kam se poděly ty skvělé domácí brambůrky za osmdesát centů?

Mezi naším motelem a největším místním hotelovým komplexem jsem napočítal šestnáct golfových hřišť. Ten hotelový komplex byl tak velký, že hoteloví sluhové rozváželi hosty do jejich pokojů na golfových vozících. Nikde jsem nezahlédl žádné rychlé občerstvení - alespoň ne v hlavní části města. Po bulváru Boba Hopea, který přetíná bulvár Franka Sinatry a leží jen pár kilometrů severně od hory Marilyn Monroeové a údolí (nebo snad výstřihu?) Jayne Mansfieldové, jsme jeli na sever. Cestou jsme minuli Eisenhowerovo lékařské středisko - na zdejší kliniku si ^o^hatí a slavní lidé jezdí změnit svůj životní styl (léčit si své bolavé dušičky).

Domy podél bulváru Boba Hopea a ulic, které ho přetínají, jsou namačkané na sebe - většina, včetně těch na golfových hřištích,

253

stojí na pozemku o výměře deset arů, městské domy na pozemku dokonce ještě menším.

Severozápadně od lékařského střediska ale domy (a také golfová hřiště) začínají nabývat na velikosti.

Projeli jsme několika uličkami, za nimiž se prostíraly travnaté plochy. Pozemky u zdejších domů měří zhruba osmdesát až sto arů. U branek a vrat garáží pro dvě až tři auta visely štítky půltuctů bezpečnostních služeb. V architektuře se mísilo několik stylů - umělý středozezemní, pseudošpanělský koloniální a falešný hollywoodský. Celkový dojem zvýrazňovaly zelené palmy, svěží trávníky a citrusové hájky. Tohle místo bylo jako vystřižené ze sna profesionálního zahradníka.

Po silnici číslo 111 jsme se vrátili na jihovýchod a ocitli se u areálu, v němž si kdysi pronajal dům bývalý prezident Gerald Ford. Pokračovali jsme do čtvrti Palm Desert, kde byly domy asi tak o sto tisíc lacinější, objeli jsme univerzitu (Kachní noha a Wonder se marně dožadovali zastávky, které chtěli využít k seznámení se studentkami), odbočili jsme na západ a po chvíli narazili opět na bulvár Boba Hopea. Za křižovatkou jsme jeli dál na sever. Přibližně pět kilometrů za Eisenhowerovým lékařským střediskem jsme se stočili na východ a pak znovu na sever, přešli železniční koleje a zahrnuli doleva na černou maka-damovou vozovku s názvem Varner Road. Zhruba po pěti kilometrech jsme odbočili na asfaltovou silnici a řadou táhlých serpentín jsme se začali šplhat do kopců.

Byl jsem mile překvapený. Na určité věci se totiž dívám jinak než většina lidí. Ti se podívají na budovu a hned si představují, jak by ji vylepšili, zkrášlili a uvnitř zařídili. Kdežto já se na tu budovu podívám a hned začínám zkoumat, jak by se dala vyhodit do vzduchu nebo jak bych se do ní mohl nepozorovaně dostat. Totéž platilo i o krajině, kterou jsme projížděli. Silnici navrhl někdo, kdo dobře věděl, jak má vypadat pořádné obranné postavení. Byla tak úzká, že se na ni vešlo jenom jedno auto. Ostré serpentiny znemožňovaly manévry, které znáte z automobilových honiček - každý pokus o smyk a obrátku o sto osmdesát stupňů by znamenal neodvratný pád z příkrého svahu.

Zadíval jsem se na vrchol kopce, který ležel zhruba půldruhého kilometru vzdušnou čarou od nás - po silnici nás čekalo odhadem pět kilometrů zákrut, serpentín a vraceček. Jediný od-střelovač by odtud dokázal zastavit jakékoli vozidlo, které by

254

silnici přijíždělo. Jedno se musí LC Strawhouseovi nechat -dobře věděl, kde si má zřídit své sídlo.

Po dalších deseti minutách kličkování serpentínami jsme se konečně ocitli na vrcholu, který v podstatě tvořil hranu široké náhorní plošiny. Silnice se v těchto místech rozšiřovala - dost na to aby se nyní vedle sebe vešla pohodlně i dvě auta. V dálce jsem zpozoroval světla. Zhasli jsme proto ta svoje a hlemýžďím tempem jsme pokračovali dál.

Asi po půl kilometru jsme se ocitli v jakémsi stínu - v terénním zlomu, v němž na nás nebylo vidět. Nařídil jsem Wondero-vi, aby zastavil, což také udělal. Vylezl jsem z auta ven, došel podél silnice až k místu, odkud jsem měl výhled na celou náhorní plošinu, a zadíval jsem se do zařízení na noční vidění, které jsem si s sebou přinesl. Pár vteřin trvalo, než se mi přizpůsobil zrak. Pak jsem spatřil drátěný plot s ostnatým drátem, který vedl kolmo k silnici zhruba kilometr a půl přede mnou. Vlastní silnici přehrazovala elektronicky ovládaná posuvná vrata, nahoře rovněž s ostnatým drátem. Přibližně šedesát metrů od ní stál strážní domek. Zvětšil jsem rozlišení. Uvnitř domku jsem zahlédl dvě postavy. Silnice pokračovala za

plotem rovně. V dále jsem viděl světla, ale nedokázal jsem určit, co vlastně osvětlují.

Nastavil jsem maximální zvětšení a podíval se na strážní domek. Na boční stěně jsem zahlédl tentýž obilný znak, který jsem předtím viděl na lodi Helen G. Kelley a na ropné plošině PP-22.

Ano, ty zatracené hodiny odpočítávaly čas děsivě rychle, ale s tím se nedalo nic dělat. Nemohli jsme tu bránu prorazit autem, protože by nás prostě zastřelili, ještě dřív než bychom se k ní vůbec přiblížili, a kromě toho by sem ta rána přivolala všechny policajty z blízkého okolí. Nejlepší akce jednotek SEAL jsou ty, při nichž nikdo neví, že tam někdo takový byl - až na ty mrtvoly, které zůstávají na místě. A přesně takový bude i náš úkol - proniknout dovnitř, dostat Strawhouse, zničit jeho spouštěcí mechanismus a potichu se zase vytratit. Musí to být tudíž opravdu tajná akce, což znamená, že nesmí zabrat příliš mnoho času - Protože právě času nemáme nazbyt.

Ale nebude to nijak snadné. Celý areál totiž měří nějakých čtyři sta pět hektarů. Já vím, v Texasu to není žádná rozloha, ale tady, Patnáct kilometrů od centra Rancho Mirage, je to pořádný lán.

255

A jak se na tak velkém pozemku provádí průzkum? Samozřejmě že nejlépe ze vzduchu. A proto se druhý den v devět hodin ráno Kachní noha, který z nás vypadá nejnenápadněji, vydal do Palm Springs a na místním letišti si u firmy BlueSky Tour zaplatil devadesátiminutový vyhlídkový let na téma „Životní styl bohatých a slavných“.

Pilot byl velmi vstřícný. Kachní noha mohl po celou dobu nahrávat na videokameru. Natočil si zblízka záběry domu Franka Sinatry, nemovitosti, v níž v současné době žije bývalý prezident Ford, devítijamkového golfového hřiště velvyslance Waltera Annenberga - a také rozlehlé Strawhouseovy haciendy na náhorní plošině nad Thousand Palms.

199 hodin do dne D. Přehrávali jsme si jeho dílo tak dlouho, dokud jsme to místo neznali nazpaměť. Kachní noha není sice žádný Vilmos Zsigmond, ale dokázal tu zatracenou kameru aspoň udržet v klidu a správně zaostřit na příslušné objekty. Vlastní stavení - sedm a půl tisíce metrů čtverečních obytného prostoru postaveného z kamene a dřeva v modernistickém, pseudocha-ťarském slohu - se nacházelo na konci výše uvedené tříkilometrové příjezdové cesty uprostřed dobře udržovaného datlovní-kového hájku. Parková úprava okolí domu se skládala z křoví a nízkých dřevin a případným útočníkům neposkytovala takřka žádné krytí. Těsně vedle stála menší stavba podobného architektonického řešení - prý domek pro hosty, dozvěděl se Kachní noha.

Obě budovy obklopoval nízký drátěný plot, umístěný ve vzdálenosti zhruba pět set metrů a dovedně zamaskovaný pomocí terénních úprav - člověk by si ho všiml v podstatě teprve tehdy, až by na něj přímo narazil. Podle všeho v něm byl také elektrický proud.

O kus dál za tímto plotem se rozkládal menší areál s desítkou vilek, rozsáhlým autoparkem uvnitř hnědé plechové haly a malý kancelářský komplex. Kachní noha zachytil Dawga Dawkinse, jak s rukou přiloženou k čelu vzhlíží k vyhlídkové cessně. Na tomto místě bylo z pásky slyšet, jak Kachní noha říká: „Úsměv, hajzle!“ (Ano, já vím, že porušil zásady utajení, ale stálo to za to!)

Pak jsme všechno, co jsme se z nahrávky dozvěděli, sepsali na papír. Bezpečnostní opatření kolem haciendy byla skvělá. P° pravdě řečeno, ještě lepší než v Bílém domě. Prostor za plotem

256

na vnějším okraji areálu hlídala pozemní čidla. Kromě nich se o ochranu staraly také infračervené paprsky a hlavně dobře placené a výtečně motivované strážce, které po celých čtyřiaadvacet hodin jezdily podél plotu v landroverech (a třikrát denně znova zorávaly a uhrabávaly bezpečnostní pás), obsluhovaly ve dvojicích vrátnici, pravidelně se střídaly u monitorů od průmyslové televize a displejů od čidel, aby si neunavily zrak, a v modrých blejzrech, šedých kalhotách, bílých košilích, hnědých kravatách a s bočními zbraněmi křížovaly všemi směry po celém areálu.

Všechno to působilo skutečně impozantním dojmem. A bezpochyby to bylo vybudované s jediným cílem - aby se nikdo nedostal dovnitř. Jenže smůla - jsem tady já.

Kdysi v osmdesátých letech jsem pronikl do jednoho čtyřia-padesátihektarového areálu, který byl stejně (nebo možná ještě víc) chráněný jako tenhle. To místo se jmenuje Camp David a vloupal jsem se do něj na žádost náčelníka štábu z Bílého domu, který se v nějaké tajné zprávě dočetl o SEAL 6 a Rudé buňce. Nevím sice, jak mě našel - tak vysoko moje funkční nesahá - ale faktem zůstává, že jednou ráno mi na

stole zazvonil telefon a dvě hodiny poté jsem už seděl v civilu v západním křídle Bílého domu a poslouchal nabídku, kterou jsem nemohl odmítnout.

Dozvěděl jsem se, že numerologové, kteří pracují pro první dámu Spojených států, mají strach z libyjských teroristů - prý by se mohli pokusit prezidenta zajmout nebo na něj spáchat atentát. (Určitě si vzpomínáte, že v té době se Kaddáfího záškodnic-ké jednotky aktivně plížily a slídily po USA.)

Vykladači karet a další věštcí měli u tehdejší administrativy vlivné slovo, a tak první dáma zavolala náčelníkovi štábu a oznámila mu, že chce, ať ostraha v Camp Davidu podstoupila takovou zkoušku, která ji ubezpečí o tom, že prezidentskému páru nehrozí při pobytu v Catocinských horách ze strany teroristů žádné nebezpečí. Její choť byl už postřelený a ona by prý nerada, aby ho teroristé zajali, nebo dokonce zabili.

První dáma v této souvislosti požádala o pomoc Deltu Force. Jenže Delta byla tehdy natolik známá, že se celá událost - včetně Její původkyně - během pár týdnů dostala na stránky všech npvin. Kdežto Rudá buňka fungovala stále pod přísným utajením - A tak jsme byli poctěni a pověřeni úkolem provést tajné bezpečnostní cvičení.

257

Téměř dva týdny jsme sbírali informace stejným způsobem, jakým by to dělali opravdoví teroristé.

Potloukali jsme se po okolních barech, fotografovali, zkoumali ploty a senzory. A třináct dní po zahájení akce se nám podařilo do vzdálenosti pěti metrů od Aspeny - tak se říká prezidentské chatě - dostat tři muže a kilogram simulované plastické trhavy. To nám stačilo - a numerologům první dámy rovněž.

Okamžitě po akci jsme mariňákům a agentům Tajné služby ukázali, jak jsme to provedli, aby mohli učinit vhodná protipatření. (S potěšením musím dodat, že ochranná doktrína, kterou jsme my žabáci před víc než desetiletím vymysleli, funguje v Camp Davidu dodnes - a přestože Delta Force i SEAL 6 pořádají v této oblasti pravidelně svá cvičení, k žádným průnikům už od té doby nikdy nedošlo.)

183 hodin. Nejdříve ze všeho jsme ustanovili osmačtyřicetihodinovou hlídkovou službu u hlavní brány, do níž se dobrovolně přihlásil Wonder. Koneckonců, podobné akce poprvé prováděl na předměstí Hanoje ještě jako naprostý zelenáč u mariňáckých průzkumníků a je v tomto oboru naprostá špička. Vysadili jsme ho v noci (přesněji řečeno ve 4.30, kdy panuje největší ticho a biorytmy strážných se nacházejí na nejnižší úrovni). Wonder si vyhrabal noru, zavrtal se do ní a zahájil pozorování. Ano, bylo to nepohodlné. Ano, muselo ho to bolet. Ano, dolní partie mu okusovala všelijaká plíživá havěť. Ano, když jsme si pro něj přišli, byl celý ztuhlý a obalený špínou a smradem. Ale právě tak se to dělá - ne nadarmo jedno z mých přikázání zní: Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.

Krátká odbočka. Ne abyste ji přeskočili, vážení čtenáři, protože v budoucnu se s tímhle materiálem ještě setkáte.

Vynikající nekonvenční válečník a vůdce generál Sam Wilson kdysi ze svých střelců z armádních jednotek zvláštního určení vybral pětici mužů, která se měla v rámci jistého cvičení utkat s celou rotou parašutistu z 82. výsadkové divize. Jako místo činu zvolil vysoký pilíř jednoho starého dřevěného železničního mostu nedaleko virginského Appomattoxu. Ten most pochází z časů občanské války, třebaže onen inkriminovaný pilíř byl postavený až v roce 1936. Wilsonovi muži dostali za úkol „vyhodit most do povětří“ právě v okamžiku, kdy k němu bude přijíždět vlak, a parašutisté jim v tom měli zabránit.

258

Jelikož po této trati, spojující Norfolk se západní částí Spojených států, projíždějí vlaky pouze každý druhý den, plukovník od parašutistu se radoval, že dá zeleným baretům pořádně na frak. Nemohou se sem přece dostat, aniž by je někdo z jeho sto dvaceti mužů nezahlédl. Zvlášť když budou na místě třicet hodin předtím, než se objeví vlak.

Ale generál Wilson byl tvrdý chlap. „Jestli tohle nevyhrajete/7 řekl členům svého elitního komanda, „tak už se sem ani nemusíte vracet! Jste profesionálové a já od vás očekávám, že si budete jako profesionálové taky počínat!“

A tak se jeho lidé vydali na místo o čtyřicet hodin dříve. V noci a za bouřky. Čtyři z nich se v hustém lijáku plavili za pomoci klád a jiných předmětů, které se hodily ke krytí, po řece Bushi až pod most. Tam se ukryli v blátě na břehu řeky a jeden po druhém vylezli na most a poschovávali se v jeho nosné konstrukci, kde zůstali téměř dva dny ležet bez hnutí. Přes den jim bylo neuvěřitelné horko, v noci jim

pod kůži zalézalo sychravé chladno a nad hlavami jim neustále pochodovali hlídkující parašutisté. Teprve čtyři minuty před příjezdem vlaku dostali generálovi muži od svého kolegy, který byl u kolejí asi kilometr před mostem, smluvené znamení. Vyskočili ven, překvapili parašutisty zezadu, odpálili svá FVZ a „vyhodili“ most do povětří. Samozřejmě že ta jedna noc a dva dny byly pro ně nepříjemné (a to je ještě slabé slovo). Páchli močí a výkaly. Byli okousaní od komárů, mravenců a pavouků. Pitnou vodu mohli ze svých skrovných zásob odebírat jen po kapkách, pořádný lok pro ně neexistoval. Ale vydrželi. A vytrvali. A vrátili se do Ft. Braggu se vztyčenými hlavami -as vědomím, že si počínali jako skuteční profesionálové.

^ Stejně tak plnil svůj úkol i Wonder. Když jsme ho po osmačtyřiceti hodinách vyzvedávali, byl prokřehlý, špinavý a smradlavý - ale zároveň také plný informací.

My ostatní jsme mezitím rovněž nezaháleli. Já jsem se spojil s Kastrole. Jeho kamarádi z faxové sítě slavili první úspěchy, podařilo se jim rozkrýt na tři desítky samozvaných milicí a ozbrojených gangů. A hlavně - dokázali se na ně nalepit, aniž by Př*tom vzbudili jejich pozornost.

1 rávě tato skutečnost je největší devizou místních policajtů -Unu se plížit a slídit tak, aby na sebe neupozorňovali, protože a)

259

znají všelijaké cestičky a zadní vrátka, b) splývají s daným prostředím. Schválně se někdy svezte s motorizovaným poldou nebo se zástupcem místního šerifa. Zjistíte, že v jejich rajónu neexistuje polní cesta nebo pěšina, kterou by neznali.

Zatímco se Wonder sprchoval, procházel jsem jeho záznamy a dělal si poznámky.

- U haciendy se pravidelně objevovala dvě auta, a sice kurýrní dodávka firmy Pajar, která odjížděla do města v 9.00 a v 16.30, a (jelikož jsme v Kalifornii) zelinářský vůz, který v 11.00 přivážel čerstvou zeleninu na saláty. Všechna ostatní vozidla přijela a odjela v nepravidelných časech.

- Dostavila se také dodávka zdejší bezpečnostní služby a řešila nějaký problém. Krátce zde pobývali rovněž technici od telefonní společnosti. Obchod s kancelářskými potřebami poslal několik krabic zboží. V areálu se dále objevilo pár návštěvníků a jeden televizní štáb.

- Plot je hlídáný a bezpečnostní pás u něj třikrát denně oraný a hrabaný, takže dostat se přes něj bude obtížné. Ne však ne-mozné.

Doc navrhl, že bychom mohli pochyťat pár králíků, vypustit mezi senzory a zjistit, jak budou strážé reagovat. Tenhle plán jsem ale odmítl, protože by trvalo příliš dlouho, než by přinesl nějaké uspokojivé výsledky.

Mohli bychom se také zmocnit některého z vozidel, jež na haciendu přijíždějí v pravidelných časech, a převléci se za řidiče. Jenže zelinář je, jak Wonder poznamenal, Japonec, a proto bychom se u brány jen stěží mohli za něj vydávat. Co kdybychom tedy potají našli do jeho vozu, projeli v něm bránou a poté zase nenápadně vyklouzli ven a někde se schovali?

Ani to by prý nešlo. Zelinář jezdí se starým pickupem a uvnitř má naskládané bedýnky se zbožím. Další možností byla kurýrní dodávka - ale do té bychom se těžko dostali, protože za volantem seděl firemní řidič. Ostatní návštěvníci přijížděli a odjížděli zcela náhodně. Žádné ustálené zvyky. Žádná schémata. Ze bychom byli v koncích?

135 hodin. Vypraný a vydrhnutý Wonder si sedl za počítač. Společně jsme surfovali po Internetu a probírali se záplavou newsovských skupin, do nichž přispívají různí radikálové a čle-

260

nové všelijakých milicí. Našli jsme tam pár obvyklých konspi-račních teorií o Waco a Oklahomě a hromadu nářků na neschopnost státních orgánů. Vtom Wonder narazil na skupinu, kterou jsme ještě nikdy neviděli. Ta skupina se jmenovala alt.politics. parker-lc.

Nařídil jsem Wonderovi, ať stáhne všechny poslední příspěvky. Ví totiž něco, co vy pravděpodobně nevíte: John Parker byl v bitvě u Lexingtonu - vůbec prvního ozbrojeného konfliktu Americké revoluce - velitelem Koloniální milice. A kdy že se ta bitva odehrála? To byste, přátelé, neuhodli -19. dubna 1775, čili přesně 218 let před fiaskem ve Waco a 220 let před atentátem v Oklahomě!

Přečetli jsme zhruba dvě desítky zpráv. Většinou se jednalo o novinářskou vatu - debaty o omezení

množství střelných zbraní a snížení kriminality. Wonder se poškrábal na bradě. „To je marný vždyť existuje nejmíň dalších dvacet skupin, kde by tohle svinstvo mohlo bejt!"

Jenže ty skupiny nemají v názvu odkaz na 19. duben. Ta vata určitě něco skrývá! „To je jen maskování! Stáhni další!"

Ve skupině bylo celkem 160 příspěvků. Ten, který jsem hledal měl pořadové číslo 93.

From: jparker@lc.com (John Parker) Subject: Probuzení Lincolnské milice

Vzpomeňte ušlechtilých činů Sama Prescottta a v den jeho vý-roci je napodobte! Nadešla ta pravá chvíle! Svoboda čeká!

Znáte americké dějiny, vážení čtenáři? Pokud ne, dovolte aoych vám je vyložil. Sam Prescott byl triadvacetiletý lékař, kte-jy se v noci 18. dubna 1775 vydal varovat vlastence před Brity.

no ja vím, veškerá sláva za tuto půlnoční jízdu bývá přičítána rovní l lievere<?vi- Jenže ^ho ve skutečnosti Britové zajali a dob-zeií fy "7 Jak se Příslušníci milic tenkrát nazývali - k nadchá-DobfcT ÍUm ° LexinSton a Concord vyburcoval právě Prescott. L a C tV^tta ^ména PodíveJte' přátelé. Lexington a Concord. kdV nV f? yman a CIyde. Jako LC. Jako LC Strawhouse. Ně-

J prostě nad sebou sám žasnu.

e jsme prohlédli zbytek diskusních skupin. Objevili jsme act zPrav' které se daného tématu týkaly.

Wonder je na-

261

hrál na harddis^/4 vytiskl je. Zavolał jsem Kastrólovi a nadiktoval mu jména a adresy. Wonder se mezitím vrátil ke svému Trojskému koni, půl hodiny si s ním hrál a pak se znovu připojil k Internetu.

Pamětliv příkázání Roberta Rogera, chtěl se dostat oklikou nepříteli do zad a přepadnout ho. Díky tomu programu jsme totiž měli mít možnosti odhalit totožnost všech uživatelů, kteří by do diskusní skupiny alt.politics.parker-lc poslali příspěvek. A já bych tak mohl okamžitě informovat Kastróla a Groše, kteří by tangům překazili jejich plány, aniž by se o tom Strawhouseo-vi špiclové a kamarádíčkové dozvěděli.

Pak se Wonder naboural do Intelinku ministerstva spravedlnosti a využil ho k průniku do velkého utajeného systému, v němž poté zhruba půlhodinu brouzдал a pročítal si přísně tajnou elektronickou poštu několika zpravodajských služeb. Výsledek? Pokud měl někdo ohledně výročí událostí v Oklahomě, Waco a Lexingtonu a Concordu stejný nápad jako já, zcela určitě o něm nehovořil na Intelinku. Ve velké síti bylo ticho jako v Pearl Harboru 7. prosince 1941 v půl sedmé ráno.

Něco tady nehraje. Když totiž v buši neslyšíte cvrčky, můžete si být jistí, že někde poblíž jsou tangové. Totéž platí o elektronických diskusích. Na Intelinku to vypadalo, jako kdyby někdo nařídil rádiový klid. Wonder prohlédl všechno ještě jednou. Nikde nic. Nic o LC Strawhouseovi. Nic o nelegálně držných zbraních. Nic o pátrání po mé maličkosti. Až se mě z toho začínala zmocňovat nervozita.

Zavolał jsem SATCOMem Groseovi. Dozvěděl jsem se, že spolu s „mládenci" zajali už tři čluny plné tangu neboli „mořských sraček", jak je nazval. První člun přivezl pět členů jedné portori-kánské ultranacionalistické organizace, druhý kvarteto bílých ra-sistů a třetí šestici pobledlých obchodníků s drogami z Chicaga. Ne nadarmo se téhle zemi říká Velký tavičí kotel ras a národností! Groše dva čluny potopil a třetí si ponechal jako zálohu.

Chtěl jsem mu sdělit novinky, které jsem se dozvěděl od Kastróla, ale Groše do telefonu zavrčel, že všechno už dávno ví. Je totiž neustále ve spojení s jedním z Kastrolových faxových kamarádů - bývalým žabákem od ženijních potápěčů a vysloužilým příslušníkem motorizované policie státu Louisiana jménem Boo. Ten prý právě pluje k PP-22 na vypůjčené velké rybářské lodi a veze s sebou plný kufr železek.

262

Těšilo mě, že staří žabáci mají všechno pod kontrolou. Kéž by tenhle mladý mohl ohlásit totéž! Ale moje situace bohužel tak dobrá není.

- Stále jsem hledaný pro podezření ze spáchání trestného činu vraždy.
- Budu se muset vypořádat s LC Strawhousem dřív, než uskuteční svůj dábel'ský plán.
- Někde uprostřed tohoto zmatku se motá Kněz a já vůbec netuším, na čí straně stojí - kromě té své vlastní. Je součástí toho problému, nebo je součástí jeho řešení?

Na tyto otázky jsem v tu chvíli nedokázal odpovědět To jsem také Groseovi řekl a dodal jsem, že i po osmačtyřicetihodino-ve sledování objektu se nám zdá, že dostat se dovnitř bude dost složité.

Slyšel jsem, jak si zhluboka přihnul z plechovky a potom za-huhlal: „Poslouchej, ty pitomče, potíží je v tom, že ty nepřemejš-lis jako nekonvenční válečník, ale jako jeden z těch napomádo-vanejch admirálů, který jsou ted nahoře!"

Mím ^ příZnat/ Že tím mě docela naštvál. Co tím, sakra, sH?

Vzápětí jsem se to dozvěděl. Groše mi stručně a jasně vysvětlil - tak jak to umějí jen špičkoví velitelé družstev - že pokud situace nevypadá růžově, musím vzít otěže událostí do svých ru-Sn?/parom UŽ Půjde l samo- Na co P^ Wedám složitá a nejasná

Napříkdd íkř nesn^ím udělat úplně jednoduše?

^ ten zatraceneJ P^čí*ač a začni dělat něco pořád-

T t'ieba telef^n^ ^ blbče! Nebo)im vyhocí do h

^T t'ieba telef^n^ ^ blbče! Nebo)im vyhocí do auío íCTlCh zkurveneJ alarm! A Pak Popadni opraváreny auto a odvez v něm tu svou chlupatou prdel dovnitř!" a to se dalo říci jen jedině. „Rozkaz, pane - provedu!"

Í fehrálÍ videokazetu s nahrávkou, kterou pořídil

^T11 ??Z^TM^St jSme tent^krát Zaměřili na tele" 7uy SllnejS1' COŽ znamenal°, že LC Strawhouse neboum^žná až deset samostatných linek. V kaž- ^lc^zel0^ké několik drátů od zabezpečovací- hlavní silnice viselo celé vedení na řadě stožá-

263

Kachm'

má šest

rů, které zde instalovala nejspíš telefonní firma. Od okraje ná-horní plošiny je vystřídaly telefonní sloupy, které končily zhruba padesát metrů před plotem. Odtud byly dráty pod zemí rozvedené k haciendě, vilkám a zabezpečovacím zařízením.

Vyhození věže do vzduchu nebo zničení telefonního sloupu mimo areál nepřipadalo v úvahu. V dnešní době mohou totiž telefonní firmy odhalit závadu přímo ze svého sídla či pobočky - stačí jen t'uknout prstem do klávesnice od počítače. Ne, musíme ty linky přerušit někde uvnitř haciendy, aby Strawhouseovi lidé museli zavolat techniky.

Což byla zpráva na jednu stranu dobrá a na druhou špatná. Dobrá proto, že Strawhouse bude mít nejspíš nejmodernější telefonní přístroje, aspoň podle toho, co o něm víme. A vyřadit z provozu telefonny, v nichž se to jen hemží mikročipy a tranzistory, bude mnohem snadnější, než hrabat se v těch starých tříki-lových bakelitových krabicích s otáčivou číselnicí, se kterými jsem vyrůstal. Ty se daly opravit za pomoci žvýkačky a kousku drátu. Ale když se rozbijí tyhle nové, tak se prostě vyhodí. Staré telefony vydržely přímý zásah bleskem, ty dnešní nepřežijí trochu větší rázovou vlnu - co rázovou vlnu, nepřežijí ani malý výkyv napětí. Stačí, když do toho vedení pošleme pořádnou dávku proudu, a hned budou všechny přístroje vyřazené z provozu.

Snadné, že? No..., ne tak docela, milý pulce. Abychom to mohli provést, musíme se dostat ke svorkovnici, v níž se podzemní telefonní vedení mění v nadzemní telefonní rozvody. Ta svorkovnice stojí padesát metrů za elektrifikovaným plotem a přímo naproti oknům strážního domku. Což znamená, že se budeme muset nepozorovaně přiblížit k plotu. Slůvkem „nepozorovaně " chci, milí přátelé, naznačit, že nás nesmí nikdo zpozorovat. Musíme být proto mimořádně vynalézaví, protože jak jsem už dřív poznamenal, zdejší stráže fungují skvěle. A musíme být vynalézaví rychle, neboť do dne D zbývá už jenom 131 hodina. První úskalí spočívá ve vytvoření proudového nárazu. Ten musí jít do vedení někde mezi svorkovnicí a domem. Jakmile totiž vedení opustí sloupy a projde svorkovnicí, technici od telefonní firmy nebudou schopní určit, zda je problém v podzemním dálkovém vedení, v elektroinstalaci na haciendě, nebo uvnitř vlastních telefonních přístrojů. Budou muset přijet sem a všechno řádně proměřit.

264

Nyní trocha teorie. Telefonní vedení je napájené šesti až sedmi volty.

Ze nevíte, co to znamená? To znamená, že dvanáctivoltová baterie v našem autě jakožto nejpříhodnější zařízení nebude na výrobu rázové vlny stačit. Můžeme sice někde sehnat nějaký elektrický generátor, ale než bychom ho připojili ke svorkovnici a nahodili ho... Asi chápete, že tudy cesta nevede.

S nejlepším řešením přišel nakonec Wonder. Alternátor v našem vozidle pracuje na šedesáti ampérech. Když bychom z alternátoru natáhli dráty a napíchli je na telefonní vedení, proudový náraz z alternátoru by spálil všechny telefony, které se na vedení nacházejí. Tím pádem zbývá už jen drobný problémek, a sice jak se máme dostat blíž k haciendě, natáhnout pár metrů drátů, připojit je na telefonní vedení, pořádně vytočit motor a spálit telefony a pak zase všechno uklidit a opustit scénu - znovu opakuji - naprosto nepozorovaně.

Jenže právě to se nám nemůže podařit. Nemůžeme se napíchnout na vedení, aniž bychom museli použít dodávku. A tu zase nemůžeme použít bez toho, abychom na sebe neupozornili... Ano, jistě, můžeme eliminovat strážce v domku u brány. Ale nejsme tu proto, abychom si hráli - jsme tady kvůli práci. Zasedli jsme k pizze a plechovkám s pivem. Podíval jsem se na hodinky. Zbývá sto dvacet pět hodin - ještě něco přes pět dní a nastane Armageddon.

KAPITOLA 20

124 hodin. To zatracené řešení mi viselo po celou dobu přímo prea nosem - jenomže já jsem ho neviděl. Oním „řešením“ byl *urnk o šířce šedesát pět, hloubce čtyřicet sedm a výšce osm-
o S aÍÍÍ™ a Váze dvacet Pět kilogramů. Ano, jednalo se ! 7OM' který Jsme odvezli z PP-22. Ze yůbec netušíte, o čem mluvím? Víte, přátelé, to je tak: vzpo-
maltf í -S1/ ja, |Sem Vam říká1' že *y nové telefony nevydrží ani měli ^Z elektrického proudu? Ano? No dobře. Pak byste tedy vedet, ze jedny z nejsilnějších proudových rázů vznikají |i, kdy se telefonní linkou nese záplava pulsujících a í signálů, která doprovází vysílání šifry.

265

Už jste někdy posílali fax z kryfaxu, to jest faxového přístroje s kryptografickým zařízením na normální fax? Pokud ano, tak jste si jistě všimli, jak přístroj na přenos reagoval, a chápete, co mám na mysli. Pokud ne, tak stačí, když vám řeknu, že v takovém případě se fax prostě zblázní - všechna světélka, diody a indikátory začnou najednou blikat jako žárovky na vánočním stromečku. A to nastává v případě, že posílaný materiál není zašifrovaný. Když ale na obyčejný fax pošlete z kryfaxu navíc ještě nějakou šifru, přijímající přístroj dostane okamžitě silnou dávku elektrického proudu.

A toho bychom mohli docílit i tady. Potřebujeme k tomu jenom maličkost - připojit SATCOM k telefonnímu vedení a poslat na haciendu vysokou rychlostí nějakou šifru. Výsledek? Jak říkal Groše - „rozesraný telefon“.

Až modemy, faxy a telefony přestanou fungovat, Strawhouse-ovi lidé zavolají na poruchy a telefonní společnost vyšle k haciendě pohotovostní vůz. My se ho zmocníme, Kachní noha si vypůjčí řidičovu uniformu a služební průkaz, projede v dodávce dovnitř, „opraví“ linky a nenápadně k nim přidá pár věcíček, které Wonderovi umožní přístup ke Strawhouseovým mode-

mům.

Já se spolu s Dokem ukryji uvnitř auta. Až se dostaneme na haciendu, vyplížíme se nepozorovaně ven a najdeme si nějaký úkryt.

Jakmile budou linky opět v provozu, Wonder zahájí své vlastní plížení a slídění, a to prostřednictvím svého věrného kamaráda laptopa. Společnými silami se elektronicky vloupají do počítačového systému na haciendě a vysají z něj všechny zajímavé soubory. Pak do něj pustí Wonderův překrásný, smrtelně jedovatý vir a odpojí se. Jakmile mně Wonder oznámí, že má hotovo, vydám se s Dokem na lov.

Najdeme LC Strawhouse, zlikvidujeme ho a beze stop se vytratíme. Pravděpodobnost našeho úspěchu je asi tak dvacet pět až třicet ku jedné. Ale vzhledem k tomu, že jsme od SEAL, můžeme směle říci, že šance jsou v podstatě vyrovnané.

Celý plán je kromě toho tak jednoduchý, že prostě musí fungovat.

Vyslal jsem Wondera do místního obchodu pro radioamatéry. Dorazil do něj sice celý udýchaný šest minut před zavírací do-

266

bou ale podařilo se mu koupit tři moderní telefony (které nám poslouží jako pokusní králíci), všechna schémata nízkonapěťových rozvodných skříní, která měli na skladě, několik svorek (takzvaných „krokodýlků“), dvě cívky telefonního drátu, dvě cívky stíněného kabelu, čtyřiadvacet konektorů a dva rozbočovače na dvanáct linek. To nejlepší přišlo nakonec - ze dna igelitové tašky vylovil hands-free

sadu a několik svorek. Z toho všeho pak za pomoci pájky za pět dolarů, kombinaček a svěráku vyrobil naslouchadlo a mikrofon pro moji vysílačku. Ať žije Wonder!

Kachní noha mezitím dobil baterie k SATCOMu i k laptopu, překontroloval zbraně a prostudoval elektrotechnická schémata. Musí totiž vědět, kam má sáhnout, protože bude dělat telefonního technika. A já? Já jsem odjel do Palm Desertu, našel jsem telefonní automat, vytočil Knězovo číslo a zadal smluvený kód.

Ozval se téměř okamžitě. Z hlasu mu zaznívala nervozita a úzkost. „Dicku...!“

Já jsem byl naopak naprosto klidný. „Generále...!“

„Můžeš mně říct, jak to vypadá?“

Samozřejmě že můžu - jakž takž. Ale nejdřív musíme probrat něco důležitějšího. Například to smyšlené obvinění z vraždy. Rád bych, aby zmizelo.

„Říkal jsem ti přece, že dokud mi nedodáš pořádný důkazy o pašování těch zbraní, nemůžu s tím nic udělat!“ prohlásil Kněz.

„Kecy!“

„Cože?!“ nechápal můj náhlý přechod do útoku.

„Povídám, že to jsou kecy! Vy už ten zasařený důkaz o pašování zbraní máte! Oba dva to dobře víme, tak laskavě přestaňte s těma blbostma a koukejte se mnou jednat na rovinu!“

Zkoušel se vztekat tak, jak to generálové dělají - v hlase se mu mísila zuřivost s pobouřením. Na mě to ale nezabíralo.

„Podívej se, ty hajzle, kvůli té tvý špinavý práci jsem přišel o jednoho chlapa! Ted tady mám skladiště plný zbraní a hromadu posranejch tangu, takže jestli je chceš, rád s tebou udělám obchod! Jestli ne, tak počítej s tím, že se toho s velkou chutí ujme Pomáda místních policejních orgánů!“

Tahle představa se mu vůbec nelíbila. „Žádný místní poldové, Uicku - tuhle akci musíme udržet pod pokličkou a místní poli-caJti nemůžou takový utajení zaručit!“

267

To je k smíchu! Celej federální systém připomíná cedník a on si tady stěžuje na místní policajty!

„A co to obvinění z vraždy?“

Kněz si povzdechl. „Můžu zařídit, aby bylo stažený.“

S tím jsem se ale nehodlal spokojit. „Stažený je málo! Buď se postaráte o to, aby zmizelo úplně, nebo to všechno zveřejním!“

Následovalo ticho. Pak se ozvalo útrpné: „Dobře - tak platí!“

„A kdy?“

„Během pár dní.“

„Jděte do prdele!“

„Zatraceně, Dicku...!“

„Neserte mě, generále! Na nějaký oblbovačky teď nemám náladu! Chci výsledky!“

Další pauza. „Dobrá, tedy - zkusím to vyřídit během pár hodin.“

Smířil se s tím nějak podezřele klidně. Generálové se čtyřhvěz-dičkářům obvykle tak snadno nevzdávají. Takže to na mě hraje. Snaží se ten hovor zaměřit? Nejspíš ano. Ale to je mně úplně fuk. Stejně chci, aby věděl, kde jsem - a jak vážně to s tím zatraceným zrádcem myslím.

Zavěsil jsem.

Už dřív jsem se rozhodl, že přepadové komando bude mít pouze dva členy, a sice Doka a mě. Wondera čeká jiná práce. Nejdřív ze všeho musí vyřadit z provozu telefonní linky. Jakmile je Kachní noha zase správně, nabourá se přes ně do Strawhouseova počítače. Kachní noha nasedne do pohotovostního vozidla telefonní společnosti a odveze sebe, Doka i mě k haciendě. Tam si bude chvíli hrát s telefony, pak se vymluví na to, že si nevzal ty správné součástky, a odjede zase pryč. Venku nabere Wondera, vrátí se zpátky k haciendě, naloží mě s Dokem a vyveze nás do bezpečí.

Nikdo nic nepozná, nikdo si ničeho nevšimne. LC Strawhou-se bude, ehm, neutralizovaný a Kastrol dostane informace, které potřebuje k tomu, aby vypustil místní policajty ze všech koutů země na zbývajících tanga. Jinými slovy řečeno, náš úkol bude splněný, bůh bude ve svém nebi, na světě bude zase všechno v pořádku a nad blankytně modrou mořskou hladinou jasně zazáří velká duha Kodacolor.

Upřímně řečeno, z nadcházející loupežné výpravy jsem nebyl navzdory jednoduchosti jejího scénáře, zrovna u vytržení. Ale

268

LC Strawhouse už měl podepsaný rozsudek smrti. Za prvé proto že zradil svou zemi a prováděl protistátní činnost. Za druhé proto, že zavinil smrt jednoho z nejlepších válečníků, jaký kdy spatřil světlo tohoto světa. A tak do toho půjdeme naplno a vrátíme se buď se štítem, anebo na štítě.

Naše šance na úspěch se mezitím poněkud zvýšily. Zatímco jsem dráždil Kněze, Doc Tremblay navštívil místní lékárnu a vymámil na lékárníkovi speciální zdravotnické vybavení, které se nám bude na haciendě hodit.

Speciální zdravotnické vybavení? ptáte se. Ano, přátelé, je to tak. Hodlal jsem totiž použít jeden z triků, které na sklonku sedmdesátých let vymysleli moji přátelé z CIA. Všichni si jistě pamatujete na senátora Franka Churcha, demokrata z Idaha a liberála všech liberálů, který CIA znemožnil vykonávat efektivně její práci a cizím agentům naopak ulehčil život, neboť po vyšetřování, které v roce 1975 vedl jeho výbor, dostala CIA přísný zákaz provádět jakékoli násilné a „nedžentlmenské“ akce (například vraždy). Nastal konec s atentáty na Castra, s kyanidem v ovesných vločkách pro Marcuse Wolfa a s hadím jedem pro dvojí agenty - dokonce i když zabíjeli naše vlastní lidi. Kdyby někdo něco takového udělal, hned by šel za mříže.

Ale po světě pobíhalo pořád dost lumpů, kterých se bylo třeba zbavit. Proto si několik lidí z ředitelství operativy CIA zřídilo tajnou organizaci. Použili k tomu hromadu fingovaných firem a spoustu prostředníků - vzniklo tak doslova bludiště uvnitř bludiště v dalším bludišti. Kromě toho také vyrobili řadu smrtonosných hraček, které po sobě při správném použití nezanechávaly žádné stopy. Pak se potají a pečlivě vybralo pár lidí. Ti se měli propílit k cíli, vpravit do něj drogu a zmizet. Žádné otisky. Žádné stopy. Nic. Ty akce byly tak tajné, že se o nich nikdy nemluvilo dokonce ani v Langley. Ale já o nich vím - protože jsem patřil k těm vyvoleným. V letech 1979-1983 jsem provedl tři takové akce. První v Argentině, druhou v Libanonu a třetí v Salvadoru. Pokaždé jsem přitom zlikvidoval někoho, kdo měl na svědomí smrt Američanů a myslel si, že na něj nemůžeme.

A teď mi dovolu, abych vám řekl, jak jsme to dělali. Používali jsme chemické látky. Nejúčinnější z nich byl tabun - přesně ta-L*z látka, kterou jsme objevili v plátěných taškách na PP-22. Pro-l jsem to s Dokem. Ten pak provedl pár výpočtů a zjistil, že

269

dávky v ampulích nejsou sice tak silné, jak bych chtěl, ale pro mé účely plně postačí.

Chvilí poté si Doc navlékl gumové chirurgické rukavice, do sterilní inzulinové stříkačky, kterou rovněž koupil, opatrně natáhl čtvrt mililitru tabunu a vstříkl ho do měkké želatinové tablety. Tu pak vložil do dvoudílné kapsle z nerozpustné hmoty, kterou jsem si mohl strčit do pusy.

Do pusy? Přesně tak, milý pulce, do pusy! Při osobních prohlídkách ti totiž občas může někdo strčit prsty do zadku, ale jen málokomu se chce hrabat v cizí puse.

Další kapsli si Doc i přes mé námitky vyrobil pro sebe. „Polibte mně laskavě prdel, pane - když už jdu s vámi, rád bych si taky něco ulovil!“ prohlásil.

Jak bych mu to mohl odepřít? Pokrčil jsem rameny. „Prosím, jak je libo!“

Ted si nejspíš říkáte, co by se asi stalo, kdybychom ty kapsle nechtěně prokousli. V takovém případě by byl s Dokem a Dic-kiem amen. Jenže - díky svým zkušenostem z podobných akcí vím, že se ještě před průnikem musíme napumpovat atropinem. Ten nás bude před tabunem chránit po čtyři hodiny, což je dost času na to, abychom se dostali bezpečně dovnitř a počkali na zprávu od Wondera. A protože známe pana Murphyho, vezmeme s sebou ještě další dvě dávky protilátky proti tabunu - co kdyby měl Wonder nějaké potíže a my jsme museli své nekalé rejdy uvnitř haciendy o chvíli odložit? Tím pádem získáváme časovou rezervu v délce osmi hodin - s její pomocí se nám snad podaří udržet všudypřítomného seňora Murphyho v bezpečné vzdálenosti od mého velkého slovenského nosu.

113 hodin. Zavola jsem z mobila Kastrólovi a oznámil mu, že vyrážíme do akce a že policejní razie můžou hned začít. Kastrol mně na oplátku sdělil, že v pohotovosti je v tuto chvíli přes dvacet policejních oddělení a další se připojí ve chvíli, kdy obdrží od Wondera příslušné informace. „Ještě něco bys měl vědět, Shnilej Richard!“ dodal Kastrol. „Včera večer jsi mně tvrdil, že to obvinění z vraždy bylo

stažený."

„No a?"

„Blbost!" řekl Kastrol. „Mluvil jsem s klukama z Detroitu. Pořád seš ještě v počítači!"

270

Tak teď už je mně naprosto jasné, na čí straně Kněz stojí - hraje sám za sebe. „Tisícere díky, pane!"

Není zač! Dávej na sebe pozor!" "Budu se snažit."

Zavěsil jsem a seznámil Doka, Wondera i Kachní nohu s novými poznatky.

Wonder sraštil obočí. „Dej mně dvě hodiny!" pronesl zamyšleně a otevřel laptop. Podíval jsem se na hodinky. Do časového plánu jsem pro jistotu zabudoval tříhodinovou antimurphyovskou rezervu. Mrkl jsem na Wondera a ukázal mu vztyčený palec.

My ostatní jsme zatím ještě jednou překontrolovali veškeré vybavení a naložili ho do auta. Po 135 minutách Wonder konečně zvedl hlavu. Zářil jako sluníčko.

„Tak co?"

„A je po Strawhouseovi - aspoň po tyhle stránce!" Ukázal mi, co stvořil, a vysvětlil, jak to funguje.

Dovolte, abych vám to přeložil do srozumitelné řeči. Wonder právě použil nejnovější formu nekonvenčního válečnictví, a sice kybernetický boj. Napsal totiž počítačový prográmk, který se vetře do jiných programů a způsobí jejich zablokování a následně i zhroucení počítače, na němž tyto programy běží. Jedná se o jakousi elektronickou verzi našich tabunových kapsli. Virus vykoná svou špinavou práci a zmizí zcela beze stop v kybernetickém prostoru.

Díky svému Trojskému koni se Wonder dostal z diskusní skupiny alt.politics.parker.lc až k uživateli s adresoujparker@lc.com - LC Strawhouseovi a pronikl až do jeho počítače. Pak ukradl tolik souborů, kolik považoval za vhodné - není třeba budit zbytečně podezření - a nasadil virus. Ten se spustí v okamžiku, kdy se LC pokusí připojit k Internetu.

Teď se nejspíš tváříte skepticky a ptáte se, jak to, že se Wonde-roví všechno podařilo tak snadno. Na to je dvojí odpověď. Za prvé proto, že Wonder tyhle věci prostě umí. Prováděl je v Iráku, když si hrál na zbrojního inspektora OSN. A za druhé proto, že lidé si na své soukromé počítače většinou neinstalují vůbec žádné ochrany. Vzpomínáte si, jak jsme se s Rudou buňkou vlou-Pali ke Grantovi Griffithovi do kanceláře? Pamatujete si, co jsme enkrát našli? Správně - všechny kompromitující soubory. Bez Jakéhokoli zabezpečení nebo šifrové ochrany.

271

A kromě toho - pokud necháte počítač zapnutý a máte v něm interní modem, kdokoli zvenčí vám ho může rozbít - doslova jako vajíčko.

Když Wonder skončil, rychle si do ruksaku zabalil své hračky a všichni čtyři jsme vyrazili do hor. Auta jsme nechali stát pod náhorní plošinou a následující tři kilometry jsme absolvovali pěšky a potmě.

Už z dálky jsme viděli, že světla v areálu stále svítí. Kachní noha s Dokem zůstali vzadu. Začal jsem se pomalu plížit k plotu. Wonder za mnou. Postupovali jsme pomalu od jednoho telefonního sloupu ke druhému. Přitom jsme s sebou vláčeli kufrík se SATCOMem, laptop a Wonderův ruksak. Stačí, když vám řeknu, že to nebyla zrovna příjemná cesta. Kufrík se SATCOMem byl čím dál těžší. Přibližně po půlhodině plížení roštím a škarvou jsme konečně dorazili íce sloupu, u něhož telefonní vedení mizelo v zemi.

Padli jsme na zem, převálili se na bok a lapali po dechu. To, co následovalo, se popisuje mnohem snadněji, než jak se to provádělo. Na sloupu těsně nad zemí byla zavěšená šedá umělohmotná krabice - svorkovnice. Do ní shora přicházely telefonní kabely, uložené v instalační trubce. Wonder sáhl do pouzdra na opasku, vytáhl z něj šroubovák a odšrouboval kryt svorkovnice.

„Můžeš mi sem trochu posvítit?" požádal mě.

Opatrně, abych nerozmáčkl laptop, jsem se překulil, vylovil minibaterku, rozsvítil ji a podal ji Wonderovi. Stevie otočil hlavu dozadu, vzal baterku do zubů a otočil hlavu zase zpátky. Podíval jsem se dolů. Po sejmutí vnějšího krytu se objevila další skříň a ta byla připevněná šrouby, které nebylo možné odstranit, aniž po tom nezůstaly žádné stopy.

Wonder zavrtěl hlavou. „Sakra!"

„Co navrhuješ?" zeptal jsem se.

Pokrčil rameny, vytáhl malé dlátko a zazubil se. „No a co -nemáme co ztratit!"

Měl pravdu. Ireba se nám podaří dát ten kryt zpátky tak, aby si nikdo nevšiml, že jsme ho sundali.

Vztyčeným palcem jsem dal najevo svůj souhlas a Wonder se pustil do práce.

Vypáčil kryt vnitřní krabice. Ve svitu baterky se objevilo deset párů drátů. Wonder vytáhl z ruksaku rozbočovač. Na něm měl přidělaných čtyřicet metrových kousků stíněného kabelu

272

s konektory. Druhý konec rozbočovače upravil tak, aby k němu mohl připojit spojovací kabel, který povede do SATCOMu.

Tak, teď tam dám ty konektory!" řekl Wonder, zakousl se do baterky, natáhl se dopředu, vzal konektory a nastrkal je po dvojicích do svorkovnice. Pak zalezl zpátky ke mně. „Ted počítač!"

Rozepnul jsem pouzdro a podal mu laptop. Wonder vzal sériový kabel, připojil ho na příslušný port SATCOMu, řádně ho upevnil, zapnul laptop a začal připravovat komunikační program.

Data z laptopu poputují do SATCOMu, ten je zašifruje a spolu s patřičnou dávkou elektrické energie odešle přes konektory do telefonních linek na haciendě a spálí přístroje na jejich konci. Je poměrně brzy, takže bychom se měli stačit odklidit do bezpečí dřív, než si někdo všimne, že něco není v pořádku - a že telefony nefungují.

Wonder zuřivě bušil do klávesnice. „Pust' scrambler...!" Otevřel jsem kufřík, zapnul hlavní vypínač a další přepínač jsem nastavil do polohy VYSÍLÁNÍ. „Hotovo!" „Dobře! A teď připoj rozbočovač do díry na telefon!" „A jak?"

„Vem tu šňůru, co je v pouzdře od laptopu!" Nic takového jsem ale v pouzdře nenašel. Prohledal jsem každou kapsu a každý záhyb pouzdra. Žádná šňůra. Zkusil jsem kufřík se SATCOMem a pak i své kapsy. Nic.

Několik vteřin jsme s Wonderem zírali na tu mezeru mezi roz-bočovačem a SATCOMem v tichém zoufalství, které dokáže způsobit jenom pan Murphy.

Vypnul jsem SATCOM. Zbytečně by se vybíjely baterky. „No dobře, tak přejdeme na plán B!"

T A 7 i

vvonder se zatvářil zmateně. To se dalo pochopit, vždyť do této chvíle neměl o žádném plánu B ani ponětí. Proto položil tu jedinou správnou technickou otázku: „Cože?!"

Odpověděl jsem mu také otázkou: „Můžeme ten rozbočovač ^jak připojit rovnou na SATCOM?"

Wonder vytáhl ze sériového portu laptopu kabel a chvíli si ho prohlížel. „Možná by to šlo."

//Tak se do toho pust'!" pobídl jsem ho, vzal si od něj baterku a Posvětil si na schéma na vnitřní straně víka u kufříku se SATCO-Mem. Pak jsem vylovil anténu, zapnul SATCOM a natočil anté-

273

nu na jihozápadní horizont, ^Áe by se podle schématu měla ve výšce 35 kilometrů nad zemí nacházet jedna z družic společnosti WestCom. Nasadil jsem si sluchátka, zapojil je do přístroje a začal si hrát s knoflíky.

Hned vzápětí jsem uslyšel spoustu pípání a chrčení. Samozřejmě - vždyť jsem také odposlouchával veškerou komunikaci, která přes satelit v danou chvíli probíhala. Přesměroval jsem anténu na sever.

Tady bych měl někde najít signály z telekomunikační družice NSA s krycím označením RSQ-121, která zabezpečuje šifrované spojení mezi jedním monitorovacím stanovištěm dvacet kilometrů jihozápadně od jihoaaustralského města Alice Springs a ústředím NSA ve Fort Meadu.

Už vás v duchu vidím, jak se tváříte pochybovačně a ptáte se, jak můžu tohle všechno vědět. Myslíte si, že vás tahám za nos. Kdepak, přátelé - stačí, když si proberu své zdroje informací. Například v seminární práci Jamese Bamforda s názvem „Palác záhad", která pojednává o NSA, najdete docela přesný, i když trochu obecný popis zmíněné monitorovací stanice. A zmínku o družici RSQ-121 objevíte v žádosti ministerstva obrany o přidělení finančních prostředků na rok 1989. Je sice pěkně hluboko zahrabaná, ale je tam, přísahám. Kromě toho -já sám jsem na té australské stanici byl a posílal jsem přes RSQ-121 zprávy.

Přijímač, který máme s sebou, nedokáže vysílání ze zmíněné družice dešifrovat. Ale umí ho přijmout - což nám docela stačí k tomu, abychom vyřadili telefony na haciendě z provozu.

Wonder pracoval na kabelu. Trvalo mu to sice půl hodiny a stálo ho to spoustu potu a duševní námahy,

ale nakonec se mu to přece jen podařilo. Zastrčil kabel do zadní stěny SATCOMu. Zdvihl jsem anténu, držel ji ve stálé poloze a poslouchal jsem. Ve sluchátkách se ozval důvěrně známý a v tuto chvíli velice vítaný zvuk elektronického guláše. Vztyčil jsem oba palce a pustil data do kabelu.

Netrvalo to dlouho - po patnácti vteřinách šifrovaného vysílání byly telefonní linky naprosto vyřízené. Wonder vyjmul konektory a přeměřil vedení.

„Issi-doombu!" oznámil v napodobenině jakési africké hatma-tilky, že linky jsou úplně mrtvé.

„Awuyelelemama, pitomče!" odpověděl jsem laškovně v témž pseudojazyce - význam toho slova si určitě domyslíte.

274

109 hodin. Nejspíš volali ven z mobila. Sakra, nějak jsme zapomněli na to, že existují i mobilní telefony. Pan Murphy si zkrátka vždycky najde způsob, jak se dostat na scénu. V 8.50 jsme tak spatřili dodávku společnosti Southwestern Bell, jak odbočuje z Varner Road a začala se šplhat ke vjezdu na haciendu. Přibližně v půli cesty stálo napříč silnicí naše auto. Kapotu mělo zdviženou a přes levý blatník mu visel Doc a hrabal se v motoru.

Dodávka zastavila deset metrů od Doka. Řidič vystrčil hlavu z okénka a zeptal se: „Máte nějaké potíže? Můžu vám s něčím pomoci?"

Jelikož jsem skvěle vycvičený a vysokoškolsky vzdělaný člověk, hned jsem viděl, že Kachní noha bude mít se ztělesněním této osoby značné problémy. Oním řidičem byla totiž žena. Bezpochyby další výdobytek boje za zrovnoprávnění všech ras a pohlaví.

Já zásadu rovnoprávnosti samozřejmě ctím a jednám se všemi naprosto stejně - jako s kusem hadru.

Proto jsem přiskočil ke dveřím, vytáhl zmíněnou osobu ven, opřel ji zády o dodávku a stručně jí vysvětlil, o co jde.

„Ale to je únos!" prohlásila opravárka telefonů.

No a co?

Svázali jsme jí zápěstí a kotníky, nasadili jsme jí pohodlný roubík, díky kterému zůstane i tak potichu, zbavili jsme ji přílby, opravářského opasku, služebního odznaku a blůzy od stejnokroje a uložili ji do našeho auta. Podle nášivky se jmenovala Sean. Takže Kachní noha bude dělat Seanu.

„Víš o tom, že máš delší vlasy než ona?" zeptal jsem se ho.

„A knírá taky!" poznamenal Kachní noha a ukázal mně vztyčený prostředník. Ten kluk nemá žádnou úctu ke stáří!

Podíval jsem se na objednávku, která ležela v dodávce na předním sedadle. Z haciendy si stěžovali, že jim přestalo fungovat pět telefonů, dva faxy a jeden modem. Zdá se, že jsme odvedli dobrou práci.

Doc do mě vpravil plnou dávku atropinu, pak učinil totéž sobě. Zkontroloval jsem čas. 10.12. Další dávku protilátky budeme potřebovat až těsně po 14.00. Doufám, že už nebude potřeba. Doc uložil obě záložní dávky - bez nálepek - do pouzder na ^orfinové injekce. „Maskování," vysvětlil.

Pouzdra pak zasunul do lékárničky na opasku a podal mi kap-s*i s tabunem. Opatrně jsem si ji od něj vzal a napsal si ji doleva

275

mi

cnsi <

nahoru pod tvář, jako kdybycn si do pusy strkal kus žvýkacího tabáku.

Až na to, že tohle byl zatraceně nebezpečný tabák.

Potom jsme s Dokem zalezli do dodávky a tak dlouho jsme přerovnávali všechno harampádí, dokud jsme v něm nevytvořili dva brlohy, do kterých jsme si mohli zalézt. Kachní noha s Wonderem nás pak zaházeli dráty, kabely, cívkami a dalšími věcmi. „Opatrně s tím!" nabádal jsem je. Neraď bych, aby se celá ta hromada nad námi s řinčením zhroutila, až budeme vylézat ven.

107,5 hodiny. Vyjeli jsme nahoru. Kachní noha zastavil u sloupu, u něhož jsme si před chvílí s Wonderem hráli, a rychle prohlédl svorkovnici. „Všechno v pořádku!" oznámil nám a rozjel se k haciendě. Cestou nás průběžně informoval o tom, co vidí, a třicet metrů od brány nás upozornil, abychom laskavě nekýcha-li nebo nekašlali. Určitě je vám jasné, že najednou mě začalo strašně šimrat v nose a škrábat v krku.

Krátce nato auto zastavilo.

„Zdravíčko!" ozval se hlas Kachní nohy. „To vy jste nám volali, že vám nejdou telefony?"

„Jo."

„No dobře, tak mně řekněte, kam mám jet - teď jsem koukala támhle do té svorkovnice a tam je to v pořádku, takže závada musí být někde mezi tou krabicí a barákem!"

„Asi jo," řekl neznámý hlas. „Ale nejdřív musíme zkontrolovat auto! Popojedte s ním kousek!"

„Prosím, jak je libo!"

Dodávka se posunula o tři metry dopředu. Pak jsem zaslechl opět Kachní nohu: „Na co máte to zrcátko?"

„Abych lip viděl na spodek."

„Chytří!" pochválil strážného Kachní noha. Vtom se otevřely zadní dveře. „Chcete se podívat dovnitř?"

Následovala krátká odmlka. „Omlouvám se za ten bordel! Budu to muset někdy uklidit!"

Opět pauza. Potom se ozval šramot, vzápětí bouchly dveře a vůz se zahoupal - to Kachní noha nastoupil dovnitř. „Díky, chlapci!"

„V pořádku - vždyť jsme za to placení!"

„Kudy se dostanu k tomu baráku?"

„Pojedete asi kilometr rovně, na křižovatce se dáte doleva, pojedete asi půl kilometru, pak zahnete znova doleva a přijede-

276

te přímo ke vchodu pro zásobování! My tam zavoláme a někdo tam na vás bude už čekat!"

„Díky!"

Další pauza. Pak se ozval zvuk startovaného motoru, dodávka se rozjela a Kachní noha zašeptal: „Jsme vevnitř!"

Má pravdu. Jsme opravdu uvnitř - uvnitř hromady sraček.

KAPITOLA 21

Za neustálého laškování se strážnými otevřel Kachní noha zadní dveře. Zahlédl jsem pestrobarevné odlesky světla a uslyšel škrábání a skřípání. Kachní noha začal jakoby hledat náradí a opasek. Přitom hlasitě a dlouze nadával na toho chlapa, co měl službu před ním. Potom dveře zase zavřel a jeho hlas se postupně ztratil v dálce. V autě se rozhostila opět tma.

Ležel jsem pod hromadou lepenky, plátna a umělé hmoty a čekal jsem. Ano, bylo to nepohodlné. Musel jsem se všelijak nahrbit, zkroutit a natočit do nepřírozené pozice a všelijak si poskládat své neohebné údy. Ano, dalo mně to spoustu práce, abych dokázal maximálně ztlumit dech. Ano, potil jsem se po celém těle - do dodávky se opíralo ranní slunce a uvnitř začínalo být pěkně horko. A aby toho nebylo málo, z jedné střešní vzpěry se dolů spustil velký hnědý pavouk, zlomyslně si mě v pološeru prohlédl a potom - když slunce na chvíli zmizelo za mrakem a vnitřek vozu se ponořil znovu do tmy - sjel o patnáct centimetrů níž, zalezl mi pod límec a uvelebil se v prohlubni mezi krkem a ramenem.

Ale nepohodlí je běžnou součástí života příslušníků jednotek SEAL. Začíná to při základním výcviku.

Ten probíhá v tak nelidských podmínkách, že od té doby už nikomu nic nevadí.

Chladno? Nebo naopak horko? Hmyz, hadi a další odporná stvoření? No a co? Životy příslušníků jednotek SEAL bývají nezdárka v ohrožení už při vlastní cestě na bojiště. Seskoky z velké výšky.

Výsadky ze speciálních plavidel v rychlosti třicet uzlů a do dvoumetrových vln. Vypouštění z přídavných krytů ponorek třídy Boomer - používali jsme je v Rudé buňce, vzpomínáte si- Představte si, jak z něj v hloubce dvacet metrů vyplouváte v crixu (tak nazýváme nejmodernější útočná gumová plavidla), ez použití dusíku stoupáte na hladinu a pak pádlujete v nepřá-

277

telských vodách deset kilometrů ke břehu. V takovém případě se vlastní střelení a loupení stává určitou formou relaxace, protože každý ze střelců je rád, že vůbec přežil průnik k cíli.

Stejně tak se člověk naučí ležet (nebo klečat, sedět či krčit se) celé hodiny - někdy i dny - bez jediného hnutí a čekat v léce na nepřítele nebo pozorovat objekty přesně tak, jak to dělával Ste-vie Wonder na svých samotářských hlídkách ve Vietnamu.

Já jsem svým žabím pulcům neustále vtlokal do hlavy, že i když budou sebelépe vycvičení, téměř

vždycky bude proti nim stát někdo, kdo bude stejně zdatný a stejně oddaný své věci jako oni a bude je chtít zabít. Proto musí být ještě lepší než on - a to vyžaduje kázeň. Ta totiž na bojišti představuje rozdíl mezi životem a smrtí. Ted nemám na mysli vojenskou kázeň ve stylu „Koukej mi salutovat, protože jsem samá hvězda!“, ale kázeň střeleckou - střelec musí vědět, kam má střílet a jak má regulovat palbu z automatických zbraní. Nebo kázeň zrakovou - pravý válečník musí umět používat periferní vidění a nesmí svůj zrak soustředit jedním směrem.

V tomhle případě se jedná o kázeň tělesnou. Díky ní může bojovník ležet ve smrduté stoce a čekat, až se objeví nepřítel. Musí si umět odříci jídlo, protože nepřítel by ucítil jeho vůni, která vychází z pórů těla. Nesmí mluvit ani kouřit. Nesmí si odskočit na záchod, a tak si ulevuje do kalhot - kolem něj je stejně tolik špíny a smradu, že to nikdo nepozná. Neustále ho otravují mravenci a další havěť. A to nemám na mysli léčky, při nichž se přijede v 5.00 a v 6.00 je už konec, ale akce, při kterých se člověk dostává na místo třeba jeden, dva nebo dokonce i tři dny předem, aby získal nad nepřítelem výhodu - přesně tak, jak to učil své hochy generál Sam Wilson.

Ve Válečnickově kodexu se ale všechny mnou hlásané druhy kázně spojují do jediného výrazu, který je duševní kázeň. Válečník přemýšlí, a proto vítězí.

A tak mi skutečnost, že jsem celý zkroucený a rozlámaný a že mám za krkem pavouka, nepřipadala vůbec podstatná. Mnohem důležitější bylo to, že i když jsem napínal uši a pátral sluchem po nepříteli, neslyšel jsem vůbec nic.

Kachní noha odešel před devíti minutami - odpočítával jsem vteřiny. Už je načase, abychom vylezli z úkrytu ven. Nejdřív jsem ovšem rozmáčkl toho odporného pavouka. Pak jsem pomalu odsunul bedýnky a krabice na stranu a opatrně jsem se

278

začal soukat ze svého brlohu. Vtom jsem zaslechl hlasy. Přesněji řečeno, hlas Kachní nohy. Mluvil jasně a hlasitě - předváděl v praxi SEALovský systém včasného varování. V duchu jsem zaklel. Začal jsem se hrabat zase zpátky a cestou jsem na sebe házel krabice, prkna, izolační pásky a cívky s kabely.

Téměř vzápětí se otevřely zadní dveře. Zatímco hlavu a tělo jsem měl už schované úplně a nohy napůl, má jedenáctka teniska trčela z hromady ven a přímo se nabízela okolním zrakům.

Jako první ji našťěstí zahlédl Kachní noha. Aniž by ustal ve svém monologu, začal se štrachat v harampádí a přitom mně házel na botu všechno, co mu přišlo pod ruku - včetně desetikilové cívky se stíněným kabelem, kterou mně pustil z výšky přímo na palec.

To byla bolest! Když pak konečně zavřel dveře a odešel, neměl jsem v hlavě nic jiného než pomstu. Jen počkej, ty budeš trpět!

Uplynulo dalších šest minut. V dálce jsem zaslechl zvuk motoru - nějaké auto odjíždí od haciendy k bráně. Chvilí nato hlasy z povzdálí. Odpočítal jsem dalších 180 vteřin. Je načase opět vyrazit. Ale tentokrát půjde jako první Doc.

106,5 hodiny. Timexy na mém levém zápěstí ukazují 10.48. Strčil jsem nos mezi přední sedadla a podíval se přes čelní sklo. Kachní noha zaparkoval podle všeho u vchodu pro zásobování. Před námi ležela malá nákladní rampa, která končila u dvojkřídlových ocelových dveří. Vedle nich byly další dveře, tentokrát s jedním křídlem. Vlastní dům byl postavený z kamene. Zdi na bližší straně lemovaly pečlivě udržované křoviny, na vzdálenější straně se rozprostíral sytě zelený trávník.

Jel jsem očima po zdi nahoru. V jejím ohybu byla v úhlu pětáctýřiceti stupňů přimontovaná kamera, která snímala nákladní rampu a jednokřídlové dveře. Kachní noha - dejž mu pánbůh věčnou slávu - našťěstí zaparkoval tak, že pokud polezeme ven zadními dveřmi, kamera na nás neuvidí.

Rychle jsme se vyhrabali ven a po čtyřech se odplížili do nízkého křoví. Tam jsem Dokovi rukou ukázal, že má počkat, a vydal jsem se na průzkum. Opatrně jsem dolezl podél domu k datlov-níkovému minihájku na druhém konci. Odtud jsem měl vyhlídku na hlavní vchod a kruhovou příjezdovou cestu. Na ní stál prázdný lincoln. Na krytém sloupoví před vchodem visely dvě kamery a líně se otáčely o sto osmdesát stupňů doleva a doprava.

279

Zatím to jde dobře. Nikdo mě nezpozoroval. Ale plížení a slí-dění mě dovnitř nedostane - a přitom právě tam chci. Obrátil jsem se a začal lézt skrz stromy zpátky. Cestou jsem si všiml, že dům má z boku tři

okna. Když jsem dorazil zpátky k Dokovi, dostal jsem němou otázku, zda jsem našel možnou cestu. Zavrtěl jsem hlavou a naznačil rty zápornou odpověď.

Proplížili jsme se pod zadní osou dodávky, dolezli k nákladní rampě a namířili si to podél ní na druhý konec. Tam jsem za nízkým keřem zahlédl úzké křídlové okno. Bylo pootevřené. Nakoukl jsem opatrně dovnitř. Okno patřilo ke koupelně. A představte si - i když se v ní svítilo, nikdo tam nebyl.

Vytáhl jsem z kapsy zavírací nůž, otevřel jsem ho, vypáčil s ním síťku proti hmyzu a podal ji Dokovi. Pak jsem zatlačil ramenem na okno, otevřel jsem ho dokořán, vyhoupl se do něj a hlavou dolů jsem sjel po zdi na vydlážděnou podlahu. Postavil jsem se, převzal od Doka síťku a pomohl mu dovnitř. Potom jsme síťku nasadili zase zpátky do okna a zavřeli jsme ho.

Postavil jsem se na stráž a Doc zatím rychle prohledal celou místnost. Potom jsme si vyměnili role.

Nasadil jsem si provizorní sluchátko a upravoval ho tak dlouho, dokud mi nesesedělo přímo na levém uchu. Pak jsem si přimontoval před pusou mikrofon, zastrčil jsem šňůru do vysílačky, zapnul ji, dvakrát jsem sykl do mikrofonu a zašeptal: „Slyšíš mě?“

„Slyším tě za pět!“ zazněl mi v uchu Wonderův hlas. Kývl jsem hlavou na Doka a zasalutoval mu vztyčeným prostředníkem -spojení se podařilo. Dok mně ukázal vztyčený palec, opustil své pozorovací stanoviště a učinil se svým vybavením totéž.

Tři minuty poté jsme byli připraveni na cestu. Otázka ovšem zní, kudy se mám dát.

Pootevřel jsem dveře od koupelny. Za nimi byla dlouhá chodba - nacházeli jsme se v zadní části domu, v níž pracuje služebnictvo a další pomocný personál. Krátce jsem na Doka kývl a vyrazili jsme ven. Tam jsme se začali plížit podél zdi doleva. Protáhli jsme se kolem kuchyně, opatrně jsme minuli komoru vrchního lokaje a vklouzli do otáčivých dveří.

Ocitli jsme se ve zšeřelé jídelně. I přes sporé osvětlení na nás zapůsobila mocným dojmem. Jídelní stůl tvořil ohromný trojitý piedestal. Na naleštěné desce stály jako němá stráž tři stříbrné, téměř metr vysoké svícní. Kolem stolu bylo pečlivě vyrovnáno dvanáct čalouněných salonních židlí z 18. století. Po naší pravé

280

ruce viselo obrovské zrcadlo v ozdobném zlaceném rámu. Na protější zdi jsem zahlédl velkou olejomalbu od Gauguina, znázorňující dvě Tahit'anky na cestě mezi nádhernou pláží a typickými jihotichomořskými chýšemi. Obě byly oblečené do hojně vyšívaných sarongů a nesly plody chlebovníku. Nad ohromným příborem byl umístěný další obraz od tohoto malíře, tentokrát z jeho londýnského období. Na něm byla zachycena řeka Temže a v jejím pozadí Whitehall.

Vysoký klenutý průchod na pravé straně vedl do mramorové chodby. Za ní byl částečně vidět obývací pokoj. Tíse jsme se kradli jídelnou. Pohybovali jsme se tak opatrně, jako kdyby byla zami-novaná. Vtom se ozvaly zprava nějaké hlasy. Rychle jsem se rozhlédl kolem a hledal nějaké místo, kam bych se mohl schovat. Doc už jedno takové našel - pod stolem. Zalezl jsem k němu a natáhl jsem se podél piedestalu.

Jeden z těch hlasů jsem poznal - byl v něm slyšet typický nosový přízvuk. LC Strawhouse. Druhý hlas patřil ženě. Po chvíli jsem zjistil, že se jedná o paní Strawhouseovou. Chystala se odcestovat na celodenní nákupy do Rodeo Drive a hodlala k tomu použít firemní letadlo.

Krátce nato vešli manželé do jídelny. On měl na sobě ošoupa-né džíny, vybledlou džínovou košili a kovbojské boty. Ona byla dokonale upravená blondýna kolem pětapadesátky. Už z dálky jsem cítil vůni jejího parfému. Chanel. Drželi se za ruce a mávali s nimi jako novomanželé nebo milenci ze sitcomů. Zastavili se téměř přímo před námi a předvedli nám scénu jako vystřiženou z romantických seriálů.

„Neměj strach, zlato," tokal LC. Vzal její ruce do svých a něžně je pohladil. „Mám tady spoustu práce. Je jí dokonce tolik, že ani nebudu mít čas na to, aby se mi po tobě stejskalo! Jestli ale nepřijdeš k večeři, tak zůstanu opuštěný a se smutkem v srdci!"

Opuštěný a se smutkem v srdci? Co to ten LC hraje za komedii? Po těchto slovech pustil její ruce a políbil ji na čelo. Jeho choť se zachichotala a oba pokračovali v chůzi. Pak jsem z dálky zaslechl, jak se paní Strawhouseová znovu směje.

Ted už víme, že LC bude přesně tam, kde ho chceme mít. Poule toho, odkud přišli, jsem navíc zjistil, že přední vchod je nale-Vo ode mě a obytná část domu na druhé straně. Podíval jsem se na Doka. Z

výrazu v jeho obličejí jsem viděl, že myslí na totéž.

281

Zůstali jsme dál ležet. Pár minut nato prošel kolem nás LC Strawhouse a zamířil do obytné části. Slyšeli jsme, jak jeho podpatky vyt'ukávají do mramorové dlažby cílevědomé diminuen-do.

Otočil jsem se k Dokovi a naznačil mu, že je načase vyrazit. Doc mi rukama odpověděl, že bychom měli pro jistotu ještě pár minut počkat. Na znamení souhlasu jsem vztyčil palec. Opatrnosti není nikdy dost. Ted se asi divíte, že nás Strawhouseovi nezpозorovali. Víte proč? Protože se nedívali. Lidé obvykle nedávají u sebe doma pozor - zvlášt' když jsou obklopeni televizními kamerami, elektrifikovanými ploty a početnými strážemi. Problém ovšem spočívá v tom, že všechny tyto prostředky směřují ven - a jakmile se člověk dostane dovnitř, nic mu nebrání v pohybu.

„Dicku!“ ozvalo se mi najednou v uchu. Lekl jsem se, škulbl jsem sebou a praštil jsem se hlavou o desku stolu. Doc na mě vrhl opovržlivý pohled.

Sklouzl jsem zpátky na koberec, zaujal obrannou pozici a čekal na nepřítele. Když bylo jasné, že mě slyšel jenom Doc, dal jsem šeptem Wonderovi najevo, že poslouchám.

„Aktuální situace,“ řekl Wonder. „Kastrol jede naplno - spousta tangu už je neutralizovanejch!“

Následovala krátká odmlka. „Ta telefoňácká dodávka právě projela bránou a míří sem!“

„Rozumím!“ Aspoň něco probíhá hladce. Znakovou řečí jsem Dokovi sdělil, že Kastrol pilně pracuje a Kachní noha je už v bezpečí. Přitom jsem si zamotal ruku do kabelu od sluchátka a utrl jsem ji od konektoru. Kdybych měl s sebou lepicí pásku, snadno bych to opravil. Nic takového jsem ale po ruce neměl, a tak jsem mohl jen zoufale zírat na roztržené konce měděného drátku.

Doc zakroutil hlavou a jeho rty vyslaly na mou adresu nelichotivou arabskou nadávku. „Szeb! Enta mak foul mok! - Ty máš místo mozku nasráno!“

Pokáral jsem ho pohledem za to, že říká něco, co už všichni dávno vědí, a snažil jsem se situaci nějak zachránit. Zjistil jsem, že mohu s Wonderem nadále komunikovat - ovšem jediné tak, že vytáhnu z vysílačky konektor a aktivuji tím vestavěný mikrofon. Jenže potom ji bude slyšet po celém areálu.

No dobře, pan Murphy na Dickieho zase jednou vyzrál. Ale protože jsem rozený optimista, budu to brát jako vynucený rádiový klid.

282

Sundal jsem si sluchátko i mikrofon, vypnul jsem vysílačku a nastrkal všechno do kapes. Aspoň jedno se nám podařilo - Kachní noha se už dostal ven. Ted jsme na řadě my s Dokem. Zakroužil jsem ukazovákem ve vzduchu. Je načase vyrazit.

Zevnitř působil dům ještě impozantnějším dojmem než zvenčí. LC měl na zdech impresionistická díla v hodnotě nejméně padesáti milionů dolarů. Cestou kolem obývacího pokoje jsem nahlédl do místnosti.

Nad kamennou krbovou římsou viselo plátno od Renoira, na němž byly znázorněné děti hrající si v zahradě. Společnost mu dělaly obrazy od Moneta a Maneta. Postupovali jsme dlouhou chodbou dál.

Zed vpravo od nás lemovala série pastelů francouzského malíře Edgara Degase, která zachycovala život v jedné baletní škole v devatenáctém století. Na protější zdi jsem zahlédl dvě Van Goghovy olejomalby, jejichž tématem byla sklizeň oliv kdesi v Provence.

Podíval jsem se na Doka. Docela by mě zajímalo, jestli si všiml toho, co já - a sice že na tak velké obydlí je zde poměrně málo místností. Křídlo s kuchyní bylo skutečně obrovské, se spoustou skladovacích prostor, špižíren a přípraven, vedle kterých vypadala jídelna starého Gussyho, v níž jsem v New Brunswic-ku strávil značnou část mládí, jako malý bufet. A obývací pokoj měl víc čtverečních metrů, než kolik mám já na Divokém panství v celém patře. Jinak jsme ale odhadovali, že v domě jsou dva nebo nanejvýš tři pokoje.

Opatrně jsme se protáhli kolem obývacího pokoje a ocitli se v krátké chodbě, zakončené dveřmi. Přiložil jsem k nim ucho. Zevnitř se neozývaly žádné zvuky. Podíval jsem se pode dveře a uviděl jenom tmou.

Pomalů jsem ty dveře otevřel a zjistil, že patří k dámské úpravně.

Vrátili jsme se zpátky do hlavní chodby. Na jejím konci jsme narazili na dvojce dveře, umístěné naproti sobě. Ty napravo byly vyrobené z bohatě zdobeného dřeva a měřily na výšku přes dva a půl metru. Svou mohutností a stářím mně připomínaly dveře hlavního vchodu u pařížského Notre Dámu. Dveře nalevo byly čalouněné a potažené kůží.

Ukázal jsem bradou doprava. Doc přikývl. V pravé ruce už držel pistoli a levou ruku položil na mé rameno. Nachystal jsem SI vru^u na ozdobnou kliku. Doc mi krátce stiskl rameno, abych věděl, že je připravený.

283

i

f

Pomalů jsem otáčel klikou až nadoraz. Pak jsem jemně zatlačil na dveře a o pár centimetrů jsem je pootevřel. Žádná reakce. Vytáhl jsem pistoli a posunul dveře o dalších patnáct centimetrů. Nic. Nahlédl jsem dovnitř. Stáli jsme před ložnicí.

Vklouzl jsem dovnitř, Doc hned za mnou. Začala vzorová ukázka postupu při čištění místnosti ve dvou lidech. Dal jsem se doleva. Žáda jsem měl zhruba třicet metrů od zdi a pistole mně jezdila v úhlu sto stupňů. Doc šel vpravo a zrcadlově kopíroval mé pohyby. Naše palebná pole se protínala přímo nad postelí s nebesy.

Postupoval jsem podél zdi kolem toaletního stolku a odpadkového koše až k posteli. Tam jsme se setkali. Podíval jsem se pod postel. Nic. Všechno bylo na svých místech. Zkontroloval jsem vršek vykládaného toaletního stolku. Ve dvou stříbrných šperkovnicích jsem našel manžety, výtuže do límců a další nejrůznější předměty. Doc mezitím začal prohlížet zásuvky ve starožitných nočních stolcích.

Najednou mě přivolal k sobě. Přešel jsem k posteli, na níž spala paní domu, a podíval se, co objevil.

V zásuvce ležel glock 19 s nočními mířidly. No vida! Vzal jsem ho do ruky, vyhodil jsem zásobník a stáhl závěr dozadu. Z komory vypadl náboj typu Winchester Black Talon. Udělal jsem prstem ono známé „ty-ty-ty!“, vyprázdnil jsem celý zásobník a schoval náboje do kapsy.

Pak jsem překontroloval stolek na Strawhouseově straně. Byl prázdný - až na krabičku kleenexu. Když jsme prohledali ještě ohromné vestavěné skříně, přesunuli jsme se ke koupelnám.

V pánské byla velká japonská vana, sprchový kout pro dva, vyhřívaná zrcadla, elektrické sušáky na ručníky, sauna a parní lázeň. Vybavení ve druhé koupelně tvořily vesměs výrobky značky Jakuzzi.

Podíval jsem se na Doka. Ten pokrčil rameny a ukázal palcem ke dveřím.

11.49. Tiše jsme se vydali zpátky stejnou cestou, kterou jsme přišli, a na chodbě jsme obrátili svou pozornost k protějším dveřím.

Jestliže se o dveřích do ložnice dalo říci, že pocházejí z katedrály, pak tyto vypadaly tak, jako kdyby byly přivezené z nějakého londýnského klubu. Byly potažené plyšem a hnědou kůží a poseté mosaznými cvočky ve tvaru loga Strawhouseovy firmy

Zaujali jsme nacvičené pozice. Doc mi stiskl rameno. S pistolí připravenou k výstřelu jsem zatlačil na prodlouženou rukojet

284

velké mosazné kliky. Dveře se pootevřely. Byly zhotovené s tak malými tolerancemi, že mezi nimi a zárubní nepronikalo žádné světlo - což je nebezpečné, protože pak není vidět, jestli se za nimi někdo neschovává.

Ale co by to bylo za život, kdyby v něm nebylo trochu rizika? Otevřel jsem dveře dokořán a nakročil jsem do nich, abych se mohl dát doleva přesně tak, jak jsme to s Dokem provedli v ložnici.

„Tak pojd'te přece dál, nestůjte mezi dveřma, pánové!“ ozval se hlas LC Strawhouse. „Už tady na vás čekám skoro celou věčnost! Právě jsem taky uvařil čerstvou várku pití, tak si někam sedněte a chvíli si popovídáme!“

KAPITOLA 22

Musel jsem uznat, že si počíná velmi dobře. Jakmile jsem se objevil ve dveřích, okamžitě se mně do pravého ucha zaryla hlaveň malé pistolky, a to tak prudce a hluboko, že z něj seděla kůží. Ucítil jsem úzká přední mířidla - bude to nejpíš beretta nebo walther ráže .22 či .25. Věděl jsem, že zbraň je natažená a že stačí jen velmi málo k tomu, aby vystřelila.

Jedná se o starou techniku, která pochází z druhé světové války a je tak jednoduchá, že prostě musí fungovat. Ta pistole se totiž nedá vytáhnout tak, aniž by přitom došlo k výstřelu. Zapomeňte na všechny ty nesmysly, které vídáte ve filmech. Věřte mi, když vám tu pistoli někdo vrazí přímo do zvukovodu, její hlaveň se ani nehne.

]

Můžete si to klidně vyzkoušet. Strčte si do ucha ukazovák -no tak nebojte se! - a zakruč'te s ním. Zrovna snadno to nejde, n?čf i f UŽ cháPete'že kdYž se v uchu místo toho prstu ocitne Pistole, devadesát procent lidí nestihne včas zareagovat a srazit

iif wrai^U dříV/ než se u ní natáhne spoušť. Výsledek? Jak by U Wonder: „Issi-doombu!"

y
on nftěStí meZÍ těch devadesát procent nepatřím. Ale na dru- ^ f ^Uted není ta Pravá chvíle' aby°h předvedl krásnou, nebezPečn°u obranu, kterou jsem proti této techni-

A kromě toho' když Sun Cu ve své]

hon leč

válS^7 mě toho' když Sun Cu ve své Jáúze Umě™

ho"" ^?? „Zasej zmatek: jsi-li ozbrojený, dělej bezbranné-°! ' d°bre věděl, o čem mluví.

285

A tak jsem se podíval na LC Strawhouse a řekl jsem: „Co se dá dělat - jednou jsi nahoře a podruhy zas dole!", stáhl jsem prst z lučiku spouště své beretty a zvedl jsem ji tak, aby hlaveň směřovala ke stropu. „To máš úplnou pravdu!" ozvalo se za mými zády. Byl to Dawg Dawkins. Přestal se opírat o dveře, zavřel je, natáhl se přes muže, který mi držel pistoli v uchu, sebral mi z ruky zbraň a nacpal si ji společně s Dokovou za opasek. Potom nás rychle prošacoval. Když u mě v kapse nahmatl black talony, vytáhl je ven a schoval je u sebe. Pak ustoupil stranou, spokojeně si nás prohlédl, došel ke Strawhouseovi a položil před něj naše pistole. LC otevřel u nádherně zdobeného psacího stolu spodní zásuvku a uložil do ní obě zbraně. Pak mi z ucha zmizela ta nepříjemná hlaveň a bodyguard, který ji tam držel, couvl zpátky a postavil se na stráž ke dveřím.

LC Strawhouse se usmíval na celé kolo. Tenhle samolibý úsměv i ten plamenný pohled jsem už kdysi viděl - například u Granta Griffithe a také u lorda „Říkejte mi Izmaeli" Brookfielda. Byl to úsměv samozvaného vizionáře a psychopata. „Posad'te se, hoši!" vybídl nás.

Když jsme se ani nepohnuli, znovu svou výzvu opakoval -tentokrát trochu nedůtklivěji. „Říkal jsem, že si máte sednout!"

Abych se přiznal, vůbec mě nenapadlo, že by to mohl myslet vážně. „Tak jo!" přitakal jsem a sedl si na kraj čalouněné pohovky, která stála u zdi. Doc zapadl do zeleného koženého ušáku hned vedle pohovky. „Nehleďte v tom nic zvláštního!" prohlásil Strawhouse, aniž by bylo jasné, ke komu mluví. Postupně po nás přejížděl zrakem, jako kdybychom byli parta kluků, která se sešla někde v klubovně. „A teď, pánové, přejdeme rovnou k věci!"

Tón, kterým to řekl, mě doslova nadzvedl. „Jdi do prdele, LC!"

„Co si to dovoluješ!" zahuhlal Dawg a vyrazil směrem ke mně.

Ale Strawhouse ho mávnutím ruky poslal zase zpátky. „Musíme si promluvit, Dicku - ty totiž vůbec nechápeš, jaký jsou pravidla tyhle hry!"

Já mu na tu jeho hru kašlu! Zrovna jsem se mu to chystal svým vybraným jazykem sdělit, když vtom zazvonil telefon, který stál na psacím stole. Nejspíš se jim podařilo tu poruchu nějak opravit.

LC natáhl ruku, stiskl jedno z tlačítek a zdvihl sluchátko. „Ano? Ale ovšem, pust'te ho dál!"

286

Pak sluchátko zase položil a podíval se na mě. „K přední bráně právě dorazil jeden váš kamarád," oznámil mi. „Tak na něj počkáme - aspoň to nebudu muset říkat dvakrát!"

Náš kamarád? Kdo to je? Na odpověď jsme museli čekat přesně tři minuty. Pak se ve dveřích do pracovny objevil Strawhou-seův bodyguard a za ním generálmajor Stonewall Jackson Harrington. Jeho přítomnost mě příliš nepřekvapovala - ale o to víc mě rozcílovala.

Pozdravil jsem ho vztyčeným prostředníkem. Harrington předstíral, že mě nevidí, otočil se ke mně zády a usedl do křesla, které stálo před psacím stolem.

Strawhouse pokynul rukou a jeho tělesní strážci opustili místnost. Pak se otočil ke Knězi a řekl:

„Stonewalle, vypadá to, že tady budeme mít nějaký problémy!"

„To se dá všechno vyřešit!" odpověděl Kněz dvojznačně.

„Určitě?"

„Můžeš mně věřit!"

Multimilionář se na chvíli odmlčel. „Jak to dopadlo ve Washingtonu?“ zeptal se nakonec.

Kněz si nejdřív prohlédl nehty na levé ruce a pak se podíval na Strawhouse. „Když dodržíš svou část dohody, nemusíš se přej ničeho bát! Všechno je už zařízený!“

„To mi nebude dělat žádný potíže! Tak dohodnuto!“ prohlásil LC a napřáhl přes stůl svou dlouhou ruku. Kněz ji uchopil a potřásl s ní. Z té scény se mi zvedal žaludek.

„Dobře,“ souhlasil Kněz a pokýval hlavou. Pak vstal a otočil se ke mně. „Dicku,“ řekl se zachmuřenou tváří, „pro tebe už celý případ skončil! Odvedl jsi dobrou práci a všichni si toho velice vážíme! Ale teď to musíme vyřešit my nahoře - a musíme to udělat politicky, jestli mi rozumíš.“

Nevím jak vám, přátelé, ale mně už je z těch vyhejbavejch keců, dvojznačnejch narážek a politicejch náznaků na blití.

Dobře vím, proč tady jsem a co mám udělat. Jsem tady proto, abych pomstil smrt jednoho ze svých mužů. Jsem tady také proto, že po světě pobíhá šílenec, kterého je třeba zastavit.

Podíval jsem se na generálmajora S. J. Harringtona a viděl jsem, co je zač - přinejlepším politický oportunist, přinejhorším prachspřstý zrádce. A já jsem zde proto, že Kněz a ti nad ním - Gun-^y Barrett a prezident, ale možná i jiní - mně před nedávným dali volné ruce k tomu, abych dělal to, co umím ze všeho nejlé-

287

i

pe, a sice lovit lidi. Chtěli, abych zastavil krvácení — a já jsem tu ránu našel a neprodyšně jsem ji uzavřel. Ale teď jsem si uvědomil, že tihle politici a papíroví válečníci měli ještě druhý, tajný plán: chtěli odstavit LC Strawhouse. Kdyby jen odstavit - oni ho chtěli přímo politicky neutralizovat! Přísně tajný dopis, který Knězi poslal Gunny Barrett, byl také dvojznačný. Jenže já jsem jeho plný význam pochopil až nyní. „Přečti si přiložené stránky,“ psal Gunny. A co mi Kněz ukázal? Jenom jednu stránku! Fax z FBI, který se týkal ukradených zbraní! Žádnou druhou, třetí, čtvrtou nebo já nevím kolikátou stránku! A přitom právě tyhle stránky pojednávaly o tom, že LC Strawhouse je třeba nenápadně a bez viditelných stop odstranit z politické scény.

A k tomu si vybrali mě, což byla volba dobrá a zároveň i špatná. Vždyť já nejsem žádný obratný politik, nýbrž dravá šelma. A válečník. A nedávno jsem přišel o jednoho z nejlepších bojovníků, jaký kdy spatřil světlo tohoto světa. Třešnička Enders zahynul jenom proto, že političtí oportunisté jako Kněz a LC Strawhouse hrají šachové partie, v nichž se místo figurek vyskytují živí tvorové.

Takhle to bývá až příliš často, přátelé. Pokaždé když někdo z těch zatracených politiků ve Washingtonu dostane divoký nápad, nějaký čerstvý pulec od SEAL, mariňácký pěšák nebo armádní seržant na to někde v Bejrútu či Mogadišu doplatí svým životem. Politici vyšlou do Libanonu vojáky, aby tam dohlíželi nad příměří. Ale zároveň jim těmi svými debilními politicky korektními předpisy o použití zbraní svázou ruce tak, že je nakonec vlastně zabijí. V Somálsku diplomaté střelcům bránili v tom, aby dělali svoji práci - a zkuste hádat, kdo kvůli tomu umíral. Stateční mladí muži slouží politikům jako šachoví pěšci, které lze snadno obětovat. Já jsem v téhle partii o jednoho takového přišel - a pro mě je ten jeden až příliš.

Tušil jsem, co se asi stalo: LC Strawhouse vycítil, že mu hoří koudel u zadku, a tak začal s

Washingtonem vyjednávat. Třeba jim oznámil, že nebude kandidovat na prezidenta. Třeba Knězi slíbil, že předá federálům seznam svých tangu. Upřímně řečeno, je mně to srdečně fuk, protože tohle už podle mě dávno není jen politika.

Kněz se blazeované usmíval. Myslel si, že vyhrál. Domníval se, že hra už skončila. Možná ano - ale pro něj.

288

Pro mě lovecká sezóna ještě zdaleka neskončila. Vstal jsem, došel jsem ke stolu a podíval jsem se na Strawhouse. „Ses pěkná svině!“ řekl jsem. „A taky zrádce! Zasloužíš si zemřít!“

Kněz udělal krok a chtěl si stoupnout mezi nás, ale odstrčil jsem ho. LC poodjel na židli kousek dozadu a otočil se k velkému počítačovému monitoru, který stál na starožitné skříňce z ořechového dřeva. Měl spuštěný skutečně příhodný spořič obrazovky - po ztemnělé ploše pochodovaly dlouhé řady cínových vojáků. „Zrádce? Uvidíme, kdo je tady zrádce! Dávej pozor! Hned se dozvíš, co dokážu, kolik lidí vyznává stejný ideály jako já a jak velkou armádu můžu dát dohromady!“

„Hele, LC," ozval se nervózním hlasem Kněz, „tohle už není součástí dohody!"

„Na to já seru, Stonewalle! Musí vidět, co dokážu - co bych mohl dokázat!" nenechal se odbýt Strawhouse a položil ruku na myš. Screensaver okamžitě zmizel a místo něj se na obrazovce objevil windowsovský desktop. LC se ohlédl. Ve tváři měl pořád ten šílený úsměv.

Dvakrát kliknul na ikonku Internet.

A s hrůzou sledoval, jak se mu obrazovka postupně zaplňuje znakem jednotek SEAL, který po chvilce vystřídala ruka se vztyčeným prostředníkem a po ní nápis JDI DO PRDELE, LC!

Potom obrazovka potemněla.

Multimilionář znovu kliknul dvakrát myší. Jednou, podruhé, potřetí. Nic se nestalo. Zvedl myš pár centimetrů nad stůl, pustil ji zpátky a zkusil to znovu. Zase nic. Pak udeřil pěstí do krytu počítače a opět bezvýsledně klikal myší. Když počítač vypnul a chtěl ho znovu spustit, počítač se už nenastartoval. Což se dalo čekat, protože Wonderův skvělý vir ten zatracený krám úplně zlikvidoval - a jeho vnitřnosti taky.

LC se zmateně rozhlédl kolem a po chvilce ulpěl jeho zrak na ^ně;//Co..., jak to..., koktal.

Místo odpovědi jsem se otočil ke Knězi, který mezitím rovněž zbledl. „Já sice vůbec netuším, co jste si tam ve Washingtonu naplánovali," prohlásil jsem, ačkoli jsem dobře věděl, o co vlastně jde, „ale nemusíte mít strach - právě teď zatýkaj po celé zemi místní poldové hromady tangu!"

//Říkal jsem přece..., řekl Kněz vztekle. í* vím až moc dobře, co říkal. A jestli si myslíte, že jsem mu někdy věřil, tak vám prodám kus půdy v Arizoně.

289

Vtom jsem zachytil pohyb za svými zády - LC se sápal po domácím telefonu na druhé straně stolu.

Otočil jsem se a praštil jsem ho pěstí shora do ruky. Ozvalo se praskání kostí.

LC zařval bolestí.

Dawg si všiml výrazu v mých očích, sáhl pod kabát a chtěl se vydat k nám. Ale Doc ho jedinou, dobře mířenou a zničující ranou na místě složil, což bylo dobře - nerad bych na Dawga znovu plýtval svou energií.

Jeden už je tedy vyřízený. Zbývá druhý.

LC Strawhouse vyskočil ze židle a začal přede mnou bázlívě couvat. Chytil jsem ho za límec a přitáhl ho k sobě. „Vzpomínáš si na Detroit?"

„Na Detroit?"

„Na tvoje apartmá! Říkal jsem ti přece, že po tobě půjdu - a že tvoje hlava by se mně vycpaná pěkně vyjímala doma na zdi!"

Po těchto slovech se mu oči rozšířily hrůzou.

Držel jsem ho stále pevně za košili. „Kolik je hodin, vrchní lodní mistře?" zeptal jsem se Doka.

„Třináct šestnáct, pane kapitáne!"

Zbývá nám ještě hodina. To je spousta času a dostatečně velká rezerva. Rozkouši jsem kapsli s tabunem, přitáhl jsem Strawhou-seův obličej těsně ke svému a nahlas jsem zašeptal: „Mám tvoje počítačové záznamy! Mám tvoje seznamy! Mám tvoji armádu zoufalců - a teď mám i tebe!" Díval jsem se, jak děs v jeho očích dál roste. „Tohle je tvůj konec, LC!" řekl jsem, vydechl jsem mu přímo do obličeje a pak jsem ho pustil.

Zíral na mě s vyvalenýma očima a cosi nesrozumitelně mumlal. Potom se najednou prudce nadechl, chytil se pravou rukou za hrudník - a poroučel se k zemi.

Tak takhle působí tabun.

Spolkl jsem kapsli a zachytil jeho tělo dřív, než dopadlo na podlahu. „Pomozte mi - ten hajzl snad dostal infarkt!"

„Začněte s masáží srdce - já do něj budu dejchat!" ozval se člen námořní zdravotní služby Doc Tremblay, odstrčil mě stranou a zahájil dýchání z úst do úst.

Moc dobře jsem věděl, co dělá. Správně, Doku, říkal jsem si v duchu, dáme mu ještě jednu dávku - jistota je jistota.

Chvíli jsme zkoušeli probudit kalifornského multimilionáře k životu. Ale nereagoval. Pročpak asi?

290

Zhruba po čtvrthodině jsem měl té šaškárny už dost. Postavil jsem se a podíval se na Kněze. „Můžete ten bordel uklidit, pane!“ prohlásil jsem. Tušil jsem, že někde poblíž má na to přichystané pomocníky. Pak jsem na list papíru napsal pár řádků a připojil jsem k nim datum. „Ale nejdřív mně podepište tohle!“ Bylo to krátké, ale pro něj docela důležité oznámení. „S okamžitou platností odcházím ze služeb U. S. Army. Generálmajor Stonewall Jackson Harrington,“ zněl jeho text.

Protestoval. Nesouhlasil. Bouřil se. Vzдорoval. Ale nakonec podepsal.

Podepsal, protože věděl, že je mně naprosto jasné, kam chtěl se svými kumpány tuhle partii dotáhnout - do tak cynické a odporné koncovky, jakou jsem ještě nezažil.

Ze to nechápete? Dovolte, abych vám to vysvětlil. Podle mého názoru měli v úmyslu nechat tangy na pokoji a umožnit jim, aby vyvolali krátkou, leč divokou vlnu domácího terorismu. A pak by proti nim tvrdě zasáhli. LC Strawhouse měl podle všeho předat své seznamy a materiály - tytéž, které Wonder promptně zcizil z nyní nefunkčního počítače - přímo Knězi.

V duchu už vás všechny vidím, jak máváte rukama nad hlavou jako školáci při vyučování a ptáte se, proč by někdo nechával teroristy, aby zabíjeli lidi, když by je mohl ještě předtím zastavit? Člověka při té představě až jímá hrůza, že, přátelé?

Třebaže na to nemám žádné důkazy, troufám si tvrdit, že by to udělali proto, že si nějaký pomatený sotva dvacetiletý soukromý asistent nějakého zbrklého ambiciózního zástupce pobočníka nějakého pitomce v Bílém domě nejspíš myslel, že když po atentátu v Oklahomě stoupla prezidentova obliba o třicet procentních bodů, po několika podobných incidentech povyskočí rovnou o padesát. A toho roku se měly konat volby.

Upřeně jsem se na Kněze zadíval. Podle mě je každý, kdo se uchýlí k takovému gambitu, urážkou uniformy. Stonewall Jackson Harrington přestal své zemi sloužit ve chvíli, kdy se stal politickým poslíčkem.

Mezi civilním vedením ozbrojených sil - což osobně považuji za dobrý nápad - a jejich politickou manipulací je obrovský rozdíl. Tím, že se dal na dráhu politika, zradil svou profesi a všechny ty statečné válečníky, kteří položili život při obraně naší země. Byl bych ho na místě zabil - ale potřeboval jsem ho k tomu, aby

291

dál informoval ty pitomce, co si z něj udělali poslíčka. Chtěl jsem, aby se dozvěděli, že mám Strawhouseovy záznamy, že mám materiály z té ropné plošiny a že vím o těch stovkách tangu, které se díky Kastrólovi, Groseovi a dvěma desítkám místních policejních orgánů po celé zemi právě v tuto chvíli dostávají tam, kam patří, tedy za mříže.

Přešel jsem ke kopírce, která stála v rohu, a udělal jsem na ní několik kopií Knězovy výpovědi. „Máš osmačtyřicet hodin!“ řekl jsem a podal jsem mu jeden list. „Očekávám, že se v novinách brzo dočtu o lavině rezignací ve Washingtonu! Jestli ne, tak po tobě půjdu - a po lidech, který tě sem poslali, taky!“ Odmlčel jsem se a podíval se na nehybné tělo kalifornského multimilionáře. „Stejně jako jsem šel po něm!“ Následovala opět krátká pauza. „Rozumíš?!”

Kněz mlčky přikývl. Ano - rozuměl tomu. Ale ne všemu, jak jsem na něm viděl. Například vůbec nechápal, co se stalo LC Strawhouseovi. Věděl jenom to, že je mrtvý a že jsem ho zabil tak, aniž bych po sobě zanechal jedinou stopu.

To mně ale ani v nejmenším nevadilo, protože u pravdy o multimilionářově smrti visí stejný štítek, jaký má na dveřích do své už bývalé pracovny v DIA Kněz.

NKMDTSNN. Nikomu kromě mě do toho, sakra, nic není.

RICHARD MARCINKO

PROFESIONÁLNÍ VÁLEČNÍK IV MODRÉ KOMANDO

Z anglického originálu Rogue Warrior: Task Force Blue, vydaného nakladatelstvím Pocket Books v New Yorku v roce 1996,

přeložil Roman Marhold. Obálku návrh Karel Kárász.

Vydal jako svou tisící dvoustou třicátou osmou publikaci IŽ, s. r. o., Praha 1, Václavské náměstí 36, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jaroslava Hromadová.

Vytiskl Ueberreuter Print, spol. s r. o., knižní výroba,
Brněnská 1024, Pohořelice.

Vydání první, první dotisk.

Doporučená cena 237,14 + 11,86 DPH = 249 Kč.

I

Distribuci výtisku pro zrakově postižené a nevidomé čtenáře provádí:

Pro členy zasilatelské knihovny Nadace ECCE HOMO Brno. Kontaktní adresa

pro písemný styk Pošt. příhr. 454,660 54 Brno 2.

Všechny knižní tituly nakladatelství Ivo Železný si můžete objednat na adrese: Služba čtenářům,
nakladatelství Železný, Tuchorazská 17, 282 01 Český Brod (tel.: 0203/620 150).

Kompletní knižní produkci nakladatelství Ivo Železný Vám nabídnou pražská knihkupectví Křížíkova v
Praze 8-Karlíně (Thámova 115, přímo u stejnojmenné stanice metra trasy B) a Modré knihkupectví v
areálu obchodního střediska Unimarket (přímo u stanice metra trasy B Lužiny). Totéž vám může
poskytnout virtuální knihkupectví Eliška - Pl@neta knih na internetové adrese <http://knihv.planeta.cz>

II

PROFESIONÁLNÍ]

VALEM

PROFESIONÁLNÍ

VÁLEČNÍK

PROFESIONÁLNÍ

VÁLEČNÍK

I